

Ашли Сноу

Любовта е награда за
илюзията на живота!

Мод

ЕВРАЗИЯ 954-628-015-1

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ

АШЛИ СНОУ МОД

Превод: Анелия Иванчева, Соня Жечева

chitanka.info

Порочна любов

Мод Мелингам остава сираче и скоро разбира, че единственото нещо, което може да постигне в този живот, е да бъде слугиня в нечий господарски дом. И когато една трупa пътуващи актьори преминава през Торнхил, Мод решава да сподели техния илюзорно бляскав живот. Илюзията на сцената обаче за нея се превръща в реалността на истинската любов.

ГЛАВА 1

— Мод ела бързо! Колата с актьорите пристига.

Мод Мелингам вдигна глава и видя засмяното лице на приятелката си Хети, която надничаше през отворената горна половина на вратата на склада, а голямото ѝ бяло боне се тресеше от възбуда на главата ѝ.

Застанала на колене, Мод напрегна слух, за да долови трополенето на фургона по пътя и шумните крясъци на хората, които сипеха закачки и се тълпяха от двете му страни. Обзета от трескава възбуда, тя приклекна, но после се поколеба.

— Ами лейди Джулия?

Хети вдигна резето и открехна долната половина на вратата.

— Голяма работа! Освен това току-що я видях да влиза в къщата. Хайде, ела! Ако стигнем първи до портата, ще можем да ги видим, докато минават покрай нас.

Мод нямаше нужда от повече увещания. Тя захвърли парцала и скочи на крака, без да губи време за оправяне на измокрената си пола. Хети вече се намираше в средата на двора и Мод трябваше да се затича, за да я достигне, когато тя вече се залавяше за дървената ограда. Там момичетата стъпиха върху долната напречна греда, провряха ръце през горните летви и впериха очи към пътя. Двете бяха много различни: на фона на Хети, слабичка и чернокоса, с изпито, тясно и преждевременно състарено лице, Мод изпъкваше с добре развитото за своите седемнадесет години тяло, искрящите от трескава възбуда огромни сини очи и непослушните златисточервеникави кичури коса, които закачливо надничаха изпод бонето ѝ.

Фургонът с веселите му пътници почти стигна до входа на имението на сър Бексли. Конете нервно поклащаха украсените си с разноцветни пера глави, превъзбудени от високите радостните възгласи на тълпата от чираци, полски работници, прислужници и рояк деца, които тичаха около екипажа.

— Много е вълнуващо, нали, Хети? Да дойдат тук, в Торнууд! Ще изнесат представление в обора.

Когато шареният фургон минаваше покрай тях, очите на Мод се разшириха от учудване. И преди това бе виждала пътуващи трупи, които на път за Лондон отсядаха в „Рънинг Мен Ил“, но това тук беше самото великолепие. Бялата и златистата боя по фургона ѝ напомняха за циганските катуни. Отгоре имаше една истинска малка къщичка, чийто покрив бе нагизден с множество кутии, сандъци и кошове. Над багажа седяха и самите актьори: жени с безочлив поглед, които се смееха и подмятаха шеги към чираците, и неколцина слаби мъже в изтъркани дрехи, които изглеждаха чужди на суетата около тях. Кочияшът беше слаб човек с прихлупена над носа черна шапка, съсредоточил цялото си внимание върху конете. До него седеше един привлекателен мъж с кадифено наметало, който развяваше украсената си с пера шапка и се усмихваше на тълпата. Когато, преди да завие към двора, шествието намали ход, очите му се спряха върху Мод и за миг застинаха изумени. После той широко се усмихна и направи дълбок реверанс, който без съмнение бе предназначен единствено за нея.

Мод се изчерви и притеснено наклони глава. Веднага след това обаче в сините ѝ очи блесна палава искра и тя скочи, за да се присъедини към тълпата. Следваше фургона, докато той завиваше по алеята, водеща към двора на имението. Хети също слезе от оградата и се озова до нея.

— О, ето че и лейди Джулия излезе навън. Хайде да изчезваме, преди да ни е видяла!

— Но тя може да ни накара да помогнем.

— Хайде де, сякаш не я познаваш. Докато не приключиш с пода на склада няма да ти разреши нищо друго. Ела! Малко по-късно ще се опитаме да се прокраднем до обора и да поразгледаме.

Колкото и да не ѝ се искаше, Мод трябваше да признае, че Хети бе права. Ако сър Бексли си беше вкъщи, за да посрещне актьорите, нещата щяха да стоят по-иначе. Той не беше лош човек и от време на време поотпускаше прислугата, но когато намусената му съпруга бе наоколо, това бе немислимо.

— Като измия пода, трябва да почистя и рафтовете, но веднага щом свърша, ще дойда да те повикам — каза Мод и тръгна към

плевнята, откъдето по задната алея щеше да стигне до склада, без да я забележат.

— Аз ще бъда в кухнята — извика Хети.

Точно по това време лейди Джулия пристъпваше през тълпата, за да се запознае с младежа с шапката с пера и Мод, необезпокоявана от никого, притича през задния двор и се върна към обичайните си задължения. Когато отново коленичи и плисна водата по каменните плочи, мислите ѝ замечтано се върнаха към възхитителната карета и прекрасните хора, пристигнали с нея. Тя неведнъж бе чувала пренебрежителните приказки на Кук и останалите прислужници по отношение на актьорите, които според техните думи не бяха цвете за мирисане. В нейните очи обаче те бяха обвити с вълшебен ореол. Какво по-вълнуващо от това да се обличаш в различни дрехи и да се вживяваш в характера на други лица. Да изричаш поетични слова и да караш хората да плачат от вълнение. А върхът на всичко бе да пътуваш с този страхотен фургон и да посещаващ непознати градове. Нима не беше прекрасно точно по този начин да опознаеш света в цялата му прелест!

От известно време Мод се бе научила да не издава мислите си. „Не разбирам какво те прихваща — сърдито казваше Кук в отговор на желанието ѝ да пътува. — От петдесет години живея в това село, четиридесет от тях съм прекарала в кухнята на господаря. Никога не съм ходила по-далече от «Рънинг Мен Ил», нито пък съм искала да ходя.“

Мод бе потресена от лекотата, с която Кук правеше самопризнанията си, защото за нея това примирение бе почти равносилно на това да знаеш, че си осъден на смърт. Прекрасно съзнаваше, че повечето от ратаите и слугите на сър Бексли не бяха ходили по-далеч от околните поля. Всички намираха за съвсем нормално положението, че и тя не можеше да отиде по-далеч.

Мислите ѝ се върнаха към втората половина от съветите на Кук и тя престана за миг да търка пода: „Момиче, омъжи се за младия Роби и си създай семейство! Това е съдбата, която Господ е определил на една хубава девойка като тебе. И стой по-далеч от господаря! Той може и да е добър човек, но има най-палавите ръце в цяла Англия.“

Мод клечейки, започна бавно да се придвижва назад минавайки целия останал под до вратата, където пусна мръсния парцал в кофата с

вода и я вдигна за дръжката. Навън зачервените и захабени от сапуна ръце пламнаха от лъчите на силното слънце. Тя отиде до кладенеца, за да ги изплакне, облегна се за малко на каменната стена и впери замечтано поглед към двора пред обора, където бе спрял фургонът. Около него се суетяха хора, които сваляха и пренасяха кошове и сандъци.

Работата беше там, че господарят винаги се бе отнасял добре с нея, мило ѝ се усмихваше, когато я срещаше по двора, закачливо я щипваше по бузата през коледните празници, а когато издигаха великденското дърво, ѝ даваше половин ден почивка, за да се разходи до панаира в селото. Какво разлика между него и вечно киселата му съпруга, която само се разхождаше наоколо с дебнеш поглед и непрекъснато гълчеше прислугата. Веднъж дори бе заповядала да набият Хети с пръчки. Много горда беше тази лейди Джулия. Хети ѝ бе обяснила, че е дъщеря на лорд Бамбридж, собственик на съседния Денкът Хол — много по-голямо и по-красиво имение от това в Торнууд. Лейди Джулия наистина имаше с какво да се гордее.

— Е, млада лейди, радвате се на хубавия ден, а?

Тя бе толкова потънала в мисли, че изобщо не чу равномерния тропот на конски копита, преди мъжът да я заговори. Мод бързо вдигна глава и видя усмихнатото лице на лорд Бамбридж. Говорим за вълка, а той в кошарата!

— О! Добро утро, сър — каза тя и смутено започна да бърше ръце в престилката си. Бузите ѝ се обагриха с издайническа червенина.

— Ти си Мод Мелингам, нали? — любезно я попита негова светлост. — Как си, моето момиче? Господарят вкъщи ли е?

Лорд Бамбридж яздеше с лекота белия си кон. Раздвоените поли на опасания със златни ширити син редингот падаха от двете страни на седлото, а едната му ръка, обсипана с пръстени, небрежно стоеше на кръста му. Под яркото слънце бялата му перука искреше като разтопено сребро. От цялата му стойка се излъчваше непринудено благородство, което в очите на една кухненска прислужница бе направо главозамайващо.

— Мисля, че го няма, сър, но лейди Джулия е вътре. Да отида ли да ѝ кажа, че сте пристигнали?

— Не, не. Върши си работата. Сам ще ѝ се представя. Ти и без това си достатъчно заета, нали не греша? — Очите му се насочиха към

суетнята пред обора. — Днес тук стават чудесни неща. Предполагам, че ще дойдеш на представлението довечера?

— О, да, сър. Сър Бексли разреши на всички ни да отидем. Очакваме го с голямо нетърпение.

— Рамзи! — извика Бамбридж на мъжа, който яздеше зад него. Мод се обърна и разпозна бледата и издължена физиономия на адвоката Семюъл Рамзи, който също често посещаваше господаря ѝ тук, в имението. Тясното му лице, свитите устни, неизменният черен костюм и прошарената перука му придаваха твърде комичен вид, но хората променяха мнението си, щом научеха професията му. Погледът му беше занесен и той винаги я гледаше така, сякаш тя не съществуваше, но това можеше да се обясни с факта, че бе постоянно настинал. Дори и сега не преставаше да поднася една голяма батистена кърпа към носа си.

— Чу ли какво каза това момиче? — продължи Бамбридж. — Изразява се прекалено добре за една слугиня, не мислиш ли? Браво на родителите, които са те възпитали така добре, Мод!

— Да, сър, вярно е. Те бяха добри хора, но умряха по време на чумната епидемия преди десет години. Тогава дойдох тук, в Торнууд.

— Да, спомням си. Е, Мод, надявам се, че довечера ще се позабавляваш добре, защото скоро няма да ти се отвори друга такава възможност. В тази част на страната много рядко пристигат пътуващи артисти. Хайде, Рамзи!

Бамбридж тръгна към сградата, яздейки големия си бял кон, следван от адвоката, който несръчно се превиваше на гърба на своята хилава кафява кобила. Мод се загледа зад тях, чудейки се дали да не изтича до хамбара, за да хвърли един поглед. „Не още“ — реши тя. По-разумно ще бъде да изчака, докато нещата малко се поуспокоят.

Лорд Бамбридж откри дъщеря си в летния салон, седнала колкото се може по-далеч от светлината, която струеше през широкия дванадесетокрилен прозорец. Една млада прислужница усърдно лъскаше сребърния сервиз за чай, докато Джулия, настръхнала като някой хищник, дебнеше момичето за най-малкото погрешно движение. Това бе една от чертите ѝ, които той ненавиждаше.

— Добро утро, дъще — каза той и остави шапката си на близкия стол. — В двора цари голямо оживление. Половината околност кипи от

трескава възбуда в очакване на тазвечерното представление.

Джулия неохотно прекъсна надзорителските си функции, за да целуне вяло бащината си буза.

— Добро утро, татко. Не смятах, че и ти ще се заразиш от тази суматоха. И всичко заради някакви треторазредни актьори!

— Всъщност целта на посещението ми бе да се видя със съпруга ти, но разбрах, че го няма. И не бързай да съдиш хората. Животът им и без това е доста труден.

Джулия приседна вдървено на един плетен стол с висока облегалка.

— Както винаги си прекалено добър, татко. Никога не съм виждала по-окаяна група скитници от тези така наречени артисти. Ако имах думата, досега да са изчезнали яко дим. Но сър Бексли няма нищо против да използват обора и дома ни, и половината околия ще дойде да ги гледа. Направо отвратително!

Лорд Бамбридж поклати глава. Отдавна се бе примирил с факта, че най-голямата му дъщеря бе наследила студенината и сприхавия нрав на покойната му съпруга и не притежаваше поне малка част от неговия благ характер. Той повдигна полите на редингота си и се настани в креслото срещу Джулия.

— Мъжът ти винаги е харесвал веселието и не бива да го осъждаш за това. Ще го почакам малко. Кога ще се прибере според теб?

Джулия извърна лице и се опита да прикрие разочарованието, което предизвикаха думите му. Както винаги, с типичната си безочливост баща ѝ бе пристигнал ненадейно и сега сигурно цели два часа щеше да седи тук и да ѝ пречи да контролира как слугите изпълняват всекидневните си задължения.

— До един час трябва да се прибере — намусено отвърна тя. — Искаш ли да ти донесат нещо, докато чакаш? Чай, или може би бира?

— Няма да се откажа от чаша портвайн. Рамзи, подай ми документите и седни. Кажи да донесат чаша и за Рамзи, Джулия.

— Хети, донеси портвайн и две чаши за баща ми! Размърдай се де, мързеливо момиче!

— Но, мис Джулия, сребърният...

— Занеси го в килера и продължи там! И внимавай как работиш, да не се налага да те карам да повториш. — Тя ядовито изгледа Хети,

която учтиво се поклони, вдигна натоварения поднос и излезе от стаята. — Слуги! Трябва неотклонно да стоиш над главите им и дори тогава те свършват едва половината от работата. Това е най-голямото ми наказание. — Джулия заби остроносото си лице в баща си. — Животът им съвсем не е труден. За тях се полагат възможно най-добрите грижи: хранят ги, обличат ги, имат покрив над главата си. В замяна на това обаче получавам немарлива работа и непристойно отношение, и с всяка година става все по-лошо. Но ти изобщо не можеш да разбереш. В Денкът Хол мама беше тази, която се грижеше за тези неща. И само защото тя ги държеше строго, ти можеше да си позволиш да бъдеш по-отстъпчив с прислугата.

Лорд Бамбридж взе една глинена лула от близката масичка и погали дългата ѝ дръжка.

— Скъпа Джулия, винаги намираш удобен случай да ме поучаваш. Но погледни колко е хубаво времето навън. Не ме разстройвай точно сега. По-добре ми разкажи последните клюки. Винаги си била добре осведомена. Кой с кого се е срещал? Каква сума загуби мъжът ти на последните конни надбягвания? Кога ще ходите в Лондон?

— Ама, татко — презрително изсумтя Джулия, — ти наистина се интересуващ само от глупости.

Половин час по-късно сър Бексли влезе в двора на имението си, възседнал любимата си кобила. Той бе яздил, без да спира, от рано сутринта и всичките мускули и сухожилия го боляха. Изпъшка и се смъкна от седлото точно когато Мод се показа зад ъгъла на склада, мъкнеща ведро, пълно с мокри парцали.

— Ей, момиче! — извика той. — Къде е Джоди, конярят? Той трябва да ме чака, за да отведе коня ми.

Мод остави ведрото на пътеката и избърса челото си с ръкав.

— Сигурно е в обора, където артистите разтоварват багажа си. Ако желаете, и аз мога да се погрижа за коня ви?

Сър Бексли закопча редингота си и се помъчи да си прибере корема. Въпреки че бе на средна възраст, пълнотата и влечението към пиенето го караха да изглежда почти на възрастта на тъста си.

— Ти пък какво разбираш от коне? Не те ли е страх? Повечето момичета не смеят да ги доближат.

— О не, сър — усмихна се Мод и хвана юздите. — Израсла съм сред коне. Разбира се, повечето от тях бяха за полска работа и не ставаха за езда. Но аз доста често виждам вашата кобила в обора и тя ми позволява да я галя. — Тя нежно потърка муцуната на коня. — Виждате ли, сър? Ние двете сме приятелки.

Сър Бексли направи крачка назад и погледна как конят му доверчиво душеше ръката на момичето.

— Тя наистина изглежда повече привързана към теб, отколкото към мен самия — шеговито каза той. — Чакай малко, ти не беше ли... Мод? Не греша, нали?

Мод мило му се усмихна.

— Точно така, сър. Мод Мелингам.

— Но последния път, когато те видях, ти беше още дете. Къде съм гледал, та не съм забелязал кога си пораснала?

— От десет години живея в Торнууд, сър. Родителите ми умряха по време на чумната епидемия.

— О, да. Сега си спомних. — Сър Бексли пхна дебелия си пръст под брадичката на Мод и повдигна лицето ѝ. Езикът му внезапно пресъхна и той навлажни устните си. — Но, моето момиче, защо са те изпратили да търкаш пода? Твоето място е вътре в къщата. Ти си вече достатъчно голяма и... доста добре сложена. — „Изключително добре сложена“, добави той наум. Тя представляваше апетитно парче, твърдите ѝ гърди се надигаха под тънката ризка, а широките фусти не успяваха да прикрият видимата приятна закръгленост на ханша. Свежата ѝ кожа беше бяла като бита сметана и на фона ѝ се открояваха големите сини очи и деликатно извитите устни. Под периферията на широкото ѝ боне се подаваха кичурчета златисто червеникави коси и падаха в безпорядък върху запотеното ѝ чело. Господарят почувства как в долната половина на тялото му се надига добре позната възбуда. — Да, да. Веднага ще говоря със съпругата си. Ти наистина трябва да работиш в къщата ни, моето момиче.

Мод се почувства неудобно. Сър Бексли никога не се караше или ругаеше слугите си, нито пък вдигаше ръка да ги удари. Доскоро той винаги се отнасяше към нея хладно и високомерно, сякаш тя не съществуваше. А сега втренченият му поглед и блесналите очи бяха достатъчни, за да ѝ припомнят позабравените наставления на старата Кук.

— Ще заведе коня в обора — каза тя и хвана поводите.

— Добре — каза Бексли и се загледа в момичето, което тръгна надолу към пристройките зад къщата. Трябваше да измисли някакъв план, реши той. Джулия подозираше слабостта му към младите прислужници и нямаше да бъде много лесно да намери място на Мод, без да предизвика подозренията на жена си. По всяка вероятност момичето бе убягнало и от нейното внимание, така както и той не го бе забелязал досега, но не можеше да отрече, че някогашното заплеснато, хилаво момиченце се бе превърнало в заоблена, сладострастна, прекрасна девойка. Той се зарече рано или късно да я притежава. По дяволите Джулия, той винаги постигаше целите си.

Конете бяха изведени на паша, за да освободят място на актьорите за сценичните декори и останалия багаж. Докато Мод отвеждаше коня на господаря си към конюшните, тя видя как актьорите един по един се изнизаха от обора и влязоха в къщата, където Кук щеше да им поднесе закуски в кухнята. Конярчето Джоди се намираше в тълпата от зяпачи, която вървеше по петите им, но когато видя Мод и кобилата, изтича към тях и грабна юздите от ръката ѝ.

— О, божичко! — извика той. — Не видях кога се е върнал господарят. Ако господарката разбере, ще заповяда да ми нашарят гърба. Дай да я отведе на долната ливада.

Мод бе разочарована, защото се надяваше да има повод да влезе в обора.

— Да ти помогна ли в свалянето на седлото?

— Не. Аз ще приготвя яслите. Благодаря ти, Мод, че ми я доведе.

Той хвана юздите и поведе животното към съседната на обора постройка, където бяха яслите. Мод продължаваше да се оглежда и забеляза, че всички коняри бяха отишли да зяпат актьорите. Знаеше, че трябва да се върне обратно в горния двор, но оборът беше толкова близо, че тя едва издържа на изкушението. Продължи да стои като закована, докато Джоди махна седлото от коня и го поведе към пасището. Мод хвърли бърз поглед наоколо и като се убеди, че около нея няма жива душа, се затича към широко отворените врати.

Вътре беше тъмно и тя постоя за известно време неподвижна, докато очите ѝ свикнат с мрака. Когато се огледа, с изненада откри, че

вътрешността на обора бе преобразена като с магическа пръчица. Мод пристъпи напред и се озова сред безразборно нахвърляните предмети от багажа на актьорите. Върху сандъците и кутиите се мъдреха купища бляскави и чудновати одежди. Между фустите и ризите се търкаляха шлемове, украсени с пера, щитове, шпори и други такъми. Тя лекичко извика от почуда, когато пред очите ѝ попадна истинска колесница, или подобие на колесница, защото, когато се доближи, видя, че това беше само един дървен макет. В отделенията за конете бяха складирани още по-чудновати предмети: опашка на русалка, огромни позлатени криле и рисувани макети на дървета и антични колони. В дъното актьорите бяха опънали въжета, на които бяха окачили измачканите от пътуването дрехи, за да се поизпънат. А горе, между гредите, се подаваше озъбената глава на един дракон, заобиколена от изрязани от картон бели облаци.

Мод зяпаше към дракона с отворена уста и усети как очите и главата ѝ се замаяха от толкова много вълшебство. Никога досега не бе виждала нещо по-прекрасно и по-вълнуващо от декорите около себе си. После чу и чуруликането на птичето.

То се разнасяше съвсем наблизко. Мод се огледа и видя малкото пъстро създание, което пърхаше в една висока телена клетка, поставена на земята.

— Какво сладко птиченце — извика Мод и се приближи до клетката. Тъкмо се канеше да приклепне и да пъхне пръст между решетките, за да го погали по перушините, когато силното му писукане изведнъж я направи неспособна да промълви каквото и да било.

— Чик-чирик... добро утро, мис, чик-чирик...

Мод си пое дълбоко дъх и отстъпи крачка назад, без да откъсва очи от пърхащото птиче в клетката. Когато чуруликането се засили и оживи, тя си помисли, че започнаха да ѝ се причуват цели думи.

— Чик-чирик... и ти си много красива, чик-чирик... Изведнъж вълшебството изчезна и оборът се превърна в мрачно и заплашително място.

Мод се обърна и хукна към вратата.

— Чик-чирик, не си отивай, красива госпожице. Няма да ти сторя нищо лошо...

Мод усети как косата ѝ настръхна от ужас. Любопитството ѝ обаче надделя и без да се отдалечава от вратата, тя се обърна.

— Но що за птичка си ти?

— Чик-чирик... аз съм един човек, който кара птичето да пее и да говори. Моля те, чик-чирик, ела да си поговорим!

— Никога през живота си не съм виждала птичка, която да говори — каза тя и направи няколко стъпки към клетката. Малкото птиче продължаваше да подскача, но Мод се успокои, защото видя, че то беше твърде малко, за да представлява някаква заплаха за нея. А освен това беше прекрасно, че можеше да говори. Тя се наведе към него.

— Чик-чирик... как се казваш, чик?

— Мод. Мод Мелингам — отвърна тя и се наведе още по-напред към клетката.

— Чик, чик, Мод. Хубаво име, хубаво име, чик, чик. Аз се казвам Евърейд, чик... чи...

Мод надникна в клетката и очите ѝ се разшириха от почуда.

— Но ти не си истинско птиче — извика тя. — Ти си само една нарисувана играчка. Какво е това?

— О, Боже! Открихте ме — каза един мъжки глас зад гърба ѝ. Тя скочи на крака, обърна се и видя силуета на висок мъж, който се измъкваше от потъналата в мрак страна и излезе на светлото. — И все пак признайте, че за известно време успях да ви заблудя.

Мод неволно пристъпи назад, без да изпуска от очи мъжа, в когото тя веднага разпозна човека с шапката с пера от каретата. Сега, когато се намираше само на няколко крачки от нея, той изглеждаше още по-красив: висок, широкоплещест, с плавни маниери, тъмна, стигаща до раменете му коса, усмихнати зелени очи, които грееха върху издълженото му деликатно лице, здрава челюст и голяма, добре оформена уста, колкото волева, толкова и подканваща.

— Вие... вие ли говорехте преди малко? — приглушено попита тя.

Мъжът се засмя.

— Позволете ми да се представя — каза той и грациозно се поклони. — Алън Дезмънд, госпожице, на вашите услуги. И уви, не аз бях този, който сътвори тези вълшебни звуци, а онзи красив младеж ей там, зад колесницата на Аполон. Бих могъл само да мечтая за дарбата му, която кара птичето да говори, но все още не съм усвоил това

изкуство. Въпреки това — весело добави той — съм усвоил много други.

Мод се обърна, за да види и другия мъж, който се показва от сянката зад клетката. Той бе по-нисък на ръст и по-слаб от Алън Дезмънд, а на главата си носеше перука с опашка. Ръцете му бяха малки и нежни като на жена и той плавно ги разтвори встрани, докато се покланяше. Когато отново вдигна глава, тя видя как в сивите му очи проблесна закачливо пламъче.

— Джеръми Оукс, госпожице. Ваш покорен слуга.

— Вие и двамата ми се подиграхте — каза тя и се помъчи да изглежда сърдита, докато в същото време се чувстваше успокоена и радостно възбудена. — Това не е достойно за джентълмени като вас.

— Напротив — каза Алън Дезмънд и приседна на един от близките варели, — ние по-скоро ви подготвихме за чудесата, които ви предстои да видите довечера. Ще дойдете, нали? Нали ще гледате представлението?

— О, да. Всички имаме разрешение да присъстваме. Но как го направихте? Каква е тайната?

— О, ние никога не издаваме тайните си — каза Алън, като продължаваше да гледа Мод. — Нали, Джеръми?

По-дребният мъж се засмя.

— Е, да кажем, че един фокусник може да имитира песента на птиците с малко повече талант и ципа от лук.

— Джеръми е един от най-талантливите имитатори в цяла Англия.

Джеръми направи благодарствен поклон към Дезмънд.

— Много съм ви признателен, сър.

— Точно така. И за да ми го докажеш, моля те, остави ни сами с госпожица Мод и иди в къщата да закусиш! Сигурен съм, че всеки, който като Мод харесва театралните декори, гори от желание да научи как се използват. А аз имам намерение да ѝ го обясня.

Джеръми премести очи от Мод към Алън и отново към Мод. После вдигна рамене.

— Добре, мистър Алън. Но не забравяйте, че скоро трябва да вдигаме сцената.

— Знам.

Джеръми се измъкна през отворената врата, а Мод, без да престава да се озърта, пристъпи напред сред натрупания багаж.

— Какви са тези чудновати предмети? — попита тя и посочи към два дълги метални цилиндъра, с ръчки от двете страни, които стояха облежнати на стената.

— Това са уреди, с които караме морето да се пени и вълнува — отвърна Алън и имитира с ръка движението на вълните. — Става почти като истинско.

— Ами това? — попита тя и посочи към колесницата.

— Това е летящият впряг на Купидон. Отпред е вълшебният му кон, а отзад драконът с облаците. Сега, като го гледаш отблизо, не е много впечатляващо, но откъм залата е потресаващо. Я си сложи това!

Той сложи върху бонето ѝ един шлем, украсен с червени пера. Мод мило му се усмихна и го нахлупи до челото си.

— Как изглеждам?

— Възхитително — прехласна се той.

— Едва ли приличам на някой римски центурион?

— Не. Приличаш на красиво младо момиче. Много си хубава, знаеш ли. Някога мислила ли си да работиш в театъра?

Мод усети как бузите ѝ пламнаха и вдигна ръце, за да свали шлема, който се оказа по-лек, отколкото предполагаше.

— Разбира се, че не. Актрисите са жени с леко поведение и порочна репутация. О — извика тя и се изчерви още повече, — не исках да ви обидя?

За нейно учудване обаче той тръсна глава и се засмя.

— Личи си, че си слушала много наставления, момичето ми. Но същото се говори и за прислужниците.

— Това не бяха наставления. Просто Кук ме предупреждаваше.

Алън се наклони към нея и провря пръста си през една от къдриците ѝ, паднали върху гърдите ѝ.

— Ах, да, Кук. Обзалагам се, че това е някоя бабичка, която изобщо не е виждала мъж през последните петдесет години.

Мод запази самообладание, сведе очи и пристъпи към него.

— Може и да е така. Но тя е много мъдра и винаги ми е давала полезни съвети.

После отиде до близкия сандък и седна отгоре му. Алън остана на мястото си. Бе разбрал, че момичето е много по-младо и наивно от

първото му впечатление, когато я бе видял да виси на вратата. Но колко бе красива! Лицето ѝ бе с идеален овал, кожата — нежна и гладка като порцелан, а от големите сапфирени очи струеше детинско очарование. Какво ли можеше да излезе от нея, мислеше си той? Младостта и красотата ѝ биха радвали всички сцени в кралството. Като продължаваше да се държи на разстояние, той се наведе над купчината музикални инструменти и сложи ръце на кръста. После със задоволство забеляза, че Мод започваше да се отпуска.

— Вие сигурно сте посетили много красиви места по време на пътуванията си — срамежливо каза тя.

— О, да. Всички големи градове. Йорк, Бристол, Лондон...

— Лондон! Каква прелест! — извика тя и очите ѝ заблестяха. — Разкажете ми за него. Как изглежда?

— Какво по-точно искаш да знаеш?

— Наистина ли улиците там са позлатени? Има ли много дворци, и всички ли са толкова големи и красиви както разправят? Всички ли жени носят прекрасни рокли? Перуките им наистина ли са високи колкото гюма, в който бием маслото?

Алън се засмя на наивния ѝ ентусиазъм.

— Не, улиците в никакъв случай не са покрити със злато. Те са калдъръмени и прашни като дворовете тук, в Торнууд. Но дворците наистина са най-големите и най-красивите от всички останали по света. От красотата на дамите и техните тоалети може да ти секне дъхът, а някои от перуките им са дори по-високи от гюма за масло.

— По-високи!

— Да. Толкова високи, колкото тези два барабана, поставени един върху друг.

— Но как ги поддържат да не паднат?

— За това се изискват специални умения, още повече, че обувките им са с високи дървени токчета, които те обожават. Но, разбира се, повечето от тях не се мъчат да ходят — тях ги носят.

— Носят ли ги? Как? В ръцете на някой мъж ли?

— Не. Пътуват в специални носилки със стол, чиито краища се носят от двама яки мъже. Така улиците доста се задръстват.

— Но защо? Никога не съм си представяла по-глупаво нещо. Защо не яздят, щом като не искат да ходят?

Алън се засмя.

— Това би било доста трудно, като имаме предвид големите обръчи, на които се крепят роклите им. Всъщност мисля, че това е направо невъзможно. Но в Лондон има и други хубави неща, знаеш ли? Има един парк, в който всички се разхождат привечер, заобиколени от мраморни статуи и оркестри, които свирят тиха музика, а покрай алеите има малки беседки, където хората могат да седнат на чаша чай. През нощта се правят великолепни илюминации, за които вие тук, в Торнууд, може само да мечтаете. Там има и опера, където всички реплики се пеят, и огромни катедрали, в сравнение, с които вашата изглежда като джудже. И още толкова много неща. Някой ден трябва да дойдеш в Лондон и да видиш всичко с очите си.

— О, това е най-голямото ми желание! — Лицето ѝ внезапно помръкна, защото си спомни, че слугите твърде рядко имаха случай да заминат някъде извън селото. — Но не виждам как би могло да стане. Никой от прислугата на господаря не напуска Торнууд.

Алън погледна навън през отворената врата, откъдето се чуваха смеховете и разговорите на актьорите, които излизаха от къщата и вървяха по пътеката към обора. Той хвана ръката на Мод и понечи да я смъкне от сандъка, като я подхвана над кръста. Тя отвори очи от учудване. Близостта ѝ с този красив мъж я караше да се чувства неудобно, но в същото време по тялото ѝ се разля сладостна топлина, която беше толкова непозната, колкото и приятна. Лицето му бе толкова близо до нейното, че тя отчетливо виждаше гъстите му мигли и леките бръчици, които честите усмивки бяха изрязали в ъгълчетата на очите.

Алън се наведе още по-надолу. Тя усети как топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Трябва да се връщам в къщата — каза тя и се помъчи да избегне погледа му.

Леката тръпка, която пробяга по тялото ѝ, окуражи Алън и той попита:

— Нали ще дойдеш довечера на представлението?

— Но, разбира се. За нищо на света не бих го пропуснала.

— А на увеселението след това?

Мод направи опит да се измъкне, но ръцете му продължаваха здраво да я държат.

— Да. Господарят ни разреши.

— Чудесно. — Той се наведе и целуна чувствените ѝ устни, които бяха меки и сладки като бонбон. — Довечера ще имаме повече време да поговорим. Имам още много да ти разказвам за прелестите на Лондон.

Пръстите му лекичко се плъзнаха нагоре по стегнатия корсаж и нежно докоснаха гърдите ѝ. Тялото ѝ потръпна, а под тънката материя на ризата твърдите им връхчета започнаха да набъбват. Имаше чувството, че се изчервява чак до ушите.

— Наистина ли има още много неща?

— О, толкова са много! — Ръцете му отслабиха хватката, тя се измъкна и изтича през вратата точно когато през нея влязоха няколко души. Забеляза, че групичката се състоеше от две жени, облечени в евтини рокли, и трима мъже, които вървяха след тях. Едната от жените спря и втренчи поглед първо в нея, а после в Алън. Когато отново погледна към Мод, в тъмните ѝ студени очи се таеше явна неприязън.

По-смутена от всякога, Мод изхвъркна от обора, профуча покрай къщата и не спря да тича, докато не влезе в сигурното убежище на склада. Затвори и двете половини на вратата и се строполи върху напукания под.

Въпреки че едва си поемаше дъх от лудешкия бяг, сърцето ѝ ликуваше от неочаквано преживяното приключение. Ти бе въведена в тайнството на задкулиската магия и бе чула прелестния разказ за огромния Лондон. Но върхът на всичко бе целувката, получена от най-красивия мъж, когото някога бе срещала.

Пред нея наистина се очертаваше един прекрасен ден!

ГЛАВА 2

Привечер, когато Мод прекрачи прага на обора, очите ѝ невярващо започнаха да мигат при вида на настъпилото преобразяване. Долният край на помещението бе празен и отделен с голяма правоъгълна преграда, която обозначаваше сцената. Точно отпред бяха подредени няколко кресла, предназначени за сър Бексли, лейди Джулия, лорд Бамбридж и други дребни благородници. Зад тях се намираха няколко редици пейки, които трябваше да поемат по-заможните граждани и прислугата от къщата. Останалите зрители, към които се числеше и Мод, се тълпяха в задната част и свободните яхъри на конете.

Най-впечатляваща бе светлината. Никога преди това старият обор не е бил така ярко осветяван. Пред рампата на сцената гореше редица запалени лампи, а от тавана висеше истински калаен полюлей, от който светлината струеше на потоци. Ефектът беше поразителен и никой не обръщаше внимание на задушливата миризма на изгорена лой.

Дори и актьорите бяха променени до неузнаваемост в образа на Диана, богинята на целомъдрието, Мод едва успя да разпознае намръщената жена, която я бе изгледала ядовито рано тази сутрин. До нея пълният мъж, облечен в дълъг редингот и нахлупен шлем с пера над перуката си, излъчваше безгранично достолепие, което бе в пълна противоположност с по-скоро окаяния му вид в истинския живот.

Алън Дезмънд, по-красив от всякога, излезе напред, за да разкаже пролога. Мод не снемаше очи от него, а сърцето и заби толкова учестено, че тя почти не можа да вникне в смисъла на изречените думи. Когато пиесата започна, тя изгаряше от нетърпение, очаквайки поредното му появяване, но то така и не последва. Мод постепенно започна да се увлича от люлеенето на вълните, от Купидон, който се носеше сред облаците във впряга си от огнедишация дракон от грохота на гръмотевиците и проблясването на светкавиците, и не след дълго забрави за заобикалящия я свят По-голямата част от

репликите преминаваха покрай ушите ѝ, но това не я притесняваше. Пред очите ѝ се вихреше внезапно оживяло вълшебство и тя бе повече от очарована.

По време на второто действие, когато малкото птиче от голямата телена клетка започна да смесва чуруликането с човешката реч, тя дяволито се огледа и се запита дали някои около нея подозираше за съществуването на дребния мъж и лучената люспа. Всички обаче стояха с широко отворени уста или весело се смееха и за първи път през живота си Мод се почувства горда от себе си. Усещането бе твърде приятно.

Когато представлението свърши, залата се разтърси от силни и искрени аплодисменти. Всички, освен лейди Джулия, изглеждаха възхитени и очаровани от специалните сценични ефекти. По време на краткия безпорядък, който последва последния поклон, средата на обора бе разчистена, а до вратата се появиха маси, отрупани с различни лакомства. Отвориха се бъчви с бира и цигуларите от селото наети от сър Бексли, заеха отреденото им място. Някои от лампите бяха изнесени, за да се предотвратят неволните пожари, но така атмосферата стана само още по-уютна. Мод забеляза, че повечето слуги се групираха по двойки и се уединиха в тъмните ъгли на помещението.

Съзря Алън, който стоеше близо до сцената и говореше с господаря и съпругата му, и се запромъква към тях.

— Пиесата ви е много добре написана, млади човече — казваше лейди Джулия, — но в специалните ефекти трябваше да има повече мисъл. Лесно можеше да се отгатне как се постигаха.

Мод възхитено се загледа в Алън, когато разбра, че той бе авторът на тази прекрасна пиеса. Значи той бе не само актьор, но и драматург в същото време. Какъв талантлив умен и красив млад мъж!

— Говори каквото искаш, Джулия — намеси се сър Бексли. — Що се отнася до мен, аз изобщо не можах да разбера как се правят ефектите. Сценарият бе толкова завладяващ.

— Сър, вие сте твърде любезен към мен — отвърна Алън и леко се поклони.

Лорд Бамбридж въртеше края на ланеца си и изпитателно се вглеждаше в Алън.

— Гледал съм много пиеси на Дръри Лейн и в Хеймаркет. Вашата съвсем достойно може да се нареди до тях, дори и до тези на великия сибарит. Но, разбира се, актьорите ви са доста под нивото на лондонските знаменитости.

— Милорд, никак не е лесно да убедиш актьорите да играят някъде извън Лондон.

— Предполагам, че е така. Колкото до съдържанието, мисля, че малко флиртувате с опасността. Прав ли съм?

Алън му отвърна с лукава усмивка.

— Ваша светлост е твърде проникателен.

— Бих ви посъветвал моралните заключения да са малко по-завоалирани. Разбира се, тук при нас, в провинцията това няма толкова голямо значение. Но подобна пиеса в Лондон с право може да ви запази килия в Тауър. Не ме разбирайте погрешно, това е само един приятелски съвет. Вие сте много талантлив и би било жалко талантът ви да отиде на вятъра.

Алън отново се поклони.

— Много сте любезен с мен, милорд. Бъдете сигурен, че ще се съобразя с думите ви.

Той се огледа и забеляза Мод, която стоеше близо до тях.

— А сега ви моля да ме извините — каза той и се запъти към нея.

— Какво искаше да каже лорд Бамбридж? — попита Мод, когато той я хвана за ръката.

— Нищо особено. Искаше да покаже колко е умен.

Музиката поде лек рефрен и около тях започнаха да се образуват двойки за танца. Въздухът бе изпълнен със смях и викове и Мод едва чуваше какво й говореше Алън.

— Искаш ли да танцуваме? — извика той в ухото ѝ.

— А вие? — понечи да каже Мод, но изведнъж някой я сграбчи за ръката. Тя се обърна и видя ухилената физиономия на сър Бексли.

— Мод, прекрасно малко създание! Трябва да позволиш на своя щедър господар едно завъртане на дансинга тази вечер. Да вървим!

Мод отчаяно погледна към Алън, който пристъпи към нея.

— Вече я бях поканил, сър, но тъй като увеселението е ваше, щом настоявате, ще ви отстъпя тази чест.

— Разбира се, че настоявам — каза Бексли и повлече Мод към средата на дансинга. Тя погледна към Алън и усмивката му ѝ вдъхна кураж. Партито наистина принадлежеше на Бексли и тя му дължеше поне един танц. Всички знаеха, че гордата му съпруга никога нямаше да се унижи да танцува народни танци и до края на нощта господарят щеше да е танцувал с всяко едно от присъстващите момичета.

В края на краищата нещата не изглеждаха чак толкова зле. Имаше много тропане с крака и подвиквания, като господарят също се стараеше да не изостава. Всички, от прислугата до дребните благородници, бяха увлечени от веселбата и явно бяха решили да лудуват до насита. Дори и Алън бе увлечен във вихъра на празненството и се включи в танца заедно с една от актрисите. Той завърши на една и съща редица с Мод и през цялото време се стараеше да бъде близо до нея, особено когато мъжете трябваше да целуват партньорките си. Тя получи една лека целувчица по бузата от Алън, придружена от многозначителен поглед, и едно влажно и шумно млясване от господаря си.

Музиката от танца още не бе заглъхнала, когато Алън я хвана за ръка и я изведе навън.

— Доста е изтощително — каза той, прегърна я през кръста и я поведе по пътеката, която водеше надолу към ливадите.

— Затова ли пожелахте да излезем навън? — дяволито попита Мод.

— Не Прекрасно знаеш, че не за това. — При първата купа сено той легна върху дъхавата трева и я придърпа към себе си. Мод нямаше нищо против да поспре и почине, когато откъм съседната купа долетяха хихикане и тя видя как два силуета се откроиха на фона на нощта. Разпозна в тях Хети и едно от момчетата, работещи в конюшните, и се почувства неловко. После нарочно увеличи разстоянието между нея и Алън. За нейно голямо учудване той не се възпротиви.

Мод се излегна по гръб, впери поглед в звездното небе и въздъхна:

— Мисля, че никога не съм се чувствала толкова щастлива!

— Имаш право да бъдеш щастлива — замислено каза Алън и се облегна на единия лакът, за да я разгледа. На фона на лунната светлина тя бе още по-красива, отколкото вътре, в ярко осветения обор. Той се учуди на внезапно обзелото го чувство на възхищение. Още преди

много години се бе убедил, че бурният му живот го бе направил безчувствен към девичата невинност, а ето че сега седеше до това момиче затаил дъх от вълнение. Свежият дъх на сеното действаше ободряващо след лепкавия, наситен с миризма на изпотени тела въздух в затвореното помещение. От него долиташе приглушеният звук на цигулките, който едва смогваше да се извиси над смеха и крясъците на танцьорите. Когато Хети и приятелят ѝ си тръгнаха, около тях отново стана тихо и те усетиха нощта в цялата ѝ прелест.

— Щастлива ли си от живота си тук, в Торнууд? — попита той и на свой ред се излегна по гръб и се загледа в тъмното небе.

— Ами, не е чак толкова лошо. От седемгодишна работа в кухнята и работата не ми тежи. Господарят се държи добре със слугите. Жена му е тази, която ни създава проблеми, защото едва ли я бива за нещо по-различно.

Алън пхна ръце зад тила си и впери поглед в звездите. Той почувства как тялото му постепенно започва да се отпуска след изнурителния и тежък ден.

— На господаря ти едва ли му е много лесно да живее с такава жена. Тя е същинска Катерина Минола.

— Коя е Катерина Минола?

— Героиня от една пиеса. Ако четеш пиеси, няма как да не знаеш коя е, защото тя е една пословична сръдла.

— Господарят ми спомена, че може да ме преместят на работа в къщата, където работата е по-лесна. Мисля, че там ще ми хареса.

— Хм, на твоето място бих внимавал с такъв господар наоколо. През цялото време те гледаше така, сякаш искаше да те схруска.

— Колко странно! Кук винаги ме е предупреждавала за него, а досега той почти не ме забелязваше. — Всъщност доскоро, помисли си тя, когато си спомни за странния поглед, с който я бе фиксирал тази сутрин при кладенеца.

— Още едно от великите предупреждения на Кук. Но този път тя е права. Знаеш ли, Мод, ти си най-невинното създание, което съм срещал досега. Нима не подозираш какви са намеренията на господаря ти?

Мод внезапно се изправи.

— Не разбирам за какво намекувате?

— Била ли си някога с мъж? Целувала ли си се? Търкаляла ли си се с някого в сеното?

Мод приглади полата си и се замисли как да му отговори. Работата беше там, че никога досега не бе излизала с мъж, поне не в този смисъл, за който намекуваше Алън. А няколкото тайни целувчици, които бе получавала от момчетата в конюшната и слугите, бяха по-скоро досадни. Те в никакъв случаи не можеха да се сравняват с целувката на Алън, която я бе разтърсила цялата.

Алън седна и обви коленете си с ръце.

— Убеден съм, че не си, въпреки че трудно мога да проумея как си съумяла да запазиш невинността си, работейки като слугиня в тази ферма?

— Ами работата е там, че... не, твърде глупаво е.

— Моля те, кажи ми!

— Работата е там, че аз винаги съм искала много повече от това да бъда натискана зад някоя врата или принудена да се омъжа скоропостижно за някой беден фермер. Може да ви звучи превзето, но винаги съм се чувствала различна от другите, дори и от приятелката ми, Хети. Ако поема по този път и се оставя на течението, ще приличам на всички останали, без бъдеще и без мечти.

Алън изучаваше осветеното ѝ от лунната светлина лице, сенките правеха бузите ѝ да изглеждат леко хлътнали и така подчертаваха още повече големите ѝ невинни очи и идеално оформените устни. Дългите къдрици обграждаха сърцевидното и лице, и се стелеха над леко измачкания корсаж. Докато я гледаше, той усети парещата болка на желанието, но нещо в нея го възпираше. Той само се усмихна, защото ако обстоятелствата бяха други, досега тя щеше да бъде негова.

— Как си се научила да се изразяваш толкова добре?

— С много труд. Когато пристигнах в Торнууд, бях дете и забелязах, че благородниците говорят правилно и ясно. От тогава реших, че трябва да приличам на тях. Всичко ми костваше много усилия и мъки, но най-накрая успях. Сега по говора ми почти не личи, че съм от простолюдието.

Алън бе озадачен.

— Ти си постигнала всичко това съвсем сама?

— Да. Упражнявах се, докато четях малките книжки с пиеси, и това много ми помогна.

— Ти можеш и да четеш? — учудено каза той.

— Е, не толкова добре, но достатъчно, за да разбирам за какво става дума.

Алън се засмя и отново се излегна с ръце зад тила.

— Бога ми, ти си истинска забележителност, Мод Мелингам. И все пак е малко странно откъде си успяла да намираш книжките, като се има предвид управията на тази вещица, съпругата на сър Бексли. Според мен тя едва ли би понесла присъствието им тук.

— О, тя не знае нищо. Сър Бексли обожава пиесите и всяка седмица си купува по една книжка. Той беше този, който настоя трупата ви да изнесе представление тази вечер. Това е един от редките случаи, когато той успя да се наложи. Обикновено, когато прочита книжката, той я изхвърля, и така един хубав ден аз ги открих и ги запазих. Сега го следя всяка седмица.

— Ами известните писатели? Чела ли си Шекспир?

— Да, представете си. Преди да починат родителите ми, ходех на училище и там рецитирахме на глас някои негови пасажки. Много ми харесваха, въпреки че невинаги разбирах смисъла им. — Тя се подпря на лакът и го погледна. — Нашите актьори играят ли Шекспир?

— Ако не го правехме, нямаше да сме професионалисти. Всички трупи играят пиеси от Шекспир. Но когато се поставят някои от големите му драми, изпълнението е доста плачевно. Ето защо предпочитам да поставям по-леки пиеси.

— Които пишете сам.

— Точно така. Но това не е нещо необичайно, знаеш ли? В днешно време Англия гъмжи от драматурзи. И въпреки това смея да мисля, че усилията ми не отиват напразно.

— И аз съм на същото мнение. Хареса ми пиесата тази вечер. Но как решихте да станете драматург? Аз ви разказах всичко за мен. Искам да науча нещичко и за вашия живот.

— Не е чак толкова интересно. Аз бях просто един пътуващ актьор, който случайно попадна на Дръри Лейн и видя великия Гарик в ролята на Макбет. Тогава си дадох сметка, че никога няма да стана толкова добър като него. Ето защо реших, че е по-добре да пиша и да режисирам пиеси, отколкото да играя в тях.

— Били сте на Дръри Лейн! Но това е прекрасно! Разкажете ми още нещо за Лондон!

Алън се засмя, но с готовност започна да ѝ разказва за лондонските театри и особено за този, в който трупата му имаше ангажимент след края на турнето. Въодушевлението и любопитството на Мод го накараха да говори повече, отколкото бе имал намерение, и когато първите проблясъци на зората се показаха зад тъмния хоризонт, той разбра, че все пак очарованието му се бе оказало недостатъчно. Мод се беше предала на съня и легеше сгушена до ръката му, а лекото ѝ дишане топлеше кожата му под тънката риза. Тя изглеждаше толкова млада и невинна, че той нито за миг не си помисли, че би могъл да се възползва от нея. От опит знаеше, че повечето прислужници очакваха от него да се възползва. Едва сега осъзна, че Мод наистина се различаваше от останалите, и нежно измъкна една дълга сламка, заплетена в златистите ѝ коси.

Когато Джеръми се показа иззад купата сено, за да каже на Алън, че е време да се стягат за път, той видя как Мод сънено чистеше полепналите сламки по роклята си и тръскаше глава. Алън предпочете да не разубеждава приятеля си. Никой нямаше да му повярва, че не се бе любил с момичето.

В следващите два часа оборът бе разчистен от декорите и фургонът натоварен догоре. Точно когато каретата бе готова за тръгване, Мод пресече двора, понесла една кошница за яйца, и видя как Алън даваше последните си наставления.

Пред очите ѝ се повтаряше гледката от предишната сутрин: Джеръми бе заел мястото на кочияша с ниско нахлупена шапка, жените с овехтелите си рокли, по които нямаше и следа от снощния блясък и ярък грим, седяха върху купчината багаж, останалите мъже се настаняваха до тях, а Алън проверяваше всичко за последен път, преди и той да заеме мястото си.

И въпреки това нещо се бе променило. Сега тя знаеше, че дребният кочияш бе истински вълшебник, че жените всъщност бяха лоши и ревниви, и че в очуканите сандъци се криеха чудновати предмети, които можеха да променят до неузнаваемост жалкото им ежедневие.

А Алън, красивият мъж с велурения жакет и високите кожени ботуши, с коса, прибрана на опашка, и така настойчив в заповедите си, бе първият мъж, който я бе дарил с истинска целувка, който я бе накарал да се чувства желана и който намери време, за да открие пред

очите ѝ нови хоризонти. Тя ясно съзнаваше, че сега, след като вече го познаваше, никога нямаше да може да бъде същата.

Тя чакаше, облегната на хладната каменна стена на склада, изпълнена с горчива мъка, че той си отива от живота ѝ толкова скоро и сигурно завинаги. После Алън дойде до нея, пхна ръка под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ.

— Довиждане, сладка моя Мод — каза той и наведе глава, за да целуне устните ѝ. Мод усети, че те бяха влажни и топли. Тялото ѝ започна да вибрира, опиянено от близостта му и от допира на силната му фигура, която я притисна до стената. Устните му нежно докоснаха кожата ѝ и тя разтвори своите в очакване. Той внезапно вдигна глава и ръцете му яростно я прегърнаха. В очите му пролича учудване и на нея ѝ се стори, че в тях се четеше някакво нямо предупреждение. Той я прегърна още веднъж и отстъпи назад.

Мод остана безмълвна. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя искрено се надяваше суетнята на останалите около заминаването да им попречи да видят мъката ѝ.

— Ако някога дойдеш в Лондон, ела да ме видиш — каза той, но тя знаеше, че тази възможност бе малко вероятна, и това само засили отчаянието ѝ.

Когато актьорите от фургона започнаха да подсвирват и да подмятат неприлични забележки, той побърза да сложи ръка на устните си, метна се на седалката до кочияша, учтиво се поклони на изпращачите и шествието се изниза през входната врата.

Мод хлътна в тихия склад, защото искаше да се скрие от подигравателните погледи на приятелките си и сипещите се клюки по неин адрес. Всички мислеха, че тя и Алън се бяха любили, и нищо не беше в състояние да ги убеди в обратното. А Алън Дезмънд се бе държал като истински джентълмен. Той ѝ бе дал много повече от няколко прояви на мимолетна страст и тя му бе безкрайно благодарна. Докато гледаше към отдалечаващата се карета, сърцето ѝ болезнено се сви, защото вероятно никога повече нямаше да го види.

— Много си странен тази сутрин — промърмори Джеръми и опъна юздите.

Алън седеше, вперил поглед в пътя пред себе си — една тясна алея, обградена с нисък жив плет. Не отговори, защото и той не знаеше

защо не бе въодушевен от следващото представление на трупата му „Стенбъри Плеърс“. То трябваше да се състои в Тетфорд, едно малко градче с истинска театрална зала, където трябваше да се очаква и по-образована публика.

— Предполагам, че не си имал много време за сън през изминалата нощ — добави Джеръми и го изгледа многозначително, с което сякаш сам си отговаряше на въпроса.

— Много си любопитен — усмихна се Алън. — Бях се замислил върху най-удачния начин за постановката „Любов заради любовта“ в малката зала на Тетфорд. Доколкото си спомням, сцената там е твърде тясна.

Истината беше, че мислите му изобщо не бяха заети с пиесата, а с образа на съвършеното овално лице, огромните влажни сини очи и златистия водопад от коси, в които припламваха малки огньове. Тези очи — толкова невинни и в същото време така примамливи и привличащи! По всичко личеше, че Мод Мелингам нямаше и най-малка представа за магнетичния си чар. Тя бе събрала в себе си невинната красота и грацията на сирена, но последното качество бе развито една наполовина. Съвсем скоро обаче обвивката щеше да се окаже тясна. Кой ли щеше да бъде щастливецът?

Мили Боже! За какво мислеше толкова? За една най-обикновена прислужница на малко имение в едно забутано графство! Та той можеше да я забрави само ако щракнеше с пръсти.

И въпреки това не можеше. Още се учудваше, че тя дори не се бе опитала да го съблазни. Съществото й дотолкова преливаше от радост и любопитство, че самият той се бе увлякъл да й разказва за света. Не, не беше само това. Невинността й бе толкова необикновена, че той не можеше да си позволи да я нарани. За първи път му се случваше нещо подобно. Жените бяха създадени, за да даряват удоволствие, и повечето от тях обожаваха да го правят.

Но Мод беше различна. И преди всичко той най-добре знаеше колко непоносима бе мъката от неволно унищожените вяра и доверие, и колко печално можеше да се отрази това на бъдещия живот.

Фургонът се наклони на една страна. Джеръми залитна, блъсна се в него и се намеси в мислите му:

— Това момиче, с което прекара нощта, бе наистина много младо и красиво — засмян каза той. — Да не те е омагьосало?

Алън се засмя.

— Не ме познаваш от вчера и прекрасно знаеш, че жените не могат да ме омагьосат. И все пак трябва да призная, че тази беше различна. Ти, както винаги, отново си прочел мислите ми.

— Старая се, доколкото мога. Тя беше ли... това, което се надяваше да откриеш? — Гласът на Джеръми прозвуча неестествено. Не му прилягаше да задава подобни въпроси.

— Нищо не се случи — отвърна Алън. — През цялата нощ си говорихме. И само ако кажеш думичка за това на някого, ще те изхвърля от трупата.

Джеръми се захили.

— Радвам се да го чуя. От това момиче се излъчваше такава невинност, но независимо от това то бе най-красивото създание, което съм виждал в последно време.

— Да, красива е — небрежно отвърна Алън. — Ако някой ден се върнем обратно в това имение, ще я потърся отново. Но тогава едва ли ще бъде вече толкова невинна.

ГЛАВА 3

Сър Бексли успя да забележи, че по време на вечерта Мод изчезна с красивия драматург. Още по-добре, помисли си той, защото това означаваше, че малката Мод имаше желание за подобни авантюри и сигурно не ѝ липсваше опит. Веднага щом привлекателният Дезмънд заминеше с жалката си трупа, той щеше да я направи своя.

Първото нещо, което трябваше да предприеме, бе да се помъчи да убеди скъпата си съпруга, че момичето трябва да работи в къщата. Дългият му житейски опит го караше да бъде внимателен, защото ако Джулия заподозреше дори само за миг, че има някакви намерения спрямо момичето, веднага щеше да я изпрати да работи в кръчмата, където щеше да бъде изложена на похотливите погледи на цялата паплач от околността. От представлението изминаха няколко седмици, но той не преставаше да я следи и търпеливо изчакаше да дойде удобният момент. Момичето се разхубавяваше с всеки изминал ден. Гладкото ѝ порцеланово лице, така необичайно за нейната възраст, когато почти всичките ѝ връстници носеха белезите от едра шарка, бе достатъчно, за да го накара да се облизва като котарак. И въпреки че след заминаването на актьорите тя като че ли поотслабна, това изобщо не се отрази на сочната издутина на гърдите ѝ, които примамливо се поклащаха под фестонираната ѝ блузка. Страните ѝ бяха побледнели, но така само подчертаваха още повече закръглените ѝ чувствени устни и големите сини очи.

Сър Бексли дотолкова се бе настървил, че вече едва издържаше в очакване на удобния момент да заговори жена си за мястото на Мод. И ето че в един хубав ден небесата се смилиха над него и му поднесоха възможността на тепсия.

— Не знам какво да правя с тази Хети? — каза един ден, по време на вечеря, Джулия, докато апатично ровеше в чинията с печена кокошка. — С всеки изминат ден това момиче става все по-небрежно. А вчера я видях да излиза от килера малко след като се разминах с Уилям, лакея, в коридора. По лицето ѝ личеше какво бяха правили. Не

мога да позволя подобни недостойни неща да се вършат в дома ми, но ако я изгоня, няма кого да сложа на нейно място. Работата е много сериозна.

Сър Бексли вдигна поглед от препълнената си чиния и изглежда жена си.

— Хети ли? Това не беше ли онази кестенява хубостница с брадавица на брадата?

— Същата. Няма как да не си я забелязал — тросна се тя.

— Виждал съм я един-два пъти. Както знаеш, скъпа, слугите са си твоя грижа. И аз нямам нищо против. В дома ни обслужването трябва да е на ниво.

— Моят мил баща, лорд Бамбридж, би казал същото.

Сър Бексли стисна устни, но потисна раздразнението си от факта, че жена му никога не забравяше да спомене титлата на баща си, когато говореше за него. Още от самото начало той бе разбрал, че така тя му намекуваше, че се бе омъжила не според полагащото ѝ се достойнство.

— Недей да изпадаш в отчаяние само защото не знаеш кой може да я замести. Преди няколко дни говорих с Кук и тя ми препоръча едно от момичетата, които ѝ помагат в кухнята. То било толкова добро и сърчно, че Кук ме помоли да си помислим дали не бихме могли да я вземем тук при нас като камериерка.

— Наистина ли! Още утре ще поговоря с нея!

— Няма нужда, любов моя. Аз ще поговоря с нея, защото все пак тя се обърна към мен. Чакай малко. Май че момичето се казваше Мод. Да, точно така, Мод Мелингам.

— Онази дрипла, дете я прибрахме като сираче? Да, сега като ме заговори, си спомням, че тя се справя доста добре в кухнята. Чудя се защо Кук не ми е казала по-рано за нея?

Съпругът ѝ се съсредоточи върху чинията си, защото не желаше да припомня на жена си, че Кук ненавиждаше превзетите ѝ маниери и никога не бе отваряла уста пред нея, освен да ѝ отговори с едно „да, госпожо“ или „не, госпожо“. Това за момента беше добре дошло.

Джулия доволно се усмихна при мисълта как щеше да изгони Хети, а от другата страна на масата сър Бексли нетърпеливо потриваше ръце. Всичко бе станало много по-лесно, отколкото си го бе представял.

Още преди да се опомни, Мод бе изтръгната от уюта на мрачната кухня и запарена в сенчестите зали на голямата къща. Тя очакваше, че най-мъчителната част от новата ѝ длъжност щеше да бъде да си вземе довиждане с потъналата в сълзи Хети, понесла под ръка вързопчето си с лични принадлежности. Стана обаче така, че Хети искрено я поздрави за назначението и на бърза ръка се сгоди за ковача на селото, Джими Коркоран, който от няколко месеца упорито я преследваше.

— Не позволявай на тази стара кучка да те малтретира, Мод! — ѝ каза Хети на тръгване. — Прекалено си наивна. Дръж се на висота и не се давай на старата кобила, мисис Джулия!

— О, Хети! — говореше през сълзи Мод и здраво прегръщаше приятелката си. — Какво ще правя тук без теб? Ти беше единствената ми приятелка.

— Кук ще се грижи за теб. Винаги го е правила. Вслушвай се в съветите ѝ, Мод. Тя знае кое как е. Кланяй се на господарката и прави каквото ти нареди. Само гледай да не оставаш насаме с господаря и всичко ще бъде наред. Да не забравиш да ми идваш на гости в селото?

Когато след няколко дни Мод прежали загубата на приятелката си, тя откри, че работата на камериерка ѝ харесваше. Не можеше да се нарадва на новата си синя шевиотна рокля, колосаната бяла престилка, малката шапчица и тънкото шалче, с което я бяха накиприли. Обожаваше да работи в залите с високи тавани, заобиколена от купища красиви предмети. Усърдно полираше сребърните подноси и сервизите за чай, докато повърхността им заблестяваше като огледало и можеше да се огледа в тях, като правеше това не от страх да не си навлече гнева на лейди Джулия, а защото искрено се наслаждаваше на красотата им. Усилено наблюдаваше останалите слуги и запомняше как се изразяваха, как известяваха за някой гост или как донасяха получено съобщение, като бързо схващаше основните правила. Наблюдаваше как се подреждаше масата и какви чинии се използваша за различните ястия, приготвявани от Кук. Не забравяше да наблюдава дори и начина, по който господарите използваша различните прибори за хранене. От зоркия ѝ поглед не убегна фактът, че лейди Джулия загребваше по малко и винаги оставяше половината ядене в чинията си, което според Мод беше правилно. За сметка на това господарят ѝ се нахвърляше лакомо върху храната и не оставяше дори и трошичка.

Най-щастливите ѝ мигове бяха, когато в къщата пристигаха гости за вечеря. Тя ги посрещаше на вратата, оглеждаше дрехите им и запомняше отработения жест, с който те подаваха палтата и шапките си на чакащите лакеи. Когато сядаха на масата, тя вперваше очи в дамите. При мъжете липсваше всякаква култура, ако не се смяташе лорд Бамбридж, който никога не губеше достолепието си, дори и когато всички останали мъже започваха да се търкалят пияни под масата.

Но жените! Дори само когато ги наблюдаваше, Мод имаше чувството, че е преминала цяла школа по-добри обноски. Тя не пропускаше нищо: дрехите, платовете, цветовете, грима, необичайните шапки и дълбоко в себе си се заричаше и тя един ден да се облича като тях.

Един следобед, когато пристигаха гостите, поканени за някакъв рожден ден, на нея се падна да поеме тежкото палто на лорд Бамбридж.

— О, ето те вече във висшето общество, Мод. Много се радвам да те видя тук. — Той приятелски я потупа по рамото. — Винаги съм смятал, че истинското ти място е тук в къщата, а не в опушената кухня.

Мод свенливо се поклони и се изчерви от удоволствие, че той не я бе забравил.

— Благодаря ви, сър. Много се радвам да работя тук.

— Не оставай длъжна на свадливата ми дъщеря, моето момиче — каза лорд Бамбридж и запримига към нея. — Тя обича да лае, но рядко хапе.

— Тя винаги се е отнасяла много мило с мен, сър — отвърна Мод, докато поемаше връхната дреха на Рамзи и надипли двете палта върху ръката си.

— Ха! Имаме представа как става това, нали, Рамзи? — каза Бамбридж. — Но ти казваш това, защото си добро момиче. — Той се обърна към широкия вестибюл, а Мод се втурна да остави палтата и да ги представи, като за малко не връхлетя върху адвоката. Дребното човече я погледна, а по лицето му се изписа досада.

— Съжалявам, сър — промълви Мод и се затича.

Рамзи бе един от честите посетители на Торнууд, но Мод имаше чувството, че той изобщо не забелязва съществуването ѝ. Отдавна бе решила, че това бе типична черта на адвокатите, които според

господаря ѝ съществуваша единствено за да разоряват хората или да ги измъкват от затвора.

При целия този забързан ритъм на живот дори и често спохождащите я мисли за Алън Дезмънд не можеха да намалят ентусиазма ѝ от новите задължения. Вечер, когато изморена, с изтръпнали крака се сгушваше в леглото си, образът му изплуваше пред очите ѝ и споменът за горещите му устни, силните ръце и стройното му мускулесто тяло я пронизваше болезнено от горе до долу. Отново я налягаше мъката, че може би никога повече нямаше да го види, и все се насилваше да повтаря, че по света има и други мъже. Ето, тя имаше възможност да се движи из красивите стаи на господаря си, да се любува на изящните мебели и нямаше защо да страда. Ако трябваше да прекара остатък на живота си в Торнууд, по-добре да го прекара като камериерка, отколкото като помощничка в кухнята.

Само едно нещо смущаваше безоблачното ѝ щастие и то беше, че сър Бексли ѝ обръщаше повече внимание от необходимото. Господарят ѝ изпитваше истинско задоволство да я хване натясно в някоя от стаите или в мрачния вестибюл и внезапно да я сграбчи или оципе, а после гръмогласно да се засмее, оставяйки я смутена и объркана. Отначало Мод не знаеше какво да прави в такива случаи. Тя беше благодарна на господаря си, че я бе преместил на работа в красивата си къща, но това не значеше, че в замяна трябваше да му предложи тялото си! Но как да му го обясни? Кук я беше предупредила, но със своята наивност Мод изобщо не предполагаше, че това можеше да се превърне в сериозен проблем.

Едно нещо обаче знаеше със сигурност и то беше, че няма да ги остави да се разпореждат с живота ѝ както с Хети. Тъй като нямаше някой, който да гори от желание да се ожени за нея, като я изхвърлеха от Торнууд, тя трябваше да отиде да работи във фабриката. Не, по-добре да си има работа със сър Бексли, отколкото това. Просто трябваше да се опита да стои по-далеч от него и да се надява, че той щеше да си намери някоя друга слугиня, за да се забавлява. Това поне беше някаква надежда.

През първите няколко седмици нещата вървяха нормално. Сър Бексли ѝ обръщаше малко внимание най-вече заради факта, че жена му не се чувстваше добре и си стоеше през повечето време в къщи. Мод

усърдно си вършеше работата и се стараеше да не нарушава решението си. Проблемите ѝ изглеждаха решени.

Господарят не беше единствената ѝ мъка. Жена му бе тази, с която всички в къщата трябваше да се съобразяват. Лейди Джулия се бе разболяла от ангина, която само усложни и без друго не дотам приятното ѝ благоразположение. Досега Мод търпеливо бе понасяла непрестанното придиряне на господарката си. Лейди Джулия не можеше да бъде умилостивена, защото дори човек да си вършеше задълженията с повишено внимание, тя винаги намираше повод да се заяде за нещо, което не бе наредила да се направи, но за което очакваше слугите сами да се досетят по някакъв начин. Лошият ѝ нрав се бе отпечатал и на постоянно сбърченото ѝ лице и Мод изобщо не се учудваше защо господарят ѝ търсеше утеха при прислужниците. Съпружеското му ложе сигурно отдавна бе изстинало.

Въпреки че не правеше нищо, за да предизвиква нейна светлост, Мод имаше чувството, че самото ѝ присъствие бе достатъчно, за да вбеси господарката ѝ. Разбира се, повтаряше си Мод, тя бе злонамерена и лоша и по отношение на всички останали, но момичето все пак се надяваше, че ще си спечели някакво уважение, ако усърдно и безропотно си вършеше работата. Ставаше обаче така, че всичко, което правеше, само ѝ докарваше още по-язвителни забележки и увеличаваше списъка на ежедневните ѝ задължения.

Въпреки негодите Мод продължаваше да упорства и да не се предава. Тя се блъскаше от сутрин от мрак и мълчаливо изпълняваше всичко, защото продължаваше да вярва, че лейди Джулия щеше да забележи старанието ѝ.

— Не бъди чак толкова убедена, че всичко ще се оправи — предупреждаваше я Кук. — И аз някога бях като тебе. Тази проклета кучка, господарката, не знае що е благодарност, защото тогава няма да може да крещи, да вика и да заповядва, а всички знаем, че цялото ѝ щастие се крепи именно на това.

— Няма значение. Аз съм решила да ѝ докажа, че мога да служа за пример, независимо от това колко време ще ми отнеме.

Тя не каза, че искаше да се покаже достойна, за да не загуби новото си място. Всеки изминат ден се убеждаваше, че трябва да се закрепим на новото си положение с цената на всичко.

Най-накрая лейди Джулия обяви, че се чувства оздравяла и, че възнамерява на следващия ден да се поразходи извън Торнууд. Мод въздъхна облекчено и започна да мечтае за спокойния ден, когато необезпокоявана от никого щеше да подрежда красивите стаи на къщата.

Рано на следващата сутрин, когато стоеше в кухнята при Кук и закусваше с овесена каша, при тях нахълта господарят. Без да обръща внимание на Мод, той обяви, че жена му отива на разходка и, че той самият може да отсъства до утре, ето защо Кук да приготви вечеря само за нейна светлост.

— А, да — добави на тръгване той. — Мод, докато ме няма, бих искал да почистиш стаята ми. Тя е в ужасно състояние — пепелниците са пълни, завивките се нуждаят от проветряване и всичко е потънало в прах.

— Разбира се, сър — каза Мод и той излезе на бегот от кухнята.

Кук загрижено я погледна, но тъй като и двамата господари щяха да излизат, тя реши, че нямаше нужда да я предупреждава.

Малко по-късно, въоръжена с метла, ведро с вода, четки и парцали, Мод се изкачи по стълбите до стаята на господаря. Тъй като за първи път влизаше в нея, тя почтително бутна вратата и внимателно пристъпи навътре. До отсрещната стена имаше голямо легло с балдахин с дръпнати завеси. Прозорците бяха закрити с плътни плюшени пердета и не пропускаха слънчевата светлина. Навсякъде се въргаляха дрехи: на един стол лежеше праметнат редингот, на пода се търкаляше самотна батистена риза, една перука бе килната на една страна върху стойката, а в ъгъла, свит на топка, се мъдреше един панталон. Още от прага се виждаше дебелият слой прах, който покриваше всички предмети. Стаята приличаше досущ на обитателя си: разхвърляна, артистична и преливаща от изобилие.

Мод затвори вратата, остави парцалите на земята и започна да събира дрехите, като внимателно ги подреждаше върху ръката си. Тя ги съгна на спретната купчина във вградения гардероб, когато зад гърба ѝ се чу подозрителен шум. Тя се обърна и затаи дъх, защото завесите на леглото изведнъж оживяха, показаха се две ръце, а след тях и една глава.

— Господарю! — извика Мод и замря от учудване. Сър Бексли разбута ленените завивки и скочи на пода.

Мод продължаваше да стои неподвижно, докато той изтича до вратата и превъртя ключа в ключалката. С кокалестите си космати крака, над които се развяваше дългата му нощница, той представляваше твърде комична фигура и при други обстоятелства Мод сигурно би избухнала в смях. Не ѝ трябваше много време, за да отгатне намеренията му, и с пронизителен писък се хвърли към него, за да изтръгне ключа от ръката му. Бексли доволно се закиска и го скри зад гърба си, докато Мод отчаяно се мъчеше да докопа ръцете му. Той направи опит да я сграбчи, но тя пъргаво отскочи и изтича до противоположния ъгъл на стаята.

— Но, сър, какво правите тук?

— Изненадах те, нали? Колко забавно! Изпратих Джулия и адвокатата на разходка и се скрих тук, за да те спипам, когато дойдеш да чистиш стаята ми.

Мод ядовито го изглежда.

— Това не приляга на джентълмен като вас, сър. Всъщност е направо отвратително.

— О, сладка моя Мод. В един мрачен ден като този, боричкането сред завивките ще ни развесели и двамата. Не трябва да се впечатляваш от тези неща. Остави се на мен.

— Сър, настоявам да ми дадете ключа и да ме пуснете да изляза от тази стая! — каза Мод, като се помъчи да си придаде строгост.

С неподозирана пъргавина Бексли скочи на леглото и дръпна завесите. Като продължаваше да се киска, той повдигна завивките и пхна ключа отдолу.

— Трябва да дойдеш и да си го вземеш.

Мод започна да се изнервя.

— Моля ви, сър, дайте ми ключа! Тази игра съвсем не ми е по вкуса.

— Да не би да те държа насила тук? Мисля, че не. Можеш да отключиш вратата и да си излезеш, когато пожелаеш. Но преди това трябва да се качиш на леглото и да си вземеш ключа.

Тя подозрително го изглежда.

— Прекрасно знаете, че...

— Ето, ще ти помогна — извика сър Бексли и дръпна завесите и от другата страна. Когато се наведе към нея, тя предпазливо заобиколи леглото и застана срещу него.

— Подайте ми го сега! — каза Мод, като смътно подозираше, че нямаше да стане така.

— Не, не. Не така. Най-тържествено обещавам, че ако го намериш сама, можеш да отвориш вратата и спокойно да си тръгнеш.

— Сър, аз съм почтено момиче. Тази игра не ми е по вкуса.

— Да, да. Знам, че си почтено момиче. Но дори и почтените момичета един ден трябва да научат нещата от живота, а кой може да ти ги покаже най-добре, ако не аз, твоят благодетел?

Мод внимателно пристъпи и повдигна кранчето на завивката. Големият месингов ключ лежеше доста навътре и се намираше по-близо до господаря ѝ, отколкото до нея. Без да го изпуска от очи, тя се наведе, но не можа да го достигне. После повдигна полата си, качи едното си коляно на леглото и отново се протегна. Бексли следеше движенията ѝ и продължаваше дяволито да се усмихва. Много внимателно тя качи и другото си коляно.

— А-ха! — извика той, за части от секундата се метна на леглото и я сграбчи през кръста. Двамата паднаха върху завивките и пълното му, отпуснато тяло я натисна надолу. Когато той се изправи, за да дръпне завесите, Мод отчаяно запълзя към края на леглото, но пухената завивка се оплете в краката ѝ и я обви като пашкул.

— Ела, тук, сладкото ми похотливо бонбонче — гъгнеше господарят ѝ, като се опитваше да сграбчи връзките на корсажа ѝ. Мод отчаяно ги стискаше с ръце.

— Моля ви, сър, не беше честно...

— Няма да те нараня, красавице. Просто се отпусни и се остави в ръцете ми...

Двете части на блузата ѝ се разтвориха, когато той скъса връзките. Мод се опита да ги придърпа, но Бексли наведе широкото си, брадясало лице и залепи влажните си устни върху кожата ѝ, ближейки улейчето между двете ѝ гърди и мляскайки така, сякаш опитваше някой от най-вкусните десерти на Кук.

Мод хвърли поглед към нощницата му, която се бе набрала над дебелиите му бедра, и я обзе паника. Тя събра всичките си сили, за да го отблъсне и да се претърколи до другия край на леглото. Когато той падна по гръб върху възглавницата, нощницата му се запретна чак до главата и тя изумена видя твърдия му морав член, който стърчеше сред островче косми между двата му крака.

Бексли бързо се опомни, сграбчи я за ръката и се помъчи да я метне отново на леглото. Мод се вцепени от ужас, започна да вика и да се извива, за да се откъсне от силните му ръце.

— Какво става тук?

Те не бяха чули шума от превъртането на ключа в ключалката и изскърцването на отворената врата. Мод и Бексли стояха като вцепенени и гледаха стройния силует на лейди Джулия, която стоеше в рамката на вратата. Тя беше облечена в костюм за езда, а перата на шапката ѝ почти достигаха до горната рамка.

Бексли извика, блъсна Мод и тя се свлече на колене край леглото. Като придържаше корсажа си, тя се отдалечи колкото се може настрани и започна да оправя дрехите си.

Студените очи на Джулия фиксираха изумената физиономия на съпруга ѝ.

— И аз питам какво става! Та то личи от пръв поглед. Ти... ти, развратен!

Сър Бексли се опомни и се помъчи да възвърне достойнството си.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? Нали трябваше да ходиш до Тетфорд?

Джулия врхлетя в спалнята като боен кораб с развети платна.

— Ти само това чакаше, нали? Заподозрях те веднага щом изпрати бедния стар Рамзи да върши твоята работа. Изправи се, жалък негодяй, и се облечи! Какво ли би казал баща ми, ако те видеше в този ужасен вид?

Бексли си изсули откъм горния край на леглото и докато навличаше халата си, мърмореше, че този високомерен старец не разбира нищо от човешките удоволствия. Но Джулия вече бе насочила яростта си към Мод и не успя да го чуе.

— Ах ти, никаквице! — изсъска тя. — Сигурно ти си го подмамила, въпреки че достатъчно добре го познавам, за да предположа, че му е нужен само един поглед.

— Но, господарке, аз наистина не...

— Млък! Ти си също толкова виновна, колкото и той, и изобщо не желая да слушам извиненията ти. По-късно ще реша какво да правя с теб.

Мод погледна към сър Бексли и излезе от спалнята, като си даваше сметка, че точно сега нямаше никакъв смисъл да протестира. Може би по-късно, когато уталожеше гнева си, ако това изобщо станеше, лейди Джулия можеше да благоволи да я изслуша. Но сега Мод изгаряше единствено от желанието да запрати първия ѝ попаднал предмет по зачервената, глупашка физиономия на сър Бексли.

С пламнало лице тя нахлу в таванската стая, която споделяше с една от другите камериерки. За голямо нейно облекчение стаята беше празна. Тя заплиска лицето си в легена с вода, сякаш искаше да измие цялото огорчение и унижение, което бе изпитала, но не се получи. После се сгуши в леглото и се замисли.

Лейди Джулия се бе отнесла лошо с Хети, но гневът, който трябваше да се стовари върху главата на Мод, щеше да бъде десеторно по-голям. Ако изобщо я оставеше в къщата. Това бе смразяващо предположение, но трябваше да свикне с него. Пред нея имаше два пътя: или трябваше да намери сили да понесе опустошителното отмъщение на господарката си и да остане в Торнууд, или да си намери друга работа, преди да бъде изхвърлена като мръсно коте.

От двата варианта вторият изглеждаше значително по-добър. Но къде щеше да иде? Тя бе прекарала целия си живот в имението и знаеше твърде малко за останалия свят. Високомерието на Джулия се основаваше на факта, че малко от хората, живеещи в околностите, бяха достойни за уважение. Тези, с които общуваше, рядко я посещаваха, отблъсквани от лошия ѝ нрав. Работата беше там, че твърде малко местни благородници прекрачваха портите на Торнууд.

С изключение на...

Но да, разбира се! Лорд Бамбридж! Вярно, че той беше баща на Джулия, но никога не се бе държал високомерно като нея. Всъщност доста често се бе отклонявал от пътя си, за да ѝ каже няколко мили думи, дори и когато работеше като прислужница в кухнята. Може би той щеше да пожелае да я вземе на работа при себе си?

Тази мисъл я поуспокои. Сега дори не се притесняваше, че ще я върнат обратно в кухнята, само да можеше да стои настрана от сър Бексли и ужасната му жена.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че това бе единствената ѝ надежда. Но сега нямаше да бърза. Отначало щеше да изчака, да избере подходящия момент и да се надява, че

господарката ѝ ще поуталожи гнева си. Вече нямаше значение колко лошо лейди Джулия щеше да се отнася с Мод, щом тя бе намерила разрешение в случай, че положението станеше нетърпимо.

След три дни „Стенбъри Плейърс“ щяха да пристигнат в Лондон. Докато Алън Дезмънд яздеше усамотено по пустия път извън малкото селце Пайнър, той облекчено си мислеше, че големият град вече бе съвсем близо. Турнето бе продължило твърде дълго и ги бе уморило, и той с нетърпение очакваше деня, когато щеше да окачи шапката си в своята стая в „Агнето и флагът“ и за известно време щеше да поостане на едно място.

Не можеше да каже, че си бе губил времето. В чантата до седлото му имаше три пиеси, които само чакаха да бъдат дадени за отпечатване. Смееше да мисли, че и трите бяха доста добри. В тях имаше доста хумор, язвителни реплики и двусмислени намеци, които бичуваха фамилията от Хановер и завоалирано възвеличаваха каузата на Стюартите. С голямо удоволствие щеше да ги види поставени на сцената на театър „Челси“.

Над живият плет ниско прелетя сврака и конят му нервно зачатка с копита. Алън потупа гладката му шия, за да го успокои, и той отново заситни лекия си раван. Мислите му отново се зареяха над ежедневните проблеми и той нахлупи шапка, за да се предпази от силното слънце.

Единственият проблем с новите му пиеси бе намирането на актриса за главната роля. Франсис бе от дълго в занаята, а външността на Кати бе откровено вулгарна, за да може да пресъздаде илюзията за младост и невинност на Пердита. Освен това двете бяха много завистливи и ако предпочетеше едната пред другата, рискуваше да си навлече гнева на две подивели котки. Явно трябваше да се поразходи из останалите театри, за да види дали нямаше нови попълнения актриси, които да наеме при себе си.

Трупата на лорд Стенбъри, помисли си той. Въпреки че добрият стар граф се грееше под лъчите на топлото италианско слънце и остави Алън да се разпорежда с делата му в Англия, неговите пари продължава да крепят актьорите. Той, разбира се, му бе оказал немалка чест, защото помогна на Алън да се занимава с нещо, което му доставяше огромно удоволствие.

Конят му следваше един път в подножието на нисък хълм, който извеждаше към главната улица на селото. Както бе и предполагал, през този горещ следобед навън имаше твърде малко хора, въпреки че в далечината се забелязваха дребните фигурки на полските работници. Той зави от главния път, повървя малко по първата тясна алея вляво и завърза коня си пред една порутена дървена врата. После мина под свода и излезе на една малка пътечка, водеща до стара средновековна църква, чиято квадратна кула се открояваше сред маранята на мързеливия следобед. Когато бе избрал това място за срещата си с братовчеда на графа, той се опасяваше да не срещнат клисаря, но по всичко личеше, че наоколо няма жива душа. Старият човек сигурно беше отишъл да дремне под някоя дебела сянка.

Меките му кожени ботуши тихо прекрачиха каменния праг. Алън бутна вратата и се шмугна в мрачната, потънала в тишина църква, като не преставаше да се оглежда. Вътре беше приятно хладно и освежаващо в сравнение с жаркия пек отвън. Алън свали шапката си и избърса с ръкав потното си чело.

Вътрешността на църквата беше като оазис на спокойствието и тишината. Той погледна каменната зала и малкия параклис и си помисли, че може би трябваше да каже някоя молитва. Само че не бе вярващ. Тишината и спокойствието можеха да заблудят някого, че всичко по света беше наред, но той знаеше, че това не беше вярно. Пред очите му заиграха неканени образи. Това не бяха сцени от хедонистичния, изпълнен с удоволствия живот на разпътния Лондон. Това бяха стари спомени, в които родната му къща бе обхваната от пламъци, където четиринадесетгодишният му брат Нийл се мъчеше да се изтръгне от ръцете на войниците, докато един не прониза с върха на байонета си сърцето му, и майка му, която виеше отстрани, докато искрицата живот у нея се превърна в ненужно бреме.

Алън потръпна и тръсна глава. Винаги изпаднаше в униние при тези мисли. Семейството му отдавна бе избито и единственото нещо, което го крепеше, бе, че един ден щеше да си отмъсти. А това той никога нямаше да забрави!

Откъм вратата се чуха приглушени стъпки и той подскочи. После бързо се дръпна към потъналата в сянка стена и впери очи в мъжа, който прекрачи прага. Новодошлият носеше късо палто с качулка, която покриваше лицето му и горната част от пурпурночервената му

риза, но Алън разпозна белите копринени чорапи и сребърните токи на обувките.

— Добро утро, милорд — тихо каза той и излезе от сянката. Мъжът бързо се огледа и в уморените му очи проблесна тревога.

— Ей Богу, така ме уплашихте! Не бързайте с обръщението. Знаете, че и стените понякога имат уши.

Алън се усмихна.

— Засега съм сигурен, че сме сами. Кога се върнахте в Англия?

Двамата отидоха към закътания долен ъгъл на ниския свод, откъдето можеха да наблюдават входа, без да бъдат забелязани, и продължиха да шепнат.

— Преди два дни. Пътуването беше ужасно. През цялото време бушуваше буря.

— Срегнахте ли се с графа?

— Да. И с принца. Но да си призная, срещата ми с тях не ме обнадежди кой знае колко. Братовчедът Стенбъри се държи, но принцът съвсем се е потиснал и търси утеха във виното и проститутките.

— Не е прав. Толкова много неща зависят от него.

— Опитвах се да му го кажа. Но... както знаете, понякога всичко изглежда безнадеждно. — Алън извърна глава, като отказваше да приеме чутото. Не можеше да бъде безнадеждно. Те трябваше да успеят. — Няма да се предаваме — продължи събеседникът му, сякаш прочел мислите му. — Нося пари от графа и писма, които трябва да предадете на мадам дьо ла Трембрие. — Той пхна ръка под палтото си и подаде на Алън един пакет, увит в козя кожа и здраво завързан с канап. — Можете ли да ѝ го предадете?

— Да. След три дни пристигаме в Лондон, така че няма да има никакъв проблем. Няма ли още нещо? Не са ли взели вече някакво решение?

— Знаете колко е трудно и колко много време изисква всичко това. Не можем да си позволим още един провал...

— Знам. Само че понякога едва успявам да прикривам гнева и омразата си. Имам чувството, че започвам да се изхабявам от това спотайване и изчакване.

Мъжът сложи ръката си върху тази на Алън.

— Имайте търпение. Всичко по реда си. Трябва да пазим пълна тайна, иначе всичко ще се провали. Сега трябва да тръгвам. Веднага щом получа новини от графа, ще се видим отново.

— В Лондон ли?

— Може би да, може би не. Това, че пътувате из страната, е много полезно за делото. А, щях да забравя. Донесох ви и това.

Той му подаде една дървена квадратна кутийка. Изглеждаше простовата и доста нескопосана, а отгоре ѝ имаше един боядисан кръг.

— Какво е това? — попита Алън, докато я въртеше в ръцете си.

Събеседникът му шеговито се усмихна.

— Изглежда съвсем безобидна, нали? Но когато доближите до нея изправена чаша с вино, върху боядисания кръг се появява ликът на нашия принц. Това се нарича анаморфен портрет. Нещо като калейдоскоп. Считаме, че е извънредно уместно, когато се налага да пием тайничко за здравето на краля.

— Хитро измислено — каза Алън и скри кутията в джоба си. — Нямам търпение да я изпробвам.

Двамата напуснаха църквата поединично, като се изчакаха един друг. Алън се метна на коня и тръгна към селото, но после си спомни, че наблизо имаше една кръчма. Той беше жаден, а до тръгване имаше още много време. Може би една бира щеше да разсее унилото му настроение, когато разбра колко мизерни бяха шансовете принцът да си възвърне влиянието в Шотландия, да не говорим за цяла Англия.

Ако кръчмата не беше много пълна, той можеше дори да се опита да извади кутийката и да вдигне тост пред анаморфния портрет на принц Чарлз Стюарт.

ГЛАВА 4

На Мод не ѝ трябваше много време, за да разбере, че лейди Джулия бе решила да си отмъсти не като я изгони от къщата, а като я остави близо до себе си и с всеки изминал ден измисля нови и нови начини, за да я тормози. Твърдо решена да издържи, Мод търпеливо понасяше непрекъснато увеличаващата се работа. Непрестанният зорък поглед на господарката, вечното ѝ недоволство, вършенето на едно и също нещо по три пъти, докато остане доволна, дори и боят през ръцете, бяха поносими, след като бе решила да изтърпи всичко.

На няколко пъти Мод мислеше, че вече не издържа, и беше готова да се предаде, но всеки път унилият образ на Хети, понесла вързоп с дрехи под мишница и напускаща умърлушено къщата, изникваше пред очите ѝ и подклаждаше решимостта ѝ да издържи. Тя не се съмняваше, че след известно време настроението на лейди Джулия щеше да се подобри. Мод не получаваше никаква подкрепа и от страна на господаря си, който сякаш я държеше отговорна за случилото се и рядко ѝ казваше по някоя дума. И все пак, когато след няколко седмици злонамереното поведение на лейди Джулия стана нетърпимо, Мод реши, че най-сетне бе дошъл моментът да поговори с лорд Бамбридж. Ако и той не можеше да ѝ помогне, нищо вече нямаше да бъде в състояние да облекчи нещастното ѝ съществуване.

През следващата половиндневна почивка тя облече най-хубавата си рокля от тъмносин дефтин, върза една чиста бяла кърпа под корсажа си, а над бонето си нахлупи една сламена шапка, чиито връзки пусна покрай лицето си и върза на фльонга под брадичката. Остана доволна от външността си, нахлузи дървените галоши и измина пеш седемте мили, които делеха къщата от красиво разпрострялото се имение Денкът Хол.

За да влезе вътре, ѝ беше нужен половин час, през който тя постепенно беше пропускана от портиера, иконома и камериера. Най-накрая я въведоха в един малък зимен салон в крилото на прислугата, който явно от месеци не бе виждал парцал за прах. Около малка кръгла

масичка се мъдреха два износени фотьойла, пренесени от централните салони на имението. Мод бе прекалено напрегната, за да седне, и заснова из стаята, като непрекъснато потискаше желанието си да започне да чисти, сякаш бе в Торнууд. Измина прекалено много време, нервите се преплетоха на кълбо в стомаха ѝ; тя реши, че я бяха забравили и се нареди да си ходи. Точно тогава навън, по покрития с плочки под, се чу тракането от токетата на лорд Бамбридж.

Вратата се отвори, той влезе в стаята и я изпълни с огромната си достолепна фигура, нагизден с напудрена перука, небесносин редингот, обточен със сребърни ширити, и бели чорапи със златна бродерия. Мод се сви до прозореца и мислено се прокле, че бе дръзнала да се появи в Денкът Хол.

— Съобщиха, че сте желали да говорите с мен — любезно каза лорд Бамбридж и широко се усмихна, когато я позна: — Но това е Мод от Торнууд!

Мод впери очи в лицето с ясно изразената челюст и ситните бръчици около очите и почувства прилив на смелост.

— Да, сър. Мод Мелингам, ваша светлост.

— Хайде, хайде, Мод. Още не съм станал херцог. Обръщението „сър“ е напълно достатъчно. Какво мога да направя за теб?

Той повдигна полите на редингота си и седна в един от фотьойлите. Мод си пое дълбоко въздух и нервно впи пръсти в корсажа си.

— Аз... аз май не трябваше да ви безпокоя, ваша светлост, ъ-ъ, сър. Сгрехих. Трябва да тръгвам.

— Хайде, хайде. Предполагам, че не си извървяла целия този път за нищо. Какво има? Някакви неприятности с дъщеря ми ли?

Мод спря да диша и се запита откъде ли знаеше.

— Ами...

— Така си и мислех. Давай! Разкажи ми всичко.

Мод засрамено впери очи надолу към ръцете си.

— Ами, сър... изглежда, че не мога да се харесам особено много на нейна светлост.

— Ха! Това не трябва да те притеснява. Никой не е могъл да се хареса на Джулия, откакто е поела нещата в свои ръце.

Тя въздъхна облекчено при тази проява на съчувствие и за голям свой срам усети как сълзите преляха от очите ѝ. Една от тях се

затъркаля надолу по бузата ѝ и тя наведе глава, за да я прикрие.

— Виждам, че това те разстройва — тихо каза лорд Бамбридж.
— Не биваше да се шегувам с нещо, което те наранява. Извини ме, детето ми.

Добротата му съвсем я размекна. Под напора на обзелите я чувства Мод се опита да му обясни:

— Господарката иска всичко да е изрядно, сър. Аз толкова много се старая. Освен това работата в къщата е много по-приятна от тази в кухнята. Наистина ми харесва, когато красивите неща започват да блестят като нови. Но...

Лорд Бамбридж я изглежда по-отблизо.

— Но, предполагам, тя си изкарва целия яд върху теб. И то заради онази ужасна история с господаря ти, нали?

Мод примига.

— Вие знаете ли? О, сър, аз съм невинна. Как можех да предполагам, че господарят е бил в стаята? Той ми каза, че излиза, и аз реших да използвам и да изчистя.

Лорд Бамбридж помахаша с ръка.

— Няма нужда да ми обясняваш всичко това, детето ми. Достатъчно добре познавам Антъни Бексли и всичко ми е ясно. Ти си добро момиче. Изобщо не приличаш на някоя, която би предизвикала подобна авантюра.

— Да, сър. Така е. Това е самата истина.

— Но Джулия си отмъщава, като прави живота ти непоносим, нали? Типично в неин стил. Моята дъщеря никога не е могла да прощава.

— Не бих желала да говоря лоши неща за господарката, сър.

— Разбирам и това говори добре за теб. Но какво искаш от мен? Аз, разбира се, мога да поговоря с нея, но това само ще я озлоби още повече и се страхувам, че животът ти ще стане още по-тежък. Предполагам, че ме разбираш.

— Да, сър... Аз... питах се дали не можете да намерите някакво местенце за мен тук при вас, в Денкът Хол? — Стори ѝ се, че думите ѝ прозвучаха ужасно нахално. — Не като камериерка, сигурна съм, че си имате предостатъчно. Но аз бих се върнала и в кухнята, само и само да работя тук. Там винаги има нужда от чифт свободни ръце и аз ще съм ви благодарна и толкова признателна...

Той отново махна с ръка, после стана, заобиколи масата и отиде до прозореца.

— Бих искал да ти помогна, Мод, но е невъзможно да те взема при мен. Джулия никога няма да го позволи и въпреки че бих могъл да настоявам, това ще ѝ създаде много неприятности. Не мога да направя това.

Мод стисна ръце и се помъчи да потисне сълзите. Тя отчаяно наведе глава и се помъчи да не се поддава на обземащата я безнадеждност, предизвикана от думите му.

— Разбирам, сър. Благодаря ви все пак, че ме приехте.

Тя зачака да бъде освободена да си ходи, но той продължаваше мълчаливо да се взира през покрития с дантелена завеса прозорец. После се обърна към нея.

— Бих могъл да те посъветвам да понесеш бремето си като добра християнка, но, честно казано, не бих искал да гледам повече как Джулия тормози невинни души като теб. Особено когато те са интелигентни и изпълнени с желание да работят и да се харесат, както правиш ти. Но, мисля, че все пак има едно разрешение. Мога да те изпратя при другата си дъщеря, за да ѝ помагаш в домакинството.

Мод учудено го погледна.

— Вие имате и друга дъщеря?

— Да Синтия държи много на реда, но не е злобна като сестра си. Мисля, че при нея ще ти хареса, и съм сигурен, че и тя ще те хареса. Тя води много напрегнат живот и непрекъснато уволнява и наема нова прислуга. Да, мисля, че това е подходящо разрешение на проблема. Всички ще решат, че Джулия те е изпратила някъде, но малцина ще знаят къде.

Мод също не знаеше къде щеше да отиде, но не посмя да попита. Продължаваше да стои неподвижно и да свиква с новината. Лорд Бамбридж доволно потърка ръце и решително заговори:

— Ще ти дам препоръчително писмо, в което ще ѝ обясня защо те изпращам при нея. Ще можеш ли да се приготвиш за път до една седмица? Тогава ще пристигне екипаж от Норуич и ще се опитам да ти уредя едно място.

— Екипаж? След една седмица? Ще се съгласи ли нейна светлост?

— Разбира се. Аз ще се оправя с това. Ти се върни у дома и започни да си стягаш багажа. Сигурен съм, че не е толкова много. Ще имаш нужда и от малко пари за из път. Аз ще ти ги дам, а Бексли ще ми ги върне, когато изчисли заплата ти. Мисля, че така всичко ще бъде наред.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към вратата. Мод гледаше с широко отворени очи усмихнатото му лице.

— И все пак, сър, закъде ще трябва да пътувам? Къде живее мис Синтия?

— О, нима не ти казах? Тя има лятна къща в съседното графство, но основният ѝ дом се намира в Лондон и тя прекарва в него по-голямата част от времето си. Там ще те изпратя. В Лондон!

Докато изминаваше обратно седемте мили, които я деляха от Торнууд, Мод имаше чувството, че лети. Лондон! Това бе много повече, отколкото някога си бе мечтала, или дори се бе осмелявала да мечтае! Тя ще живее в този вълнуващ и прекрасен град, в уютния дом на лейди Синтия и ще има предостатъчно време, за да потърси Алън Дезмънд. Той ѝ бе споменал, че трупата му отива натам. Сигурно щяха да са ѝ нужни няколко седмици, но тя със сигурност щеше да го открие, шестото ѝ чувство работеше безпогрешно.

Дано само лейди Джулия да я пусне да си отиде. Водена от чиста злоба, тя като нищо можеше да откаже на баща си. Ако го направеше, Мод отчаяно си мислеше, че животът ѝ нямаше да има никакъв смисъл.

През следващите няколко дни тя продължи усърдно да изпълнява задълженията си, опитвайки се да не привлича вниманието с нищо, а когато оставаше сама в стаята си, внимателно преглеждаше вещите си, за да реши какво да вземе със себе си. Багажът ѝ бе твърде оскъден. Имаше една сваятна рокля, два груби изкърпени шала, един малък пръстен от майка си и няколко други дреболии.

Бе сигурна, че лорд Бамбридж е споделил плановете си с дъщеря си, защото лейди Джулия се постара да почерни колкото се може повече последните ѝ дни. Когато един ден преди края на седмицата тя я повика във всекидневната, за да я информира, че на следващия ден може да замине, думите с мъка се откъсваха от езика ѝ.

— Това е много повече, отколкото заслужаваш, пропаднало момиче. Надявам се, че го осъзнаваш! Би трябвало да паднеш на колене и да благодариш на Бога за това, че баща ми има добро сърце, защото ако го оставеше на мен, ти никога нямаше да получиш подобно благоволение.

— Да, мадам — прошепна Мод, защото бе повече от убедена в последното.

— Но татко както винаги знае какво е най-доброто за семейството и затова ти трябва да си отидеш. Ако останеш тук, винаги ще представляваш изкушение за малодушния ми съпруг. Фабриката би била по-подходяща за теб, но татко никога не би изпратил някого там. Понякога си мисля, че това негово съчувствие ще го погуби.

Мод се опита да не я слуша и се помъчи да не издава колко бе щастлива. Ако мадам Джулия си помислеше, че Мод се страхува от заминаването си в големия град, тя щеше да бъде по-склонна да я пусне, защото щеше да го възприеме като един вид наказание.

Изведнъж усети, че Джулия бе млъкнала, а омразата в очите ѝ беше толкова силна, че момичето се уплаши да не би случайно да бе прочела мислите ѝ.

— Мислиш се за много хитра, нали? Знам какви са момичетата като теб. Използвате младостта и красотата си — докато ги имате, — за да изкопчвате услуги от глупавите мъже като моя съпруг и баща ми. При мен тези неща не важат. И ако сега си мислиш, че най-сетне си се отървала от мен, съм длъжна да ти заявя, че грешиш.

Под студения поглед на Джулия Бексли щастието на Мод започна да се стопява. Ако тази вещица в момента ядеше лимон, едва ли щеше да изглежда по-кисела. Мод реши да не ѝ позволява да мисли, че се е огънала под смразяващия ѝ гняв, затова изправи рамене и вирна брадичката си.

— Това означава ли, че не ми се разрешава да замина?

Джулия помахаше с тънката си ръка.

— Не. Татко каза, че трябва да заминеш, и ще заминеш. Освен това предпочитам да не те виждам в къщата си. Порочното поведение рано или късно си намира майстора. Но ти не си чула последната ми дума. Не забравяй това!

Мод облекчено въздъхна. Сега, когато знаеше, че щеше да замине, можеше да изтърпи още цяла планина от обиди.

Рано на другата сутрин със сълзи на очи тя се хвърли в силните прегръдки на Кук, преди да се запъти към кръчмата, където екипажът за Лондон трябваше да спре, за да натовари новите пътници. С мъка се разделяше с жената, която ѝ бе като майка през последните години, и за първи път през живота си изпита силна болка, примесена с носталгия.

— Бог да те благослови, Мод, момичето ми! — каза Кук и избърса потеклата сълза. — Бъди добро момиче и не позволявай на блясъка да те поквари!

Мод така и не можа да намери думи да каже на Кук всичко, което тази жена бе означавала за нея през последните десет години, затова просто се отпусна в прегръдките ѝ и силно я притисна. После грабна вързопата си, обърна се и изтича от двора. На вратата се спря и помахаше с ръка към старата жена, която продължаваше да стои пред прага на кухнята. Едно от крилата на горните прозорци леко трепна, тя вдигна глава и видя силуета на лейди Бексли, очертан в рамката. С едната си ръка тя придържаше дантеленото перде и я гледаше. После пусна пердето и бързо се дръпна навътре, но Мод вече бе успяла да забележи, че върху устните ѝ бе изписана лукава усмивка. Прекалено възбудена, за да ѝ обърне внимание, тя помахаше на Кук и се затича по пътя към селото.

Пред кръчмата я чакаше Хети, която също я прегърна и ѝ помогна да се качи на покрива на големия екипаж, където се озова притиснатата сред други две момичета — копие на собствената ѝ външност: със здраво завързани сламени шапки, наметнати с шалове и здраво стискащи вързопите с оскъдните си принадлежности в скута си. Мод помахаше с ръка, когато екипажът потегли сред облак от прах след изсвирването на дългия рог. Тя гледаше как зад гърба ѝ постепенно изчезваха познатите сламени покриви и прихлупени къщурки, обширните зелени ливади, оградени с жив плет, и високите купи сено. В очите ѝ напиреха сълзи, защото знаеше, че всичко това оставаше в миналото ѝ, но се опита да не плаче.

Когато пейзажът започна да се променя и да става по-непознат, страстта ѝ към приключенията надделя и тъгата се смени с приповдигнато настроение. Тя беше млада, здрава и красива, а в чантичката си носеше препоръчително писмо, което щеше да ѝ осигури надеждно място в големия град. Някъде далеч зад

лъкатушещия път, зад който се намираше Лондон, най-вълнуващото място в света, Мод Мелингам щеше да открие единствения мъж, когото някога бе обичала, и, с малко късмет, своето място и призвание в живота.

По време на третата смяна на конете тя откри брошката. Беше здраво увита в една дантелена кърпичка, която бе много по-фина от нейните собствени. Тя напипа необичайния твърд предмет и се скри в най-тъмния ъгъл, за да види какво беше. Когато погледна към красивата вещ в дланта си, само възкликна от учудване. Златните орнаменти блещукаха, а червените камъчета хвърляха причудливи отблясъци дори и в потъналия в мрак ъгъл. Мод бързо я загъна и я пусна в торбата си. После се сгуши на най-задната седалка и се умисли.

Откъде ли се беше взела? Със сигурност не беше нейна. Тя така и не можа да си обясни как бижутото бе попаднало в чантата ѝ, но изведнъж мозъкът ѝ се озари от едно ужасяващо предположение. Сигурно самата лейди Джулия го бе сложила вътре. Но не водена от доброта или от щедрост, а за да я обвини в кражба и да я върне обратно в Торнууд. Това бе типично в нейн стил. Кражбата се наказваше с бесилка и нейна светлост с голямо удоволствие щеше да я прати на въжето.

Това бе ужасно, но не чак толкова, че да успее да помрачи ведрото ѝ настроение от прекрасния ден. Тя натъпка ужасния предмет дълбоко в чантичката си и реши да го държи там, докато стигне до Лондон. Когато пристигнеше, първата ѝ работа щеше да бъде да го изпрати с пощата обратно в Торнууд.

Мод си припомни за разказа на Алън, в който той я убеждаваше, че новите „летящи“ екипажи могат да изминат разстоянието до Лондон за не повече от един ден! Тя обаче не разполагаше с толкова съвременен транспорт и екипажът, с който пътуваше, по всяка вероятност щеше да стигне за два пъти по-дълго време. Но това изобщо не бе повод за разочарование и Мод продължаваше възхитено да гледа непрекъснатоменящия се пейзаж наоколо. Тъй като досега не бе имала възможност да излиза извън границите на своята енория, новите гледки, които се разкриваха пред очите ѝ, бяха направо очарователни. Всяко малко градче или село беше посрещано като

поредното ново откритие. А някой по-голям град с калдъръмени улици, които се пресичаха под различен ъгъл, осеяни с витрини на магазини, над които се издигаха плътните редици на къщите, бе направо впечатляващ! Преди Нюмаркет природата стана още по-живописна и тя едва ли щеше да гледа по-прехласнато, ако внезапно се озовеше на някоя чужда планета. Когато, към края на деня, започна да ръми дъжд и над пътя се спусна гъста мъгла, тя въздъхна облекчено, защото екипажът спря пред една странноприемница със сламен покрив, за да изчака да се подобри времето.

На следващия ден те отново поеха по тесния, криволичещ път през гората Епинг и пътниците страхливо се свиха по местата си, молейки се да бъдат помилвани от похитителите на пътнически екипажи, които според слуховете бродеха по тези места. Мод си спомни как Алън ѝ разказваше за призрака на Дик Търпин, който, яхнал огромния си черен кон, се разхождал из околността, и тревожно се взираше в дърветата наоколо, мъчейки се да забележи нещо съмнително.

Когато излязоха здрави и читави от гората, тя бе почти разочарована от липсата на произшествия, но щом забележа, че вече се намират в околностите на Лондон, възбудата ѝ взе да нараства отново с всяка измината миля. Прекосиха няколко лениви селца, изтрополиха през Хакни Марш, пое ле преминаха през полетата на Бетнъл Грийн, осеяни с преживящи крави. Не след дълго копитата на конете зачаткаха по паважа на тесните улички с надвиснали сгради. Когато приближиха Шордич, къщите станаха по-големи и почти надвиснаха над главите им, а блъсканицата по улиците бе станала невъобразима: в тях като по чудо се разминаваха носилки, файтони, каруци и екипажи. Въздухът бе изпълнен с вредни зловония от човешка пот и канализация и тя почти оглуша от силното чаткане на подкованите копита по каменните улици. Въпреки това продължаваше възторжено да се оглежда и когато екипажът влезе в двора на странноприемницата „Главата на овена“, тя най-накрая разбра, че бе пристигнала в Лондон.

Почти веднага след това Мод си даде сметка, че ако не успееше да открие дома на Синтия Уилшайър преди падането на нощта, нямаше къде да пренощува. Когато слезе от екипажа и попадна в огромния човешки водовъртеж, сложността на новата ситуация я заля като внезапна отрезвителна вълна. Тя се намираше съвсем сама в този

огромен град, където не познаваше никого, нито пък имаше представа как да се оправи в лабиринта от улици. И все пак трябваше да намери начин да открие къщата на лейди Синтия и се надяваше, че писмото на лорд Бамбридж щеше да ѝ осигури жадувания топъл прием. Но въпросът беше как да стане това?

Тъй като все пак вече се намираше в Лондон, тя нямаше друг избор, освен да тръгне и да търси. Ако съдържателят на странноприемницата беше сговорчив човек, той можеше да я упъти, но ако беше свадлив като този в родното ѝ село, тя със сигурност щеше да си навлече неприятности. Все пак трябваше да започне отнякъде и затова си запроправя път сред хората, тъпящи се пред входа на хана.

Мод почти бе стигнала до вратата, когато някой се блъсна в нея и почти я отхвърли до близката стена. Въпреки че доста бързо се опомни, тя с ужас забеляза, че багажът ѝ бе олекнал. Когато видя, че под кръста ѝ висеше само дръжката на малката ѝ чантичка, тя нададе пронизителен вик. После се обърна и видя момчето, което бързо се провираше сред хората нагоре по улицата.

— Спрете го! Дръжте крадеца! — извика Мод и се затича след него. Напразно. Още преди да излезе на улицата, той бе изчезнал вдън земя. Тя замаяно въртеше глава, но вече знаеше, че едва ли щеше да го открие. Хората я подминаваха, хвърляйки ѝ по някой унил поглед, всеки потънал в собствените си проблеми.

Мод се огледа и видя, че една групичка мъже я гледаха повече от настойчиво. Тя наведе глава и се затътри обратно в двора, сви се на една пейка и като се старееше да не привлича излишно внимание, се опита да потисне обзелото я отчаяние.

В чантата се намираше препоръчителното писмо, парите ѝ за из път и брошката на мадам Джулия. Какво щеше да прави сега? Без писмото с обясненията на лорд Бамбридж лейди Синтия щеше да ѝ затръшне вратата под носа. А без пари тя нито можеше да наеме стая за през нощта, нито да си купи обратен билет за вкъщи. Не, немислимо беше да се връща обратно. Колкото повече се замисляше над положението, толкова по-безнадеждно ѝ изглеждаше то.

„Не, не бива да се предавам на паниката“ — каза си тя, стисна зъби и вирна глава. Седна по-изправено, приглади полите си, оправи шапката си и напегна мозъка си, за да измисли какво да предприеме

по-нататък. Може би няколко уместно зададени въпроса на някой от по-приличните минувачи щяха да я наведат на някаква идея.

Тя се огледа наоколо и забеляза, че повечето от хората бяха прекалено заети със собствените си занимания, за да ѝ обръщат внимание. Очите ѝ обаче попаднаха на една едра жена, която стоеше близо до входа, вееше ветрило пред лицето си и с малките си очички оглеждаше двора, като от време на време настойчиво се взираше в Мод. Момичето побърза да извърне глава, защото жената ѝ се видя странна, а нахалният ѝ поглед я притесни. Но когато няколко минути по-късно жената прекоси двора и дойде да седне на свободното място на пейката до Мод, тя реши да я попита дали може да я упъти до Гросвенър Стрийт.

— Вие май за първи път пристигате в Лондон? — каза жената още преди Мод да си отвори устата и ѝ се усмихна някак си съчувствено. Побелялото от гъстия слой пудра лице и червената цепка, която ѝ служеше за уста, накараха усмивката и да изглежда по-скоро като гримаса на шут.

— Да, мадам — учтиво отговори Мод, макар прекрасно да знаеше, че жената я бе видяла да слиза от екипажа.

— Чакаш ли някого?

— Ами...

— Е, ако някой е трябвало да дойде, той очевидно доста е закъснял. Обзалагам се, че не е знаел къде пристига екипажът ти?

— Може да се е забавил заради навалицата по улиците.

Жената оправи полите на яркочервената пелерина върху рамене си и потъна в мълчание. През това време Мод се чудеше дали тя беше достатъчно почтена, за да я поразпита малко. Външният ѝ вид бе по-скоро отблъскващ. Едрото ѝ затлъстяло тяло бе увито в огромно количество избелял сатен, украсен с измачкани воланчета. Дори и Мод забеляза, че дрехите и бяха по-скоро вехти, отколкото модерни. Червеникавите къдрици, който висяха под качулката ѝ, очевидно бяха фалшиви, а отблъскващото ѝ лице бе осеяно с безброй изкуствени бенки от черен сатен, които му придаваха комичен вид. Огромните обръчи, които поддържаха роклята и, заемаха толкова много място, че Мод се видя принудена да се измести почти до ръба на пейката, където с мъка се задържаше седнала.

— Приличаш ми на момиче от провинцията — каза жената, размаха проскубаното си ветрило и изпитателно се втренчи в Мод. — От Съмърсет, ако не греша? Или Девън?

— Съфолк — отегчено отвърна Мод и се опита да не поглежда към нея.

— Точно така! Знаех си! Дори го казах на Джек. Когато те видях да слизаш от екипажа, си рекох: ако това момиче не е от Съфолк, да пукна! Винаги познавам. Да знаеш, момиче, че и аз съм от Съфолк, но живея в Лондон от много години.

Личицето на Мод разцъфна в приветлива усмивка при мисълта, че бе срещнала някого от родния си край. Акцентът на жената не приличаше много на този на жителите на Съфолк, но сигурно годините, прекарани в Лондон си бяха казали думата.

— Извини ме, момичето ми — продължи жената, преди Мод да я попита от коя точно част на Източна Англия идваше, — но веднага забелязах, че не си тукашна. Видях и малкия негодник дето ти задигна чантичката. Предполагам, че те е оставил без пени в този проклет град?

Мод сведе глава и едва се сдържа да не заплаче.

— Стана толкова ненадейно...

— Хайде да се запознаем. Казвам се Елиза Финчли, изцяло на твоите услуги. — Тя протегна ръката си с остри нокти и Мод неуверено я пое.

— Мод Мелингам — каза тя и пръстите ѝ останаха стиснати в хищната длан на жената.

— Мод! Ето ти още едно приятно съвпадение! Мод беше името на скъпата ми майчица и за него винаги е имало място в сърцето ми. — Тя се втренчи в Мод, като продължаваше да я държи за ръката. — Кой трябваше да те чака тук? Знаеш ли му името?

— Ами, не съм съвсем сигурна — промълви Мод, почти убедена, че събеседничката ѝ знаеше, че никой нямаше да я чака тук.

— Да. Само като погледна сладкото ти невинно личице, мога да кажа, че си останала съвсем сама в този размирнен град, наречен Лондон. Но Бог бди над теб, детето ми, защото ти изпрати човек, който е изпълнен с желание да ти помогне. Ако искаш, вярвай, но аз съм посветила живота си за намирането на хубавички, млади девойчета като теб, на които давам подслон, докато се устроят.

Сърцето на Мод учестено заби. Какъв късмет да попадне точно на лицето, което ѝ трябваше, докато открие Гросвенър Стрийт и убеди Синтия Уилшайър да я вземе на работа.

— Вие пансион ли имате?

— Точно така. Преди много години и аз седях така като теб и се чудех какво да правя. Аз също чаках „братовчед си“ да дойде и да ме прибере. — Тя потупа ръката на Мод с ветрилото и сама се засмя на шегата си. — Но проклетникът така и не се появи. Да, скъпа моя, мадам Елиза знае какво е да останеш без пари и съвсем сама на произвола на съдбата в този огромен град.

От окото на Мод се отрони една сълза и се спусна по пребледнялата ѝ буза.

— Имах пари, преди... А сега, ако почна работя, ще мога да ви платя за подслона.

— Не искам да чувам за това. Първо си намери работа, спечели малко пари и едва тогава можеш да ми се отблагодариш с някоя дреболия. Но сега нека това не те притеснява. Сега имаш нужда от подслон, малко храна, топла напитка и сигурност, докато устроиш живота си. А „Домът за млади девойки“ на мадам Елиза е мястото, което търсиш.

Още преди Мод да може да отговори, мадам направи знак с ветрилото на един слаб мъж от другата страна на двора, който странно се заклатушка към тях. Фигурата му беше почти толкова комична, колкото и тази на мадам, с издълженото си лице, издадена долна челюст, прегърбени рамене и постоянно ръкомахащи ръце. Той угоднически се поклони и мадам се изправи, като не преставаше да стиска Мод за ръката.

— Джеки, едно момиче има нужда от нас. Хайде да отведем, скъпата ни Мод до къщата.

— Но... аз не мисля, че...

— Джек, вземи багажа на мис Мод. Хайде, моето момиче! Сигурна съм, че няма да съжаляваш.

Мод не беше убедена, че най-правилното решение бе да тръгне с тази жена, но изборът ѝ беше твърде ограничен, а жената — настоящелна. Вроденото ѝ чувство за любезност надделя над любопитството ѝ и тя покорно последва едрата жена към изхода. Не бяха изминали и десет стъпки, когато един джентълмен в червен

кадифен редингот и шапка с пера изскочи на пътя им и се изпречи пред Елиза.

— Мисис Финчли, добър ден — каза той и обиграно се поклони.
— Ще ми позволите да кажа колко прекрасно изглеждате днес.

Мадам го изгледа.

— Добър ден — измърмори тя.

— Няма ли да ме запознаете с очарователната си приятелка? — продължи той и впери очи в Мод. Той понечи да хване ръката ѝ, но Елиза го отблъсна.

— Мод това е сър Уитърстоун. Сър Уитърстоун, Мод Мелингам.

— Мод! Очарователно име. Непременно ще го запомня.

— Няма нужда — троснато отвърна жената.

Мод, която не разбра внезапния гняв на спътничката си чаровно се поклони.

— Бързаме и затова се надяваме да ни извините, сър Ралф — избълва Елиза и ускори ход. Той помахаша с шапката си и отново им се поклони. — Всичко хубаво! — извика той докато те трескаво си запроправяха път през тълпата на изхода.

— Кой беше този? — попита Мод.

— Някой, когото е по-добре да не познаваш — гласеше краткият отговор. Въпреки че Мод искаше да попита защо тя усети, че сега не беше моментът да задава въпроси, притисната между Елиза и Джек, който носеше багажа ѝ. — Дръж се близо до стените, скъпа! — предупреди я Елиза, когато тръгнаха надолу по улицата. Огромното туловище мадам отблъскваше безцелно щураците се минувачи и разчистваше пътя пред момичето. Въпреки това Мод рядко поглеждаше към земята, защото около нея имаше толкова много неща за гледане, че почти не гледаше в краката си.

Пространството, заградено от двата тесни тротоара, представляваше развълнувано море от каляски, носилки и пешеходци, които се бореха за място. От двете страни на тротоара се редуваха магазини, пълни с разнообразни стоки, а някои от тях бяха изнесли предметите за продан на самия тротоар, сред минувачите. Над главата ѝ се поклащаха различни табели и големи знамена, чиито ръждясали дръжки леко поскърцваха при полъха на вятъра. Понякога рисунките говореха достатъчно за предназначението на магазина или кантората, но Мод се забавляваше да чете и надписите. По една време попаднаха

в малко задръстване и тя има време да прочете чудноватия надпис над едно ателие за перуки, който гласеше:

А. С. Хелдън и Син
майстори фризьори и перукери
а под него:

*О, Абсолъм, Абсолъм,
О, Абсолъм, сине мой.
Ако носеше перука,
Нямаше да изглеждаш толкова несъвършен.*

Мод се засмя и Елиза, която се запровира в тълпата, я повлече след себе си. Когато улиците станаха по-тесни и по-мрачни, а надвисналите къщи по-порутени, приповдигнатото ѝ настроение изчезна. Кварталът, в който влязоха, беше с мизерни постройки и мрачни тунелчета, сред които се блъскаха хора и превозни средства. Амбулантните търговци хвалеха стоката си и понякога до обонянието на Мод достигаше свежият дъх на пресни ябълки или на току-що изпечени сладкиши. Това беше приятен повей, който разсейваше зловонните изпарения от средата на улицата. От време на време над главите им се отваряше някой прозорец и след вика: „Внимание, долу!“ над главите им се изсипваше порой от отпадъци или ведро с помия. Мод съвсем скоро разбра значението на препоръката да се „придържа близо до стените“.

Шумът, тълпите, зловонните миризми, очебийните контрасти, като например изрядно облечените джентълмени в бродирана коприна, които деликатно отместваха мъртвите котки с върха на абаносовите си, инкрустирани със злато бастунчета, до такава степен бяха замаяли главата на Мод, че когато Елиза спря пред прага на една порутена дървена фасада, към чийто вход водеха няколко кални стъпала, тя бе довольна, че най-после бяха пристигнали.

— Е, момичето ми, добре дошла в „Дома за млади девойки на мисис Елиза Финчли“. Радвам се да те приветствам тук. Ужасно ме болят краката.

Мод погледна омазаните със сажди стени и малките прозорчета, и сърцето ѝ се сви. Тя притеснено видя как Елиза измъкна един

огромен ключ изпод дрехата си, изкачи стъпалата и го превъртя в масивната месингова ключалка, която от години не бе смазвана. После отвори вратата обърна се и подкани Мод да влезе.

Вестибюлът беше тъмен като гроб. Мод се извърна, за да види последните лъчи от залязващото слънце, и колебливо заизкачва стъпалата в мрачния зейнал вход.

ГЛАВА 5

Когато вратата се захлопна зад гърба ѝ, Мод видя една жена, която затътрузи крака към тях. Тя бе почти толкова пълна, колкото и Елиза, но по дрехите ѝ липсваше фалшивият блясък на мисис Финчли. Роклята ѝ бе съвсем обикновена, под смачканото боне провисваха остри кичури коси, които падаха покрай подпухналото ѝ лице, препасаната отпред престилка издаваше, че бе прислужница, но изражението и подсказваше, че бе много повече от това.

— Гертруд, имаме нова гостенка — каза Елиза, наблюдайки върху думата „гостенка“ така, че Мод се почувства неудобно. — Заведи я в кухнята и ѝ сложи нещо да хапне. После я прати горе да се запознае с останалите момичета.

Гертруд посочи дъното на коридора. В първия момент ѝ бе заприличала на Кук, но докато под суровото изражение на старата готвачка се криеше благ характер, тази жена тук изобщо не се стараеше да прикрива злобата и лошотията си. Тя се опита да постави дебелата си ръка с къси пръсти върху рамото на Мод, за да я поведе към кухнята, но Мод се отдръпна и сама тръгна след нея.

Помещението, което служеше за кухня, бе най-малкото и мръсното, което Мод някога бе виждала. Чинията с месо и хляб ухаеше апетитно въпреки лошия вкус на храната. От сутринта Мод не бе слагала троха в устата си. Тя омете всичко, изпи чашата разредена бира и последва Гертруд нагоре по стълбите, любопитна да види какво има там. Двете изкачиха две редици стълби и влязоха в една малка приемна в предната част на къщата, разположена точно над улицата. Още с влизането дъхът ѝ секна. Пред очите ѝ се мъдреха фотьойли, тапицирани в ярки цветове, диван, покрит с искрящ бродат, полилеи с висящи кристални дрънкулки и покрити със златна боя стени, масички, огледала, полица на камината — това бе най-безвкусната и претрупана стая, която някога бе виждала. Мисис Финчли бе полегнала на дивана, заобиколена от няколко жени, коя от коя по-натруфени.

— Заповядай, скъпа Мод. Ела да се запознаеш с останалите гости. — Гласът ѝ преливаше от сърдечност. — Тъкмо пиехме чай, нали момичета? Мила Пати, бъди така добра и налей на Мод една чаша!

Мод смутено отиде до най-близкия свободен стол и приседна на ръба му. Една от жените, която изглеждаше на нейните години, но чийто грим и подпухнало лице я караха да изглежда без време състарена, ѝ подаде една чаша без дръжка, в която се плискаше най-бледият чай, който Мод някога бе пила.

— Това е Пати — каза Елиза, — там е Аделайн... — тя посочи към едно наистина много красиво момиче, седнало с полупритворени очи близо до прозореца. — Тази е Кетрин, а тази с намусената физиономия е Мин.

— Много добре знаеш защо е така, дърто — изсъска Мин.

— Но какви са тези маниери? Сега малката Мод ще вземе да си помисли, че ни липсва възпитание!

Сладникавата реч на мисис Финчли бе съпроводена от няколко вледеняващи искри в очите, и сърцето на Мод се сви от лоши предчувствия. Момичето, което отговори грубо, бе едно слабичко създание с овехтяла бяла перука, която стърчеше поне на един фут над главата ѝ. По лицето ѝ се бе изписало яростно ожесточение към дебелата жена, полегнала на дивана. Мисис Финчли запази самообладание и повече не я удостои с поглед.

Мод се съсредоточи върху чашата си и хвърли няколко тайни погледа към групичката. Пати беше мургава с големи тъжни очи, докато Аделайн, която изглеждаше заспала, беше брюнетка с дълги, гъсти мигли и дръзки, кръгли устни. Въпреки че и четирите жени бяха различни типажки, между тях имаше нещо много общо. Всички бяха облечени с един вид рокли, изработени от сатен и тафта, които отдалеч изглеждаха елегантни, но всъщност бяха захабени и изтъркани на места. Всички бяха отрупани с бижута и по лицата им, с изключение на Мин, имаше дебел слой грим. Бузите и на четирите бяха осеяни със същите сатенени изкуствени бенки, като тези на мадам Финчли. Едната от тях бе украсила с тях дори и ръцете си.

— Изпий го, Мод, момичето ми — каза мадам, — а после Мин ще те заведе горе и ще ти покаже леглото ти. Аз мисля да пийна още малко. Мин, скъпа, подай ми бутилката!

— Вземи си я сама, мързелива дърта кучко! — промърмори Мин. Пати припряно скочи и изсипа част от съдържанието на бутилката в чашата на Елиза. Тя погледна към Мин, но веднага се усмихна и вдигна чашата си към Мод. Тя също вдигна своята, отпи малко и започна да кашля.

Течността изгори гърлото и стомаха ѝ. Тя започна да плюе и понечи да остави чашата си, но не успя и разля съдържанието върху килима.

Докато Мод се мъчеше да си поеме дъх, петте жени избухнаха в истеричен смях.

— Но това не е чай — задъхано успя да каже тя.

— Разбира се, че не е — отвърна Пати, която, смеейки се, разкри няколко липсващи зъба. — Никога ли не си опитвала джин? Сигурно идваш от някое село, щом досега не си пила джин?

Джин! Сега вече нямаше никакво съмнение, помисли си Мод. Според думите на Кук джинът бе творение на дявола и по улиците на Лондон течаха потоци от него. Едва бе пристигнала в града и вече бе попаднала под влиянието на джина.

— Не ми се пие повече — каза тя и продължи да хълца.

— Глупости — отсече Елиза и поклати гарафата. — Ти просто още не си свикнала. Повярвай ми, Мод, няма нищо по-хубаво от холандския джин. А сега, бъди добро момиче и изпий една чаша!

Мръщейки се, Мод сръбна една глътка. Вътрешностите ѝ се затоплиха и този път гърлото не я засмъдя толкова много. След третата глътка тя се поотпусна, а след четвъртата се почувства наистина приятно. Но когато очертанията на стаята започнаха да се размазват пред очите ѝ и тя чу как безгрижният ѝ кикот започна да се смесва с този на останалите, реши да не пие повече и продължи само да се преструва, че отпива. За свое успокоение забеляза, че Елиза бе престанала да следи кой пие и кой не, и в този момент в стаята бе въведен един посетител — лорд Понсфърд.

Джентълменът, влязъл в стаята, изглеждаше толкова величествен, че Мод замря от учудване. Тя добре познаваше елегантния вид на лорд Бамбридж, но блясъкът на този мъж засенчи всичките ѝ представи за елегантност. Тук липсваше фалшива натруфеност: сребърните бродерии и изрядно изгладеният му кадифен редингот бяха възхитителни. Бялата му перука блестеше като огромен

диамант, а изрядно колосаните му яка и ръкавели искряха от белота. Върху жабото му беше прикрепен диамант, който хвърляше заслепяващи отблясъци.

Но въпреки възхищението, предизвикано от външния му вид, в него имаше нещо, което накара Мод да потръпне. Силната му долна челюст стърчеше зад буклите на перуката, а провисналите, дебели устни изглеждаха постоянно влажни. Очите му бяха малки и с клепачите без мигли приличаха на очи на костенурка. Ръката му, поела тази на Мод, бе лепкава и мека. Когато поднесе пръстите ѝ към влажните си устни, тя едва успя да потисне тръпката на отвращение.

Елиза веднага се впусна в хвалебствия на качества на Мод и още повече я притесни.

— Вижте само какво разцъфнало цвете, каква прелест! — говореше тя и я накара да се завърти. Забеляза, че докато мисис Финчли я правеше обект на всеобщо внимание, останалите само злобно наблюдаваха. — Изчакайте само да я видите накипена — продължаваше Елиза. Мод се опита да възрази, че няма намерение да се задържа дълго в къщата, но така и не успя да се намеси в разговора за оценяването на качества ѝ, който течеше, сякаш тя не съществуваше.

— Моля ви, изпийте една чаша чай с мене — мазно каза лорд Понсфърд и се взря в лицето ѝ.

— Не бъдете толкова припрян — бързо се намеси Елиза. — На утрешното соаре ще можете да се ползвате с всички права над нея. Трябва малко да почакате. Та тя току-що пристигна при нас.

Лорд Понсфърд направо я изпиваше с поглед.

— Да се надяваме, че ще успее да издържа дотогава.

Малко по-късно Елиза нареди на Мин да покаже леглото на Мод.

— Стара кучка — просъска Мин, когато излязоха в коридора. — Тя нарочно ме разкара, за да може Аделайн да обслужи негова светлост. Да пукне дано!

Мод се чувстваше объркана от подобен начин на изразяване и от гнева, който го бе предизвикал, затова само стеснително вървеше след Мин, докато се качваха по стълбите.

— Побързай — рязко каза Мин към Мод, която бавничко я следваше. — Да не мислиш, че имам почивен ден. Долу ме чакат клиенти.

Последният етаж на къщата се състоеше от една голяма стая, точно под стряхата, покрай чиито стени бяха наредени няколко легла. Мод видя багажа си, поставен на едно от тях, и уморено се отпусна до него. Въпреки че Мин не бе особено приветлива, Мод гореше от желание да ѝ зададе няколко въпроса, преди да е затръщиала вратата зад гърба си.

— И ти ли си тук отскоро? — попита я тя, като разбра, че се кани да тръгва. После с облекчение видя как тя се закова на място и се обърна.

— Аз ли? Слава Богу, не. Тук съм от близо две години.

— Две години! Но аз си мислех... Мисис Финчли каза...

Мин скръсти ръце пред малките си гърди и се изсмя.

— Тя ти каза, че ще те приюти, докато си намериш дом и работа, нали? Така казва на всички, тази лъжлива кучка. Това е само ход, за да заблуди глупачки като тебе и да ги оплете в мрежите си. Никога няма да можеш да излезеш от тази къща. И по-добре да го знаеш още отсега.

Мод усети как започна да се вледенява от ужас.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя ти е казала, че можеш да преспиш тук, за да те накара да влезеш. След като вече си вътре, никога няма да можеш да излезеш. Никой досега не е успял.

— Не разбирам...

При вида на разстроеното ѝ лице Мин смекчи резкия си тон.

— Нима наистина не знаеш къде си попаднала? Не знаеш ли що за къща е това? — Мод погледна момичето с големите си очи и не посмя да отговори, ужасена, че най-лошите ѝ предчувствия можеха да се окажат верни. — Нищо не разбирам — отвърна Мин, този път доста по-мило. — Вие, момичетата от провинцията, сте еднакви. Идвате в Лондон и очаквате всички да ви посрещнат с отворени обятия, а вместо това попадате право в ноктите на старата, алчна за пари сводница — Елиза Финчли. Ако не я мразех толкова...

Мин замълча за миг, защото си помисли, че това младо и невинно момиче можеше да ѝ послужи да си отмъсти на мадам Елиза, която смяташе, че е лесно податлива на въздействие. Какво щеше да стане, ако тя не се окажеше чак толкова невежа и простодушна? Защо да не направи така, че да разочарова очакванията на мадам?

Тя отиде до леглото и обзета от прилив на съчувствие, сложи ръка на рамото на Мод, която избухна в плач.

— Не, не плачи! Вярно е, че си попаднала във вертеп, и то в един от най-лошите, но ако се противопоставиш на тази дъртачка, ще можеш да ѝ попречиш да те съсипе.

— Как? — хълцайки попита Мод.

— Като начало стой далеч от джина. Колкото повече пиеш, толкова повече ти се услажда и не след дълго ще искаш само това. Това е един от начините да те оплете и да те държи тук. Така че запомни: не се оставяй да ти повлияе. — Мод кимна, разбрала съвета. — Второ, както е прието, тя ще взима всичките ти пари. Е, сигурно ще ти оставя една трета, но ти не ѝ вярвай. Заблуждавай я, лъжи я, но спестявай малко и за себе си. Това е единствената ти надежда, че един ден ще се измъкнеш оттук.

— А как да ги спечеля?

— Като лежиш по гръб, сладурче. Какво мислиш, че правим тук? Сега, трето. Девствена ли си? — Мод отново кимна, като все още се мъчеше да свикне с мисълта, че опасенията, възникнали от гледката в приемната, бяха на път да се потвърдят напълно. — Ама и вие, провинциалните слугинчета, сте едни! Дори и да не сте девствени, винаги твърдите, че сте.

— Но аз не лъжа! Наистина съм девствена.

Мин се замисли.

— Мисля, че ти вярвам. Сега разбирам защо Елиза толкова те превъзнасяше пред лорд Понсфърд. Той ще плати доста голяма сума, за да те дефлорира — това му е специалността.

Мод ужасено я погледна.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Точно така. С него ще започнеш. След това ще обслужваш всички появили се клиенти, както правим ние.

Мод бе пресушила сълзите си. Под обзелото я объркване започна да се надига бавна и заплашителна вълна на ярост.

— Но аз не го харесвам. Мисля, че това е най-отвратителният мъж, когото някога съм виждала.

— Това няма никакво значение. Никой не го харесва. Той е отвратителен. Но е и много богат, и ако си достатъчно хитра, ще можеш да се измъкнеш оттук много по-бързо, отколкото се надяваш.

— Никога няма да легна с него!

— Разбира се, че ще го направиш. И знаеш ли какво, ти ще го оставиш да прави с тебе каквото си иска, а повечето от тези джентълмени имат странни навици. Говоря от личен опит.

Мод усети как кръвта ѝ започна да се смразява. Тя скочи и закрачи в тясното пространство между леглата.

— Наистина ли не мога да изляза оттук? Не може да няма някакъв изход.

— Не става. Не можеш да излезеш оттук, без да те видят старата Гертруд или Джек Смърк. Един от тях винаги ще те придружава. А колкото до клиентите, само няколко дни от месеца ще можеш да си почиваш. Най-доброто решение е да приемеш съдбата си и да се постараяш да хванеш по-богатите. А сега трябва да слизам долу, защото онази кучка, Аделайн, ще ми отнеме добрите клиенти. Дори и да ти изглежда полузаспала, не ѝ вярвай! Тя е същинска котка, винаги готова за скок.

Мод спря и хвана Мин за ръката.

— Благодаря ти за искрените думи.

За първи път лицето на момичето се отпусна и Мод видя, че те бяха почти на едни години.

— Жалко, че не можем да бъдем приятелки — рязко отвърна Мин. — Тук не можеш да имаш приятели. Всяка сама се грижи за себе си.

Когато Мин бе стигнала почти до вратата, Мод я извика.

— Мин, защо всички носите изкуствени бенки? И защо са толкова много?

— Не си ли чувала за шарката?

— Едрата шарка ли?

— Не, глупавичката ми. Френската шарка! Сифилис! О, небеса, та ти си абсолютно невежа! Всички хващат сифилис по тези места. От него се получават рани, е, не от първия път, и затова ги прикриваме с бенки.

— Но аз съм виждала и мъжете да ходят с такива.

Мин вдигна рамене.

— Те твърдят, че ние, проститутките, ги заразяваме, но нищо чудно да е обратното. Така или иначе, всички минаваме през това. И ти ще го хванеш, помни ми думите.

Мод пребледня и попила с ръка гладката си буза.

— Няма ли как да се предпазвате?

— Доколкото ми е известно, не. Но има няколко начина, по които можеш да се лекуваш. По една доза живак всяка сутрин и мехлем от стрита изсушена коприва с бренди помагат на раните да зарастват по-бързо.

— Звучи ужасно.

— Ще свикнеш. Всички сме минали през това.

Когато Мин излезе, Мод дълго време седя неподвижно, мислейки за разговора им. Едно беше сигурно — тя трябваше да избяга от това ужасно място. Но как, след като непрекъснато я наблюдаваха? И къде щеше да иде? Без препоръчителното писмо Синтия Уилшайър никога нямаше да я допусне в дома си. Особено ако научеше, че е била известно време в къщата на Елиза Финчли.

Тя потисна порива си да грабне вързоп и да се втурне надолу по стълбите и реши, че ще е по-добре да изчака до сутринта, когато всички щяха още да спят. Междувременно реши да не позволява на лорд Понсфърд да я докосва, за да не се зарази. Единственият начин бе да убеди Елиза, че и е дошъл месечният цикъл, дори и това да не беше вярно. Ако старата вещица поискаше доказателства, тя можеше да задигне една от кървавите кокоши воденички, които бе забелязала в кухнята. Кръвта и няколко стари парцала щяха да свършат работа.

Малко по-късно, след като изпълни първата част от плана си, Мод се върна в спалнята и потъна в дълбок сън. В продължение на няколко часа тя спа непробудно, но после, когато до замъгленото ѝ съзнание достигна шумът от долните стаи, тя успя само да задреме. Музиката, кикотът, тропотът и разговорите на висок глас непрекъснато я стряскаха и до първите лъчи на слънцето тя изобщо не успя да мигне. Въпреки това бе доволна, че никой не се сети да дойде да я потърси. Явно мисис Финчли, незнайно по какви причини, бе решила да я остави първата нощ на спокойствие.

Когато в стаята стана съвсем светло, тя видя как останалите дойдоха и се строполиха в леглата си. Шумът отдолу бе затихнал, но жените в стаята щяха да я видят да се измъква с багажа си. Тя седна на ръба на ръба на леглото и се зачуди как да избяга, без да я заловят.

Нямаше нито пари, нито място, където да отиде, нито никакви конкретни планове какво да прави. Беше заклещена в този опасен град

и нямаше никого, когото да помоли за помощ. Изведнъж лутането по улиците не ѝ се видя особено примамливо.

Може би наистина трябваше да поостане тук един-два дни, докато събере мислите си и измолеше, заемеше или в краен случай откраднеше малко пари, за да избяга и потърси помощта на Синтия Уилшайър. Ако успееше да ги заблуди, че наистина е невежа и наивна, може би щеше да се изплъзне от капаните на Елиза и да намери начин да избяга.

Мод слезе в кухнята и реши да поласкае злобната Гертруд с надеждата, че това можеше да ѝ помогне по някакъв начин. Много скоро разбра, че трябва да се откаже. Гертруд бе изпълнена с презрение към обитателките на къщата и бе невъзможно да изпита дори капчица съчувствие към глупавата провинциална прислужница, каквато ѝ изглеждаше Мод. Едва успя да закуси, когато мисис Финчли я повика при себе си.

Прекара цялата сутрин в компанията на Елиза и Мин, които ѝ направиха сложна бухнала прическа с много къдрици, облякоха я в една овехтяла сатенена рокля с множество рюшове и толкова широки обръчи, че трябваше да се завърта странично, ако искаше да излезе през вратата. Деколтето ѝ бе доста смущаващо и едва покриваше връхчетата на набъбналата ѝ гръд. Като допълнение ѝ сложиха една фалшива диамантена огърлица, малка бенка на гладката буза и две по-скоро клюмнали пера за подчертаване на и без друго високата ѝ прическа.

— Точно така. Дори старата кралица Каролайн не е изглеждала толкова добре. Всъщност тази немска кучка никога не е била много красива. Мир на праха ѝ! — каза Елиза и сама се засмя на шегата си. — Днес искам да се държиш безупречно, защото ще забавляваш лорд Понсфърд.

Мод си пое дълбоко дъх и сподели, че бе дошъл моментът, когато ѝ бе невъзможно да забавлява, който и да е мъж. Въпреки че отначало не ѝ повярва и дори се престори на учудена, че Мод очаква да я кара да прави подобни неща мадам най-накрая вдигна рамене и каза:

— Добре тогава. Тези два дни само ще изострят още повече апетита му. Ако изиграеш добре картите си, момичето ми, негова светлост дотолкова ще обезумее по теб, че ще ти даде всичко, което

поискаш. Той е страшно богат. А ти си късметлийка и се надявам, че го осъзнаваш.

Мод се усмихна и се постара да изглежда достатъчно очарована от сполетялото я ненадейно щастие.

Но по-късно същата сутрин, когато се видя принудена да прекара известно време в салона в компанията на лорд Понсфърд решимостта ѝ започна да я напуска. Той се появи натруфен в бродиран редингот, украсен със златни ширити и гарниран с един бляскав сапфир. Похотливите му очи и влажните устни и се сториха още потблъскващи. Дебелите му ръце я опипваха навсякъде, гъделичкаха зърната ѝ под волана на деколтето, плъзгаха се под полите ѝ, щипеха мачкаха, разтриваха и пляскаха. По едно време Мод започна да си мисли, че той имаше не две, а осем ръце. Въпреки че не носеше издайническите черни бенки, тя беше ужасена, че ръцете му или тежкото дишане можеха да я заразят. Колкото повече се съпротивляваше, толкова по-настойтелни ставаха действията му. Когато най-накрая стана очевидно, че не можеше да му се изплъзне, тя се престори, че припада, и го отпрати да търси помощ. Когато той, притеснен хлопна вратата зад гърба си, Мод скочи на крака, излезе навън и се втурна в противоположната посока. Отначало смяташе да се скрие в спалнята на тавана, но оттам се чуха гласове и тя се принуди да изтича надолу и врхлетя в първата двукрила врата, която ѝ се изпречи по пътя. Бързо я затвори зад гърба си, а после се облегна и се помъчи да не диша.

Намираше в нещо като трапезария, много голяма, елегантно обзаведена и за щастие — празна. В единия край на стаята в четири редици бяха подредени позлатени столове, а пред тях се издигаше малък подиум, ограден с падаща до долу плюшена завеса. В единия край на подиума имаше няколко стъпала, а в другия се издигаше маса с черна покривка, върху която със златен конец бяха избродирани някакви символи.

Тя замръзна, защото чу как в коридора зад нея някой я повика по име, после долови и шум от стъпки по стълбите.

— О, Господи! — извика тя. — Никога няма да мога да избягам!

Трескаво огледа стаята. Пердетата бяха твърде малки, за да прикрият разперената ѝ рокля, а масата бе прекалено ниска, за да се пъхне под нея.

— Все някъде трябва да мога да се скрия! — отчаяно извика тя и погледна към подиума. После изведнъж замръзна, защото до ушите ѝ достигна гальовното чуруликане на някаква птичка.

— Чик-чирик... добро утро!

Веднага след това тя видя и клетката. Отстрани до масата стоеше кош от преплетени обръчи. Тя се стъписа при вида на познатото птиче, което подскачаше на пръчката и весело чуруликаше.

— Чик-чирик, скрий се тук... скрий се тук... чик...

— Евърейд! Ти ли си? — прошепна тя.

Мод се втурна към подиума и реши да надникне зад завесата. Точно когато крилата на вратата се разтвориха и Елиза влетя в стаята, една силна ръка сграбчи Мод през кръста и я придърпа в мрака. Тя се обърна и погледът ѝ замръзна в дяволитите, усмихнати очи на Алън Дезмънд. Той побърза да сложи ръка на устата ѝ, за да ѝ попречи да извика от учудване. Застинаха неподвижни, когато токчетата на Елиза зачаткаха по пода в посока към подиума.

— Мод! — извика тя с глас, преливащ от възмущение. — Къде си, лошо момиче такова. Ела веднага тук!

Мод забрави да диша и се притисна към Алън. После видя как от другата страна на подиума зад завесата излезе една друга позната фигура, Джеръми, който пристъпи напред и изкусно се поклони.

— Добро утро, мисис Финчли.

— А, ти ли си, Джеръми. Да си виждал едно момиче да влиза тук? Много хубавичко, червенокосо, облечено в зелена рокля.

— Съжалявам, мадам. Тук сме само двамата с моя приятел, Евърейд — каза той и посочи към клетката, в която птичето радостно зацвърча.

— Да не ме зальгваш с някой от поредните си трикове, негоднико. Това момиче е ново и доста упорито, и затова трябва да ѝ дам добър урок.

— Но защо ще ви лъжа, мадам Елиза? Проклет да съм, ако го сторя. Евърейд може и да послъгва, но аз никога.

— Аз не лъжа, чик-чирик — изчурулика птичето. — Джеръми послъгва, но аз никога, чик-чирик.

— Хм. И двамата сте големи мошеници, както и онзи нехранимайко, красавецът, мистър Дезмънд. Добре, но ако я видите,

стойте настрана, чуваш ли? Кажи и на мистър Дезмънд. Само аз ще се разправам с мис Мод.

Като каза това, тя се обърна, затътри се към вратата и я захлопна след себе си.

Мод дълбоко въздъхна, а Алън разхлаби прегръдката си. Тя го погледна с отворени от почуда очи и не можеше да разбере как така се бе озовал тук. Да, това със сигурност бе така добре познатото красиво лице, което я гледаше с озадачена, но дяволита усмивка, докато в очите му играеха весели пламъчета.

— Е, мис Мод — каза той и се засмя. — Ето че отново се срещнахме. Дълга да подчертая обаче, че обстоятелствата са твърде необичайни.

Тя почувства как я заля вълна на облекчение.

— Алън — извика тя и се хвърли на врата му. — Не можеш да си представиш колко се радвам, че те виждам! — Тя притисна лицето си в основата на врата му и усети сигурността, която лъхаше от силното му тяло. Той я бе хванал през кръста и тя изпитваше едновременно утеха и удоволствие. Сега, когато се намираше толкова плътно до него, бе сигурна, че всичко ще се оправи.

Алън я прегърна още по-силно. Той я бе познал веднага щом влезе в балната зала и продължаваше да бъде озадачен както от неочакваната им среща, така и от необичайното място, в което се бе осъществила. Той не бе забравил времето, прекарано с нея в Съфолк, и мислеше, че щеше да бъде истинско чудо, ако един ден се върнеше там и я намереше непокътната. Какво щастие, че отново я бе срещнал, и то тук, в гъмжащия от хора Лондон. Той я притисна до себе си, наслаждавайки се на тънкото ѝ кръстче, натиска на твърдите ѝ гърди и мекотата на бузата ѝ, опряна до разголената му шия. Скоро се опомни, свали ръце от раменете ѝ и направи крачка назад точно когато при тях, с въпросително изражение на лицето, врхлетя Джеръми.

— Не мога да повярвам на очите си! Мис Мод! — извика той. — Вие, тук, в този бордей? Какво се е случило?

— Да, мис Мод — допълни Алън. — И аз това се питам. Как се озовахте в Лондон, и при това точно в бърлогата на тази стара вещица, Елиза Финчли?

Мод усети как коленете ѝ се разтрепериха и реши да приседне на подиума. Полата ѝ се разстла наоколо и за голям неин ужас от очите ѝ

избликнаха сълзи.

— О, скъпа — каза Джеръми и се надвеси над нея. — Не исках да те нараня. Не се притеснявай. Няма да те разпитваме повече.

— Няма нищо — каза тя между две хълцания. — Чувствах се толкова самотна, и сега, когато видях двама приятели, аз... Толкова съм щастлива. Наистина не исках да плача.

Алън коленичи пред нея и ѝ подаде голямата си ленена кърпа.

— Така значи, мис Мод. Мадам Финчли ви е много сърдита. Защо? Защо се криете от нея?

— Не точно от нея. Крия се от лорд Понсфърд, въпреки че няма да съжалявам, ако мога да не ги срещам и двамата. Те са ужасни.

— Нека отгатна сам — каза Алън, седна до нея и обхвана коленете си с ръце. — Ти току-що си пристигнала в Лондон, Елиза те е връхлетяла и ти е предложила място за нощуване.

— Да, докато си намеря нещо друго.

— Само че ти няма къде да отидеш.

— Така е, защото онзи противен малък крадец ми задигна чантичката още преди да съм слязла от екипажа. В противен случай едва ли щях да се озова точно тук.

— Звучи правдоподобно. Разказа ли го на Елиза?

— Но тя стоеше там и видя всичко.

Алън и Джеръми си размениха многозначителни погледи.

— И тя дойде при теб като грижовна майчица. Тя има изпитано средство за примамване на безпарични момичета. Горката Мод! Страхувам се, че положението, в което си попаднала, е твърде тежко.

Сълзите ѝ безшумно се затъркаляха по пребледнелите бузи.

— Не разбрах, че... това е вертеп, наистина не разбрах. Носех писмо от лорд Бамбридж до дъщеря му и трябваше да постъпя на работа при нея. Но и то бе откраднато заедно с парите.

Алън пое мократа от сълзи кърпа и нежно избърза бузите ѝ.

— Хайде, не плачи. Вече не си толкова безпомощна и сама. Съдбата те среща с нас и ние ще се погрижим да те измъкнем от лапите на дъртата вещица.

Мод признателно му се усмихна и очите ѝ заблестяха. Тя отново бе впечатлена от красивото му лице — щедра, широка уста, весели очи и силна брадичка с трапчинка по средата. Той изглеждаше много добре

с пригладената назад и вързана на опашка коса, с дългия черен редингот и обувките с лъскави катарамии и червени токчета.

Джеръми ласкаво я погали по рамото.

— Виждали сме как това се случва и с други момичета мис Мод. Повечето от тях затъват в този начин на живот и никога не се измъкват. Държа да наблегна, че това няма да се случи с вас.

Сърцето на Мод преливаше от благодарност и тя се протегна, за да хване ръката му.

— Но... Джеръми, Алън, а вие какво правите тук? Никога не съм предполагала, че ще ви срещна на подобно място. — Изведнъж през главата ѝ мина една ужасна мисъл. — Вие не сте... клиенти, нали?

Алън избухна в смях.

— Клиенти ли? Ей, Богу, не сме. Не сме чак толкова богати. Ангажирани сме за утрешното соаре и репетирахме изпълнението ни.

— Евърейд обожава представленията, мис — каза Джеръми и затананика някаква птича песен.

— Театралната трупа? — извика Мод и плесна с ръце. — Те ще бъдат ли тук утре вечер?

— Този път не. Тук ще сме само Джеръми и аз. Той ще забавлява гостите, а аз ще му помагам зад завесата. — Алън изви глава и се загледа в Мод. Той бе забравил колко красива бе с порцелановата си кожа, огромните синьо-лилави очи нежните като розови листчета устни и млечнобялата гръд, която се надигаше над воланите на роклята. Дори облечена в тази крещяща рокля, тя изглеждаше прекрасно. Нищо чудно, че Елиза държеше да я пази под ключ. — Кажи, Мод продължи той, — какво ще правиш, ако те измъкнем оттук? Искаш ли да се върнеш обратно в Торнууд?

— О, не. Ще намеря лейди Уилшайър и ще се опитам да я убедя, че баща ѝ наистина ме изпраща да работя при нея. Въпреки че тя едва ли ще ми повярва, ако се явя без писмото. Но най-много от всичко искам да се махна от тази къща, където всички хващат сифилис и се оставят да бъдат мачкани от дебелаци като лорд Понсфърд.

— Добре, ти сама решаваеш. Хайде Джеръми! Трябва да напрегнем мозъците си и да измислим как да помогнем на мис Мод да избяга.

— Разбира се, че трябва да го направим — каза Джеръми и изтананика няколко трели за настроение. Алън се изправи, сложи ръце

зад гърба си и се заразхожда напред-назад пред Мод.

— Няма да бъде толкова лесно. Елиза бди над момичетата като лешояд. Но ние все пак имаме по-голяма възможност да ти помогнем от всеки друг. Тя не ни приема сериозно и доколкото ми е известно, ние изобщо не сме те виждали, нали така? — Той престана да търка брадичката си. — Да си призная честно, много ми се иска да накарам старата кобила да изсърба собствената си попара. Заради всички съдби, които е покрусила.

За първи път, откакто бе прекрачила прага на тази къща, Мод се изпълни с надежда.

— О, Алън, благодаря ти! — извика тя, скочи на крака и спонтанно го целуна по бузата.

— Ами мен? — срамежливо попита Джеръми. — Аз не заслужавам ли благодарност?

— Но, разбира се! — каза Мод и нежно го целуна по кръглата буза. — Толкова съм ви благодарна и на двамата!

— Трябва добре да го измислим, защото Елиза никак не е глупава. Мод, смятам, че трябва да се престориш, че си съгласна с нея. Поне до утре вечер. Мислиш ли, че ще можеш да понесеш ухажването на негова светлост дотогава?

— Да. Ще намеря начин да се справя с него.

— Добре. Сега иди при нея и се извини. Утре сутринта ела отново тук. Дотогава ще имаме план как да те измъкнем.

Мод погледна към вратата и отново пребледня. Алън реши да я окуражи, като хвана ръката ѝ и доближи устни до пръстите ѝ. Погледна я с очи, изпълнени с обещание, усмихна се и каза: — Бъди смела. Няма да трае дълго.

Мод му отвърна с ослепителна усмивка.

— Всичко е наред, щом имам някаква надежда. Вие ме направихте толкова щастлива.

— И аз съм много щастлив, че отново те срещнах.

Тя тръгна към вратата и малкото птиче в клетката също изчурулика:

— И аз съм щастлив, чик-чирик.

ГЛАВА 6

През останалия ден и по-голямата част от следващата сутрин Мод търпеливо понасяше забележките на мисис Финчли и дебнеше удобния момент, за да изтича отново до балната зала. Въпреки че Мод страшно много бе ядосала Елиза, тя все пак реши, че момичето бе съвсем ново и неопитно, и затова не биваше да се отнася твърде грубо с нея. Освен това таеше големи надежди и не искаше да проваля планове си, настройвайки още от самото начало момичето срещу себе си. След като лорд Понсфърд ѝ се наситеше, тя щеше да бъде още достатъчно млада и привлекателна, за да бъде печеливша карта. При тези мисли Елиза вече долавяше приятния звън на златните монети.

Мод, от своя страна, успешно играеше ролята си на покаяло се младо момиче, оставило се да бъде подведено от глупав страх. Застанала с ръце зад гърба като послушна ученичка, тя смирено обеща да се държи добре и да не ядосва повече лорд Понсфърд. Мисис Финчли реши, че след представлението Мод и негова светлост щяха да вечерят в интимна обстановка и освободи момичето от задължението да забавлява гостите през следобеда.

Когато първите посетители започнаха да прииждат в приемната, Мод се измъкна, внимателно отвори вратите на салона и плътно ги затвори зад гърба си. Джеръми се въртеше около подиума, но от Алън нямаше и следа. За миг тя изпита огромно разочарование. Но изведнъж той се показва иззад завесата, приближи се до нея и я хвана за ръцете.

— Започнах да се притеснявам, че няма да дойдеш — каза той и я целуна леко по бузата.

— По едно време се уплаших, че никога няма да успея да се измъкна. Вече не бях сигурна дали само не бях сънувала вчерашната си среща с теб и Джеръми.

— Не си сънувала — отвърна той и поднесе ръката ѝ към устните си. — Това сме ние, истински, от плът и кръв. Как вървят нещата? Да не би онази стара вещица да ти е причинила болка?

— Не. Успях да я убедя, че съм се почувствала обърквана, и ѝ обещах да се държа прилично. Но какво ще стане по-нататък? След представлението тя е предвидила интимна вечеря за мен и лорда, и всички знаем как трябва да завърши тя. Само мисълта за това ме кара да треперя от ужас.

Алън я прегърна през рамото и я поведе към подиума. Джеръми, който продължаваше да се суеи покрай клетката с пеещото птиче, ѝ се усмихна мило. Масата бе отрупана с всевъзможни предмети и пособия, които Мод виждаше за първи път, но бе прекалено притеснена от собствените си проблеми, за да им обърне някакво внимание.

— Вечеря, значи — замисли се Алън. — Може би това ще улесни плановите ни. Мадам Елиза едва ли би могла да измисли нещо по-удачно, ако наистина искаше да ни помогне.

— Но аз ще бъда сама с този човек в продължение на часове! Много ме е страх.

— Не се страхувай, момичето ми. Няма да те оставя дълго сама. Разбираш ли, храната и питиетата ни дават много възможности. Мислиш ли, че ще можеш да сложиш нещо във виното му?

— Ще се опитам.

— О, мистър Дезмънд — каза Джеръми, застанал зад масата — Стига с тези евтини трикове с прахчета във виното. Сигурен съм, че можем да измислим нещо по-добро.

— Трикът може и да е изтъркан, но затова пък винаги дава чудесни резултати. Чуй ме сега, Мод. Тази вечер, по време на соарето, ще ти предам едно малко флаконче. Опитай се по време на вечерята да намериш начин да изсипеш съдържанието му в чашата на лорда. Когато приспивателното задейства, ние ще те измъкнем оттук още преди да си осъзнала какво става.

Изглеждаше твърде просто. Мод нервно започна да хапе долната си устна.

— А какво ще стане с мисис Финчли? Много добре знаеш, че през цялото време тя няма да ме изпуска от очи.

— Не се притеснявай за Елиза. Аз ще се погрижа за нея. Всъщност това ще ми достави извънредно удоволствие. А сега по-добре се връщай обратно, преди да са усетили, че те няма. Ще се видим довечера.

Мод задържа ръката на Алън. Той беше толкова изобретателен и силен, а освен това бе и единствената и надежда.

— Добре, до довечера.

Алън отново я целуна по бузата и леко я плесна отзад, за да я насочи към вратата.

— До довечера.

Мод прекара няколко часа в приготовления за вечеринката. Мадам Елиза бе решила да не губи повече време и се постара да облече Мод колкото може по-блестящо. Роклята беше доста по-нова от тази, която носеше до момента, а бродериите ѝ бяха толкова много, че я правеха твърда като броня. Бялата ѝ шия, ушите, ръцете, китките и пръстите бяха окичени с бижута, всичките фалшиви, с изключение на един лъскав пръстен, който Елиза бе прежалила от личните си вещи. Косата ѝ бе повдигната нагоре, вързана на кок и гарнирана с допълнителни къдрици и кичури, така че се издигаше на около два фута над лицето ѝ. Украшенията, изкуствените цветя и перата я правеха да изглежда още по-импозантна. Чорапите ѝ бяха с избродирани багети, а обувките — със светложълти токчета. Когато приготовленията завършиха, тя откри, че никога не бе изглеждала толкова прекрасно и не се бе чувствала толкова неудобно. Ако не я притесняваше мисълта за вечерята в компанията на лорд Понсфърд мислеше, че би могла да се забавлява чудесно.

Пристегната като в броня от множеството атрибути, от които едва пристъпваше, тя стоически изтърпя ухаждането на лорда в приемната, преди цялата тълпа да се изсипе в голямата бална зала, за да гледа представлението. Имаше достатъчно място за всички и Мод седна на крайния стол в третата редица, като остави лорда прав зад гърба ѝ. Очакваше, че вниманието на всички ще бъде погълнато от артистите, но мъжете и жените около нея бяха толкова заети с това да се прегръщат, подсмиват и шушукат, че малцина от тях истински следяха какво ставаше на сцената.

Беше много жалко, защото Джеръми показва истинско съвършенство. Мод следеше със зяпнала уста всяко негово движение, чудноватите му фокуси с магическата кутия веселите анекдоти и, разбира се, номера с говорещото птиче. Появата на Алън, който изрецитира няколко поеми и откъси от пиеси, успя да прикове

вниманието на по-голямата част от аудиторията. Някои от стиховете бяха доста неприлични и публиката често избухваше в бурен смях. Мод едва се сдържаше на стола си. Алън изглеждаше великолепно със старомодната си перука, сатенените панталони, дългата, свободно падаща пелерина, небрежно заметната през едното рамо, затъкнатата сабя и украсената с пера кавалерийска шапка, която държеше с дългите си пръсти. Ефектът бе поразителен и ако Мод не бе толкова притеснена със сигурност щеше да припадне от възмущение.

Представлението завърши и публиката се насъбра около Алън и Джеръми. Мин и Пати се опитаха да привлекат Алън в тяхната компания, а Аделайн му хвърляше похотливи погледи и открито отърка едрите си гърди в ръката му. Мод едва се сдържаше да не изскочи от салона, но я възпираше мисълта, че той трябваше да ѝ предаде флакончето.

Изведнъж с ужас видя, че Елиза разбута групичката и поведе Алън със себе си. Въпреки искреното си възмущение от мазната усмивка, с която дъртата вещица даряваше красивия актьор, отвращението на Мод бързо бе заменено от паника, когато видя как двамата се насочиха към вратата. Лорд Понсфърд вече я бе хванал за ръка и опипваше с влажните си пръсти разголените ѝ рамене.

— Не издържам — зашепна той, наведе се и млясна с противните си устни нежното ѝ вратле. Мод потрепери и видя фигурата на Алън Дезмънд, която изчезваше зад тълпата. Не, той нямаше да я изостави. Но как щеше да ѝ помогне, щом като спокойно я оставяше в ръцете на този отвратителен, похотлив развратник? А как щеше да ѝ предаде флакона, при условие че Елиза бе решила да го отмъкне нагоре по стълбите?

Тя се опита да се измъкне от лепкавата прегръдка на лорд Понсфърд и в сърцето ѝ забушуваха ярост и отчаяние. Мод рязко се извъртя и мина от другата страна на стола с висока облегалка, който я отделяше от негова светлост.

— Не бъди толкова срамежлива, дете мое... — каза лордът и мазно се усмихна. Мод се вкопчи в облегалката и реши да я използва като щит. После видя как хората се дърпаха встрани и правеха път на Алън и Елиза, които идваха към нея.

— Мистър Дезмънд пожела да се запознае с теб, дете мое — процеди през зъби Елиза. — Нали е красива, Алън? Надявам се, че ще

я оцените по достойнство.

— Много е красива, наистина — прошепна Алън и поднесе ръката на Мод към устните си. Когато я пусна, в дланта си тя здраво стискаше малкото флаконче. — Вие сте бижутото на тази къща, госпожице... Как ѝ беше името?

— Мод. Мод Мелингам.

— Елате, Мод! — провикна се лорд Понсфърд и я задърпа за ръката. — Вечерята ни чака.

— За мен ще бъде голяма чест да ви поканя на вечеря, мис Мод — предложи Алън.

— Няма да стане — озъби се негова светлост. — Тя е с мен. Мис Мод не харесва особено много актьорите — изръмжа той и заплашително вирна дългия си нос.

— Защо не вечеряте с мен, лошо момче такова — каза Елиза. — Уж ми обещахте, а все не успявам да ви примамя.

— Хрумна ми една чудесна идея — възкликна Алън. — Защо да не вечеряме всички заедно? Мисля, че ще прекараме много весело.

Усмивката на Елиза застина.

— Не, не. Това е невъзможно. Лорд Понсфърд и Мод имат ъ-ъ... уговорка за тази вечер. Вечерята им ще бъде твърде интимна.

— Но те могат да спазят уговорката си и след вечеря. Нямам никакво намерение да им се меся.

— Дума да не става, младежо — отвърна Понсфърд с ледено изражение.

Алън се обърна към Елиза.

— Продължавам да мисля, че ще ни бъде много приятно. А след това всички можем да де отдадем на специалните ни... уговорки. — В думите му прозвуча явен намек, който бе достатъчен, за да накара сърцето на старата дама да забие от вълнение.

— Добре, смятам, че това може някак да се уреди — предаде се най-накрая Елиза.

— Настоявам! — каза Алън и задържа погледа си върху очите ѝ.

— Ваша светлост, сега само набързичко ще хапнем четиримата и после ще се разделим — заумилква се Елиза около вбесения Понсфърд. — Обещавам ви, че това изобщо няма да се отрази на обещаното ви удоволствие.

Мод с погнуса видя как Алън свойски обгърна дебелия рамене на Елиза и глуповато ѝ се усмихна, повеждайки я към вестибюла.

— Надявам се да се окаже права — изръмжа Понсфърд и последва Мод.

Вечерята бе сервирана в закрыта с драперии ниша в една от най-крейщо обзаведените стаи, които Мод някога бе виждала. Стените бяха облепени с тапети и по тях висяха множество картини, изобразяващи различни любовни пози. Насред стаята се издигаше огромно балдахинено легло със завивки от розов сатен. Мебелировката беше боядисана в бяло, със златна украса, но твърде оскъдна. Пространствата между картините бяха заети от високи огледала с декоративни рамки, които отразяваха светлината от свещите по аплиците. Отначало Мод мислеше, че това бе стаята на Елиза, но след известно време разбра, че нейната стая се намираше зад една плътно затворена врата, която едва се очертаваше в близката стена.

На всички бе ясно, че вечерята е само прелюдия към други, по-съществени неща. На масата, в порцеланови блюда бяха подредени закуски от студено месо, различни сирена и фруктиера с плодове. Имаше и няколко чаши и не повече от четири бутилки вино, подредени върху ниската странична масичка.

— Предпочетох да отпратя прислугата — каза Елиза и повдигна обръчите на роклята си, за да се намести на един от столовете. Единствената прислуга, която Мод бе виждала, откакто бе дошла в къщата, бе дебелият Гертруд, и веднага ѝ стана ясно, че Елиза се стараеше да блесне пред мъжете. Но тъй като Алън бе при нея в стаята, тя бе спокойна и разумно реши да не се обажда. Той се нахвърли върху храната, сякаш присъстваше на царско угощение, непрекъснато пълнеше чашата на Елиза и не спираше да разказва забавни истории от живота в театъра. Смехът на Елиза ставаше все по-дрезгав и с всяка следваща чаша тя все по-трудно се задържаше изправена на стола. Мод нервно забеляза, че лорд Понсфърд упорито отказваше да пие. Вместо това той не преставаше да я опипва, да стиска ръцете ѝ, да я обсипва с влажни целувки и дори да плъзга ръка под полата ѝ въпреки широките обръчи, които доста затрудняваха опитите му да стигне по-нагоре. Алън полагаше огромни усилия, за да

ги забавлява, и не спираше да бърбори, докато Елиза все повече и повече се напиваше, а лордът ставаше все по-влюбен.

Най-накрая тя отчаяно се пресегна към чашата му и уж неволно я бутна, за да се разлее върху полата ѝ.

— О, Боже, толкова съм непохватна! — престорено извика тя и използва момента, за да се отскубне от ръцете му.

— Не се притеснявайте — каза Понсфърд и побърза да попие полата ѝ с носната си кърпичка. — Така или иначе скоро ще ви се наложи да я свалите. Да се надяваме, че този нахален актьор ще разбере, че е нежелан, и ще си тръгне с мисис Финчли.

— Нахален! Сър, вие ме обиждате...

Мод отправи към Алън един предупредителен поглед.

— Поне ми позволете да ви напълня отново чашата — каза тя и отново се отскубна от ръцете на Понсфърд. Тя взе чашата, обърна се с гръб, напълни я и изсипа течността от флакончето. После леко я поклати и когато счете, че съдържанието се е разтворило, се върна обратно на масата.

— Дължите ми извинение — каза Алън и хвана дръжката на сабята си.

— Аз наистина ще ви халосам по главата, ако веднага не напуснете тази стая. Нима не разбирате, че присъствието ни е нежелателно?

— Да — провлачено каза Елиза. — Хайде да си тръгваме, мистър Дезмънд. Да, там... ей тази врата.

— Не мога да подмина тази обида, сър. Дължите ми удовлетворение.

— О, я се махай! Това да не ти е сцената на Дръри Лейн. Освен това аз никога не се дуелирам с някого, който не е джентълмен.

Алън знаеше, че Мод бе подправила виното на Понсфърд, но още не го бе видял да отпива от чашата си. Той се бе опитал да разсее лорда, доколкото можа. Ако продължаваше така, можеше наистина да го предизвика към разправа. Не че нямаше да се справи, но в последвалата бъркотия трудно можеше да измъкне Мод, без да ги забележат. Затова реши да рискува и да остави момичето само да се справи със ситуацията.

— Елате, мисис Финчли — каза той и завлачи Елиза към вратата. Тя се облегна на рамото му. — Нека се оттеглим.

— А, да, разбира се. Ето оттук... — каза тя и непохватно вдигна ръка, за да посочи пътя. Мод отчаяно погледна към Алън и в очите ѝ той прочете отчаяна молба да не я оставя сама с Понсфърд.

Сломена, тя видя как извлече Елиза през врата и я захлопна зад гърба си.

— Най-сетне, скъпа моя. Вече сме сами — каза Понсфърд и я сграбчи в прегръдките си. — Едва се сдържах.

Тя се отскубна и мина от другата страна на масата.

— Но ние още не сме завършили вечерята си, милорд. Вижте, та вие почти не сте докоснали чашата си.

— Ами! Кой го е грижа за вино и храна, когато пред очите му стои такова апетитно парче като вас. — Той мина зад гърба ѝ, наведе се, сграбчи гърдите ѝ и яростно замачка свежата плът.

— Моля ви, ваша светлост! — извика Мод, плесна го през ръцете, скочи на крака и закри деколтето си. — Наистина сте много припрян.

— Но аз чаках толкова много — извика той ѝ се впусна подире ѝ. Тя отново заобиколи масата, а той застана отпред, като дебнеше всяко нейно движение.

— Това е игра, нали? Обожавам това! Така се разпалвам още повече.

Мод отчаяно сграбчи чашата му и я поднесе към ръката му.

— Хайде, само няколко глътки и играта ще приключи.

— Обещавате ли ми?

— Да. Ще се държа прилично и ще задоволя всичките ви желания.

Той внимателно пое чашата и я поднесе към устните си. Мод заобиколи масата, надявайки се да притича бързо покрай него, но той веднага остави чашата и я улови за ръката.

— Ти си чашата с вино, която искам да изпия тази нощ, миличко — каза той и я притегли към себе си. Всичката ѝ хитрост и предприемчивост се стопиха и тя се озова притисната между здравите му ръце. Викаше и се съпротивляваше, докато той я влачеше към леглото, роклята ѝ се разтвори отпред и той я метна върху завивките.

— Проклети обръчи! — извика Понсфърд. — Изобретения на дявола! Веднага да ги свалиш!

Заклещена от широките обръчи и оплетена в дългите поли на роклята си, Мод отчаяно се мъчеше да слезе от леглото. Тя усети как ръцете му се плъзнаха между краката ѝ и сърчно развързаха колана, който прикрепяше фустата. Тя отчаяно избута надолу телената конструкция, измъкна краката си, придърпа полите си и нахлузи обръчите върху главата на Понсфърд. Той се засмя на шегата и бързо се освободи, докато тя трескаво заслиза откъм другия край на леглото и се затича към вратата. Без фустата от обръчи, полата ѝ бе станала двойно по-дълга и, когато бе на половината път до вратата, краката ѝ се оплетоха в разветите краища. Той се впусна след нея и двамата паднаха на пода. Понсфърд дишаше тежко и изглеждаше по-възбуден отвсякога.

— Трябва да бъдеш моя — извика той. — Сега! Да, сега! Не мога да чакам...

— Пусни ме! — закрещя Мод и го зашлеви през лицето. После събра всичките си сили, отново се отскубна и хукна към леглото, опитвайки се да освободи краката си. И тя дишаше тежко. Сега осъзна, че едва ли ще може да се съпротивлява дълго. Изведнъж пръстите ѝ напипаха нещо и тя измъкна една плоча за затопляне, снабдена с дълга дръжка.

Тя се изправи на колене, дишайки тежко, и го видя да пълзи по пода към нея.

— Не се приближавайте!

— Но, миличкото ми. Не мога да чакам повече.

Мод се изправи на крака и заплашително вдигна плочата.

— Предупреждавам ви...

— Стига игри. Време е за сериозна...

Мод замахна, без да гледа, водена от инстинкта си за самосъхранение. Чу тъпия удар на медната повърхност по главата на лорда и замря от ужас, като го видя да се сгромолясва на пода. Сред внезапно настъпилата тишина тя отпусна дръжката и сърцето ѝ трескаво заби.

— О, Боже! Какво направих!

— Бих казал, че доста добре го халоса — обади се Алън откъм отворената врата. — Моите поздравления, скъпа. Той едва ли заслужаваше нещо повече.

Мод се обърна и ядосано го изгледа.

— Ах ти, мошеник такъв! Как можа да ме оставиш сама с него?
А аз си мислех, че искаш да ми помогнеш.

Той се приближи към нея.

— Ти се справи блестящо и без мен. Не забравяй, че трябваше да се погрижа за Елиза. Но я се виж. Чух тропота от стаята ви, но и за миг не ми мина през ум, че битката е била толкова ожесточена.

Мод видя отражението си в едно от огледалата. Косата ѝ падаше на дълги кичури около лицето. Горната част на роклята ѝ бе разпрана, а полите ѝ висяха като театрални завеси, прикривайки краката ѝ. Фигурата ѝ бе направо комична, но сега никак не ѝ беше до смях.

— Къде е мисис Финчли?

— Захърка веднага, след като я положих в леглото. Ами той? Пили от виното?

— Изобщо не го е докосвал. Не знам какво да правя.

Той взе плочата от треперещата ѝ ръка.

— Забележително оръжие. Едва ли можех да измисля нещо по-удачно от това. Но скоро ще се свести. Трябва да измислим нещо.

Мод бе толкова изтощена, че изобщо не можеше да се помръдне, дори и когато лорд Понсфърд леко простена. Тя видя как Алън взе чашата с виното, коленичи зад изпадналия в несвяст мъж и леко повдигна главата му.

— О... какво стана... — промълви Понсфърд.

Алън намигна на Мод и преправи гласа си, за да прозвучи като нейния.

— Паднахте и си ударихте главата. Сега ще се оправите. Само изпийте това.

Докато още не бе дошъл съвсем на себе си, лорд Понсфърд отпи от виното. Направи опит да отблъсне чашата, но Алън се постара да излее по-голямата част от съдържанието ѝ в гърлото му, преди внимателно да положи главата му отново на пода.

— Подай ми онази възглавница — каза той на Мод. После нежно я подпъхна под главата на мъжа и хвана момичето за ръка. — След няколко минути ще заспи като младенец. Хайде да се махаме оттук!

Тя се отпусна върху силната му ръка, едва движеше краката си. Когато бяха почти на прага, си спомни за пръстена на Елиза.

— Почакай! — каза тя и го измъкна от пръста си. — Трябва да върна това. Не искам да мислят, че съм крадла.

— Ти си го заслужи тази вечер.

— Не. Тя ще го използва, за да ме обвини. Няма да се бавя.

Почувствала прилив на сили, прекрачи прага на спалнята на Елиза и видя едно ковчеже върху една от масите. Без да обръща внимание на тежкото дишане, долитащо откъм леглото, тя отвори едно от чекмеджетата и пхна пръстена вътре. Когато понечи да го затвори, изведнъж ѝ се стори, че вижда едно познато бижу. Тя леко извика и го извади.

— Какво има? — прошепна Алън, който я чакаше до вратата. — Трябва да побързаме.

— Брошката ми! Брошката на лейди Джулия! Но това означава, че...

Тя хвърли един унищожителен поглед към похъркващата фигура и трескаво започна да дърпа чекмеджетата едно по едно. В последното откри това, което търсеше.

— Ето го и писмото на лорд Бамбридж. Ах, тази подла стара дрипа! Значи тя е била тази, която ме е ограбила! Интересно, къде ли е скрила парите ми?

Този път Алън дойде и я хвана за ръката.

— Едва ли са тук. Тях няма да можеш да си върнеш. Хайде, трябва да се измъкнем оттук, преди някой от тях да се е събудил и да вдигне тревога.

Мод с нежелание се съгласи. Стигаше ѝ, че си бе върнала обратно брошката и писмото. Тя се спря само за да свали въжето на едно от пердетата и да привърже полата си, и бързо последва Алън във вестибюла. Двамата безпрепятствено се промъкнаха до салона и бързо се шмугнаха зад завесата на подиума.

— Започвах да се безпокоя за вас — сухо отбеляза Джеръми. — Още няколко минути и бях решил и аз да опитам от насладите, предлагани в тази къща.

— Нямаше да ти хареса, повярвай ми — отвърна Алън.

Докато те бяха горе, Джеръми не си бе губил времето напразно. Всички атрибути от представлението бяха сгънати, прибрани и завързани, готови за отнасяне. Алън повдигна капака на един от големите кошове и извади няколко кадифени завеси.

— Това ще свърши работа.

— Вътре ли трябва да вляза? — колебливо попита Мод.

— Това е най-разумното разрешение. Скачай!

Нямаше време за протести. Тя подхвана полите си и се опита да вдигне единия си крак, но не се получи.

— Трябва да се отървеш от тази рокля. И без това вече е скъсана. Свали я!

Мод се смути, но свали роклята и остана само по риза и долна фуста. Изведнъж усети как тялото ѝ задиша по-свободно. Тя пъргаво се намести в коша, а Алън покри главата ѝ с едно от пердетата и затвори капака.

— Не се притеснявай, миличко. Ще го носим внимателно — каза той и леко потупа капака над главата ѝ.

Вътре беше доста задушно, но Мод запази мълчание и чу как двамата мъже започнаха да пренасят останалия багаж до входната врата. Нея я взеха последна и въпреки успокоенията на Алън, грубо дотътриха коша до останалите. Тя обаче не пророни нито дума. Когато най-накрая свършиха с пренасянето, тя реши, че входната врата се отвори, защото през плетените стени я прониза хладен въздух. После чу и гласа на Джек Смърк.

— Тръгвате си, значи. Време беше. Колко ви плати мадам за шарлатанствата?

— Я по-добре си дръж езика зад зъбите — скастри го Джеръми.
— Аз съм артист. Артист-илузионист.

— Артист, дрън-дрън. Всичко е лъжа и измама. Много добре знам какви сте вие, актьорите! Заслужавате всички да ви обесят на Тайбърн Хил.

Тя чу как Алън тихо каза:

— Ще проверявате ли вещите ни? Или желаете да видите дали не сме отмъкнали сребърните ви сервизи?

— Не. Може и да измъквате пари от мадам с вашите представления, но все пак не сте крадци. Хайде, натоварете тези боклуци и да ви няма!

Мод въздъхна облекчено, когато чу как вратата се отвори още по-широко. Навън тя долови нетърпеливото изпръхтяване на кон и разбра, че Алън бе дошъл с карета. Ако имаше късмет, може би щяха да я натоварят първа.

— Я почакайте, вие там!

Гласът на Гертруд! Мод се смрази и долови тежкия тропот на грубите обувки на прислужницата, която идваше откъм кухнята.

— Минутка само. Провери ли тези кошове, Джек? Не, така си и знаех. Не можеш задълго да се откъснеш от бутилката нали? Ако позволите, сър, искам да им хвърля по едно око. Актьорите не падат по-долу от крадците.

Мод спря да диша. Тя ясно чуваше как Алън вдигани капациите и как ръцете на Гертруд тършуваха из багажа.

— Не е нужно да обръщате всичко с главата надолу — раздразнено каза Джеръми. — Толкова внимавах, докато ги подреждах.

— Всички тези боклуци! Голяма работа! — скастри го Гертруд и Мод усети как Алън вдигна капака над главата ѝ. Тя потрепери сгушена под пердето, когато изведнъж във въздуха се разнесе нежно чуруликане.

— Чик-чирик... красива лейди... красива лейди...

— Какво е това? — каза Гертруд и се обърна. — Как го правите това? Красивата лейди, де.

— Казвам се Евърейд, чик-чирик. А вие...

— Това е номер, нали? Вие, фокусниците, се мислите за големи умници. Заслужавате да ви обесят и да ви разчекнат за всички тези глупости.

Когато Гертруд се обърна обратно към коша, Алън вече бе затворил капака и услужливо повдигаше този на съседния. Тя продължи да рови, като не спираше да мърмори:

— Шарлатани! Фокусници!

Мод затаи дъх. После усети как Алън и Джеръми повдигнаха коша, пренесоха го до колата и внимателно го положиха вътре. Те направиха няколко такива тура и каретата клекна, когато и двамата се метнаха отпред. Въпреки че не виждаше нищо, Мод знаеше, че Гертруд продължаваше да ги гледа, и изведнъж отново чу гласа ѝ:

— Хей, ти... фокуснико! Можеш ли да разговаряш с мъртвите? Колко ще ми струва да си поговоря малко със старата ми майчица, а?

— Този фокус още не го умеем — отвърна Алън, а Джеръми дръпна поводите и каретата се затъркаля по неравния паваж. През следващите няколко минути Мод отчаяно се мъчеше да запази равновесие, защото каретата заплашително се накланяше ту на едната,

ту на другата страна. Не след дълго капакът отново се отвори, пердето се вдигна и Алън ѝ помогна да излезе.

— Спасихме ли се? — извика тя и изложи възбуденото си лице под ласките на хладния нощен въздух.

— Успяхме. Ти си свободна.

— Слава тебе, Господи! — промълви тя, весело се засмя, обгърна врата на Алън и го придърпа към себе си на седалката.

ГЛАВА 7

Мод държеше здраво халбата с две ръце и отпи глътка от топлото вино. Не преставаше да оглежда уютната, приветлива стая, само и само да се убеди, че не сънува. Срещу нея, приседнал на ръба на масата, с ръце на хълбоците, стоеше Алън и замислено наблюдаваше красивото ѝ лице, осветено от пламъка на свещите. Въпреки че преживяните преमेждия бяха оставили тъмни кръгове под очите ѝ, те само още повече подчертаваха златистите ѝ мигли, бледата кожа и големите очи, очертани на фона на деликатното ѝ овално личице. Върху ризата си тя бе навлякла един от неговите халати, а от косата си бе извадила всички пера, фуркети и фалшиви къдрици, бе я разресала и хванала на опашка с една от неговите панделки. Разкошните ѝ кичури падаха като златист водопад по гърба ѝ и хвърляха червеникави отблясъци от светлината на свещите.

Мод повдигна глава, улови погледа му и свенливо се изчерви.

— Още не мога да повярвам.

— Че успя да избягаши ли?

— Да. И това, че наистина съм тук с теб. Мислиш ли, че тя ще тръгне да ме търси.

— Едва ли. Всеки ден в Лондон пристигат десетки момичета от провинцията, които няма къде да се подслонят. Още преди да е изгряло слънцето, тя ще е оплела поредната жертва в мрежите си. А стане ли това, мадам Елиза едва ли ще си спомни някога за теб.

— Дано се окажеш прав, защото Мин каза, че била отмъстителна.

Той потисна желанието си да се наведе и да докосне огнените ѝ коси.

— Не мисли повече за нея. Животът за теб едва започва.

Мод остави халбата на масата до себе си. Отдолу долиташе приглушеният шум от гостилницата, който не бе дразнещ, а задушевен и успокояващ. Джеръми ѝ бе казал, че Алън възнамерява да я приюти при себе си, и отначало тя изпита известни опасения. Но сега,

успокоена, че се намира далеч от вертепа на мисис Финчли, изтощена от последните събития и приятно затоплена от виното, тя бе престанала да се притеснява. Освен това имаше доверие в Алън и знаеше, че той не би допуснал да я нарани.

— Какво смяташ да правиш по-нататък? — попита я той.

— Още не съм съвсем сигурна. Новият живот, за който ми спомена, по-скоро ме плаши. Сега ми се спи, а когато се събудя утре сутринта, смятам да облека някакви прилични дрехи, да намеря дома на лейди Уилшайър и да ѝ представя писмото на лорд Бамбридж. Ако ми провърви, до утре вечер може да се настаня в къщата ѝ.

Алън рязко се изправи и се запъти към камината, за да запали лулата си. Тъй като стоеше с гръб към нея, Мод не можа да разгадае мислите му. Тя го изчака да запали лулата с една съчка и да се настани във фотьойла срещу нея.

— Знаеш ли, не си длъжна да ставаш отново прислужница.

Мод се засмя.

— Честно казано, не мога да върша друга работа. Мисля, че имам късмет, защото все пак има някакво място, където могат да ме ангажират. Едва сега оценявам, че това никак не е малко в град като този.

— Да, съгласен съм, че е добре да си подсигурена, преди да пристигнеш в Лондон. Но не си ли мислила никога да се занимаваш и с нещо друго?

Тя разтвори очи от почуда.

— Какво например? Та аз нищо не умея.

— Ами... — той дръпна от лулата, — какво мислиш за актьорската професия? Не си ли си се представяла на сцената?

Тя го погледна с невярващ поглед.

— Актриса! Но аз нямам никакво понятие от театър! Всички ще ми се смеят.

Алън остави лулата и се втренчи в нея. Тя изглеждаше учудена, че той наистина говори сериозно.

— Нека ти разкажа що за хора са актьорите. Някой са родени с таланта да омайват публиката, да ги пренасят за малко далеч от мизерното им съществуване и да ги изведат към невиджани висини. Това са истинските актьори, каквито са Гарик и Куин. Има и други, на които им харесва да се превъплъщават в различни персонажи, да

заучават старателно ролите си и да ги изиграват както трябва. Като тях има стотици. Има и трети, които не са родени с талант, но са толкова красиви, че хората се тълпят само за да им се полюбуват. Мисля, че ти можеш да бъдеш една от тях.

— Но дори и една красива актриса трябва да каже нещо. А аз не мога да кажа нищо прилично.

— Винаги можеш да заучиш репликите си, да се научиш как да се движиш, къде да застанеш, кога да седнеш и кога да се изправиш. За това изобщо не ти е нужен талант. — Той се изправи, отиде до нея, надвеси се и постави ръце на раменете ѝ. — Мисля, че от теб може да излезе истинска звезда, ако ме оставиш аз да се погрижа за това. Помисли си. Хвалебствия, аплодисменти, различни роли всеки ден и, защо не, малко спестени пари? При всички случаи ще печелиш много повече, отколкото като слугиня при някой благородник.

Мод извърна лице от настоящия му поглед.

— Това звучи абсурдно.

— Добре — каза Алън, вдигна ръцете си и се отдели от нея. — Щом предпочиташ да останеш слугиня, няма да ти се меся. Утре ще те заведа в дома Уилшайър и ще те оставя там.

— Защо се ядосваш?

— Не се ядосвам, само съм разочарован.

Тя плахо се изправи и се приближи към него.

— Затова ли ми помогна да избягам от вертепа? За да ме вземеш в трупата си?

Той я погледна и чаровно се усмихна.

— Не. Помогнах ти, понеже ти наистина се нуждаеше от помощ, и наистина ми е неприятно да ти се меся в живота. Трябва да правиш това, което считаш за най-правилно.

Мод се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря за това, че ме спаси. Остави ме да помисля малко. Сега съм твърде уморена, за да взема някакво решение. Утре, когато се събудя, ще обмисля всичко на трезва глава.

Той прокара пръсти по гладката ѝ буза и отново отбеляза колко бе съблазнителна. Яркият му халат ѝ бе твърде широк и небрежно бе оголил едното ѝ рамо, откривайки млечнобялата ѝ кожа. Сенките от свещниците подчертаваха изящния овал на лицето ѝ и подсилваха

тъмната синева на очите ѝ. Тя бе праметнала косите си през рамо и буйните къдри предизвикателно падаха върху напъпилата ѝ гърда. Алън затаи дъх и извика на помощ цялото си самообладание, за да си наложи да се извърне.

— Тази вечер ще спя в стаята на Джеръми. Пожелавам ти приятни сънища! Ще се видим утре сутринта.

В очите ѝ проблесна облекчение.

— Да, до утре сутринта.

Когато се събуди, светлината струеше през прозореца и от годините, прекарани във фермата, тя реши, че утрото отдавна бе превалило. Мод наплиска лицето си с вода от каната и видя роклята, праметната върху близкия стол. Беше от обикновен тъмносин габардин с бродиран корсаж и фуста към нея, и по всичко личеше, че беше носена. Сигурно бе част от реквизита на трупата, помисли си тя, докато я нахлузваше през глава. Роклята ѝ бе по мярка и тя бе доволна и на това. Умираще от глад и не можеше да си представи как би слезла долу само по риза.

Няколко минути по-късно тя влезе в гостилницата и замря от възхищение. Почернелите от времето дървени стени, ниският таван и грапавият под говореха за вековна история. През малките витражи струеше мека светлина, която приглушено осветяваше картините на Хогарт, окачени по стените. Мод любопитно пристъпи напред и когато с облекчение видя, че помещението бе полупразно, се запита дали можеше да закуси за сметка на Алън Дезмънд. Веднага след това забеляза Джеръми.

Той седеше на една маса в ъгъла, с халба в ръката. Когато я видя да влиза, се изправи и я покани да седне при него.

— Вече бях започнал да мисля, че ще проспиеш целия ден.

— Толкова се радвам, че си тук. Умирам от глад, а нямам пукната пара, за да си платя закуската.

— Имаш късмет — каза той и се настани срещу нея. — Алън ми нареди да чакам тук, докато слезеш. Отвори му се работа в града и не можа да те изчака. Но знаеше, че ще бъдеш много гладна, когато се събудиш, защото си истинско здраво провинциално момиче.

— Той е помислил за всичко. Тази рокля...

— Това е един от многото ни костюми. Хей, момиче! — помахаша той към една от сервитьорките. — Донеси на младата дама същото, каквото и на мен. Само без бирата. Тя ще поръча... какво ще желае мис Мод? Чай? Кафе?

— Аз също пия бира — поясни Мод, — но сега бих предпочела кафе, ако обичаш.

— Тук нямаме обичай да поднасяме кафе, мис, но ще видя какво мога да направя.

Когато тя се отдалечи, Мод се надвеси над масата и попита Джеръми:

— Какво ще ни донесат?

— Овесена каша, хляб и парче шунка. Истинска английска закуска.

— Звучи доста апетитно. Само да не забравя да ги попитам колко струва, за да върна по-нататък парите на мистър Дезмънд. Мога да заделя нещичко от първата си заплата.

— Значи си твърдо решена да продължиш работата си като прислужница, така ли? Надявах се, че мистър Дезмънд те е разколебал.

— Да не имаш предвид абсурдното му предложение?

— Аз го подсетих за това, но така или иначе и той щеше да се досети. Ти си извънредно красива, знаеш ли?

Мод усети как бузите ѝ пламнаха.

— Благодаря. Но моля те, как си ме представяш на сцената! Умът ми не го побира.

Джеръми се засмя и се облегна назад.

— Това е така, защото никога не си общувала с актрисите. Ако ги познаваше, щеше да разбереш, че те не са нещо изключително. И те са хора като теб и мен.

Мод вдигна глава и го изгледа. Топчестото му, вечно усмихнато лице непреодолимо я караше и тя да му се усмихва. Извитите му вежди му придаваха постоянно учудено изражение, въпреки че сивите очи излъчваха непозната за нея енергия и постоянно любопитство.

— Не мисля, че си обикновен човек, Джеръми. Напротив, ти си доста забележителен. Никога досега не съм срещала човек, надарен с талант като твоя.

— Ами, само няколко изтъркани трика, както им казваме. Благодаря все пак за комплимента.

Сервитьорката донесе закуската и през следващите десет минути тя бе заета с нея. Когато приключи, се облегна назад и едва се сдържа да не поотпусне малко връзките на корсажа си.

— За първи път виждам някого, който така да се нахвърля върху храна — каза Джеръми. — Искаш ли да се поразходим малко на чист въздух?

— Да. Една от ужасните страни на дома на мисис Финчли бе лошата храна. Тази тук е като истинско угощение, дарено от боговете. — Тя замълча за миг, за да се наслади на спокойствието и свободата си, придобита при толкова приятни обстоятелства. — Джеръми... — Той я погледна и я подкани да продължи. — Според теб дали от мен би могло да стане актриса?

— Мисля, че да. Можеш да четеш, изразяваш се твърде добре, въпреки че и досега не мога да разбера как си се научила на всичко това в Торнууд. Имаш приятен глас и красиво лице. Походката ти не е лоша и маниерите ти са твърде естествени.

— О, Боже! Караш ме да се чувствам като истински диамант.

— Не, само изредих качествата, които наистина притежаваш. Всичко останало може да се научи.

— Но, Джеръми, винаги са ми казвали, че актрисите не водят твърде... почтен живот.

— Като момичетата на мисис Финчли, нали? И ти за малко да станеш една от тях. Освен това повечето прислужници, които познавам, не обръщат много внимание на почтеността.

— Така е. Но за мен това винаги е било от значение. Родителите ми твърде много държаха на нея.

— Защо тогава са ти позволили да тръгнеш за Лондон?

— Те починаха. И двамата умряха от чума, когато бях още дете.

— О, съжалявам. — Изведнъж той наведе глава и влезе в ролята на говорещото птиче: — Чик... дръж си езика зад зъбите, Джеръми Оукс... чик...

Мод се засмя.

— Както и да е. Всичко това са празни приказки. Родих се прислужница и такава ще си остана. Всичко останало са залъгалки за малки. Мистър Дезмънд оставял ли е и други съобщения за мен?

Джеръми бръкна в джоба си и извади монета от половин лира.

— Каза, че ако решиш да се представиш на онази лейди, трябва да вземеш тези пари и да наемеш файтон. Когато се настаниш, може да занесеш обратно роклята в театър „Челси“ и ако настояваш, да му върнеш парите по-късно. Закуската бе от него, така че за това не бива да се притесняваш.

Мод помръкна.

— Той... той няма ли да се върне?

— Ще закъснее. Каза, че щом не желаш да работиш при него, си напълно свободна да отидеш и да се установиш на новото си място. Но... ако ми позволиш, бих желал да те придружа. Обърканите улици на Лондон са истинско изпитание за всеки провинциалист.

Тя се поколеба само за миг.

— Не, сама ще се оправя. Моля те, предай на мистър Дезмънд моята голяма благодарност за всичко, което направи за мен. Нека не се притеснява, ще му върна и роклята, и парите. Обещавам. — Тя се изправи, но сега приповдигнатото ѝ настроени от преди малко бе заменено с дълбоко разочарование. Той също стана и тя хвана ръката му. — Довиждане, Джеръми. Благодаря ти за всичко от сърце.

Бляскавите очи на Джеръми помръкнаха.

— Надявам се да се срещнем отново, някой ден, мис Мод.

— И аз, но е малко вероятно. Трябва да се кача горе и да събера багажа си.

Когато се озова в стаята си, Мод се опита да сдържи сълзите си. Не можеше да си позволи този лукс. Тя си каза, че Алън бе постъпил много подло, след като я изостави само защото тя не пожела да приеме предложението му, но щом бе такъв, толкова по-зле за него. Той ѝ бе направил огромна услуга и сега бе време да поеме нещата в свои ръце. Мод реши да задържи носната му кърпа, в която уви брошката и писмото, и внимателно я прибра във вътрешния джоб на полата си. После хвърли последен поглед на уютната стая и излезе навън, готова да се понесе по шумните, мръсни и претъпкани улици на Лондон.

Тя се лута в продължение на близо два часа, разпитвайки случайните минувачи. Лондон представляваше една объркана плетеница от шумни улици и когато Мод попадна в лабиринта им, тя тръгна, без да има дори и най-малката представа в коя част на града се намира Гросвенър Стрийт. След поредица от грешки и успешни ходове

най-сетне попадна в новозастроената част на Мейфеър, където покрай тучни ливади се издигаха красиви и импозантни постройки.

Улицата беше много красива, а от двете ѝ страни се редяха нови, впечатляващи с великолепието си къщи. Тази на номер 315 не правеше изключение от другите с мраморната си фасада, широкото стълбище, водещо до входната врата, чиято полирана медна дръжка хвърляше отблясъци чак до мястото, откъдето гледаше Мод. Кръглото прозорче, украсено с красиви витражи, приятелски подканяше посетителите да влязат. През полуотворените прозорци на горния етаж лениво се поклащаха дантелени завеси, а излъсканите до блясък стъкла отразяваха зелените корони на дърветата, обграждащи широката парадна алея.

Това бе една красива и удобна къща, една къща, в която работата щеше да е истинско удоволствие. Мод опипа твърдите ръбчета на писмото на лорд Бамбридж в джоба си и се постара да успокои разтуптяното си от вълнение сърце. Вече нямаше от какво да се страхува. И все пак приемът, който ѝ бе оказал Лондон, си казваше думата. С писмото и спретнатата си рокля, взета на заем от Алън, тя нямаше да има никакви проблеми да убеди лейди Уилшайър, че наистина пристига тук по поръка на баща ѝ.

Точно когато си пое дълбоко дъх и понечи да прекоси улицата, вратата се отвори и портиерът пристъпи навън. Мод разпозна бяло-зелената ливрея и самодоволното, угодническо изражение, характерно за слугите на лорд Бамбридж в Денкът Хил. Той се отмести встрани и задържа вратата пред един друг мъж, който бързо излезе навън и го заговори. Мод замръзна на мястото си. Другият мъж бе нисък на ръст, с безвкусно облекло, злобен поглед и позната стойка. После той взе шапката си, обърна се и заслиза надолу по стълбите, а Мод панически изтича и се скри зад едно от дърветата на улицата.

Адвокатът Рамзи! Нямаше как да не разпознае намусената му физиономия. Но какво, за Бога, търсеше тук той, в Лондон, при това в дома на лейди Уилшайър?

Отговорът, който не закъсня, я накара да потрепери от ужас. Тя задържа дъха си, облегна се на дървото и се загледа надолу по улицата. Разбира се. Бе пристигнал, за да търси брошката на лейди Джулия и да отведе Мод в затвора Нюгейт за кражба! Напълно естествено бе първо да я потърси в дома на лейди Синтия.

Мод направо спря да диша, защото очакваше всеки миг Рамзи да се появи зад дървото и да я повлече към затвора. Почака малко, преди да надзърне към улицата, и го видя да изчезва надолу по посока към Джордж Стрийт. Изчака да завие зад ъгъла и бързо се затича с всички сили в противоположна посока, избирайки напосоки улици и алеи, само и само да се отдалечи колкото се може повече от ужасната фигура на адвоката. Когато най-накрая гръдният ѝ кош започна да я стяга, тя спря, облегна се на близката ограда и се замисли какво да предприеме по-нататък.

Не трябваше да позволява да я сломи страхът. Най-добре щеше да бъде да прецени нещата в своя полза, преди да реши какво да прави. Можеше да се върне обратно при лейди Уилшайър, да ѝ каже истината и да разчита на милосърдието ѝ. Ако беше наследила характера на баща си...

Ами ако приличаше на сестра си? Мод прекрасно знаеше как бившата ѝ господарка би посрещнала подобно признание и какво щеше да последва. А дори и да ги убедеше, че брошката ѝ е била подхвърлена, те надали щяха да ѝ повярват, след като тя все пак се намираще у нея?

Не, не можеше да се върне повече там. За щастие разполагаше и с резервен вариант, който в този момент изведнъж ѝ се стори твърде привлекателен.

Обратният път до странноприемницата „Агнето и флагът“ бе изминат доста по-бързо. Тя не видя Джеръми и се уплаши, че двамата с Алън бяха тръгнали за театъра. Когато попита съдържателя дали Алън Дезмънд щеше да се върне по-късно тази вечер, той сухо ѝ отвърна, че мистър Дезмънд е горе в стаята си и сигурно работи върху сценария на поредното представление.

Мод не обърна внимание на саркастичния поглед, с който той я проследи, докато излизаше от гостилницата. Качи се по стълбите и потропа на вратата на Алън.

— Кой е там? — дочу тя приглушения му глас.

Мод не отговори. Вместо това хвана дръжката, отвори вратата и нерешително пристъпи навътре.

— Аз съм. Мод Мелингам — промълви тя и уморено се облегна на рамката. — Върнах се.

Алън седеше в един от фотьойлите, а в ръцете си държеше малка книжка с кожена подвързия. Когато я видя, трепна и се изправи, но бързо се овладя, седна и я загледа изпитателно.

— Какво стана? Да не би онази дама да не пожела да те наеме?

— Изобщо не стигнах до нея. Аз... реших да стана актриса.

— О! Какво прибързано и необмислено решение!

— Да. — Тя пристъпи навътре в стаята. — Всъщност, не. О, Боже, трябва да ти кажа истината. Тъкмо се канех да вляза в двора на къщата, когато видях мистър Рамзи, адвоката от Торнууд, да излиза от входната врата. Нима не разбираш? Той е дошъл да ме арестува и да ме обвини в кражба на брошката на господарката. Не мога да се представя пред лейди Уилшайър. Никога няма да го направя!

— Каква брошка? Онази, която откри при вещите на Елиза Финчли ли?

— Да. Сигурна съм, че лейди Джулия я е пуснала в чантичката ми, преди да напусна Торнууд, за да ме обвини след това в кражба. Типично в неин стил. Тогава дори ми каза, че още не била казала последната си дума.

Мод се строполи във фотьойла срещу него и отчаяно закърши ръце. Алън, който бе решил да се покаже безразличен и неотстъпчив, се развълнува от покрусения ѝ вид. Ако момичето заплачеше, щеше напълно да се предаде.

— Всичко това може да е на добро. Няма да скрия, че предпочитам да дойдеш при нас с повече желание, но и без него ще се постарая да те направя известна и една от най-важните фигури в трупата ми. Държа да ти напомня, че те чака много работа.

Мод засия.

— Това не ме плаши. Обещавам да положа всички усилия. Но нали скоро заминавате извън Лондон? Аз ще дойда ли с вас?

Алън се надвеси над нея, вдигна брадичката ѝ и заразглежда лицето ѝ, сякаш я виждаше за първи път.

— Вдругиден заминаваме за графство Кембридж. Дотогава е по-добре да останеш тук и да не се показваш навън. Ти си красиво момиче. Ще е нужен съвсем малко грим. Колкото по-естествена изглеждаш, толкова по-добре. Чакай да помисля. Първата ти роля ще бъде тази на Порция... не тя е твърде трудна. А защо не в някоя от

моите пиеси. „Странстващият рицар“, например. Да, ролята на Лидия е точно за теб. Ще стоиш тук и ще учиш репликите.

Мод търпеливо му позволи да върти и оглежда лицето ѝ на всички страни, сякаш бе добитък за продан. Усещането, че тук се намираще в безопасност, я правеше безразлична към всичко останало. Можеше пък да ѝ хареса да бъде актриса. Ако приятното усещане, породено от допира на пръстите му върху кожата ѝ бе някакъв знак, то тя наистина щеше да се чувства прекрасно.

Алън все повече се въодушевяваше.

— Прекрасно, наистина прекрасно! — нашепваше той и едва се сдържаше да не целуне топлите, чувствени устни. — Изправи се! Разходи се напред-назад! Ммм! Това трябва да се отработи. Походката ти прилича на тази на доячка на крави. Я да чуем гласа! Застани там и кажи нещо, все едно че си на сцената!

Мод изведнъж се смути.

— Какво да кажа?

Алън застана от другата страна на стаята.

— Опитай с това: „Стойността на признанието не е загубена. То пада като ситни капчици дъжд върху благословеното място.“

Мод измърмори:

— Стойността на признанието...

— Не, не, с повече патос. „Стойността на признанието...“ — каза той и извиси гласа си така, сякаш искаше да разбуди всички наоколо. — А с ръката прави това...

Тя си пое дълбоко дъх, опъна напред ръката си и повтори репликите с глас, с който викаше по кравите.

— Ужасно. По всичко личи, че ни чака много работа, но когато свършим, ще бъде истински триумф. Усещам го.

Мод свенливо се усмихна.

— Наистина ли мислиш така?

Той се приближи към нея, прегърна я през кръста и я притисна до гърдите си.

— Когато приключим обучението, ще се превърнеш в най-голямата перла на театъра. Имай ми доверие. Чака те бляскаво бъдеще. И двама ни.

Устните им се сляха и по тялото ѝ премина сладостна тръпка. Той я стисна още по-здраво и тя се отпусна в прегръдките му

едновременно уплашена и жадуваща за повече близост. Когато разлялата се топлина достигна заплашителни размери, тя се отскубна.

Алън я остави. И той с мъка превъзможваше възбудата от това да я притиска толкова близо до себе си. Въпреки че имаше значителен опит в прелъстяването на млади актриси, нещо в нея го възпираше да постъпи така и с Мод. Още в Торнууд бе забелязал двете страни на характера ѝ: невинността и сирената, обединени в свършената жена. Обожаваше обезоръжаващата ѝ невинност, но при мисълта за разбудената сирена кръвта му започваше да кипи. И все пак той усещаше, че тя още не бе напълно готова, защото държеше да улучи подходящия момент.

От друга страна, колкото повече я изучаваше, толкова повече се убеждаваше, че хвалебствените му слова не бяха напразни. Тя наистина можеше да има бляскаво бъдеще в трупата му! Младостта и красотата ѝ щяха да бъдат огромен залог, ако се подчертаеха както трябва. Освен това можеше да се окаже полезна и за други дела.

— Да — каза той, като скръсти ръце и окуражаващо ѝ се усмихна. — Лидия ще бъде първата ти роля. А след това може да опитаме с Белинда. Ще изчакаме, докато напреднеш, а после ще разлепим плакати по всички градове, в които ще рекламираме блестящото ново попълнение в трупата. Мод... как беше другото ти име?

— Мелингам.

— Мод Мелингам! Не, това не върви. Звучи твърде провинциално и не е достатъчно възбуждащо. Мисля, че...

Той се запъти към фотьойла и пое разтворената книга, оставена на седалката.

— Когато влезе, четях един разказ за Едуард II. Събитията в него са ужасни, но такъв е бил животът. Ето, тук е. Една бележка, датирана от 1298, с която се доказва, че са били изплатени два шилинга на Мод Мейкджой, която танцувала пред младия Едуард в Кингс Хол, в Ипсуич. Какъв ли танц е бил този, щом разходът е бил отразен в архивите? Сигурно е засрамила Саломея. Това е името. Мод Мейкджой! Хората ще прииждат на тълпи само за да видят кой стои зад него.

— Но то не звучи много... благоприлично — възпротиви се Мод.

— Благоприличие! — Той захвърли книгата, сграбчи я отново в прегръдките си и преди да я целуне, промълви: — Забрави за благоприличието, Мод! Сега си актриса. А в театъра няма място за благоприличие.

ГЛАВА 8

В театъра няма място за благоприличие!

Думите кънтяха в главата ѝ, докато гледаше как Алън усърдно търси нещо на една лавица, пълна с малки подвързани книжки. Тя направи няколко крачки напред и през полуотворената врата на съседната стая видя крайчеца на голямо и старомодно, покрито с балдахин легло. През масивната му табла бе праметната захабена тъмночервена кадифена пелерина, а матракът бе покрит с приятна памучна кувертюра.

Мод преглътна и се опита да разсъждава трезво. През целия ѝ досегашен живот, отначало майка ѝ, а след това милата и добродушна Кук, не спираха да ѝ повтарят, че трябва да остане вярна на себе си. „Никога не позволявай на някой недостоеен мъж да накърни честта ти!“ — учеше я майка ѝ. А когато Кук разбра, че Мод не прилича на онези вятърничави прислужници, които бързат час по-скоро да опознаят живота, продължи да я наставлява, след като остана сираче.

И така, въпреки че бе заобиколена от развратни хора и живееше в развратен век, тя упорито бе бранила честта си. Всъщност едва сега си даде сметка, че до скоро не бе срещнала човек, който да се окаже достоен за това. Докато не се запозна с Алън Дезмънд.

От това, което знаеше за нравите в театъра, любовните връзки там се създаваха и разпадаха при най-слабия полъх на вятъра. Дали Алън не очакваше да му стане любовница в замяна на решението му да я направи актриса? А тя дали наистина го искаше?

Мълчаливо поклати глава. Не, предпочиташе да загуби девствеността си в брачното ложе, но едва ли можеше да се надява на предложение за брак от един толкова необвързан и независим мъж? Нали той толкова безстрашно я бе измъкнал от вертепа на Елиза, а ето че сега ѝ обещавахе и кариера в театъра! Нямаше начин да не поиска нещо в замяна. Докато гледаше небрежно надвисналите кичури над челото му, сведено над книгата, и начина, по който ризата му се опъваше над широките плещи, когато протягаше ръка към някоя друга,

тя усети как кръвта ѝ закипя. После отново бегло погледна към леглото в другата стая и коленете ѝ омекнаха.

— Ето я. „Странстващият рицар“. Вземи я и я прочети. Обърни внимание на ролята на Лидия. — Той се протегна и ѝ подаде малката книжка. Мод се помъчи да събере разпилените си мисли и плахо пое книгата, сякаш кориците ѝ пареха.

— Голяма ли е... ролята?

— Не. През повечето време Лидия се разхожда, излагайки на показ красотата си, затова е подходяща за теб. В излъчването ѝ трябва да се смесват невинността и зрелостта, така че едновременно да привлича мъжете и да ги държи на разумно разстояние. Идеално ще ти подхожда.

Той повдигна брадичката ѝ и отново се взря в профила на лицето ѝ.

— Прекрасно. Красива и непорочна. Появата ти ще предизвика фурор сред мъжката част от публиката.

Мод сведе очи и изкусително се усмихна.

— Хората говорят, че никой не е останал дълго непорочен в театъра.

Алън затаи дъх пред чаровното трепване на миглите ѝ.

— И с теб ще е така. Но дотогава ще се постарая да те науча как да изглеждаш невинна, дори и вече да не си такава.

Ръцете му се плъзнаха около тялото ѝ и за първи път Мод не се напегна, нито пък направи опит да се отскубне. Той веднага усети как тялото ѝ бавно и несигурно се допря до неговото. Ръцете ѝ плахо се вдигнаха към раменете му. Пръстите ѝ леко докоснаха косата му и не след дълго се плъзнаха под дългите кичури, сякаш бяха открили непозната досега материя. Алън затърси с ръка и изтегли фуркетите, придържащи косата ѝ, която се стовари като огнен водопад по раменете ѝ и обгърна лицето ѝ в златист ореол.

Той задържа дъха си, защото всеки момент очакваше тя да го отблъсне. Очите ѝ се впиха в неговите и в сините им дълбини той за първи път видя как сирената се раздвижи и се събуди за живот. Нежно я притисна до себе си. Тя се размърда, шепнейки галювни слова. Твърдите връхчета на гърдите ѝ напиха да пробият корсажа. Ръцете му погалиха гърба ѝ, обходиха плавно извивка на ханша и малко по-малко започнаха да се качват нагоре, за да обхванат гърдите ѝ.

Тя се напегна за миг, но веднага след това тялото ѝ омекна в ръцете му, потръпвайки от наслада при всеки техен допир.

Изкусителните ѝ устни сега бяха толкова близо, че той не можа да устои на порива да опита вкуса им. След като лекичко погали деликатната им извивка, той се сведе над тях и понечи да изпие сладостта им. Те леко се разтвориха и езикът му се плъзна през предложения отвор, горящ от нетърпение да обходи потайните местенца, но все още срамежливо очакващ разрешение.

Мод усети как тялото ѝ пламна и нозете ѝ се подкосиха. Разумът и предпазливостта бързо бяха забравени и отстъпиха място на непозната досега наслада. Усещанията, изтръгвани от гальовните му ръце и настоящите устни, бяха невероятни. Тя се чувстваше безкрайно щастлива от факта, че се намира заклещена в здравата прегръдка на този мъж, и от това, че в момента бе свършената жена, която желаше да се отдаде изцяло на желанията на завладяващата му мъжественост.

Алън се откъсна от устните ѝ и обсипа с нежни целувки брадичката, грациозния врат и основата на шията. Тялото му се напегна от вълнение, когато плъзна ръце под корсажа ѝ, повдигна гърдите ѝ, обградени от нежния муселинов воал, и ги поднесе топли и блестящи към устните си.

По тялото на Мод премина остра сладостна болка и тя се предаде напълно. Алън усети тръпнещото ѝ, отмаляващо тяло, докато изкусително облизваше с език набъбналото ѝ зърно, придържайки я да не падне със свободната си ръка. С учудване, примесено с удоволствие, той внезапно осъзна, че тя щеше да бъде негова и, че правеше това напълно съзнателно.

— Ще те заведа до едно по-удобно място — прошепна той, упоен от нежната розовина на гърдта ѝ. После я повдигна, отпусната и треперееща, и пристъпи към вратата на спалнята. Мод обгърна врата му с ръце и намести глава на рамото му. Устните ѝ нежно обхождаха разголената част на шията му, опиянени от възбуждащия дъх на истински мъж. Непрекъснато нарастващото ѝ желание да бъде желана и любена от него заглуши всичките ѝ тревоги и тя забрави, че трябваше да се съпротивлява.

Краткото почукване накара Алън да застине по средата на пътя до вратата на спалнята. Мод не бе чула нищо, но когато я пусна, тя се

обърна към затворената врата и се заслуша. Почукването се повтори, три приглушени удара, последвани от два и после отново от други три.

— Който и да е, моля те, отпрати го! — прошепна Мод и го прегърна през кръста.

Алън отчаяно погледна към затворената врата.

— Трябва да видя кой е — каза той. — Чакай ме тук. Мод замря от учудване и го видя как отиде до вратата и леко я отвори. После размени няколко думи с някого, когото тя не можеше да види, но така тихо, че нищо не разбра. След това я затвори и се обърна към нея.

— Налага се да изляза за малко. По дяволите! Не можеше ли да се случи по друго време?

Тя го погледна с невярващ поглед.

— Излизаш ли? Сега?

— Налага се. Съжалявам, скъпа. Ще се върна след представлението и тогава отново ще бъдем само двамата. Повярвай ми, и аз искам да остана, но има някои неща, които са по-важни от любовта.

— И кои са тези неща? — Гласът ѝ прозвуча сподадено. Тя се почувства унижена, след като само едно почукване бе достатъчно, за да го накара да забрави за предишните пламенни мигове.

— Няма да можеш да разбереш. — Той бързо навлеche редингота си и завърза жабото на яката. После грабна шапката си и се спря да я прегърне и целуне по устните и все още твърдото зърно на млечнобялата ѝ гърда. — Запази топлината си за мен — прошепна той и бързо се измъкна навън.

Когато вратата хлопна зад гърба му, Мод бе обзета от огромна ярост, примесена с мъка. Това беше чудовищно! След всичките тези години, когато най-накрая се реши да се отдаде на мъжа, когото обичаше, той изчезна, зарязвайки я заради нещо още преди да започнат! Нищо чудно, че Кук толкова често ѝ повтаряше да се пази от мъжете. Те търсеха единствено собственото си удоволствие.

Това повече нямаше да се повтори. Ако Алън Дезмънд си въобразяваше, че щеше да я намери чакаща го в стаята му, то много се заблуждаваше. Тя трескаво зарови в чантичката си, измъкна злополучната брошка и я пусна в джоба си. След като се убеди, че коридорът е пуст, тя изтича до долу и успя да убеди хазаина да ѝ преотстъпи едно легло в таванската стая за два дни в замяна на

брошката. След това, без да оставя бележка на Алън, тя събра вещите си и се качи два етажа по-нагоре по разхлопаната стълба към малката спалня, която щеше да споделя в компанията на други две прислужници.

Мод оправи възглавницата, облегна се до стената и отвори страниците на „Странстващия рицар“. Сега, когато Алън Дезмънд го нямаше, за да я разсейва, тя спокойно можеше да се отдаде на заучаването на ролята, преди трупата да е напуснала Лондон.

Въпреки че съзнанието на Алън бе достатъчно добре тренирано, за да може бързо да се пренастрои към току-що получените нареждания, тялото дълго не можа да уталожки разбунтувалия се порив на сетивата, породен от близкото присъствие на Мод. От няколко дни очакваше да получи един пакет с писма, които трябваше да бъдат предадени, и прекрасно знаеше, че щом настъпеше решителният момент, той трябваше да зареже всичко останало. Една сложна мрежа от потайни и незнайни куриери поддържаше връзката между инакомислещите хора като него. Повечето от тях бяха католици и вече бяха под наблюдение. Но Алън Дезмънд, човек с неясно минало и репутация на странстващ театрал, бе много удобен за изпълняване на подобни поръчения и успешно играеше ролята си на повърхностен нехранимайко, когото никой не подозираше. Ако на тези поръчения не се гледаше с необходимата сериозност, животът на други, много по-важни личности можеше да се окаже застрашен.

Затова, без изобщо да се колебае, той остави Мод да го чака в стаята и тръгна да изпълнява задължението, което се бе превърнало в негова съдба. И без друго щяха да имат на разположение цялата нощ. Най-важното бе, че тя го желаше и кръвта му отново закипя при мисълта, че бе готова да сподели леглото му. Той беше убеден, че веднъж превъзмогнала стеснителността и затвореността си, тя щеше да се окаже една твърде умела и напиреща от желания ученичка. Струваше си да почака за това!

Той последва мъжа, който почука на вратата му, и едва след две преки те се спряха, за да разменят няколко думи на спокойствие. След като получи съобщението, той оседла коня си и отиде до една малка и порутена странноприемница на Челси Роуд, далеч от оживените улици. Там престоя близо час, седнал на една дървена маса, осветявана от

плахото пламъче на една-единствена свещ, преди до него да седне един непознат. Поседяха така известно време и когато непознатият тръгна да излиза, той небрежно взе чантата на Алън, като му остави своята. Той вяло я праметна през рамо и излезе навън.

Когато по-късно се върна в „Агнето и флагът“, часовникът удари десет, а тишината по улиците бе нарушавана единствено от някоя позакъсняла карета и крясъците на подпийнали младежи, тръгнали на обиколка из публичните домове. Преметнал ценния багаж през рамо, той бързо изкачи стълбите до стаята и отключи вратата, потръпвайки от предварителна възбуда.

Трапезарията бе тъмна, но Мод можеше да си е легнала. Още по-добре, помисли си той, извади пакета с писмата и ги заключи в дървеното ковчеже върху библиотеката. Сега съвсем нежно, с галещи ръце и целувки той щеше да я събуди...

Алън запали свещника, запъти се към спалнята и тихо бутна вратата. После го постави на масичката до леглото и погледна с надежда да види сгушеното ѝ тяло под завивките.

Нямаше никой! Леглото бе празно! Не можеше да повярва на очите си! После несигурно прокара ръка по завивките, за да се убеди напълно, и озадачено вдигна вежди. Къде, за Бога, бе отишла?

Върна се в трапезарията и провери фотьойлите, да не би да не седеше свита на кълба в някой от тях. Дали пък не се бе върнала с препоръчителното писмо обратно при онази жена? Това бе малко вероятно, имайки предвид уплахата и покрусата ѝ отпреди няколко часа. Дали не бе отишла при Джеръми? Едва ли. Освен това Джеръми никога не би я приел, след като знаеше, че тя принадлежеше на Алън. Ами ако бе излязла някъде навън? Не, не и Мод. Тя наистина не познаваше живота в Лондон, но бе достатъчно умна да разбере, че по улиците я грозеше опасност.

Раздразнението, разочарованието и постепенно надигащият се гняв замениха трескавото очакване от срещата му с нея. Не беше нито мило, нито честно от нейна страна да го напуска така внезапно, и то без никакво обяснение. Всички жени бяха еднакви! А той я бе спасил, бе я приютил, да не говорим за бляскавата кариера, която ѝ бе обещал! Сега заслужаваше да я забрави и да легне да се наспи.

Но той не можеше да направи това, преди да се убеди, че тя бе на сигурно място. Той слезе долу, поговори с пазача и разбра, че Мод се

бе настанила в таванската стаичка. Воден от необуздан гняв, той изтича по стълбата и почука на вратата. Тъй като никой не отговори, той я отвори и нахлу в стаята.

В нея имаше три легла и всички бяха заети. Близко до прозореца, подпряна на лакът, лежеше Мод, а завивката бе придърпана до брадичката ѝ. Тя се обърна и го видя да идва към нея, а пламъкът на единствената свещ хвърляше зловещи отблясъци върху пребледнялото му лице. Отвори уста от учудване.

— Какво търсиш тук? — приглушено прошепна тя.

— Бих искал да те попитам същото. Защо си тръгна? — Гласът му се тресеше от гняв, въпреки че бе дошъл само за да се убеди, че е добре.

— А ти как мислиш? — попита тя и се премести по-далеч от него.

— За Бога, момиче! Нямаше да ти причиня болка! Мисля, че се бяхме споразумели за нещо.

— Явно сме пропуснали. Върви си!

Алън постави свещника на перваза и приседна на леглото. За негово голямо учудване Мод се загърна още повече със завивката и изпълзя до стената, като остави помежду им доста голямо разстояние. Очите ѝ хвърляха гневни искри и по всичко личеше, че тя искрено му бе сърдита.

— Не разбирам защо реагираш толкова бурно? Трябваше да изляза. Чакаше ме много важна работа.

Мод, все още съкрушена от начина, по който я бе изоставил, когато тя почти му се бе хвърлила в прегръдките, упорито се облегна на стената.

— И аз имам достойнство. Имам намерение да спя тук като разумно и почтено момиче.

— Но, за Бога, преди да почукат на вратата, ти бе забравила всякаква почтеност!

— Така беше, но ти се опита да ме прелъстиш. Добре че навреме се осъзнах.

Алън прихна да се смее, но лекото раздвижване от съседното легло му напомни, че не бяха сами. Той погледна и видя, че едното от момичето го гледаше с широко отворени очи, а другото непрекъснато се въртеше под завивките.

— Тук не е мястото... — тихо каза той.

— Да, прав си. Върви си!

Алън едва се сдържа да не я сграбчи за раменете и да я вразуми, а после да я целуне по нацупените устни и да я накара да му се моли, за да я вземе при себе си. Приглушеният кикот, долитащ от съседното легло, сложи край на помислите му и той студено я изгледа.

— Ще се видим утре сутринта — рязко отсече той, вдигна свещника и стана да си ходи.

Когато бе почти до вратата, зад гърба му прозвуча гласът на Мод:

— Това означава ли, че все още ме искаш в трупата?

— Да, въпреки че не знам защо трябва да си губя времето с теб, освен ако и аз нямах никаква изгода от това. — Той нарочно наблегна на последните думи. — Утре те искам рано при мен, готова за работа.

После блъсна вратата и заслиза надолу по стълбите, мърморейки на глас за неблагодарността на жените.

Мод спа твърде малко, след като Алън си тръгна. Само ако той можеше да разбере каква голяма част от нея искаше да остане и да го дочака в леглото му. Дори сега едва се сдържаше да не излезе от мрачния тъмен таван и да го последва надолу по стълбите. Не, нямаше да го направи. Алън Дезмънд трябваше да разбере, че тя не беше лесна плячка. Въпреки красотата си и изгарящото я желание да ѝ стане учител в любовта, тя реши, че това трябваше да стане при по-добри обстоятелства и когато го опознаеше малко по-добре. Излизаше така, че чуването по вратата по някакъв начин я бе спасило. Когато Алън я изостави, тя имаше време да размисли малко по-трезво и да превъзмогне моментно обзелата я слабост.

Когато на другата сутрин слезе по стълбите, за да закуси, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Алън ѝ бе казал да му се представи рано, а за Мод, която цял живот бе работила във ферма, рано означаваше пукването на зората и събуждането на кокошките. Когато наруши дълбокия му сън, само го ядоса още повече. Той я отпрати да наизусти няколко страници от „Красивата стратагема“ на Фаркхър, докато си доспи и закуси на спокойствие.

Трупата трябваше да замине на турне след два дни и Алън изцяло ги запълни с обучението на Мод. Тя работеше непрекъснато по

цели дни и нощи и излизаше от стаята му само за да поспи за няколко часа на тавана.

Той я подложи на ускорен курс по обучение как да ходи, как да говори ясно, как да произнася думите, как да извисява глас, как да завладява публиката със специфични жестове и игра на очите.

Трябваше да наизустява песни и безкрайни пасажки и после да полага огромни усилия, за да ги представи както трябва. Несекващите критични забележки я докарваха почти до сълзи, защото колкото и да се стараеше, той все оставаше недоволен. Тя си наложи да не се ядосва, въпреки че още първия ден на обед побягна разплакана от стаята му. Инстинктивно усещаше, че той си отмъщава, но и без друго точно сега нямаше къде другаде да отиде. Но и тя реши да не му остава длъжна.

— Опитай отново. Клатиш се като някоя крава.

— А ти какво очакваш, след като цял живот съм гледала крави.

— Никой няма да ти се възхити, ако ходиш така по сцената. Публиката очаква да види грация, чар и умни слова. В противен случай, още преди да си стигнала до средата на сцената, ще започнат да те замерят с домати. И, за Бога, понижи малко гласа си. Не се намираш в свинарника.

— Но аз го намалих, а ти ми каза, че не се чувам.

— Не го правиш както трябва. Дишай! Изправи рамене! Добрият актьор може да направи така, че въздишката му да се чуе дори и от последните редове:

Критичните забележки продължаваха да се сипят:

— За първи път виждам така някой да отказва танц.

— И ти наричаш това грациозност? Дори конят ми се движи поплавно.

— Престани да размахваш ръцете си така! Приличаш на марионетка, която играе танца на Свети Виталий.

— Този пасаж прозвуча абсолютно фалшиво. Как мислиш, че ще можеш да кажеш репликите, ако не си направиш труда да ги наизустиш?

На няколко пъти тя излизаше извън кожата си и се нахвърляше отгоре му с протести:

— Не издържам повече! Вдигни глава, наведи глава, наведи се напред, дръпни се назад, извиси гласа си, приглуши гласа си.

Изглежда, че и ти самият не знаеш какво искаш. Сигурна съм в това.

Алън се почувства малко виновен заради грубото си отношение. Добре съзнаваше, че търсеше начин да си отмъсти, но в същото време искаше да я научи на прекалено много неща за толкова кратко време. Истината беше там, че той се учуди от бързината, с която тя възприемаше особеностите на сценичното поведение, и с всеки изминал час все повече се убеждаваше, че предположенията му относно нея се бяха оказали верни. Тя се справяше чудесно, но засега реши да не ѝ го казва.

— Добре. Иди да вечеряш и веднага се върни! Трябва да поработим върху ролята на Лидия.

Това бяха най-дългите два дни от живота ѝ, и когато на зазоряване трупата „Стенбъри Плейърс“ най-сетне се натовари във фургона, тя беше твърде уморена и ядосана, за да почувства някаква радост. Като капак на всичко, от почернялото небе се лееше непрестанен дъжд, а студеният въздух напомняше, че есента чука на прага.

Алън мълчаливо я придружи до театъра, където ги чакаше останалата част от трупата. Той се бе смилил над нея и бе измъкнал отнякъде широка и топла вълнена пелерина с голяма качулка, която закриваше лицето ѝ, но когато стигнаха при фургона, той я остави, без да си направи труда да я представи на останалите.

Дъждовното време попречи на актьорите да се настанят на покрива на претоварения фургон. Ето защо те се видяха принудени да си намерят места сред купчините от декори и аксесоари, където някои задряха, а други навъсено гледаха стените или съседите си.

Мод направи плах опит да се представи, но скоро се отказа, защото я посрещна стена от ледено безразличие. Тя разпозна двете жени, които бе видяла в Торнууд, и очакваше, че поне те щяха да покажат някакво съчувствие. Безразличието им граничеше с явна неприязън. Нямаше съмнение, реши тя, че не желаеха присъствието на друга млада жена в трупата.

Затова се постара да си намери удобно местенце и се съсредоточи върху една от пиесите, които ѝ бе дал Алън. Мод знаеше, че той продължава да ѝ се сърди, но това повече не я притесняваше. Стигаше ѝ и това, че все пак бе благоволил да я вземе със себе си.

Когато наближиха Хертфорд на Стамфорд Роуд, тя започна да различава членовете на трупата. Жените се казваха Кити Томас и Франсис Гибън (позната на сцената под името мисис Макоули). Въпреки че Кити не изглеждаше много по-голяма от нея, суровите черти на лицето ѝ я правеха да изглежда доста по-стара. Франсис Гибън наближаваше тридесетте и притежаваше маниерите на дългогодишна актриса. Мод си припомни как Алън ѝ бе споменал, че мисис Макоули изпълняваше трагичните роли, и сега разбра защо. Тя постоянно преиграваше жестовите си и дори начина, по който движеше ръце, докато оправяше шала си, показваше, че отдавна играе по сцените.

В трупата имаше още една жена, Ева Греъм. Тя беше пълна и доста възрастна и през по-голямата част от пътуването дремеше облегната на рамото на един топчест нисък мъж, който се оказва съпругът ѝ. Той седеше търпеливо на пода и непрекъснато се усмихваше наляво-надясно. От време на време изваждаше от джоба си една манерка, отпиваше по една дълга глътка и още по-широко се усмихваше.

В трупата имаше още един заклет пияч — Коръм Дод, който като млад трябваше да е бил красив, но сега изглеждаше съсипан от любовта си към бутилката. През цялото време стоеше изпаднал в отнесено вцепенение, като се клатушкеше в ритъм с фургона и от време на време се впускаше в рецитиране на някои пасажки от пиесите. В един от тях Мод разпозна част от репликите на „Странстващия рицар“ и едва се сдържа да не започне да му отговаря. Последният член на трупата бе един слаб и жилав човек на неопределена възраст, чието име беше Роулънд Харви и който мило се усмихна на Мод, преди да нахлути шапката над очите си и да проспие времето до обяда.

Мод огледа групичката от вгълбени в себе си и полузаспали мъже и жени, облечени в стари дрехи, с вперени нанякъде блуждаещи очи и неестествено изкривени устни и си спомни за възхитителното им представление в обора на Торнууд, от което бликаше такава енергия и жизнерадост. Така ли изглеждаше в действителност една театрална труппа, питаше се тя? На сцената те блестяха, окичени със слава, а в живота бяха безлична група хора.

Слава Богу, че Алън и Джеръми не бяха като тях. Искрено съжаляваше, че двамата мъже, които най-добре познаваше,

предпочетоха да яздят отвън под дъжда и я принудиха да се оправя сама с останалите.

Когато фургонът стигна до една прихлупена странноприемница, дъждът вече се изливаше като из ведро и Алън реши да останат да пренощуват и да продължат на следващата сутрин. Старата постройка бе познавала и по-славни времена, но поне бе суха и уютна, а и конете им също заслужаваха малко почивка.

Актьорите нахлуха в тъмната трапезария, а Алън се разпореде за настаняването. Мъжете щяха да спят в обора, а жените в горната стая, където имаше няколко легла. Когато обяви решението си, той хвърли един унищожителен поглед към Мод, но тя се престори, че не го забеляза. Същото направи и Франсис Гибън. Тя се наметна с ефирния си шал и реши да не протестира. Щом Алън Дезмънд предпочиташе обора пред леглото ѝ, то поне нямаше никакъв начин да направи това и с тази малка натрапница, която за съжаление бе твърде красива.

Храната в странноприемницата бе учудващо добра и хората се посъживиха.

— Хапни си още малко от пържения дроб, скъпа — каза Ева Греъм и поднесе големия кръгъл тиган към Мод. — Не е зле да се позакръглиш малко. Актрисите трябва да имат сили за работа, нали знаеш.

— Значи вие сте актриса, мис... ъ-ъ, как ви беше името?

Мод се усмихна на Роулънд Харви, който се бе надвесил над масата и я гледаше настойчиво.

— Още не, но се надявам да стана.

— Боже мили! — извика Франсис Гибън и артистично се хвана за челото. — Още една новачка. Нима Алън не се умори да ни пробутва тези явни некадърнички? Нима вечно трябва да търпим грешките и запъванията им, за да побързат да ни напуснат, щом понаучат нещичко от занаята?

Кити Томас се захили към Мод.

— Те винаги си тръгват, когато разберат, че мистър Дезмънд няма намерение да ги издига. Каква обида за нас, професионалистите.

Мод усети презрителната нотка в гласа на Кити, но и тя не остана по-долу:

— Какви неща съм чувала за вас, *професионалистките*... — дръзко отвърна тя. Хлътналите бузи на Кити пребледняха и Мод реши,

че сигурно не трябваше да избързва в отношенията си с тези двете. И все пак не беше зле още от самото начало да разберат, че тя нямаше намерение да се предава.

— Ха-ха — засмя се Коръм Дод, размахвайки чашата си. — Май че те поставиха на място, Кити, гълъбчето ми. Браво, Мод! Мисля, че бързо ще намериш мястото си сред нас.

— О, я си гледай джина! — озъби му се Кити.

— Не им обръщай внимание, мила — топло каза Ева. — Имаш рядко красиво лице и стройна фигура. Мисля, че отлично ще се справиш с ролята на „невинната девойка“ или с каквото е решил мистър Дезмънд. Всички ние имаме своите собствени роли. Аз играя прислужницата и понякога се нагърбвам с някои от по-незначителните роли. Коръм е изпълнител на главните роли, освен ако мистър Дезмънд не пожелае сам да се покаже на сцената.

— Кое то прави от време на време — добави съпругът ѝ.

— Франсис, т.е. мисис Макоули, изпълнява трагичните роли, а Кити по-голямата част от комичните. Харви е вторият основен изпълнител, а моят скъп мистър Греъм винаги играе стария джентълмен.

Харви се наведе през масата и размаха лъжицата си към Мод:

— А когато ролите са прекалено много, всеки играе по няколко или пък наемаме някой местен талант. Можете ли да пеете, мис Мод? А да танцувате?

— Пея по малко, повечето народни песни. Танцувам джигата и шотландски танц.

— Каква дарба! — кисело добави Кити. — Той те питаше дали можеш да пееш и да танцуваш за пред публика?

— Не знам. Никога не съм опитвала.

— Боже мой! — простена Франсис. — Така си и мислех. Но защо тогава Алън е решил да те поведе с нас?

— Та това личи от пръв поглед, скъпа мисис Макоули — намеси се Коръм. — Тя само трябва да стои на сцената и да бъде красива и ще видите как мъжете ще се тълпят, за да я гледат.

— Колко сте проникателен, скъпи мой Коръм — долетя един глас откъм вратата.

Мод се обърна и видя Алън Дезмънд, който влизаше в трапезарията. По всичко личеше, че бе стоял под дъжда, защото косата

и рединготът му бяха прогизнали. Той свали връхната си дреха и седна на масата.

— Предполагам, че всички вече сте се запознали с Мод — небрежно подхвърли той и придърпа най-близката чиния.

„Да, и без твоя помощ“ — искаше да каже тя. Вместо нея се обади Роулънд Харви:

— Добрата Ева Греъм бе така любезна да ни представи един на друг. Вашата Мод е очарователна, мистър Дезмънд. Много добре сте постъпили.

Мод хвърли един поглед към Джеръми, който влезе след Алън. Той мило ѝ се усмихна и побутна Харви, за да се настани до нея.

— Вероятно вече сте разбрали — продължи Алън в паузата между два залъка, — че Мод няма опит в актьорското майсторство. Затова предлагам обучението ѝ да започне още сега. Тъй като и без това сме принудени да останем в тази схлупена барака, докато времето се изясни, ще се постареем да използваме времето си най-рационално. След обяда започваме репетиция!

Откъм масата се чуха неодобрителни възгласи.

— Джеръми — каза Коръм, — не можеш ли да убедиш този ужасен тиранин да ни остави на мира за половин ден? Толкова исках да си почина днес следобед.

Джеръми, който добре знаеше каква щеше да бъде неговата „почивка“, окуражително се усмихна на Мод.

— Така или иначе все някога трябва да започнеш, момичето ми. По-добре това да стане днес.

Репетицията не мина зле и Мод разбра, че ролята ѝ бе дори по-незначителна от това, което предполагаше. Лидия трябваше по-скоро да седи като украшение, безмълвна като безлична статуя, чиято единствена цел бе да персонифицира красотата. Според текста на пиесата тя трябваше да казва някои доста дълги реплики. Алън обаче се бе постарал да ги съкрати и ѝ остави твърде малко текст за заучаване. Но тъй като това щеше да бъде първото ѝ появяване на сцената, Мод си каза, че може би бе разумно да започне с нещо по-незначително.

Така поне се опитваше да се успокоява. Но когато един неин речитатив, доста важен от гледна точка на действието в пиесата, ѝ бе

отнет и даден на Франсис, тя вече се ядоса. Единствено самодоволната усмивка, изписана върху лицето на Алън, я възпря да не избухне и да не си тръгне. Успокоителната усмивка от страна на Джеръми ѝ напомни, че ако напуснеше трупата, щеше да се озове съвсем сама в непознатия град. Освен това тя не желаше да кара Алън да тържествува за това, че я бе наранил.

На следващата сутрин трупата отново тръгна на път. Небето бе все така мрачно и заплашително, но бурята бе стихнала. Актьорите, насядали във фургона, бяха в значително по-добро настроение от предния ден. Някои от тях хвърляха карти, други подмятаха неприлични шеги, спореха или разучаваха ролите си. Почти никой не обръщаше внимание на Мод, но това вече не я притесняваше. Тя продължаваше да преживява студеното безразличие на Алън и жалкото му отмъщение, когато изряза ролята ѝ, и затова седеше мълчаливо, потънала в мислите си.

По едно време Харви се опита да я раздвижи:

— Много си мълчалива днес? — отбеляза той и понечи да се премести по-близо до мястото, където тя се бе сгушила между две бали с багаж.

— Тя сигурно ни смята недостойни за вниманието ѝ — обади се Кити и кисело се усмихна.

Мод понечи да протестира, че не беше така, но нямаше никакво желание да спори. Нека Кити да си мисли каквото иска!

По обяд, когато най-сетне пристигнаха в Питърбъро, облаците се бяха разсеяли и денят обещавахе да бъде хубав. За разлика от повечето провинциални градчета, това притежаваше истинска театрална зала, със завеса и няколко малки помещения зад сцената, подходящи за гардеробна и гримьорни. Мод благодари на съдбата за това, че първото ѝ представяне пред публика нямаше да се състои в някой обор, въпреки че и това щеше да се случи един ден.

Алън нае стаи в един стар хан близо до залата и те прекараха останалата част от следобеда в подреждане на реквизита за пиесата. С приближаването на заветни час Мод усети как стомахът ѝ започна да бълбука от напрежение, а сърцето ѝ заби все по-учестено. Когато вечерта дойде, тя бе започнала да мисли, че бе направила огромна грешка, и ако в този момент отнякъде изникнеше адвокатът Рамзи, тя с

готовност би се предала в ръцете му, само и само да се спаси от предстоящото изпитание.

Ева, която ѝ помагаше в преобличането и в направата на прическата, одобрително я окуражаваше:

— Ще предизвикаш завистта на всички жени в залата — каза тя и затыкна още едно изкуствено цвете в бухналите ѝ коси. — А на господата със сигурност ще им секне дъхът. Помни ми думите!

Мод се втренчи в кривото, неравно огледало, за да огледа външността си. Въпреки че гримът по лицето ѝ бе малко крещящ, той все пак чудесно подчертаваше красотата на чертите ѝ. В продължение на няколко секунди тя почти повярва на думите на Ева, но мисълта, че трябваше да се изправи пред всичките тези хора отвън, отново покруси приповдигнатото ѝ настроение. Освен това нямаше как да не забележи, че възторжените коментари на Ева накараха устните на Кити и Франсис да се свият още по-злобно.

Тя се надяваше, че Алън щеше да я подкрепи с няколко думи, но тъй като той трябваше да прочете пролога и се бе натоварил с още две второстепенни роли, изобщо нямаше време да се занимава с нея. Колкото повече наближаваше моментът на нейното появяване, толкова повече тя започваше да трепери и да се пита дали на актрисите им се бе случвало да получават разрив на сърцето от първото си излизане на сцена.

А каква публика имаше само! Преди да започне първото действие, тя развълнувано наблюдаваше как залата започваше да се пълни. Пристигнаха обичайните тълпи от местни жители, които се настаниха на последните редове, отвориха кошници с храна и започнаха да си подават един на друг по няколко бутилки. Малко по-късно предните редове бяха заети от местните контета и съпругите им. Повечето от тях бяха дребни благородници, облечени в най-изисканите си дрехи. Мъжете бяха с напудрени лица и екстравагантни облекла. Повечето от тях не пропускаха театралните представления на гостуващите трупи и всячески се стараеха да подражават на живота в столицата. Те се смееха, подвикваха си един на друг, закачаха се с дамите и вдигаха огромен шум, който лека-полека започна да стихва, когато представлението започна. Мисълта, че трябваше да се изправи пред цялата тази тълпа, я ужаси още повече.

Когато заветният миг дойде, тя се закова на място и Ева почти насила трябваше да я избута на сцената. Когато светлината падна върху фигурата ѝ, тя си пое дълбоко дъх, вирна брадичка и се запъти към предната част на сцената, където ѝ бе наредено да застане.

В залата се възцари необикновена тишина. Мод стоеше, треперейки като вейка, без да смее да вдигне очи към публиката, която се оказа прекалено близо до мястото, където бе застанала. За части от секундата си помисли, че може би нещо в роклята ѝ не бе наред, но после отново си пое дъх, вдигна глава, отвори широко очи и чаровно се усмихна.

През залата премина шумен възглас на одобрение, последван от бурни аплодисменти. Някои от мъжете станаха на крака и започнаха да викат. Думите им достигаха и до нейните уши.

— Каква прелест!

— Защо не ни я покажахте по-рано?

— Истинска Венера!

— Ще ни изпееш ли една песен, хубавице?

— Как се казва... Мод? Мод Мейкджой! Много ѝ отива!

— Ура за граф Стенбъри!

Мод слушаше възторжените комплименти и самочувствието ѝ взе да нараства. Не е чак толкова лошо да си актриса, помисли си тя, и изведнъж работата ѝ започна да ѝ харесва. Усмихна се още по-широко, а лицата на жените зад гърба ѝ, които досега изпълняваха главните роли, се свиха в болезнени гримаси. Алън, който чакаше в единия край на сцената, защото следващото появяване бе негово, нарочно удължи малко времето на аплодисментите. Той изпитваше истинско задоволство, че се бе оказал прав. Ако Мод успееше да се научи да се изразява прилично, бъдещето ѝ в неговата труппа наистина обещаваше да бъде изпълнено с блясък.

Той нарочно не прекъсна ръкоплясканията още известно време, за да вбеси окончателно Кити и Франсис, после даде знак пиесата да продължи. За Мод, която бе приковала вниманието на всички хора от залата, продължението бе един ужасен провал. През цялото време, докато беше на сцената, тя трябваше да понася издевателствата на Кити, която се изправи точно пред нея, въпреки че мястото ѝ изобщо не беше там. Неимоверно разперената ѝ рокля и високата близо три фута прическа на съперницата ѝ я закриваха изцяло от очите на

публиката. След това Франсис, която подаваше някои от репликите ѝ, реши да си измисли нови и така я обърка, че тя не можа да изрече сносно и малкото думи, които имаше да казва. Най-дългата ѝ реч бе прекъсната по средата от мисис Макоули, която вече владееше положението. Мод погледна към Алън, надявайки се, че той ще обуздае актрисите си, но той само загадъчно ѝ се усмихна. Когато най-накрая напусна сцената, едва сдържаше сълзите си и изобщо не обърна внимание на одобрителните възгласи, с който я изпрати публиката.

Тя се поуспокои малко след пиесата, защото една групичка от мъже и жени дойдоха да я потърсят в гримьорната, за да я отрупат с възторжени комплименти. Мод прекрасно съзнаваше, че така Кити и Франсис нямаше да я заобичат повече, но в момента това изобщо не я интересуваше. На война като на война! Те едва ли някога бяха получавали толкова ентусиазирани овации. Нека да ревнуват!

Тя отпрати почитателите си, изтри грима, навлече всекидневната си рокля и хукна да търси Алън Дезмънд с пламнали от гняв очи и сърце, готово за мъст.

ГЛАВА 9

Около сградата на Питърбъро Хол имаше десетина кръчми и Мод надникна във всички, без да успее да намери Алън. В петата поред откри Джеръми, който добре си беше пийнал и развличаше една група ококорили от почуда очи фермери. Мод нямаше никаква представа къде бе изчезнал Алън.

След като остави зад себе си задименото помещение на последната кръчма, Мод излезе на улицата и се примири с мисълта, че трябва да стаява гнева си до следващата сутрин. Точно в този момент го забеляза.

Отново бе започнало да вали и мокрият паваж лъщеше под бледата лунна светлина. Той стоеше в края на улицата, в компанията на други двама мъже, загърнати в тъмни пелерини и с ниско нахлупени шапки. Отначало Мод не го позна, но после долови характерния му тембър, който беше ясен дори и когато говореше по-тихо.

Тя нахлупи качулката си, прихвана краищата на пелерината и изненадващо се изпречи пред него.

— Искам да поговорим!

Алън учудено я изглежда. Лицата на другите двама се намираха в сянка. Тя усети, че те също се озадачиха, но не им обърна никакво внимание.

— Не виждаш ли, че в момента съм зает? Ще говорим по-късно.

— Важно е. Освен това може и да няма „по-късно“.

— Каквото и да е, ще трябва да почакаш! — каза Алън и изобщо не направи опит да я запознае с останалите. Той праметна през рамо чантата, която досега висеше на ръката му, и ѝ обърна гръб. — Налага се да замина за малко. Веднага щом се върна ще обсъдим твоя проблем.

Хладното му безразличие я разяри още повече:

— Да заминеш ли? Къде ще ходиш по това време? Трябва да ми отделиш няколко минути, преди да тръгнеш! Това, което имам да ти казвам, е съвсем кратко.

Луната изплува зад едно леко облаче и освети долната част на лицето на един от мъжете. Мод видя подигравателната му усмивка и раздразнението ѝ стана агресивно.

— Вече ти казах, че съм зает — срязва я Алън, като усети, че нямаше да му е лесно да се отърве от нея.

— А аз ти казах, че искам да ти кажа нещо, и то сега!

Той отчаяно въздъхна и тихо прошепна на другите двама:

— Добре, по-късно ще поговорим. — После хвърли един унищожителен поглед към Мод и бързо закрачи в обратна посока. Тя побърза да го последва.

— Къде отиваш? Отговори ми!

— Отивам да оседлая коня си. За Бога, Мод, що за възпитание? Сигурен съм, че проблемът ти може да почака до утре.

Мод се мъчеше да върви редом с него.

— Възпитание ли? Влечуго такова! През цялата вечер стоеше настрани и гледаше как онези две вещици се подиграват с мен пред очите на половината град! И то точно когато нещата тръгнаха толкова добре.

— Не видях никой да ти се подиграва. Напротив, мисля, че вечерта бе триумф за теб.

Той закрачи още по-бързо и тя бе принудена да подтичва покрай него.

— Какъв ти триумф! Та аз обърках всичко. А това беше най-дългата ми реплика.

— Всички се объркват. За Бога, Мод! Човек би си помислил, че си примадона, която е излязла на сцената още като бебе! Престани! Следващия път ще се представиш по-добре.

— Няма да има следващ път.

Той се спря пред вратата на конюшната и вдигна резето. Мод си пое дъх и го видя да хлътва вътре. Тя се затича след него и със задоволство отбеляза, че вътре бе много по-сухо и по-топло в сравнение с дъждовното време отвън. Тя раздразнено го почака да извади една свещ от джоба и да я запали с кремъка. Конете се стреснаха в съня си и протегнаха глави, за да видят кой бе влязъл.

— Чу ли ме какво казах? — попита тя.

— Възнамеряваш да не се появяваш повече в театъра — сухо отвърна Алън. — Да, чух.

— И ти е все едно, така ли?

Алън се обърна и я изгледа на бледата светлина на свещта — с ръце на кръста, нацупени сочни устни, искрящи от гняв очи и смъкната назад качулка, изпод която се подаваха мокрите кичури на златисточервеникавата ѝ коса. Гледката бе толкова прекрасна и съблазнителна, че за миг той съжали, че му се налага да замине.

— Защо не ми отговаряш? Защо тази вечер не им нареди да престанат? Така ли ще бъде всеки път?

Алън въздъхна, доближи се към нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Чуй ме, Мод. Франсис и Кити реагираха по-възможно най-обичайния начин на възторга, който ти си спечели от страна на публиката. Те се опитаха да си отмъстят по единствения начин, по който можеха да го сторят. Но не забравяй и другото. Хората, които седяха в залата, видяха заложибите ти, за които бях разбрал доста порано. Точно това очаквах. Колкото до Кити и Франсис, ти сама ще трябва да се справиш с тях. Аз никога не се меса в споровете между моите актриси.

Думите му ѝ подействаха успокояващо и не на последно място това стори и близостта на тялото му. Ръцете му нежно натискаха раменете и пареха нежната ѝ кожа. Тя искаше отново да се притисне към него, да усети топлия му дъх покрай лицето си и мекотата на устните му върху своите. Изведнъж той я пусна и се запъти да вземе седлото.

Яростта на Мод отново се възвърна.

— Предполагам, че си се занимавал с тях по различен начин, и то неведнъж — остро каза тя и го последва.

— Какво искаш да кажеш?

— Колко пъти си спал с тях? Нали това правят актрисите и актьорите, а?

— Това не те засяга.

— Сигурно затова не пожела да ги спреш, нали? — Тя отчаяно се спусна към него и силно го блъсна с юмрук по ръката. Ударът бе доста силен и той изпусна седлото. — Не ти се иска да разваляш отношенията си с личните си проститутки, нали?

— Млада девойко, по всичко личи, че се нуждаете от солидна порция пердах — каза Алън и метна седлото върху гърба на коня си.

— Не се и съмнявам, че мъж като теб е способен на такова нещо!
— Тя отново понечи да замахне, но той я хвана за ръката, притисна за я миг и после грубо я блъсна.

Тя политна назад, загуби равновесие и падна в едно оградено пространство, пълно със сено. Алън направи няколко крачки към нея, за да се убеди, че не бе пострадала, и се изсмя:

— Аз съм много повече мъж, отколкото можеш да си представиш, момичето ми.

— Ах ти, животно такова! Ти... ти не си никакъв джентълмен! — извика Мод и се опита да се надигне от мекото сено.

Той отново се засмя, прекрачи ниската ограда и коленичи пред нея. После хвана ръцете ѝ и я принуди да легне по гръб. Лицето му се наклони към нейното.

— Ти не се нуждаеш от пердах, а от целувка. И то не само от една. Прекалено дълго време ми се съпротивляваш. — Гласът му издрезгавя от надигащото се желание.

— Пусни ме! — извика Мод и се загърчи в здравата му хватка.

Вместо това той се наведе още повече и притисна тялото ѝ към дъхавото сено. Устните му се затвориха върху нейните и бавно заглушиха виковете ѝ.

Мод се опита да се брани, но нежните му целувки постепенно уталожиха гнева ѝ и той отстъпи място на отново събудилото се желание. Тялото ѝ омекна, а освободените ѝ ръце се плъзнаха по раменете му и се заровиха в меката му коса. Устните ѝ продължаваха да бъдат в плен, тялото ѝ гореше, ръцете ѝ го обхванаха и го притиснаха плътно върху нея.

Езикът му бавно проникваше между устните ѝ, като нежно и упорито разучаваше потайната вътрешност, която се криеше зад тях. Тя почти се предаде, но при спомена за тържествуващата физиономия на Франсис и самодоволната усмивка на Кити гневът ѝ се възвърна и тя се насили да потуши запалената от Алън страст. Сви устни и заизвива глава, опитвайки се да се изплъзне от настойчивия му език.

— Ммм — прошепна Алън, леко се засмя и премина към трапчинката в основата на шията ѝ. — Не се съпротивлявай толкова... — Той отново се насочи към устните ѝ и лекичко ги облиза. Мод потръпна, горещият му език нежно проследи очертанията им и бавно се плъзна помежду им, и тя най-сетне се предаде. Устните ѝ се

разтвориха и приеха гъвкавия му език, който се впусна да изучава и да се наслаждава на тайните им дълбини.

Когато най-сетне той им се насити, тя потръпна и се отпусна неподвижно, замряла в трепетно очакване. Алън започна да изучава тялото ѝ.

— Ето че в края на краищата отново опряхме до купата сено — прошепна Алън, доближил устни до нежната ѝ шия. Мод не можа да отговори, защото галъвните му пръсти напипаха твърдото зърно на гърдата ѝ и леко го загалиха и запритискаха, докато главата ѝ се замая от удоволствие. Той легна до нея и я извърна със себе си. Ръцете му бяха заети с гърдите ѝ, а устните му чертаеха пътека между шията и деколтето ѝ. Тя се изви и отметна глава, за да го улесни.

— Ами... работата ти... — опита се да каже тя.

Той захапа твърдото ѝ зърно.

— Каква работа?

Засега работата бе оставена на заден план. Той се опиваше от неземното удоволствие да изучава тялото ѝ, воден от възбуждащата мисъл, че най-сетне тя щеше да бъде негова.

Алън сръчно развърза корсажа ѝ, разтвори го и освободи едрите ѝ, изключително нежни гърди. После се наведе и започна да ги целува и милва, докато Мод почти изпадна в несвяст. Той измъкна една сламка и започна да дразни възбудените ѝ зърна, докато тя отново започна да го моли да ги засмуче.

Фустите и дългата риза създаваха значителни затруднения, но Мод бе толкова силно погълната от усещанията, които той изтръгваше от тялото ѝ, че почти не обърна внимание на ръката, която се шмугна под тях. Изу обувките си и повдигна крака, за да го улесни. Пръстите му бавно и нежно обходиха прасеца, опипаха ръба на жартiera, който придържаше черните ѝ чорапи, и се плъзнаха нагоре към топлото ѝ бедро. Мод потръпна, когато усети, че той продължи още по-нагоре, плъзна се покрай вдлъбнатината в основата на таза и се спря върху влажния отвор на женствеността ѝ. Уверено раздвижи пръстите си, притискайки и събуждайки за живот пламъка на желанието, който взе да нараства в тялото ѝ. Тя извика, притисна се към него, за да заглуши стенанията си, но настойчивите му пръсти отказаха да се подчинят.

Той я притисна с цялата си тежест и тя усети, че ръцете му отстъпиха място на едно голямо, горещо и кораво нещо, което се вряза

в нея с мощен тласък. Малката преграда се разкъса с лека, сладостна болка и той яростно заора, предизвиквайки още по-опустошителни усещания. Сега и двамата бяха станали чужди на заобикалящия ги свят, понесени от гребена на вълните на удоволствието. Телата им се движеха като едно, взаимно дарявайки се със страст, и когато тя усети, че бе достигнала върха, двамата избухнаха във вихъра на непозната досега наслада. Отчаяно го притисна до себе си, впи тяло в неговото и пожела никога да не се отделя.

Когато дишането им се поуталожих, те разхлабиха прегръдката си и с леко нежелание той се отдръпна, за да легне до нея, като продължаваше да я гали.

— О, Господи! — задъхано промълви Мод.

— Сега разбра ли какво пропускаше? — каза той и нежно я целуна по челото.

Мод се усмихна и се загледа в очите му, все още замъглени от задоволеното желание.

— Мисля, че сгреших, като чаках толкова дълго.

— Не — отвърна той и оправи косата ѝ. — Ти чакаше мен и не сгреши.

Тя се сгуши до него и вдиша мириса му, примесен с дъхавите изпарения на сеното. Ризата му се бе разкопчала и откриваше русите косъмчета по разголената му гръд. Никога досега не се бе чувствала толкова свършена, цялостна и задоволена. Тя беше жена и лежеше в прегръдките на мъжа, когото толкова силно обичаше. За първи път през живота си се почувства истинска жена. Сега и тя бе част от световното тайнство, което обединяваше в едно цяло мъжа и жената. То бе едновременно най-разпространеният ритуал и най-прекрасното изживяване, което можеше да съществува по земята.

Той леко повдигна ръката ѝ и я насочи надолу към отпуснатата си и поизтощена мъжественост. Отначало плахо, но после с нарастващ възторг и преклонение, тя започна да я гали и изучава и скоро усети как отново започна да се втвърдява под ласките ѝ.

— Това е най-прекрасното нещо на света — закачливо каза тя.

— Радвам се, че ти харесва.

— Обожавам го.

Той се засмя, притисна я и я целуна.

— Мод, ти си истинска чаровница. Притежаваш странна смесица от невинност и чар. Хората направо ще полудеят по теб.

Тя го отблъсна.

— Затова ли реши да ме любиш? За да ме направиш примамка за публиката, така ли?

— Мога да те използвам и за това, но повярвай ми, причината не е тази. — Той положи глава на гърдите ѝ. — Вярваш ли ми?

Тя извика, когато той захапа едното ѝ зърно, и леко го блъсна.

— Вярвам ти, наистина ти вярвам.

— О, Боже! — Той отново се засмя, обхвана я с ръце, събори я на земята и ловко я намести върху себе си. — Трябва да те науча на толкова много неща, и то не само за театъра. Още ли си твърдо решена да напуснеш трупата?

Тя погали лицето му и нежно го целуна.

— Може би ще преосмисля решението си.

— Ще бъде жалко, ако си тръгнеш, защото няма да можеш да прочетеш новата роля, която написах за теб.

Мод скочи на колене.

— Написал си нещо за мен?

— Специално за теб. Става дума за една нова пиеса, в която ти ще играеш една от главните роли. Няма да е много сложна и само ще подчертае качествата ти.

— О, но това е чудесно! — извика тя и весело плесна с ръце. — Значи наистина мога да постигна нещо много повече от ролята на Лидия?

— Разбира се, че можеш. Да не мислиш, че цял живот ще стоиш, без да продумаш нищо, облечена в онази гръцка туника?

— Вече не бях сигурна, особено след тази вечер. Толкова далечна ми изглежда тази перспектива. Но Кити и Франсис няма ли да ревнуват? Да напишеш роля специално за мен!

— Не и преди да започнеш да се перчиш пред тях. Преди и за тях съм писал специални роли. Всички драматурзи постъпват като мен.

Мод затаи дъх, легна до него и положи ръката му върху разголените си гърди.

— И тях ли си ги учил на това?

Той я придърпа към себе си и потърси устните ѝ.

— Нито едната, нито другата някога са имали нужда да ги уча на нещо, повярвай ми. — Пръстите му отново се плъзнаха надолу към ханша ѝ и позаспалото желание отново прерасна в буен поток.

— О, Алън — простена Мод, огъна тялото си и му предложи гърдите си. — Толкова те обичам!

Той зарови главата си между тях.

— И аз те обичам. „И ти отдавам тялото си в плен.“ Между другото, това е Конгрийв. „Любов заради любовта.“ Някой ден трябва да я прочетеш. От теб ще излезе една чудесна Анжелика.

— Точно сега едва ли приличам на ангел — каза Мод и усети как отново надигащите се вълни на удоволствието заплашваха да я погълнат.

Той прокара ръка по корема ѝ и я стисна между бедрата.

— Мисля, че грешиш, защото току-що ми показва малка част от рая.

Когато отвори очи, първите лъчи на слънцето започваха да си проправят път през пролуките на стените в обора. Мод се сети къде се намираше, сепна се и разбра, че бе сама. Мястото, където бе лежал Алън, продължаваше да бъде леко вдлъбнато, но от него нямаше и следа. Тя почисти косата си от сламките и видя, че единият от конете липсваше. Значи все пак бе отишъл да върши работата си. Интересно от колко време беше сама, запита се тя.

Този път реши да не се ядосва, защото любовната тръпка от изминалата нощ бе все още жива. Тя усмихнато придърпа корсажа си и завърза връзките, надявайки се, че ще успее да прикрие обхваналите я задоволство и щастие. Не че толкова се притесняваше от Кити и Франсис, които със сигурност щяха да научат, че бе прекарала нощта с Алън и нямаше как да не ревнуват. Не искаше Джеръми да разбере. Имаше чувството, че това нямаше да му хареса, въпреки че не бе сигурна дали щеше да бъде от завист, или защото прекалено добре познаваше начина на живот, който водеше Алън.

Тя се измъкна от конюшната точно навреме, преди момчетата да дойдат да нахранят конете, и се запъти към хана, в който бе настанена трупата. Повечето от актьорите още спяха, изморени от веселията, последвали представлението, така че тя се промъкна в стаята, без

никой да я види. После се пхна в леглото си, отново се усмихна и потъна в щастлив сън.

Алън нямаше намерение да напуска толкова късно Питърбъро. Къщата, към която се бе отправил, не се намираше много далеч от града, но тъмнината му пречеше да се придвижва по-бързо. Дъждът бе спрял и пътят се бе превърнал в гъста кал. Добре, че поне сега луната осветяваше, макар и бегло, алеята.

Той се сети за времето, прекарано в конюшната. Устните му се разтеглиха в усмивка при мисълта на нежното, изтегнато върху сламата тяло на Мод. Почувства как при спомена за опустошителната ѝ страст отвътре го заля гореща вълна на задоволство. Тя беше всичко, което бе очаквал да бъде. Откликваше с всички части на тялото си, и при това с неподправена радост и удоволствие. Нещо повече, в нея се наблюдаваше една цялостна всеотдайност, която, той не се съмняваше, с времето щеше да стане още по-голяма. При мисълта за това слабините му пламнаха.

Но дали бе достатъчно разумно да попада в плен на подобни чувства, прошепна един тих глас. Мод не приличаше на Кити и Франсис, нито на останалите жени, с които бе общувал през изминалите години. От цялото ѝ същество се излъчваше безупречна почтеност. Тя би се отдала изцяло само на един-единствен мъж. Дали бе достатъчно разумно да я накара да мисли, че той можеше да бъде този мъж?

Той не можа да намери отговор на последния въпрос и зави по една малка алея, водеща към внезапно изникналите тъмни очертания на къща. Тъй като пристигаше доста по-късно от предвидено, той се изпълни с лоши предчувствия при вида на потъналите в мрак прозорци. Веднага след това обаче зад един от прозорците на долния етаж пробяга смътна светлинка. Той се успокои, че Менсис все още го чакаше, привърза коня си на един от стълбовете до ниската порта и тихо почука на входната врата.

Алън очакваше да му отвори някоя полузаспала прислужница и искрено се учуди, когато пред него застана една жена, облечена в дълъг розов халат. Тя бързо затвори вратата зад гърба си, облегна се и впи очи в лицето му. Тъмната ѝ разпусната коса се стелеше покрай лицето ѝ и падаше над гърдите ѝ, които надничаха през широкото деколте на

дрехата ѝ. Бледото пламъче на свещта освети късче бяла кожа, предизвикателно разтворени розови устни и тъмни, изгарящи от страст очи, приковани върху лицето му.

— Мислех, че никога няма да дойдеш — прошепна тя.

— Маргарет, защо още стоиш будна? — тихо я сгълча Алън. — По това време трябваше да си в леглото си, а не да отваряш вратата на непознати. Къде е прислугата?

— Отпратих ги. Чаках те. Не искам да си лягам без теб. — Тя ласкаво обгърна раменете му и притисна устни в неговите. Острият ѝ език заигра по тях, търсейки пролука.

Алън рязко свали ръцете ѝ и сам се учуди на самообладанието си. Обикновено с готовност се отзоваваше на неприкритите ѝ покани. В миналото двамата бяха имали не една и две срещи. Но тази нощ той имаше достатъчно основателни причини да не я последва.

— Какво ще си помисли баща ти, ако те заvari така?

— Той заспа преди няколко часа — прошепна тя, обсипвайки лицето и врата му с безброй целувки.

Алън я хвана за раменете и я отблъсна.

— Виж какво, идвам отдалече, за да се срещна с Менсис, и много закъснях. Остави ме да поговоря с него, а после ще мислим за удоволствието.

Тя изви глава и го изгледа изпитателно:

— Като свършиш, ще се качиш ли при мен?

— Ако имам време — отвърна той, като се постара гласът му да прозвучи убедително.

Тя се намръщи, но не можеше да стори нищо. После се приближи, прокара пръст през гърдите до панталона му и каза:

— Постарай се да намериш време. Обещавам ти, че няма да съжаляваш.

Алън отстрани ръката ѝ, усмихна се и добави:

— Ти си ненаситна.

После побърза да ѝ прати една въздушна целувка, за да успокои сърцето ѝ, и почти се затича към вратата в дъното на коридора. Тихо почука и влезе в една стая, където гореше запалена камина. Пламъците хвърляха тъмни сенки към тежките фотьойли и лавиците, отрупани с книги. От един фотьойл се надигна мъж, остави книгата, която четеше до лампата на близката маса, и се обърна да го посрещне.

— Време беше — каза Джоузеф Менсис и се здрависа с Алън. — Вече мислех, че си се отказал.

— Бях... възпрепятстван — отвърна Алън и се отпусна в един от фотьойлите от другата страна на малката масичка.

— Надявам се, че причината не е била сладострастната Маргарет. — Менсис вдигна кристалната гарафа и наля вино в двете чаши, които чакаха на масичката.

— Не, но това не означава, че тя не се опита да ме съблазни. Тази жена е дяволски красива. Не мога да разбера как можах да ѝ устоя. — *Благодарение на спомена за огромните виолетови очи и водопада от златисточервеникава коса. Както и на свежестта, която бе толкова далеч от светските маниери на Маргарет, колкото далеч бе маргаритката от поувехналата роза.*

— По-добре стой далеч от нея — каза Менсис и подаде една от чашите на Алън. — Ако баща ѝ не я омъжи скоро, репутацията ѝ ще отиде в калта. Тя вече почти липсва.

— Някога той ме канеше да се принеса в жертва, но аз отказах. Обясних му, че бракът не ми понася и, че едва ли някога нещата ще се променят.

Менсис се намести по-удобно във фотьойла си.

— Той едва ли щеше да ти предлага подобно нещо, ако знаеше, че всъщност не си бедният драматург, за когото се представяш.

Алън плъзна пръст по източената дръжка на чашата.

— Да. Малко са хората в Англия, който знаят това. Страхувам се, че ако се ожения за красивата Маргарет, доста хора ще се учудят от избора на баща ѝ.

— Може и да не се учудят. Още само една година и те ще разберат, че сър Лоурънс ще бъде щастлив да омъжи дъщеря си за първия срещнат, само и само да ѝ сложи някакви юзди.

Алън изпразни чашата си и се протегна към гарафата.

— Хайде да не обсъждаме тези въпроси. Добре ли пътува?

— По-добре не можеше и да бъде. Шотландският ми акцент винаги кара хората да ме гледат с подозрение. Как успя да преодолееш твоя? Аз все още леко го усещам, но съм сигурен, че повечето хора едва ли се досещат кое е родното ти място.

— С много работа и постоянни усилия. Как вървят нещата у дома? Има ли някакво подобрение?

— За съжаление не. Лошото време се отрази твърде зле на реколтата. Риболовът е доста успешен, но английският наместник винаги пристига навреме, за да обере печалбите. След като си платят данъците и акцизите, арендаторите и рибарите остават със съвсем малко пари, колкото да не умрат от глад. — Алън отпи от чашата и замислено се вгледа в играта на пламъците. — Трябва да се върнеш у дома! — тихо добави Менсис. — Хората ще се почувстват по-сигурни, ако знаят, че господарят им е при тях и споделя несгодите им.

— Никога няма да се върна.

— Но оттогава изминаха повече от десет години. Вече си в безопасност.

За първи път Алън погледна открито приятеля си и тъжно се усмихна.

— Може и вече да са свалили обявата за цената на главата ми, но как бих могъл да живея сам, в сянката на предците ми. А дори и да можех, не бих искал да прекарам живота си заробен в онези далечни планини.

— Баща ти загина достойно, защитавайки честта на принца.

Алън горчиво се усмихна.

— Кажете това на фамилията от Хановер. Не, животът ми в Калодън Мур приключи. Никога няма да се върна там. Нито пък искам да го направя.

Менсис се облегна назад и хвана чашата си с две ръце.

— Знам защо не искаш да се върнеш, момчето ми — убедително заговори той. — Животът ти се определя от една-единствена цел — отмъщението. Но това не е нито християнско, нито пък е нещо разумно. Може да доведе след себе си само нови беди.

Алън рязко се изправи, отиде до огъня и се подпря на мраморната лавица над камината.

— А кой друг има по-основателна причина от моята да си отмъщава? Видях как извиха зад гърба ръцете на малкото ми братче и прободоха сърцето му. Видях как майка ми, най-доброто същество, което познавах, заляна и се стопи от мъка. Видях как дома ми гореше в пламъци, как хората ми бяха прокудени от фермите си, как разпиляха и разграбиха стоката ми. Никога няма да се върна там!

Гласът на Менсис запази спокойствието и сдържаността си.

— И други пострадаха като теб. Но те останаха.

Алън извърна глава от пламъците, които му навяха стари спомени, и се изсмя:

— Да, но те са решили да преследват човека, виновен за тяхното нещастие. Аз знам кой е той. От години следя всяко негово движение и когато настъпи удобният момент, ще си отмъстя. Само дано Бог ми е на помощ!

Промяната в лицето на Алън, което от весело и непринудено ставаше сурово и решително, винаги учудваше Менсис, независимо от факта, че се познаваха от години. Той поклати глава. Никак не се бе променил. Защо ли изобщо направи опит да го убеждава да се върне?

Алън потрепери.

— Хайде да не говорим повече за това! Как е братовчед ми? Справя ли се добре с управлението?

— О, да. Доста умело брани интересите ти. Донесох ти част от последните печалби — добави той и подхвърли една тежка кожена кесия върху масата. — Бих искал вътре да има повече пари.

Алън взе кесията и я претегли в ръка.

— Изглежда ми напълно достатъчно. Благодаря ти! Надявам се, че братовчед ми не забравя да задели част и за себе си. Един ден той може да стане господарят на онези земи.

— Не и докато си жив. Скъпо момче, защо поне не дойдеш да ни видиш?

— Не желая да виждам отново Шотландия. Не и преди да приключа с някои неща тук, в Англия. Предай на братовчед ми, че му гласувам пълно доверие за всичко.

Менсис отново поклати глава.

— Да приключиш с някои неща в Англия — опасни неща! Безумни, неосъществими мечти, които могат само да доведат до нови кръвопролития.

Алън пристъпи напред и прегърна слабия стар човек.

— Хайде стига, не бъди толкова сърдит. Каквото и да кажеш, няма да успееш да осуетиш плановете ми, така че нека поговорим за по-приятни неща. Толкова рядко те виждам и горя от нетърпение да узная какво правят приятелите ми в Шотландия.

Той отново седна и Менсис започна да разказва за живота на хората от родния му край. Въпреки че Алън наистина се вълнуваше, той усети, че мислите му отново се върнаха към сладостното

преживяване в конюшната на Питърбъро. Той се учуди, че устните му се разтеглиха в усмивка, а сърцето му силно затуптя. Това никога не се бе случвало по-рано.

Без да иска, потъна в мислите си. Мод бе очарователно момиче, но не биваше да допуска образът ѝ да засенчва важността на мисията, с която се бе нагърбил. Може би трябваше да внимава да не се увлича прекалено много по нея и да не му остане време за основното си задължение? Твърде много се притесняваше, че това може да се случи, ако наоколо се върти момиче като Мод.

Докато Менсис продължаваше монотонния си разказ, мислите на Алън се насочиха и към Маргарет, която го чакаше горе, излегната на бялата си позлатена спалня. Дали да прекара остатъка на нощта при нея, или да предприеме обратно изморителното, самотно пътуване до хана на Питърбъро?

Не, реши той, нямаше да направи нито едното, нито другото. Щеше да прекара нощта в конюшната, при коня си, и на зазоряване щеше да си тръгне, оставяйки бележка на Маргарет, че са го извикали обратно по спешност. Въпреки че подобно нещо се случваше за първи път през живота му, той не беше в състояние да люби друга жена веднага, след като бе направил това с Мод.

Трупата остана в Питърбъро четири дни. Мод продължаваше да играе ролята на Лидия, а по време на другите пиеси се появяваше като статистка. В свободното си време учеше нови роли, включително и тази, която Алън бе написал специално за нея. Това беше една приятна комедия, в която тя имаше малко реплики, но затова пък много духовити и забавни. Сценичната треска така я бе завладяла, че тя с нетърпение чакаше премиерата.

Ролята на Лидия ѝ бе донесла известна слава и след всяко представление зад кулисите я чакаше неизменната тълпа почитатели от всички възрасти. Тя се научи как да се отървава от тях, дори и когато явно ѝ предлагаха услугите си. На нея ѝ бе достатъчно, че името ѝ започваше да става все по-познато.

Къде по-трудно бе общуването ѝ с Алън. Когато се намираха с хората от трупата, той се държеше с нея като с всички останали. Избягваше да ѝ обръща някакво по-специално внимание. Не я посещаваше в стаята ѝ в хана и тя бе започнала да мисли, че нощта в

конюшната бе само сън. Една вечер обаче я застигна в тъмния вестибюл, докато отиваше на вечеря. Наоколо нямаше никой и той като че ли щеше да я подмине, но изведнъж спря, притисна я до стената и я обсипа с целувки. Мод толкова дълго бе чакала този момент и така силно се измъчваше заради безразличието му, че сърцето ѝ учестено заби и тя усети как за малко да експлодира от щастие. Двата се почувстваха обзети от пламенно и изпепеляващо желание. Алън я притисна на стената, а ръцете му яростно замачкаха тялото ѝ.

— Ела в стаята ми — прошепна той и я повлече обратно към вратата. Побърза да я затвори зад гърба си, смъкна деколтето на роклята ѝ и зарови лице в развълнуваните ѝ гърди. Почти не усетиха кога свалиха дрехите си и той я понесе към леглото. Радостта и удоволствието от допира с горещото ѝ тяло бяха още по-завладяващи, особено за Мод, която никога не бе предполагала, че любовта можеше да се прави и върху пухен дюшек.

Така и забравиха за вечерята.

На следващия ден той отново надяна добре познатата маска на безразличие. Само спотаената му усмивка издаваше дивата радост, която двамата бяха изживели няколко часа по-рано. Следващите дни преминаха в неизменния ритъм на строгото ежедневие, заменяно от тайното, страстно и диво любене през нощта. Тя се отказа да търси причините.

Въпреки че Мод не го забелязваше, Алън бе също толкова притеснен, колкото и тя. Отчаяно се бореше срещу новото си увлечение, но бавно и безнадеждно затъваше. Само гледката на Мод, облечена в някоя от сеплите си рокли, бе достатъчна, за да накара кръвта му да закипи. Всеки път, когато се любеха, тя откликваше с такава готовност и всеотдайност, че доста често го надминаваше. Опияняваше го като някое хубаво и рядко вино, и въпреки неимоверните усилия да запази хладнокръвието си, с всеки изминал ден той все повече се увеличаваше.

В едно хубаво слънчево утро трупата потегли за Лейчестър. Мод се бе качила заедно с останалите върху покрива на фургона, точно както когато ги бе видяла да пристигат в Торнууд само преди няколко месеца, и не ѝ се вярваше, че и тя е една от тях. Никога не се бе чувствала толкова щастлива.

Последвалите седмици помрачиха щастието ѝ, защото Алън непрекъснато се стараеше да ѝ напомня за задълженията на артиста. Ако не бяха изпепеляващите нощи, прекарани с него, отдавна щеше да го е намразила. Най-потискащото бе, че той продължаваше да я третира като сценичен декор, докато не се убедеше, че може да изиграе една истинска роля както трябва, и разбира се, тя много по-рано от него усети, че е готова за това. Напразно се опитваше да му се умилква и приласкава. Той не желаше да ѝ дава роля, докато не бъде съвсем сигурен, че ще се справи.

— Не мога да го разбера — оплака се един следобед Мод на Джеръми, след поредната изтощителна репетиция, когато всички си бяха отишли. — Той е злобен и жесток! Никога няма да отговарям на критериите му.

Джеръми седна върху един обърнат барабан и започна да намотава едно дълго въже.

— Той е много предпазлив. Ако излезеш и се провалиш, това може да навреди както на своята, така и на репутацията на трупата. Не е нужно да ти напомням, че ще се чувстваш разбита. Той не иска да поема този риск.

— Ти винаги го защитаваш — отвърна Мод и запристъпва напред-назад. Предстоящото представление щеше да се състои в обор, подобен на този в Торнууд, и това навяваше неприятни спомени, които само се задълбочиха по време на злощастната репетиция. — Но той не се държи така строго с теб, нито пък с който и да е било от останалите, с изключение на мен. Не е честно.

— Чик-чирик... — поде птичата песен Джеръми, — не е честно, не е честно...

— Престани! Говоря сериозно. Защо се държи толкова строго с мен?

— Скъпо дете, погледни ни. Ние всички сме опитни актьори и отдавна врим и кипим в тази работа. Нашето обучение е приключило. В момента ти се учиш, а Алън държи да усвоиш всичко както трябва. Когато всичко свърши, ще си му благодарна за това.

— Ами! — изсумтя Мод, но дълбоко в себе си съзнаваше, че Джеръми беше прав. Беше ѝ забавно, че той говореше като някой старец, въпреки че едва ли бе много по-възрастен от Алън. Тя

придърпа един от барабаните и седна отгоре му. — Ти наистина му се възхищаваш, нали?

— Да. Познаваме се от немалко време и аз много го уважавам. Той е истински гений.

— Джеръми, никога ли не си забелязал някои по-особени черти от характера на Алън? Нещо, как да кажа... малко тайнствено.

— Тайнствено? — Джеръми започна по-усърдно да премята въжето между ловките си пръсти. — Не разбирам за какво намекваш?

— Ами това, че постоянно изчезва някъде. Странните хора, с които се среща по потайни места. Понякога получава и съобщения, дори веднъж и аз станах свидетел на това. Веднага след това той хуква за някъде и нищо не е в състояние да го спре.

Джеръми лукаво се усмихна:

— Доколкото знам, последния път си успяла да го позабавиш.

Мод се изчерви.

— Откъде знаеш? Явно в трупата като нашата нищо не може да остане скрито. Но това бе само един-единствен път. През повечето време той не би си позволил нещо да го отклони от тайнствените му разходки.

Джеръми вдигна рамене.

— Каквото и да е, сигурен съм, че Алън знае какво върши. Аз лично не бих се притеснявал. По-важното е, че...

Той замлъкна. Мод погледна как съсредоточено навиваше въжето, а върху челото му бе паднал кичур руса коса.

— Какво?

— Това не е моя работа, разбира се — бързо каза той, — но, скъпа, внимавай с чувствата си към Алън Дезмънд. Той... той е обсебен от други, много по-важни неща и едва ли точно сега би се влюбил.

— Говориш така, защото е познавал немалко жени. Това ми е известно.

— Не, не исках да кажа това. Наистина не мога да ти кажа нищо повече, с изключение на това, че трябва да внимаваш и да не му отдаваш прекалено много сърцето си. Не желая да те гледам как страдаш.

Мод замълча. Дали Джеръми не говореше така, защото и той жадуваше да я притежава? На няколко пъти бе улавяла изпълнените му

с ням копнеж погледи, въпреки че никога не бе опитвал да даде воля на чувствата си. Дали пък не знаеше някоя ужасяваща тайна за Алън, която не желаше да сподели с никого?

— Но той ме обича. Сигурна съм, че е така — почти през сълзи промълви тя.

— Как да не те обича? Освен това е сигурен, че те очаква бляскаво бъдеще. Знаеш ли, че вече си почти толкова популярна, колкото и мисис Макоули? Докато се завърнем в Лондон, ще си надминала всички ни. Бъди търпелива и се вслушвай в съветите му. Накрая и ти ще си доволна от себе си.

Мод стана и улови едната му ръка.

— Прав си. Ще се опитам да се въоръжа с търпение. Искam да знаеш, че съм ужасно щастлива, че си до мен, че ми вдъхваш смелост всеки път, когато съм готова да се предам.

— Чик-чирик... — запя Евърейд, — лейди, вие ме ласкаете, чик-чирик...

През втората половина от турнето трупата посети градовете и графствата на Средна Англия. Славата на Мод растеше с всяко поредно представление, докато не се стигна дотам, че хората започваха да я акламират още преди фургонът да е пристигнал в поредното селище. Междувременно Алън ѝ разреши да се появи в истинска роля и тя се справяше толкова добре, че дори нервното напрежение и отчаяните усилия на Кити да засенчи изпълнението ѝ не можаха да я провалят. Малко по малко увереността и способностите ѝ взеха да нарастват. Алън започна да включва и песни към изпълненията ѝ. Пишеше една нова пиеса, която за нея щеше да е повече от голо предизвикателство. Тя бе усвоила няколко по-големи роли, измежду които и ролите на две героини на Шекспир. Дори от време на време се осмеляваше да спори с Алън, когато нещо в постановката не ѝ харесваше.

Въпреки че не се срещаша всяка нощ, когато той идваше да я събуди или я отвличаше нанякъде за кратко, любовта им все повече нарастваше и я караше да ходи като замаяна. Съзнаваше, че дълбоко и безнадеждно се бе влюбила в този мъж и нищо не бе в състояние да я накара да се откаже. Опита се да не обръща внимание на факта, че той едва ли бе способен да откликне със същата дълбочина на чувствата ѝ.

И така, те бяха готови да се върнат в Лондон за началото на зимния сезон. Тя вече бе престанала да бъде плахата Мод Мелингам. Сега беше Мод Мейкджой — уверена, изпълнена с ентусиазъм и пощастлива от всякога. Бе убедена, че щеше да принуди града да легне в краката ѝ, така както никой досега не го бе правил.

ГЛАВА 10

Театър „Челси“ се намираше по средата на Кетрин Стрийт, една от многото тесни улички, които тръгваха като спици от кръглия площад на Ковънт Гардън. Фасадата му изглеждаше стара и износена, но Мод скоро се убеди, че пространството зад сцената е доста по-голямо от това на провинциалните театри, в които Мод бе направила първите си стъпки в това поприще. В него имаше истинска гримьорна с прикрепени към стените свещници и позлатени кресла, голяма гардеробна, сложна система за смяна на декорите, рисувани тавани и гипсови барелефи, които я караха да гледа с широко отворени очи.

Първата ѝ изява трябваше да бъде в новата комедия на Алън. За съжаление и в тази роля тя трябваше повече да присъства на сцената и по-малко да говори, но Джеръми, който играеше нейния възрастен ухажор, облечен в подпълнен с вата костюм и изглеждащ двойно по-дебел, бе до нея през повечето време и ѝ вдъхваше някаква сигурност. По време на премиерата тя бе толкова нервна, че той почти насила трябваше да я избута през кулисите, за да излезе на сцената. Залата беше препълнена, но публиката, която бе значително по-преситена и не за първи път присъществаше на премиера, бе по-скоро хладна и равнодушна. По едно време Мод започна да си мисли, че е почти враждебна.

Представленията през първата седмица продължаваха да бъдат приемани по-скоро вяло и Мод с огорчение си спомни за мечтите си да види Лондон в краката си.

— Не е чак толкова лесно, нали, скъпа? — злорадо се усмихваше Франсис. — Лондончани, които от години са почитатели на мисис Причард и Сюзън Сайбър, искат да видят нещо повече от едно красиво лице.

Въпреки че Мод не желаше да се впуска в излишни разправи и с мисис Макоули, тя искрено бе започнала да си притеснява, че нямаше да може да надмине по майсторство дългогодишните актриси на трупата.

Когато и втората седмица премина по същия начин, Алън, специално за нея, написа един епилог, който постави между края на пиесата и музикалното изпълнение, което следваше. Стиховете бяха духовити и закачливи, и тя ги изпълни с толкова много ентусиазъм и чар, че за първи път усети как публиката изведнъж стана съпричастна. На следващата вечер мъжете тропаха с крака и бурно ръкопляскаха, а след третото представление тя бе на път да постигне успеха, за който бе мечтала. Името на Мод Мейкджой скоро стана едно от най-популярните сред театралните среди. След представленията в гримьорната ѝ се изсипваха тълпи от почитатели, които я заливаха с комплименти и подаръци, и в един момент тя се озова с толкова много обожатели, колкото не можеше да си представи.

Каква бе изненадата ѝ, когато след третата седмица на успешни представления Алън нае, специално за нея, една малка къща недалеч от Лейчестър Скуеър. Тя беше скромна, но кокетна, с красиво кръгло прозорче над входната врата и вестибюл, който водеше към трапезарията и салона на първия етаж. Стените бяха с фини китайски тапети, а самите помещения — обзаведени с красиви мебели от полирано черешово дърво.

— Колко е красиво! — възкликна Мод и започна да влиза от стая от стая, а възхитените ѝ очи обхождаха сребърните фруктиери и свещници, кристалните висулки на полилея, гипсовите отливки, лъскавата пъстра дамаска на креслата и турските килими. — Никога не съм влизала в по-прекрасен дом от този!

Той обгърна раменете ѝ я притисна към себе си.

— Ти го заслужаваш. Малката ни трупа никога не е била попечеливша, нито пък е била изправена пред толкова блестящи перспективи като сега.

Тя вдигна искрящото си от задоволство лице към устните му.

— О, Алън, никога не съм мислила, че някога ще притежавам собствена къща, и то толкова красива!

— Е, не бих казал, че ще си съвсем сама, защото възнамерявам да прекарвам немалко време тук. На долния етаж има малка стая, която смятам да превърна в свой кабинет.

Сърцето ѝ радостно трепна. Никога не си бе представяла, че ще има толкова хубава къща, която да дели с Алън. Тя нежно погали

бузата му, обходи извивката на устните и се спря на малката трапчинка на брадичката.

— Напиши ми още един такъв епилог и скоро ще можеш да наемеш още една къща. Обещавам ти!

Въпреки че Алън наистина живееше при нея в къщата на Лейчестър Скуеър, Мод скоро си даде сметка, че през повечето време не можеше да общува с него. Бързо свикна със среднощните му посещения в леглото ѝ, когато трескавите му милувки я изтръгваха от дълбокия сън, а ловките му пръсти възбуждаха сетивата ѝ до такава степен, че всеки сантиметър от тялото ѝ започваше страстно да го желае. Когато най-накрая, задоволена, тя отново заспиваше в обятията му, никак не се учудваше, ако откриеше на следващата сутрин, че мястото до нея вече е празно.

По време на следобедните репетиции и вечерните представления Алън се отнасяше към нея със същата сдържана, но възпитана учтивост, както към Кити и Франсис и много скоро това започна да я кара да се чувства объркана и притеснена. Тя упорито търпеше странното поведение и отклоняваше обожателите си, които с всеки изминат ден ставаха все по-настойчиви, докато в един момент усети, че вече не издържа. Една сутрин връхлетя в кабинета му, изтръгна перото от ръцете му и ядосано го помоли да ѝ отдели няколко минути.

— Не разбирам какво те притеснява — каза Алън, когато учудването му премина. — Притежаваш тази къща, на път си да се превърнеш в една от най-големите лондонски знаменитости, а аз прекарвам при теб минимум по две нощи на седмица. Какво повече искаш?

— Аз изобщо не мога да те видя — горчиво отвърна Мод.

— Виждаш ме през цялото време.

— Да, но това е само професионално. Какво представлявам аз за теб? Нещо като тайна любовница ли? Кой ли може да го разбере, освен ако не те видят как се промъкваш нощем в леглото ми? Със сигурност не съм твоя съпруга. Изглежда, че съм просто, твоето... каук беше думата... — протеже.

— Ти си всичко, което ми изреди, с изключение на съпруга, а аз нямам намерение да се женя за никого, никога. Всички знаят, че живеем заедно. Естествено е да си мислят, че сме и любовници.

— Но ние не живеем заедно. Ти никога не си тук.

Алън се намръщи.

— Мод, държа да научиш, че освен театъра имам и някои други интереси. Те поглъщат известна част от времето ми и аз нямам намерение да ги изоставям.

Мод се втурна към прозореца.

— Други жени, предполагам.

Алън седна обратно на стола, скръсти ръце и се усмихна при вида на разгневеното ѝ лице.

— Как можеш да мислиш, че имам сили и за други жени, след като знаеш колко много получавах от мен?

Той гледаше намусеното ѝ лице, което дори и така, огряно от светлината, изглеждаше красиво.

— Мисля, че може би е време да променим начина си на живот. Какво ще кажеш, ако си освободим една вечер и пообиколим малко Лондон? Ще те заведе във Воксхол Гардънс. Нали не си ходила там?

Мод го изгледа изпитателно, като си мислеше, че се шегува. От плещите ѝ падна огромна тежест.

— Не, но толкова съм слушала за това място. Разправят, че там било чудесно.

Алън отиде до нея и я прегърна през раменете.

— Вярно е. Всеки човек трябва да отиде там поне веднъж в живота си. Какво ще кажеш за утре вечер?

— О, Алън! Това ще бъде чудесно! — Тя обви врата му и го целуна. — Как ли ще издържа дотогава?

Той нежно я насочи към вратата.

— Утре вечер. Обещавам. Но сега трябва да ме оставиш да приключа с работата си.

Тя го остави и хукна нагоре по стълбите значително по-спокойна от преди малко. Сега ѝ стана ясно, че нещастieto ѝ произлизаше от факта, че той никога не се бе появявал с нея на публични места, афиширайки пред света, че между тях имаше специална връзка. Естествено, че тя изобщо не се надяваше на брак. Нито пък се притесняваше от факта, че хората щяха да говорят за тях като за любовници. Откакто бяха станали любовници, тя държеше светът да разбере, че това наистина беше така. Искаше да я виждат с него на публични места и всички да знаят, че ѝ принадлежи. Без да си дава

реална сметка за това, Алън бе налучкал вярното решение на проблема.

Воксхол Гардънс възплащаваше всичко, което Мод бе очаквала да види, но и много повече. От мига, в който тя и Алън прекрачиха вратата в каменната ограда, до времето, когато шест часа по-късно си тръгнаха с гондола надолу по Темза, тя не преставаше да се възхищава. Отдавна бе чувала за градините, защото те съществуваха още от времето преди нейното раждане. Всъщност те се намираха във владенията на стария крал Чарлз. Оттогава до днешно време, през всяко поредно десетилетие, площта им е била непрекъснато увеличавана и съобразявана с вкуса на различните епохи. Сега човек можеше да мине под триумфалните арки, да се разходи из потъналите в зеленина алеи, покрай зейналите отвори на гръцки пещери или да послуша музиката на някой оркестър (в който много често имаше и орган) в някоя от многобройните ротонди в готически стил. Покрай Рюриъл Даунс оркестрите на музикантите бяха разположени в неголеми, издълбани в хълмовете ниши и човек имаше чувството, че музиката извира от някакви магически „свирещи храсти“. Посетителите се разхождаха покрай украсените с барелефи стени, спираха да разгледат статуите на митологичните богове и богини или заемаха места в някой от амфитеатрите, за да послушат гласовете на едни от най-добрите лондонски певци. Сгушени под гъстата зелена растителност се криеха павилион — ресторанти, готови да посрещнат някоя весела компания. Когато навън притъмня, небето се освети от илюминации. По алеите човек можеше да срещне както каймака на лондонското общество: благородници, членове на парламента, представители на духовенството, така и неговите по-низши представители, включително и немалко елитни лондонски проститутки, придружени от сводниците си. В очите на Мод всичко около нея изглеждаше прекрасно, а да се намира тук с Алън бе повече от възбуждащо.

Те току-що се бяха възхитили на фреските, с които бе украсен един малък храм, когато Алън внезапно я повлече напред.

— Каква чудесна случайност! Ела да те запозная с едно лице!

Той я хвана за ръката и двамата си запробиваха път през тълпата към една двойка, която седеше малко по-надолу край една арка.

Жената бе забележителна, на средна възраст, но с белезите на някогашна главозамайваща красота. Беше облечена в бродирена пурпурна рокля, под която се подаваше изпъстрена с цветя фуста, а във високата ѝ прическа се полюшваха няколко пера. Красивите ѝ очи бяха скрити зад едно общито с пайети домино, което тя веднага отстрани, щом забеляза, че Алън идва към нея.

Ръката ѝ бе положена върху тази на придружителя ѝ — висок и едър мъж във военна униформа, с перука на бригаден генерал, наметнат с червена пелерина, изпод която се подаваха широки маншети. На врата си носеше огромно сребърно колие, което блестеше на светлината на лампите.

— Алън Дезмънд! — извика жената и ослепително се усмихна. — Нахалнико, защо не ме предупреди, че си се завърнал в Лондон? Толкова се радвам да те видя отново!

Алън поднесе ръката ѝ към устните си.

— Трупата е в града от близо четири седмици. Луиз, при всяка наша среща изглеждаш все по-млада.

— Лъжец! Романтичен както винаги. Защо чак сега се сети за мен? — смеейки се, отвърна тя и престорено сърдито го перна през ръката.

Алън придърпа Мод до себе си.

— Позволете да ви представя Мод Мейкджой, най-новото откритие на сезона. Мод, това е мадам Луиз дьо ла Трембрие.

Жените сдържано кимнаха една на друга.

— Позволете и на мен да ви представя генерал Емброуз Уилкс — каза Луиз и посочи придружителя си. — Алън Дезмънд, генерален директор, драматург и актьор от трупата на граф Стенбъри, „Стенбъри Плейърс“.

Малките очи на генерала бегло огледаха Алън и се заковаха върху Мод. Той хвана ръката ѝ я потупа с огромната си длан.

— Очарован съм, мис Мейкджой. Наблюдавал съм играта ви. Смея да твърдя, че извън театъра вие сте дори още по-красива.

Мод се почувства поласкана и хвърли един поглед към Алън, надявайки се, че и той бе чул комплимента. Малко по-късно обаче задоволството ѝ прерасна в учудване, когато Алън закрачи редом до Луиз и я остави в компанията на генерала, който побърза да я хване за ръката.

— Тъкмо мислехме да похапнем — подхвърли Луиз през рамо.
— Надявам се, че ще се присъедините към нас?

— Ами... не знам — заекна Мод.

— Но, разбира се — продължи бързо Луиз. — Не желая да слушам никакви извинения. Толкова рядко ми се удава да срещна стария си приятел — добави тя и се притисна към ръката на Алън.

Уилкс се наклони към Мод и зашепна поверително:

— Знаете ли от колко време мечтая да се запозная с вас, мис Мейкджой? Ще ми позволите ли да ви наричам Мод? — Приковала очи върху двете фигури пред себе си, Мод разсеяно кимна. — Бих могъл да ви посетя в гримьорната, разбира се — продължи Уилкс, — но, да си призная, ненавиждам да се смесвам с цялата онази паплач от надут контета. Надявах се да дойде ден като този. Какво радостно стечение на обстоятелствата, че това се случи точно тази вечер!

— Моля? О, да. Наистина.

Той умишлено остави другите малко да се поотдалечат.

— Луиз е моя много добра приятелка, но работата е там, че докато от време на време съм тук, в Лондон, в очакване на нови нареждания, аз често изпитвам огромната нужда от... ъ-ъ някое ново запознанство. Вие сте едно прелестно създание и...

— Нареждания ли? Значи наистина командвате цяла армия?

Той високо се изсмя.

— Скъпа моя, всички генерали разполагат с армии, иначе защо им е да са генерали? Освен ако не са излезли в пенсия, разбира се, но засега аз съм твърде далеч от тази мисъл. В момента армията ми е разквартирувана край Бристол в очакване на заповеди.

— Но срещу кого се биете?

Малките му очи се разшириха от учудване.

— Но, Мод, скъпа, нима не сте се интересували какво става по света, преди да постъпите в театъра? Срещу французите, разбира се. Тези жабари постоянно ни създават проблеми. Сега ни заплашват, че ще ни отнемат американските колонии, и което е по-опасно, Западна Индия, откъдето доставяме захар. Тези нахалници трябва да получат добър урок.

— И вие сте идеалният човек за тази работа — отвърна Мод, като се постара да не прихне. Мисълта, че този дебел, надут човек

живее с героичните помисли, че може да отърве Англия от френската заплаха, бе направо комична.

Уилкс горделиво изпъчи гърди.

— Предполагам, че е така. И кралят мисли същото.

Усмивката на Мод се стопи, когато тя видя как Алън и Луиз бяха склонили глави един към друг и тихо разговаряха, докато се разхождаха. Тя се постара да насочи вниманието си към генерал Уилкс, чийто вроден егоизъм, придружен от ненужно високото самочувствие, само го караше да изглежда още по-смешен. Той беше висок, едър мъж, с широка челюст, пълни устни и гъсти вежди, който почти скриваха малките му, неестествено разположени близо едно до друго очи. Сигурно смяташе, че престижът и общественото му положение бяха достатъчни, за да прикриват останалите му недостатъци, и по всичко личеше, че се стараеше да я впечатли. „Защо пък да не се поддам на играта му — помисли си тя. — Може би един лек флирт би напомнил на Алън, че не само на него е позволено да си разрешава волности.“

Когато двете двойки се изкачиха по ниските стъпала и влязоха в един павилион с драпирани в червено кадифе стени, сгушен под гъстите корони на дърветата, тя бе успяла да развесели генерала с разказите за първите си опити на сцената като актриса. Звънливият ѝ глас и гръмкият му смях бяха в явен контраст с тихото шепнене на другата двойка. В павилиона бяха подредени маси, покрити с ленени покривки, и когато си намериха места, Луиз цялата засия. Сякаш изпод земята около тях изникна ято сервитьори, които отрупаха масата със сирена, плодове, хляб, студени закуски и им наляха вино от три големи кани. Храната и алкохолът повишиха градуса на настроението им и много скоро четиримата започнаха чудесно да се забавляват. Малко по-късно празненството стана още по-оживено, защото покрай павилиона минаха няколко приятели на Луиз и тя ги покани да се присъединят към тях.

Всички явно добре се познаваха помежду си, като изключим Мод, която седеше и мълчаливо наблюдаваше новодошлите. Групичката включваше брат и сестра, Емлин и Фредерик Люистоун: тя — дребничка и красива, той — нисък, с малко коремче, но изпълнен с важност от скорошното си избиране за член на парламента. Високият джентълмен в разточително избродиран редингот се оказа пер, като в

същото време бе и граф. Той през цялото време ухажваше мис Люистоун, която се забавляваше чудесно. Имаше и още един младеж, Джъстин, лорд Хенсъм, чиито натруфени дрехи конкурираха одеждите и на най-скандалните контета, посещаващи представления на театъра им. Съвсем скоро обаче Мод откри, че най-интересната личност сред новодошлите бе един французин, рицарят Иполит дьо ла Превалоа. Среден на ръст, но добре сложен, мосьо дьо ла Превалоа имаше издължено и мургаво привлекателно лице, чиито искрящи черни очи сякаш я разсъбличаха с поглед. Английският му бе безупречен, а маниерите му, като изключим дръзките му очи, бяха едни от най-приятните.

— Простете, мосьо Превалоа — тихо каза Мод, докато другите бяха потънали в оживен разговор за явната неприязън на краля към починалия му по-голям син, принц Фредерик. — Нямам претенциите да разбирам от политика, но преди малко генерал Уилкс ми спомена, че вашата страна се намира във война с нашата.

— И вие се питате какво правя тук, в тази, така да се каже, чужда за мен територия? — отвърна французинът и се усмихна. — Да, за съжаление нашите две страни наистина са във война. Но, мадмоазел, пред вас стои човек, за когото печалбата е много по-важна от политиката. Вие, англичаните, се увличате извънредно много от нея, но ако ми позволят да се занимавам с търговията си, аз никога не бих се ангажирал в подобни пререкания.

— А с какво търгувате?

— Внасям френски вина, мадмоазел Мейкджой. Тъй като кралят и синът му са големи почитатели на хубавото вино, аз имам разрешението да продължа търговията си. Опитвам се да не го афиширам, защото официално търговията между нашите две страни е забранена.

Мод въздъхна.

— Не мога да разбера защо Негово величество толкова много мрази сина си. Струва ми се неестествено.

— *Mon Dieu*, за някое красиво и непорочно създание като вас това би изглеждало наистина неестествено — каза той и протегна ръка, за да погали една от дългите ѝ къдрици. — Но принцовете не се подчиняват на същите стандарти като нас, обикновените смъртни, както, предполагам, знаете. Кралят е прекомерно привързан към внука

си. Сигурен съм, че би предпочел като свой наследник младия Джордж.

— И ние сме на същото мнение — намеси се графът, доловил последните думи на Превалоа. — Георг II винаги ще си остане германец по душа, докато внукът му има всички изгледи да стане първият наистина английски монарх от времето на старата кралица Ан.

Дискусията бързо бе подета на висок глас от останалата част на компанията. По средата на вечерта, за голямо учудване и задоволство на Мод, Алън смени мястото си и дойде да седне до нея, заемайки мястото на генерал Уилкс и избутвайки мосьо дьо ла Превалоа на значително разстояние. Групичката бе толкова приятна, всички твърдо решени да се забавляват, че тя скоро започна да се чувства една от тях и с удоволствие се смееше, говореше и наслаждаваше на храната.

Когато часът удари два след полунощ, те наеха една лодка, която да ги върне обратно в града. Мод се облегна на големите възглавници и полегна в прегръдките на Алън докато корабчето умело се запромъква покрай останалите плавателни съдове, чиито тъмни очертания се люшкаха върху посребрените вълни.

— Генерал Уилкс ме покани да пояздя с него в парка утре следобед — каза Мод след една дълга и страстна целувка.

— Ще отидеш ли? — попита Алън и леко се отмести. Гласът му прозвуча безразлично — прекалено безразлично помисли си Мод.

— Не. Казах му, че имам репетиция. Въпреки това той продължи да настоява и откри, че имам един свободен следобед. После настоя да го резервирам за него.

— Мисля, че трябва да го направиш.

Тя не очакваше да чуе от него точно това.

— Защо? Той е забавен, но не разбирам защо трябва да го поощрявам?

— Скъпа моя, половината от успеха на актрисите зависи от хората, с които общуват. Генералът е в състояние да отвори пред теб много врати. Важни врати.

Мод се облегна на лакътя си и се вгледа в него.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да му стана любовница? — пошушна тя и доближи устни до бузата му.

Ръцете на Алън здраво се заключиха около кръста ѝ и я събориха върху него.

— Ако направиш това, ще трябва да убия и двама ви.

В спалнята гореше слаб огън, за да постопли малко хладния въздух. Алън запали една свещ, дръпна завесите, бавно се върна към леглото, където го чакаше Мод, и без да бърза, започна да притиска, целува и милва разголените части на тялото ѝ, докато цялото ѝ същество бе обхванато от толкова силно желание, че тя едва си поемаше дъх. После той я вдигна и я понесе към високото пухено легло.

Тя лениво се протегна, изпълнена с дива радост, че така силно я желаше. До преди малко се бе опасявала, че след прекрасната вечер той отново можеше да реши да я изостави и да изчезне в потайните си дела. Но още щом краката им стъпиха на твърда земя Алън бързо я повлече към дома им, измина на бегом стълбите и нетърпеливо отвори вратата на спалнята ѝ. Продължителното и бавно сваляне на дрехите ѝ и настойчивите милувки целяха да я докарат до точката на кипене, както и да разгорят още повече страстното му желание да я обладае. Ръцете му бяха нетърпеливи да докоснат всеки сантиметър от нея, тънкия гъвкав кръст, дългата извивка на ханша, нежната белота на бедрата и влажната долина помежду им, която той леко притисна. Гъвкавото ѝ тяло лежеше върху завивките, а червеникаворусите ѝ коси бяха разпилени на раменете ѝ. Докато той се бореше с дрехите си, Мод се изправи на колене и го загледа. Сенките от свещта играеха по вдлъбнатините на тялото му, това гъвкаво и силно тяло, което тя боготвореше. Изпитваше истинска наслада да го наблюдава: широки рамене, мускулести ръце, дълъг стегнат и здрав торс, плосък корем, прибран ханш, изваяни бедра и пулсираща, набъбнала мъжественост, която трескаво жадуваше да намери покой в нея.

Алън захвърли дрехите си, хвана раменете ѝ и я блъсна да легне на леглото. Тя го привлече върху себе си, постави ръце над гърдите му и леко се плъзна нагоре, за да изравни гърдите си с устните му, докато той ѝ нашепваше галювни слова. Тя сладостно се размърда, докато желанието му за нея стана почти толкова силно, колкото и нейното за него. Той продължаваше да изчаква и наблюдаваше как тръпките от любовната им игра постепенно достигнаха точката на кипене.

Като продължаваше да я държи през рамене, той я намести до себе си и нежно я сгуши в прегръдките си. Пръстите му настойчиво

потърсиха топлото убежище между кадифените ѝ бедра и я принудиха да ги разтвори. Тялото ѝ запламтя под напора на умелата игра на ръката му. Той се надигна и се вряза в нея. Телата им се залюляха в нестихващ ритъм, който ги отведе до висините на чистото и неподправено удоволствие, докато светът около тях не се пръсна на хиляди малки парченца, чиито лъскави отблясъци заслепиха очите им.

Мод доволно се сви до рамото му.

— Наистина ли ще ми се разсърдиш, ако генерал Уилкс ми стане любовник?

— Как можеш точно сега да ме питаш за това?

— А какво ще кажеш за Превалоа? Той не изглеждаше безразличен и освен всичко друго е французин. Чувала, че те са факири в любовта.

— Предполагам, че е по-зле дори от Уилкс. Освен това аз не забелязах никакви слабости в изпълнението си. Какво повече може да ти даде един французин?

Мод нежно го погъделичка.

— Нямам никакви оплаквания.

Той я прегърна с едната си ръка и се отпусна по гръб, наслаждавайки се на допира на топлото ѝ тяло до своето.

— Не, любов моя, мисля, че трябва да поощряваш генерала. Води го за носа, приемай подаръците му, излизай с него, раздразвай го както си искаш! Но запази това очарователно и привлекателно тяло за мен. Единствено и само за мен!

Тихият смях на Мод бе заглушен от настойчивите му устни.

Към обяд на другата сутрин те бяха събудени от едно настойчиво почукване по вратата на спалнята. Когато най-накрая Мод успя да се откопчи от прегръдката на Морфей и стана да отвори, тя видя прислужницата, която я чакаше отвън.

— Извинете, милейди, но долу чакат двама господи, които искат да говорят с мистър Дезмънд. Доста са настоятелни.

— О, добре. Сигурно вече е доста късно. Въведи ги в салона и им предложи нещо за пиене! О, Бети, донеси ми и една чаша какао. Умирам от глад.

Когато момичето се върна с димящата чаша, Алън се бе облякъл и веднага слезе долу. Мод не се притесни особено от посетителите,

докато не седна на малката масичка до прозореца и не видя двамата войника, които чакаха пред вратата на къщата. Тя не беше достатъчно веща в разпознаването на различните видове униформи, но знаеше, че ако пред някоя врата стояха въоръжени мъже, това не бе добър знак.

— Бети, онези войници долу с посетителите ли пристигнаха? — попита тя, като се постара да не издава притеснението си.

— Да, мадам. Дойдоха заедно, но чух как единият от господата им нареди да почакаят отвън. Да си призная, аз също се поуплаших.

— Най-добре е веднага да разберем какво става — обяви внезапно си решение Мод. — Помогни ми да се облека!

Тя слезе на първия етаж и видя, че трапезарията и салонът бяха празни. Беглият поглед през прозореца ѝ показва, че войниците продължаваха да чакат. Слезе още по-надолу и се запъти към кабинета на Алън, уж че искаше да им предложи нещо освежително. Когато приближи, видя, че вратата беше открената. Гласовете откъм стаята бяха тихи, но доста ясни и Мод, която не смяташе да подслушва, усети, че не можеше да си тръгне обратно. Тя притихна и се заслуша.

Не можеше да разпознае гласа на мъжа, който говореше, но ясно долавяше, че той бе доста разгневен и ядосан.

— Най-добре ще е да се вслушате в думите ни, Дезмънд. Познавам хора, които са отишли в затвора и за по-дребни неща.

— Хайде, господа — каза Алън и в гласа му прозвуча шеговитата нотка. — Та това са само няколко комични роли. Кой би могъл да се почувства засегнат?

— Лицата, които те олицетворяват, се идентифицират твърде лесно. Предполагам, че лорд Стенбъри няма дори и най-малката представа с какво се занимавате?

— Много добре знаете, че лорд Стенбъри от една година не живее в Англия.

— Да, и също така знаем колко е снизходителен към хората си, особено когато те вършат глупости и не дотам почтени неща. Едва ли ще му стане приятно, ако един ден го призоват да отговаря за това.

В гласът на Алън се появиха ледени нотки.

— Аз сам решавам какво да правя. Негова светлост ми е дал пълното право да пиша каквото си искам.

Сега заговори вторият мъж и пронизителният му глас се извиси в стаята.

— Да не би да ви е дал и правото да бъдете хвърлен в Тауър?

— Всичко това е твърде пресилено, господа. Вие постоянно виждате заплахи там, където те не съществуват.

Един от мъжете се доближи до вратата и Мод се отдръпна. Тя обаче успя да го чуе да казва:

— Короната не харесва това, Дезмънд. А когато короната не харесва нещо, има прекрасни начини да се отървем от досадника. Запомнете думите ми!

Когато вратата на кабинета се отвори, тя бе вече на стълбите. След чутото изобщо не искаше да се среща с тези мъже, затова изтича до спалнята си и хлопна вратата зад гърба си. Въпреки че не може да разбере обърканите им намеци за Тауър и короната, тя осъзнаваше напълно, че приятно очертаващият се ден бе засенчен от тъмен облак. Мод никога не се бе интересувала от политика, дори и когато отблясъците от някои събития достигаха до затънтения Торнууд. Все пак си спомняше как през четиридесет и седма година последният от шотландските бунтовници бе публично обезглавен на Тауър Хил., А обесванията на Тайбърн Хил продължаваха да бъдат масово зрелище. Само мисълта, че подобни нещо заплашваха да станат част от нейния живот и този на Алън, бе достатъчна, за да я накара да потрепери.

По-късно, когато попита Алън какво бяха искали посетителите, той измънка някакъв неопределен отговор и излезе навън. По всичко личеше, че нямаше намерение да ѝ обяснява и да споделя тревогите си с нея.

— Много добре, не ми казвай нищо тогава — каза си тя, докато го наблюдаваше от прозореца как си проправя път покрай носилките и каруците, които изпълваха улицата. — Ще попитам Джеръми!

Слугата, облечен в лилава ливрея, отвори вратата и подозрително изгледа Алън, сякаш от улицата долиташе някаква неприятна миризма.

— Мадам още не приема посетители — безизразно каза той.

„Сигурно е нов“ — помисли си Алън.

— Мадам ще ме приеме — сръза го той и връхлетя покрай него в покрития с мрамор вестибюл. — Кажете ѝ, че Алън Дезмънд е тук и, че става дума за нещо важно. Ще почакам в дневната — добави той, за да покаже на портиера, че къщата му бе позната. Малкият будоар бе облян от слънчева светлина. Алън си наля една чаша и седна в едно от

широките кресла. На масата лежеше последното издание на вестника, но той бе прекалено зает с мислите си и не му обърна внимание. Десет минути по-късно вратата се отвори и Луиз дьо ла Трембрие влезе в стаята. Без обичайния грим лицето ѝ изглеждаше бледо. Косата и бе прибрана под дълъг копринен шал, а над нощницата си бе наметнала един брокатен халат.

— Още е толкова рано, Алън! Вдигна ме от най-сладкия сън.

— Вече е почти следобед, Луиз. Време е да ставаш.

Луиз седна в едно от креслата, а една камериерка донесе поднос с две чаши какао. Остави ги на масичката и побърза да излезе, като внимателно затвори вратата след себе си.

— Нали знаеш, че никога не се будя преди два. Какво толкова се е случило, че се видя принуден да ме измъкваш от леглото?

— Тази сутрин ме посетиха две лица от Адмиралтейството.

Луиз мълчаливо го изгледа.

— Пийни една чаша какао — каза най-накрая тя и пое едната чаша.

— Не, благодаря. Вече си налях от чудесната ти мадейра. В момента тя повече ми харесва.

— Какво искаха от теб?

— Предупредиха ме, че малките ми безобидни пиеси били твърде многозначителни и, че трябвало да се откажа да ги поставям на сцена. Бяха много прочувствени. Засега нямат основания за по-сериозни подозрения, с изключения на явните ми предпочитания, които личат от творбите ми. Поне засега в Англия това не е достатъчно, за да ме обвинят в предателство.

Луиз внимателно го наблюдаваше над чашата си с какао.

— Наистина ли мислиш, че това е всичко?

— Да, защото в противен случай едва ли биха си правили труда да ме предупреждават. Но каквото и да е, това означава, че вероятно ме наблюдават и по всяка вероятност за в бъдеще няма да мога със същия успех да играя ролята на куриер.

— Да, така е. Няма да е зле за известно време да намерим друг за тази работа.

Алън внезапно се изправи, отиде до прозореца, дръпна дантелената завеса и се загледа в оживената улица.

— Често казано, вече започвам да се питам дали всички тези усилия имат някакъв смисъл. С всяка измината година фамилията от Хановер укрепва все по-здраво позициите си и завръщането на Стюартите изглежда все по-малко вероятно. Когато кралят се оттегли, на престола ще седне внукът му, а той е много повече англичанин от двамата Джордж. Не виждам голяма възможност за промени особено сега, когато Пит стана министър-председател. Войната, в която ни въвлече, ще укрепи още повече консервативните позиции сред обществото. Никой няма да приветства радикални политически промени, когато страната се намира под заплахата от вън.

— Но, моля те, каква ти заплахата! Тази война има за цел единствено изземането на богатите колонии от Франция. — Тя върна чашата на масата и въздъхна. — Страхувам се, че ще се окаже принудена да се върна във Франция, ако хората се настроят прекалено враждебно към французите. Всичко вървеше толкова добре. А сега нещата се влошиха. Тези събития поне принудиха генерал Уилкс да се върне обратно в Англия.

Алън пусна пердето, отиде до студената камина и се подпря на перваза.

— Да, вярно е.

— Подозирам, че истинските ти интереси са насочени към него. Предупреждението май дойде тъкмо навреме. Така ще можеш за известно време да оставиш нашата обща цел и да се съсредоточиш върху личното отмъщение.

Алън се усмихна.

— Не отричам. Видя ли го в какъв шут се е превърнал? Наблюдавах го снощи и едва разпознах в него човека, който причини всички тези злини на семейството ми. С годините той се е превърнал в един дебел и самодоволен развратник.

— Въпреки всичко той продължава да бъде опасен. Само ако можеше да разбере кой си в действителност...

— О, надявам се един ден да го разбере.

Луиз се загледа в Алън, който небрежно се подпираше до камината. С високото си стройно тяло, обиграната походка, семплия редингот и дългата пъстра жилетка той повече имаше вид на човек, който с охота би разисквал последните модни тенденции. Но това впечатление оставаше само докато някой се взреше по-подробно в

издълженото му, привлекателно лице с широка уста и тъмнозелени, искрящи очи. Над челото му падаше един тъмен кичур, останалата част от косата му бе опъната назад и вързана на опашка. Елегантната му вратовръзка се спускаше небрежно над редингота, който стоеше като излят върху мускулестото му тяло. Дългите му пръсти и грациозните му ръце се движеха непринудено, но издаваха спотаена сила. Същата сила прозираше и под простите, изпънати панталони, които прикриваха силните му бедра и прасци. Ако беше малко по-млада...

— Затова ли му подхвърли твоята красива малка актриса? И тя ли е част от плана ти за отмъщение?

Алън бързо се огледа.

— Тя може да се окаже полезна.

Луиз се засмя и оправи ръкава на халата си.

— Тя може да се окаже твърде полезна. Доста е красива и никак не е глупава. Освен това си пада и малко упорита. Нищо чудно и тя да има някои идеи по въпроса.

Алън отново седна в креслото и кръстоса крак върху крак.

— Мод ще направи това, което ѝ кажа. Тя ми е много благодарна за това, че ѝ помогнах да успее на сцената.

— Трябва по-често да излизате сред обществото. Тя все още е твърде плаха, но с малко повече опит и уместни забележки много скоро градът ще падне в краката ѝ. Генералът може много да ѝ помогне за това.

— Не ми се иска да става точно по този начин — рязко отвърна Алън. — Тя няма да се обвързва интимно с него. Нейното предназначение ще бъде да го примамва, докато не дойде време да се намеся аз.

— О, мосьо Дезмънд! — смеейки се, каза Луиз. — Толкова си проникателен за някои неща и толкова сляп за други. Не може да си представиш колко силно си хлътнал по тази Мод. Права ли съм?

— Разбира се, че съм привързан към нея — отвърна Алън, като отбягваше погледа ѝ.

— Но доста повече, отколкото си представяш.

— Не съм дошъл тук, за да говорим за това.

Работата беше там, че не можеше да обсъжда с Луиз чувствата си към Мод, защото и той самият не ги разбираше напълно. Би предпочел

по-скоро да умре, отколкото да я въвлече в опасното начинание, на което се бе посветил, и въпреки всичко бе готов да я използва като примамка за генерал Уилкс. Но без това да я застраши по някакъв начин, каза си той. Тя му трябваше, за да му помогне да притисне генерала, преди да свърши с него. Мисълта, че Мод можеше да се озове в леглото му, бе абсолютно неприемлива. Не биваше да стига до там. Но как щеше да избегне появилото се у нея подозрение и противоречиви мисли? Той поклати глава. По никакъв начин не биваше да позволява на една жена, на която и да е жена, да се меси в далечните му цели.

— За съжаление Мод видя мъжете тази сутрин. Тя започна да ме разпитва защо понякога изчезвам така внезапно и защо често отсъствам от дома.

— Кажи й, че това не я засяга.

— Така и направих.

Луиз взе чашата му, за да я напълни, като направи същото и със своята.

— Това е много по-разумно. Трябва да измислиш някаква основателна причина, за да притъпиш съмненията й.

— Какво например?

— Това ти трябва да решиш, не си глупав. Сигурна съм, че все ще измислиш нещо. Нека да вдигнем наздравицата, а след това заедно да съчиним някаква история за твоята малка Мод.

— Няма да е необходимо — каза Алън и взе чашата си. — Бих искал да остана тук през следващите няколко дни. Трябва да завърша поредната си пиеса и мисля, че е по-добре да не се срещам с хората от Адмиралтейството.

— А твоята актриса? Какво ще си помисли тя?

Той вдигна рамене.

— Ще се опитам да измисля нещо. Тя е свикнала с изчезванията ми.

— Домът ми остава на твое разположение толкова време, колкото пожелаеш — каза Луиз. — Може би няма да е лошо да ми погостуваш известно време. Тъкмо ще ми помогнеш да изработим най-добрия план за това как да разпратим последната пратка писма.

Тя се наведе, махна дантелената покривка, с която бе покрит подносът, и откри боядисаната в ярък цвят окръжност в средата на

потъмнялото дърво. Когато вдигна чашата си и погледна през размътеното стъкло, светлото петно придоби очертанията на един младеж с бяла перука, голяма яка — жабо и син ешарп, опасан около кръста.

— За краля отвъд морето и неговия красив принц Чарлз! — вдигна на здравица тя.

Алън също вдигна своята.

— За краля и принца!

ГЛАВА 11

Алън не се появи в театъра нито през деня, нито на вечерното представление. Всъщност трябваше да изминат цели две денонощия, преди Мод да го види отново, и то по време на една от репетициите, когато той обяви, че след две седмици трупата заминава на поредното си турне. Преди да си тръгне, той ѝ подаде един току-що отпечатан памфлет.

— Това е една нова пиеса. Ще играеш главната роля в нея, така че е най-добре да започнеш да я учиш още сега.

Тя понечи да каже нещо, но той вече бе профучал по стълбите и излизаше през вратата. Обхваната от противоречиви чувства, тя разлисти буклета. „Пердита, дъщерята на нощния пазач“. Още едно предизвикателство към авторитета на краля, помисли си тя. Безразличието на Алън ѝ причиняваше болка, но много повече я тревожеше студеното му отношение и начинът, по който си играеше с опасността. И то точно когато нещата помежду им бяха тръгнали толкова добре!

Джеръми ѝ бе помогнал твърде малко в усилията ѝ да разбере с какво се занимава Алън.

— Най-добре е ти да го попиташ — каза той, когато Мод го дръпна встрани и му разказа за сърдитите посетители.

— Но те приличаха на много важни личности. Освен това ги придружаваха войници! Какво могат да искат от Алън?

— Униформите на войниците не бяха ли на кралската гвардия?

— Не знам. Всички униформи ми изглеждат еднакви.

— Жалко, че не си могла да ги разпознаеш — каза Джеръми и замислено потърка брадичката си. — Виж какво ще ти кажа. Ти много добре познаваш комичните персонажи на чужденци, които са в изобилие в пиесите на Алън. Ето, и моята роля е една от тях. Много често те са германци и осмиват дебелия, надут, развратен и твърдоглав германски господар. На кого ти прилича той?

Мод ококори очи.

— Хановер! Но да, разбира се. Това е карикатура на крал Джордж.

— Точно така. Засега няма закон, който да забранява осмиването на краля и министрите му — Уолпъл бе безжалостно осмян на сцената преди двадесет години, — и въпреки това, в тези размирни времена хората не гледат с много добро око на явната сатира. Понякога Алън направо си движи по ръба на пропастта.

— Но защо не внимава повече? Защо се противопоставя на хора, които само с едно щракване на пръстите могат да го хвърлят в затвора? Какво му пречи да измисля забавни и смешни персонажи, без да стига по-далеч?

— По една или друга причина публиката обича да гледа как се присмиват на властта. И колкото това е по-явно, толкова е по-доволна. Това е характерно за нас, англичаните. Дори и кралят не би посмял да затвори Алън в Тауър за това, че осмива короната. Не, тук трябва да бъдат сериозни причини — тихо добави той.

Мод сложи сламената шапка, която носеше в пиесата, и припряно завърза връзките под брадичката си.

— Всичко ми изглежда твърде пресилено, точно както каза Алън. Но защо все пак не поговориш с него, Джеръми. Опитай се да го вразумиш. Новата пиеса, която ми даде, е още по-опасна от останалите. Господарят-чужденец е не само комичен, той е противен и безчестен. „Пердита“ може да му докара огромни неприятности.

Джеръми заговорнически ѝ се усмихна.

— Алън е сътворил един чудесен образ на краля. Той е глупав, но в същото време е доста сложен характер. Едва ли може да съществува по-опасна комбинация от тази.

Алън се появяваше по време на репетициите, но продължаваше да не прекрачва прага на къщата ѝ. Най-накрая — ядосана, обидена и правеща се на безразлична — тя прие поканата на генерал Уилкс и излезе да пояде с него в Сейнт Джеймс Парк.

Следобедът беше топъл и слънчев и тя носеше пелерина и маншон от тъмнозелено кадифе, гарнирани със светлокафява лисича кожа. Полъхът на вятъра зачерви бузите ѝ и тя бе сигурна, че изглежда много красива и примамлива, въпреки болката в сърцето си.

Генерал Уилкс бе възхитен. Той държеше ръката ѝ през цялото време, като само от време на време я пускаше, за да погали коляното ѝ. Тя небрежно го отблъскваше, но това само още повече го окуражаваше.

— Хайде да вечеряме заедно — прошепна в ухото ѝ той. — После ще отидем в моята къща...

— О, това е невъзможно — непринудено отговори Мод. — Тази вечер съм поканена на един прием и съм длъжна да отида там.

— В къщата на мадам Луиз, нали? И аз имам покана. Значи ще отидем заедно. Знам, че тази вечер нямате представление, и настоявам да ми посветите вечерта. Нима не съм го заслужил с търпението си?

Мод се засмя и прокара покритата си с ръкавица ръка по бузата му.

— Много добре. Ще отидем заедно. — „Но изобщо не се надявай на някакво продължение“ — добави наум тя. По всичко личеше, че генералът мислеше, че тя ще завърши вечерта в леглото му, както често ставаше с актрисите и техните обожатели. Но той грешеше. Въпреки че бе сърдита на Алън, тя още не бе готова да се хвърли в нечии чужди объятия, защото споменът за ласките му бе все още твърде силен. Освен това този нахален, дебел и грозен генерал едва ли бе най-доброто разрешение.

Мод нямаше никакво намерение да ходи на приема у Луиз. Просто една от многобройните покани, които получаваха и на които обикновено не обръщаше внимание. Но тъй като това бе по-добре, отколкото да прекара нощта сама с генерал Уилкс, тя облече най-красивата си бална рокля, накичи се с най-скъпите си бижута и пристигна с каляската на генерала пред обления в светлина вход на къщата на Луиз.

С възхищение забеляза, че това бе една от най-красивите къщи в Лондон. Дългата колонада след портала извеждаше към един просторен вестибюл, облян от светлината на около петдесет сребърни свещника. Огромната бална зала бе украсена с гоблени и картини, а покрай стените бяха подредени редици от украсени с позлата кресла. Оркестърът се бе настанил в една ниша, а широките френски прозорци бяха широко отворени и водеха към градината в задния двор, осветена от множество разноцветни фенери.

Сред насъбралата се тълпа Мод постепенно започна да разпознава някои лица. Залата бе пълна с благородни особи. Генералът, който познаваше повече от тях, с удоволствие ѝ ги представяше. Никога досега тя не бе виждала по-голямо великолепие от тоалети и бижута, събрани на едно място, и очите ѝ ентусиазирано попиваха всяка подробност.

По едно време някой леко я потупа по рамото. Тя се обърна и се озова лице в лице с Алън.

Още преди да успее да каже нещо, Алън учтиво се обърна към генерала:

— Ще ми позволите ли да изиграя следващия танц с мис Мейкджой?

Без да дочака отговор, той я хвана за ръката и я поведе към средата на салона, където се събираха двойките за тържествения, малко старомоден паван. Когато музиката започна, Мод се нацупи и не каза нищо, докато танцовите фигури не ги доближиха плътно един до друг.

— Не очаквах да те срещна тук — язвително каза тя.

— Явно. Как иначе щеше да дойдеш, придружена от този дебелак във военна униформа.

Стъпките ги разделиха и едва след няколко минути тя отново се озова до него.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябваше да си остана вкъщи и да се чудя кога ще се прибереш? Каквото, между другото, правех миналата седмица.

Алън се опита да си придаде виновно изражение.

— Не — каза той, когато тя отново попадна в ръцете му, — но защо не си избра по-подходящ придружител?

— Кого ще избира, си е моя работа.

— Не и когато аз плащам наема.

Тя побесня, но само се усмихна на другия мъж, който я поведе за следващата фигура. Когато прозвучаха последните акорди, тя отново се озова до Алън и двамата грациозно се поклониха един на друг. Веднага след това, за голямо нейно учудване, той я хвана за ръката и я избута през широко отворените врати към по-слабо осветената градина. После я повлече към най-близката алея.

— Генерал Уилкс ще ме търси — запелтечи Мод, докато той я отвеждаше все по-далеч по алеята. — Трябваше да се върна при него.

— Една доскорошна селянка не трябва да изглежда толкова притеснена за обществения етикет — сръза я Алън и най-накрая се спря близо до една мраморна беседка в най-отдалечения ъгъл на парка. Мод издърпа ръката си и разтри китката си.

— Но мога да не разпозная грубиянското държане, когато то се набива в очи.

Той се опря на една колона, скръсти ръце на гърдите си и саркастично се усмихна.

— О, добре тогава, ако аз съм грубиян, то ти си проститутка. Погледни само как си се облякла? Можеш да подлудиш всички мъже наоколо.

Прикритият му комплимент за малко не я накара да забрави колко му беше сърдита.

— Точно затова я облякох — натърти тя. — Искам да подлудя генерал Уилкс.

В очите му блеснаха гневни пламъчета.

— Предполагам, че след това възнамеряваш да го отведеш у дома в твоето... а защо не и моето легло?

— Нали така постъпват всички тези хора тук? Ти самият си ми казвал, че баловете не са нищо друго, освен пазар на плът.

Той се протегна, хвана ръката ѝ и яростно впи пръсти в нежната кожа.

— Не бих желал да приличаш на всички останали!

— Защо не? — попита възмутено Мод. — Ти вече не се интересуваш от мен. Защо да не побързам да се продам добре, докато е време? Едно хубаво момиче не бива да се занемарява.

Тя още продължаваше да сипе предизвикателни думи, когато той я придърпа към себе си и болезнено я прегърна. Мощните му ръце притиснаха кръста ѝ към неговия в желязна хватка. Сега лицето му се намираше толкова близо, че тя почти виждаше как гневните искрици в очите му постепенно отстъпиха място на толкова силно желание, че дъхът ѝ секна.

— Никога повече не казвай това, Мод! Никога! — Настойчивите му устни потърсиха нейните. Тя направи опит да се съпротивлява, но напразно. Напрегнатото му стройно тяло, топлите устни и неутолимото

му желание да я притежава бързо я върнаха към предишните вълшебни мигове и тя зарови пръсти в косата му, за да го придърпа още по-близо до себе си. През последните дни толкова силно бе жадувала тази близост, че повече не желаше да го отблъсква. Езикът му обходи устните ѝ и бързо се плъзна между тях. Мод простена и се отпусна в ръцете му, а тялото ѝ напълно се предаде. Тя се облегна на него, а здравите му, настойчиви ръце трескаво потърсиха корсажа ѝ, обхванаха гърдите ѝ и започнаха яростно да ги мачкат.

Алън я отведе зад колоната. Той притисна тялото ѝ, слабните му докоснаха ханша ѝ и под тънката материя на роклята тя усети как желанието му придобива твърде материални очертания. Тя простена още веднъж, а парещите му устни не слизаха от нейните.

Мод направи опит да извърне лицето си.

— Не... не тук — дрезгаво прошепна тя.

Той я пусна и зарови лице в косите ѝ.

— Мод, скъпа, едва сега, държейки те в ръцете си, разбрах колко много си ми липсвала. Толкова силно те желая.

Тя леко го отблъсна.

— Къде беше? — попита тя и усети как гневът отново започна да взема връх над разгорилото се желание. — Тук с Луиз, нали?

— Повечето време, да. Работех върху новата пиеса и се мъчех да измисля някакъв план за действие.

— Това не е основателна причина да ме изоставяш, без да знам къде си и какво правиш. Поне да ми беше обяснил! Вече се опасявах, че са те арестували.

Сърцето му трепна.

— Арестували? Какво те кара да мислиш така?

— Не си ли спомняш, че и аз видях войниците пред вратата ни онази сутрин?

Алън вдигна рамене.

— О, това ли било. Нали казах да не се притесняваш. Освен това ти ме виждаше от време на време. Нали ти дадох новата пиеса и ти съобщих за турнето?

— Да, на мен и на останалите от трупата. О, Алън, мислех, че означавам нещо за теб? И че ние... ние двамата...

Алън отново я приюти в прегръдките си.

— Знам. Изоставих те, но нямах друг избор. Чакаха ме неща, които не търпяха отлагане. Важни неща. Смятах тези дни да се прибера.

— А дотогава аз трябваше да седя до прозореца, да те чакам и да се чудя къде си. Колко от това време прекара заедно с Луиз?

— Нали вече ти казах, Луиз ми е просто много добра приятелка, която познавам от години. Наистина трябваше да ти пратя бележка по някого, но бях толкова зает. Сега обаче, когато те видях да пристигаш под ръка с този дебелак, така ослепителна, осъзнах какво бях загубил.

Мод се извърна встрани, обърна му гръб и се помъчи да разсъждава трезво. Той наистина се бе отнесъл непочтено с нея и тя почти бе решена да го зашлеви и да се върне при генерала, за да му натрие носа. И все пак...

Имаше ли смисъл? Та тя му принадлежеше — изцяло и завинаги. Тя беше негова и не желаше да допуска никои друг до себе си. Най-малко пък генерал Уилкс.

— Мислех, че ти искаше да флиртувам с генерала — тихо каза тя.

Алън отиде до нея, обви кръста ѝ с ръка и я придърпа към гърдите си. По голия си врат тя усети горещия му дъх, който сякаш я погали с нежно перце.

— Да флиртуваш, не да му се предлагаш. Последното запази само за мен.

Тя се извърна и потърси устните му.

— Какво би казал мистър Дезмънд за една малка вечеря в моята къща?

— О, щом ми се предлага, не мога да откажа. Да тръгваме! В градината има задна врата, която извежда към улицата. Ще се измъкнем оттам, а генералът ще има да се чуди къде си отишла.

Когато двамата влязоха в тъмния вестибюл на къщата на Лейчестър Скуеър, никой не мислеше за вечеря. Дните на въздържание дотолкова бяха изострили апетита на Алън, че той едва се въздържа да не ѝ се нахвърли още в каретата. Отчасти, за да удължи прелюдията и отчасти воден от неудържимия си порив, той се бе задоволил със страстни прегръдки, дълбоки целувки и яростно мачкане на гърдите ѝ, скрити под сатенения корсаж.

Когато прекрачиха прага на потъналата в тишина къща, той вече едва се сдържаше. Дори не дочака да затвори вратата, притисна я към стената, потърси устните ѝ и езикът му се впусна в пламенна игра. После с голямо усилие отлепи тялото си от нейното, хвана я за ръката и я повлече нагоре по стълбите към спалнята.

Когато и последната врата се захлопна зад гърба му, той усети възбудата от предстоящата интимност. Простена и отново я притисна до стената. Жадните му устни трескаво се впиха в нейните, приличаше на човек, който търси живителната глътка живот, и малко по-малко изравни нейното желание със своето. Той разкопча корсажа, освободи гърдите ѝ и зарови лице в белоснежната плът, повдигайки едната и засмуквайки твърдото зърно.

Мод се загърчи под милувките му. Той панически започна да разкопчава малките копченца на роклята ѝ, а тя всячески се стараяше да му помогне. Сатенената рокля се смъкна надолу, следвана от фустите и обръчите. Още преди те да бяха докоснали пода, ръцете на Алън жадно се плъзнаха по бедрата ѝ, сграбчиха женствеността ѝ и накараха тялото ѝ да запулсира от пареща, сладостна болка.

Почти не си спомни кога и той самият се озова без дрехи. Спомняше си само, че докато се събличаше и кръвта яростно кипеше във вените му, тя стоеше и чакаше като древна езическа статуя, огряна от лунната светлина. Той я притисна до себе си и тя видя нарасналия му член, който нетърпеливо я очакваше.

Мод закачливо се усмихна, отскубна се от ръцете му и изтича от другата страна на леглото.

— Ах, ти, палавнице! — дрезгаво извика Алън и се втурна след нея. Почти я докопа за кръста, когато тя се изви и хукна към обратната страна, хвана се за колоната и закачливо се усмихна.

— Не бързай толкова, любими.

На него играта не му се понрави. Той направи няколко малки крачки, но след това светкавично хвана ръката ѝ, метна я на леглото и скочи отгоре ѝ. Зарови пръсти в разпилените ѝ коси и тихо прошепна:

— Не си въобразявай, че можеш да ми избягаш. После без предупреждение се вряза в нея, плъзгайки се все по-дълбоко и по-дълбоко. Мод простена от удоволствие, повдигна долната част на ханша си и той още по-яростно я задълба, сякаш искаше да обсеби тялото ѝ изцяло, а през това време опиянението му достигна до върха,

в който външният свят ставаше излишен. Пръстите му яростно мачкаха гърба ѝ, докато искрата не се превърна в ярък пламък, чийто огнен език ги отведе на седмото небе, за да ги зарее сред хилядите звезди на всепоглъщащото удоволствие.

Алън се стовари до нея. Челото му бе плувнало в пот, едва дишаше. Главата му остана да лежи в нежната падинка на рамото ѝ, докато ръцете му продължаваха да я прегръщат, сякаш не искаха да изпускат последния кратък миг на насладата, която му бе донесла любовта към нея.

Любов? Така ли изглеждаше тя? Неудържимият порив към една жена, желанието да я държи в ръцете си и да слива тялото си с нейното?

Тишината на стаята бе нарушавана единствено от учестеното им дишане и далечния шум на някой закъснял екипаж отвън на площада. Алън се обърна по гръб и я придърпа до себе си. Топлият ѝ дъх пареше врата му, а дългите ѝ коси нежно гъделичкаха голите му гърди. През последните няколко дни, които прекара в къщата на Луиз, той наистина бе престанал да мисли за нея. Но тази вече, когато осъзна колко бе красива, раздразнен от това, че е под ръка с друг мъж, той не можа да устои на изкушението и забрави за всякаква предпазливост.

А ето че сега бе изправен и пред опасността да се влюби. Беше ли наистина готов желанието му към тази жена да измести работата, на която се бе посветил, и целите, които преследваше от толкова години насам? Беше ли готов да захвърли плановите за отмъщение заради едно момиче с огнена коса и очи, които му напомняха за ясната синева, ширнала се над родните му планини?

Той потръпна и се постара да отпъди тези смущаващи мисли. Това бе направо абсурдно. Никога нямаше да изостави целите и потайното си дело. Трябваше да намери начин да ги съчетае с увлечението си по Мод. Сигурно нямаше да бъде чак толкова трудно.

Мод се сгуши по-близо до него и го прегърна.

— Студено ли ти е?

— Малко — отвърна Алън и отмести кичура, паднал над веждата ѝ. — Не отричам, че се мъчех да измисля някакво разумно разрешение, за да се стоплим и двамата.

Премиерата на „Пердита“ се състоя на следващата седмица и пожъна невероятен успех. Мод не разбираше защо трупата трябваше да напуска Лондон точно сега, когато нещата вървяха толкова добре, но не желаше да спори с Алън. Може би в края на краищата той имаше право, защото новата пиеса съвсем явно осмиваше слабостите и глупостта на краля и яростно критикуваше политиката и солдафонщината на министър-председателя, Уилям Пит.

Не ѝ беше лесно да се раздели с града, с неговите прекрасни забавления, ентусиазирана публика, тълпите от почитатели и нарастващия кръг влиятелни запознанства. Но едва ли щеше да ѝ липсва обратната страна на медала: постоянната заплаха от джебчий и крадци, многобройната свита от проститутки и сводници, бедните квартали в Сейнт Джилс и Сафрън Хил, потъналите в мизерия, разнебитени постройки, редуващи се с красиви обществени сгради, като катедралата Сейнт Пол, елегантните градски резиденции и прекрасните обществени паркове.

Градът представляваше необикновена и пулсираща амалгама от падение и величие, бедност и богатство и тя знаеше, че всичко това щеше да ѝ липсва твърде много, докато отново се завърнеха у дома.

За голямо учудване на Мод два дни преди заминаването генерал Уилкс дойде да я посети. Тя не бе чувала нищо за него от злополучния бал и предположи, че той ѝ бе сърдит. Въпреки че седеше доста вдървено в приемната и отказа предлаганите му напитки, той се държа доста възпитано. Дори я покани на езда следващия следобед.

Мод се замисли.

— Добре, довечера е последното ни представление и утре имам свободен ден. Бих могла да ви придружа, но след това трябва веднага да се прибера. Чака ме доста работа, нали разбирате?

— Да, разбирам — отвърна генералът, измъкна една носна кърпа от вътрешния си джоб и я разтърси, за да я разтвори. — И аз не се чувствам много добре. Проклет студ! Мразя зимата!

Дали подозираше нещо за Алън? Но как бе възможно да не подозира след начина, по който напуснаха бала?

Въпреки това, когато на следващия ден те се озоваха в парка, генералът изобщо не отвори дума за това. Той не спираше да говори за заповедите, които очакваше да получи, и за това как се надяваше да го

изпратят в Индия, където Клайв бележеше толкова забележителни успехи. Говореше за всичко, което му идваше наум, но упорита заобикаляше темата за трупата и нейния драматург, Алън Дезмънд.

Мод се държеше учтиво и приятелски, като се опитваше да не му вдъхва прекалени надежди. Уилкс държеше най-вече на това да има до себе си търпелив слушател в лицето на красива дама, а тези две роли тя спокойно можеше да изпълни. Той не пускаше ръце ѝ и не настояваше да го придружи до дома му, за което Мод му бе много благодарна.

Всъщност тя почти си мислеше, че разходката бе преминала чудесно, когато откритият файтон излезе на улицата и тя видя група хора, застанали на тротоара и чакащи да освободят пътя. Точно на кръстовището се бе счупил подпорният прът на една носилка и мъжете, които я оправяха, бяха блокирали цялото движение. Студеният вятър разрошваше космите на кожата, с която бе обточена качулката на пелерината ѝ. Пъхнала ръце в маншона, Мод небрежно се оглеждаше наоколо, чакайки да настъпи някакво раздвижване, когато изведнъж замръзна на място.

На не повече от десет стъпки от файтона един слаб, нисък мъж упорито наблюдаваше работата на мъжете. Мод се отпусна на седалката и трескаво задиша, защото бе разпознала Семюъл Рамзи, адвокатът от Торнууд! Тя побърза да се сниши на възглавницата, прихлупи качулката си и извърна глава. Генерал Уилкс продължаваше да дърдори и не забеляза нищо друго, освен че тя бе скъсила разстоянието помежду им. Те изчакаха така в продължение на няколко безкрайни минути, през които Мод не посмя да погледне встрани, защото имаше чувството, че погледът на Рамзи бе прикован на тила ѝ. Когато улицата се освободи и те потеглиха, тя се обърна и с облекчение видя как той се завтече нанякъде, очевидно забързан по някаква спешна работа.

Макар да бе сигурна, че не я беше разпознал, тя се прибра дълбоко разтревожена. Дали още търсеше Мод Мелингам, за да я вкара в затвора за кражба? Загубата на брошката ѝ се струваше толкова отдалечена във времето, че тя бе почти забравила за случката. Но познавайки характера на лейди Джулия, нямаше нищо чудно в това, че тя продължаваше да я преследва. Лейди Джулия никога не си

позволяваше да прощава или да забравя! Колкото по-скоро Мод напуснеше Лондон, толкова по-добре.

Същата вечер намина Джеръми, за да вземе някои от кутиите, преди да започне да подрежда багажа във фургона.

— Сигурно ти е много мъчно да се разделиш с хубавата си малка къща — каза той и се огледа в красиво подредения вестибюл. — По време на пътуването ще си доста далеч от подобни удобства.

Мод го хвана под ръка и го въведе в салона.

— Знам. Няма да ми е много лесно, но може би е време малко да попътувам. Лондон е един вълнуващ град, но от време на време животът в него става досаден. Не мога да се съобразявам с това през цялото време. Все още съм нова тук, нали знаеш?

Джеръми нежно я погъделичка под брадичката.

— Хубаво е, че не си го забравила. Аплодисментите са в състояние да замаят главите на лекомислените момичета. Малко повече слава и те вече мислят, че са най-големите знаменитости, които някога са стъпвали на сцена.

— Това едва ли ще се случи с мен, докато ти и Алън сте до мен, за да ми напомняте колко много още имам да уча. Искаш ли да пийнеш нещо топло, преди да излезеш на студа?

Джеръми седна на облегалката на едно от креслата и впери поглед в нея.

— Не, благодаря. Имам още много работа до довечера.

Мод седна на канапето, опъна крака и се загледа във върховете на сатенените си пантофки. Изобщо не забеляза как Джеръми отчаяно се мъчеше да отклони очите си от тънките глезени, обути в бели чорапи с избродирани черни цветчета.

— Джеръми, нали знаеш колко много те обичам — започна тя.

Джеръми се засуети да изтупва някаква въображаема прашинка от ръкава си.

— Моля?

— Да. Ти си ми като... ами да, като истински брат. Кажи ми какво да правя с Алън.

Джеръми помръкна.

— Скъпа Мод, едва ли мога да ти кажа нещо повече за Алън, отколкото ти самата знаеш за него.

— Но ние се познавате от толкова много време. Дали не иска да напусне Лондон, защото усеща, че се намира в опасност.

— Ти сигурно предпочиташ да останеш тук, в града.

Тя отвори широко сините си очи.

— Не. Напротив, искам да замина почти толкова скоро, колкото и той. Но след посещението на онези двамата започнах да се притеснявам, че може би е казал или направил нещо нередно и така си е навлякъл гнева на властите.

Джержми задържа погледа си върху профила ѝ, очертан на фона на процеждащата се сива светлина през покрития със завеси прозорец.

— Струва ми се, че предупреждението им само затвърди упоритостта му. Но той си е такъв. Никога не съм го виждал да действа лекомислено.

— Но нима не разбира, че това, което прави, засяга всички нас? Особено мен!

Той внезапно се надигна и воден от неясен порив, седна до нея и взе ръката ѝ.

— Мод, ти си толкова прелестна и наивна едновременно. Не искам да те гледам как страдаш.

— Знам, че съм наивна, но ще го преодоляя.

— Да, така е. Наистина много успешно се справи с нападките на Кити и Франсис, и ги постави на мястото им. Но Алън... е, да кажем, че той не е като останалите. Вярно е, че обича жените. Но не е и някой разхайтен развратник. Той просто е различен.

— Да, знам. Всички тези тайнствени изчезвания и появявания. Отначало си мислех, че се среща с други жени, но сега вече не съм толкова сигурна.

Джержми пусна ръката ѝ и се облегна назад.

— Знаеш ли с какво се занимава?

— Не, но бих желала да знам, защото ужасно се страхувам да не се замеси в нещо опасно.

— Ти наистина го обичаш, нали — тихо попита той.

Мод се изправи, отиде до прозореца и отмести дантелената завеса.

— Не знам защо би трябвало да е така — горчиво отвърна тя. — Той изчезва и никога не ми казва къде отива. Не желае да излизаме заедно. Знаеш ли, че той почти буквално ме подхвърли в ръцете на

генерал Уилкс, но слава Богу, не ми позволи да го поощрявам. Той е надменен, арогантен и егоистичен!

Тя бе толкова заета с изброяването на недостатъците на Алън, че не забеляза Джеръми, който бе застанал съвсем близо до нея.

— Той си е такъв — спокойно каза Джеръми и плахо се пресегна, за да сложи ръце на раменете ѝ. — Предполагам, че ти едва ли би се влюбила в някой обикновен мъж, който по-скоро би изтръгнал сърцето си, отколкото да те вижда как страдаш. — Мод учудено го погледна. — Не — каза той и бързо тръгна към другия край на стаята. — Разбира се, че не. Това е смешно. Изобщо не трябваше да го споменавам. Това няма да се повтори.

— Джеръми — опита се да промълви Мод, — скъпи приятелю...

Той побърза да вдигне обвързаната с въжета кутия до вратата и я подхвана под мишница.

— Скъпа, ако наистина искаш да узнаеш какво се мъти в главата на Алън, най-добре е сама да го попиташ. За всичките години, през които го познавам, не успях да разбера тайната му. Но не му позволявай да си мисли, че... не можеш да имаш свое собствено мнение и свой собствен живот.

— Добре, няма.

— Време е да тръгвам и да се заема с товаренето на фургона. В противен случай никога няма да стигнем навреме в Уиндзор за утрешното представление.

Той напусна стаята и остави Мод по-озадачена и по-объркана от всякога.

На зазоряване, на фона на ръмящия дъжд, фургонът на Стенбъри се затъркаля надолу по Грейт Уест Роуд към Хайнслоу Хийт. Актьорите се бяха скупчили вътре, търсейки защита от режещия студ, като се притискаха до балите с багаж или се гушеха един в друг, за да се стоплят.

Мод седна в един ъгъл, загърна се с топлатата си, обточена с кожа пелерина и пхна ръце в маншона си. Настроението ѝ бе мрачно и напълно подхождаше на лошото време навън. Никак не ѝ бе лесно да се сбогува с кокетния си дом, особено когато Алън не се появи през цялата нощ. Единствената ѝ утеха бе убеждението, че един ден отново щеше да се завърне в него. Турнето нямаше да продължи много дълго

и когато се върнеха, пролетта, носеща нова радост и надежда, щеше да чука на прага. Може би дотогава Алън щеше да се помирил с правителството и двамата отново щяха да заживеят в малкия си дом, освободени от всякакви страхове и опасности. Тя бе убедена, че щеше да стане именно така.

Оптимизмът ѝ бе сериозно накърнен, когато тази сутрин Алън не тръгна заедно с тях. Той бе наредил да потеглят и да го изчакат вечерта в Уиндзор. Въпреки окуражителните думи на Джеръми да не се притеснява, че той може да се занимава и с други жени, тя се запита дали нечие топло легло не го бе накарало да остане в града.

Не на последно място, и Джеръми се държеше странно. Той почти не ѝ проговори и упорито отбягваше погледа ѝ. Невидимата бариера, която внезапно се бе изправила помежду им, дълбоко я нарани.

Мод затвори очи и облегна глава на подскачащата стена на фургона. Джеръми щеше да превъзмогне смущението си. Тя щеше да се погрижи това да се случи по-скоро. Трябваше само да се престори, че нищо не се бе случило, и те отново щяха да се радват на предишното си безгрижно приятелство. Нямаше как да не се оправи.

Ами Алън? Е, това щеше да ѝ коства малко повече усилия, но тя щеше да намери начин да го върне отново при себе си. Мод беше убедена, че до завръщането им в Лондон тя щеше да е премахнала всички бариери, които я отделяха от него. Трябваше да го убеди, че само с нея можеше да бъде щастлив.

Да, когато се върнеха в Лондон, всичко щеше да се оправи. Беше убедена в това.

Алън напусна Лондон под лек дъждец, който по пътя до Уиндзор прерасна в проливен порой, през чиято гъста завеса едва успяваше да различи очертанията на градските стени. Влезе направо в обора, където се намираше фургонът и багажът на трупата, и започна да суши дрехите си и да храни преуморения си кон. Вътре бе топло и уютно. Той полегна върху дъхавото сено и реши да си почине.

Свали наметалото си, пхна ръце под тила и се заслуша в почукването на дъждовните капки по покрива. Мислите му се рееха безцелно, но по едно време се концентрираха върху чифт смарагдови очи, украсяващи едно бяло овално лице, сочни розови устни и водопад

от златисточервеникави коси. Той се усмихна и си помисли, че може би сега се сецаше за Мод именно защото първата им нощ бе преминала в подобна обстановка. А каква нощ беше само!

Както бе предположил, след всеки пореден акт сирената в нея ставаше все по-настоятелна. Имаше нещо неподправено и диво в страстното ѝ отдаване, придружено от непрекъснато желание да откликва на желанията му така, че да го оставя едновременно задоволен и изпълнен с благоговение. Никога преди това не бе изпитвал подобно нещо с някоя жена.

Защо тогава да не притича под дъжда и да не я сграбчи в прегръдките си? Не я бе виждал от няколко дни, а от последната им задушевна нощ в малката ѝ къща на Лейчестър Скуеър бе изминала цяла вечност.

Защо ли наистина? „Стегни се, Алън Дезмънд — наум си заповяда той. — Прекалено се притесняваш, а това е обезпокоително.“ Ако се вживяваше извънредно много в чувствата си към тази жена, той като нищо можеше да забрави основната цел, заради която живееше. Това означаваше също да мисли и за бъдещето, което той от дълги години бе забравил да прави. Единственото нещо, което очакваше от бъдещето, бе отмъщението за преживяното страдание. Точно сега не биваше да се отказва, и то когато отмъщението бе толкова близко.

Вратата на обора изскърца и той подскочи. После видя как една дребна фигура, увита в наметало и с нахлупена, подгизнала от дъжда шапка, се вмъкна вътре. Алън стисна дръжката на камата си, но мъжът свали шапката си и той разпозна лицето на Джеръми.

— Какво те води насам? — попита той и се надигна.

Джеръми уплашено се огледа.

— О, Боже! Как ме изплаши! — Той захвърли наметалото и седна върху сеното до приятеля си. В ръцете си носеше четвъртита зелена бутилка и по всичко личеше, че от известно време не се бе разделял с нея.

— Искаш ли една глътка? — попита той и протегна шишето.

— Благодаря. Отлично средство срещу студа. — Алън отпи една голяма глътка и се закашля. — Уф! — възкликна той. — Откъде изрови това? Не предполагаш, че харесваш бренди?

— Нещо взе да ми се услажда. Това е най-силното нещо, което можах да открия.

Алън изтръска няколко сламки от ръкава си и се запита защо приятелят му, който никога не си падаше по алкохола, изведнъж бе открил, че това му харесва.

— По-добре да внимаваш — пошегува се той. — Алкохолът не прощава никому.

Джеръми се усмихна и тъжните му сиви очи леко заблестяха.

— Не се притеснявай за мен, приятелю. Винаги успявам да се задържа на краката си. Но защо стоиш тук, а не си в хана?

— Пристигнах преди малко и трябваше да се погрижа за коня. Искях да изчакам малко, докато дъждът понамалее. — Алън обви раменете си с ръце. — Забелязвам, че доста си пил. Защо не престанеш?

— Не съм пиан — опита се да протестира Джеръми и завинти капачката.

— Знаеш ли, само един път съм те виждал пиан, Джеръми. Спомняш ли си добрите стари времена?

Джеръми се засмя.

— И още как! Тогава се срещнахме за първи път. Беше на панаира в Дърхам. Онзи нахален фокусник ме предизвика.

— Да, но ти му даде да се разбере. Той обаче реши да те сломи чрез пиене. Явно това му се удаваше много по-добре, отколкото триковете. А ти, между другото, беше най-добрият фокусник, когото някога бях виждал. И все още си такъв.

Бузите на Джеръми поруменияха от удоволствие.

— Толкова сте добър към мен, сър — отвърна той и размаха бутилката. — Тогава бях толкова пиан, че изобщо не можах да разбера какъв беше ти. За първи път виждах толкова отслабнал младеж. Шотландският ти акцент бе толкова плътен, че можеше да се разреже с нож. А ти самият беше толкова сърдит на света, че само търсеше някого, с когото да се заядеш.

— Да, спомням си — отвърна Алън и в очите му проблеснаха гневни пламъчета. — Това бяха лоши времена. Приличах на разбеснял се планински поток, който търси реката, която да го приюти. Тогава се появи ти и ме запозна с графа.

— Аз просто ти посочих реката. Талантът и амбицията ти помогнаха да се издигнеш.

Алън внимателно се взря в приятеля си. Джеръми бе само няколко години по-голям от него, а всъщност изглеждаше много по-стар. Когато играеше поредната си роля на сцената или забавляваше публиката с фокусите си, той излъчваше непреодолимо обаяние. Понякога, извън театъра, той изглеждаше объркан и някак си отнесен. Но никога досега не бе търсил утеха в бутилката.

— Добре си живеехме тогава — каза той. — Какво удоволствие бе да пътуваш из страната, да пишеш нови пиеси и да се вълнуваш, когато ги видиш поставени на сцена...

— Разнебитените ханове, пиршествата, жените...

— Тези последните не си ги спомням много-много.

— Така е, защото ги приемаше като нещо естествено. Трябваше ти само да се качиш на сцената и те започваха да ти се лепят като мухи на мед. А аз обирах остатъците.

— Глупости. Може би наистина всичко това е било, но тогава бяхме млади. Нещата се промениха — добави Алън, мислейки си за Мод.

— Да, така е — прошепна Джеръми, мислейки си за Мод.

Конят на Алън се размърда и нетърпеливо изпръхтя. Той стана, погали го по влажната муцуна, измъкна от джоба си половин морков и го предложи на животното.

— Знаеш ли, Джеръми, можеш да постигнеш много по-голям успех извън трупата. С таланта, който притежаваш, спокойно можеш да печелиш само за себе си. Богатите благородници плащат добре за подобни забавления.

— Да, и шарлатаните взимат добри пари, за да предсказват бъдещето. Това ще бъде следващата стъпка.

— Няма да е необходимо. Искях само да кажа, че талантът ти е много над посредствените качества на повечето от актьорите в трупата. Ако го използваш както трябва, можеш наистина да станеш доста богат.

— Ами ти? Да не би да си забогатял от писане на пиеси?

— Много добре знаеш, че не го правя заради парите.

Джеръми отпи още една глътка и избърса уста с ръкава си.

— Същото важи и за мен. Винаги съм се радвал да бъда част от „Стенбъри Плейърс“. — Поне досега — тихичко добави той. — Освен това още тогава реших, че около теб трябва да има някой, който да

обуздава прекалено буйните ти политически амбиции. Поради липса на друг това правех и правя аз.

Алън подръпна ушите на коня.

— Да не би да съм длъжен да ти благодаря за това?

— Няма нужда. Удоволствието е само мое. — Той отново надигна шишето.

Алън рязко се втурна към него и му отне шишето.

— Хайде, стари приятелю! Мисля, че и двамата имаме нужда от една хубава вечеря, дори и да трябва да повървим известно време под дъжда. Сега не е време за носталгия, навън и без това е достатъчно влажно и мрачно.

Съпротивата на Джеръми се стопи в лека усмивка, когато долови съчувствения поглед на Алън.

— Ти си босът — отвърна той и се изправи.

ГЛАВА 12

Когато напуснаха Лондон, Мод нямаше никаква представа кои места щяха да посетят, но тя изобщо не предполагаше, че турнето им ще завърши в Бристол. Бе чувала да се говори за Бристол, но не мислеше, че това ще бъде последното място, в което трупата ще изнесе представление. Това бе пристанищен град с всички произтичащи от предназначението му злини. Йорк, Линкълн, Оксфорд, който и да е друг град щеше да бъде сто пъти повече за предпочитане.

Въпреки това те поеха по западното шосе към Бристол, минавайки през Рийдинг, Нюбери, Бат, Уелс, и всичко това по настоятелно искане на Алън. Когато пристигнаха в града, се оказа, че не можеха да си намерят дори прилични стаи, но Алън побърза да ги успокои, че всичко ще се уреди. Два дни след пристигането им в залата, където репетираха, влезе един посетител и тя разбра защо бяха дошли в града.

— Генерал Уилкс, вие ли сте това? — извика тя и се запъти към края на сцената, за да го огледа по-добре. — Не очаквах да ви срещна тук.

— Удоволствието е мое, мис Мейкджой. Позволете ми да ви кажа колко съм щастлив, че пътищата ни отново се срещнаха, и то в това необичайно място. — Той я погледна със светнал поглед. — Не може да ми откажете, довечера ще вечеряме заедно!

Още преди Мод да може да отговори, Алън дойде и застана до нея.

— Добър ден, генерале — сдържано поздрави той. — Да не сте си взели отпуск?

— На вашите услуги, мистър Дезмънд. Не е така. Всъщност аз съм тук, защото очаквам последните заповеди. Във Външно министерство най-сетне решиха да ме изпратят на нова мисия. Не вярвам да не сте забелязали, че градът е пълен с войници.

— Да, прав сте, но аз мислех, че това е нещо обичайно за град като Бристол, откъдето тръгват кораби за всички посоки по света.

— Не. Тези приятелчета чакат заедно с мен да оборудват корабите ни. — Той отново се усмихна на Мод. — И все пак трябва да призная, че скучното чакане има изгледи да се разведри от някои по-приятни занимания.

Алън изпитателно погледна към Мод.

— О, да. Вие двамата се познавате доста добре, нали?

— Поканих мис Мод на вечеря. Разбира се, ако желаете, и вие може да се присъедините към нас — добави хладно той.

Алън замислено се почеса по брадата.

— Съжалявам, но вече съм ангажиран. Мод обаче е свободна. Защо не излезеш и не се позабавляваш малко?

Тя го погледна.

— Всъщност аз...

— Глупости — каза той, хвана я за лакътя и я побутна напред. — Малко разнообразие няма да ти навреди. Ти работиш толкова много. Турнето е уморително изпитание, генерале, сигурен съм, че напълно ме разбирате.

— Но да, естествено. Какво ще кажете за осем часа, мис Мейкджой? Ще ви изпратя карета.

Мод нервно издърпа ръката си от тази на Алън.

— Осем ли? Добре, чудесно. Изпратете я в театъра. Ще чакам тук.

— Прекрасно! Наистина прекрасно! Ще се видим довечера. — Той я удостои с един нисък поклон и се запъти към изхода, като не спираше да повторя нещо на себе си.

— Не искам да вечерям с него! — каза Мод през зъби. — Защо ме хвърляш в лапите му?

— Нали ти бях казал, че не е зле да флиртуваш с хора като Уилкс. Той може да отвори доста врати пред теб.

— Точно в този град ли? Освен това той заминава за Индия.

Той я издебна и леко я погъделичка под брадичката, преди тя да се усети и да отблъсне ръката му.

— Това означава, че съвсем скоро ще се отървеш от него нали така?

Мод го изгледа страховито и той се върна към репетицията. Не на последно място гневът ѝ бе породен и от странното му държане спрямо нея. Дори и по време на това ужасно турне той не измени на

навиците си. Нощем често се шмугваше при нея под завивките, събуждаше я и я любеше до премала, а на следващия ден се държеше почти толкова безразлично, колкото с Кити и дори с Ева! Объркването и отчаянието ѝ бяха толкова големи, че тя вече бе готова да заключа нощем вратата си. Може би идеята да излезе с генерала не беше чак толкова лоша. Въпреки че тя не го обичаше, той поне се стараше да ѝ засвидетелства необходимата почит и уважение, и промяната можеше да се окаже благотворна.

Вечерта, когато каретата на генерала я отведе до един от луксозните ресторанти близо до брега, тя се бе поуспокоила. Портиерът я въведе веднага при генерал Уилкс, който я чакаше в едно малко сепаре на първия етаж. Мод пристъпи към високия прозорец, който гледаше към кея. Дори и по това време на деня на пристанището кипеше трескава дейност: покрай камарите от стока, която току-що бе разтоварена или очакваше да бъде натоварена, се суетяха носачи, счетоводители, търговци, морски капитани и моряци. Окачените на една гирлянда лампи хвърляха златисти отблясъци върху влажния паваж и очертаваха тъмните контури на мачтите на закотвените малко по-навътре кораби.

— Имам чувството, че кейовете изглеждат по-красиви вечер, отколкото през деня — унесено каза Мод, докато Уилкс сваляше пелерината ѝ.

— Красотата е най-малкото нещо тук — каза той и също погледна през прозореца. — Тук са струпани толкова много стоки, които рядко могат да се видят по други места в Англия. Всеки ден се създават и разсипват богатства. Хайде, елате, всичко е готово. Надявам се, че обичате печени стриди и месо от петел. Това са специалитетите на заведението.

Той дръпна един стол с висока облегалка и я настани до малката кръгла масичка.

— Ухае прекрасно! — каза тя и оправи широката си пола. — Сигурна съм, че ще ми хареса.

Въпреки че изпитваше известна неприязън към Уилкс, Мод не се съмняваше, че той щеше да се постарее да задоволи всичките ѝ капризи. С успокоение забеляза, че не възнамеряваше да я закача. Тя, разбира се, знаеше, че освен красивите жени генералът обожаваше

хубавата храна, и съвсем скоро цялото му внимание бе погълнато от отрупаната с блюда маса.

— Всички ли тези кораби са ваши? — попита Мод не толкова от любопитство, колкото да поддържа някакъв разговор.

Уилкс отчупи хрупкавото крайче на хляба и го пхна в устата си.

— Не. Нашите са закотвени малко по-надолу. Всички са готови, с изключение на капитанския кораб. Аз пожелах да го ремонтират изцяло. Никой достатъчно разумен джентълмен не би се съгласил да плава на такава разнебитена черупка. Казаха ми, че след около четири седмици корабът ще бъде готов.

— Щом си позволявате такова голямо закъснение, излиза, че нещата в Индия не са чак толкова спешни.

— О, за голямо мое съжаление аз не отивам в Индия. Хората от Външно министерство никога не биха направили подобен жест към мен. Не, отивам в колониите.

— Колониите?

— Америка. По-точно във Филаделфия. Надявам се, че няма да остана там прекалено дълго. Проклетите французи са виновни. Но и местното население създава неприятности. Задачата ми е да ги смажа и аз ще ги смажа!

— Но Америка не е ли... твърде примитивна? Индианци, дива природа, прашни малки градчета...

— Да, така е. Там човек наистина забравя за цивилизацията, с изключение на онази част, която взима със себе си. Но дългът ме зове. Щом кралят е наредил, заповедите трябва да се изпълняват, макар нещо да ми нашепва, че това са по-скоро заповеди на министър-председателя Пит. Няма ли да си доядете петела, скъпа? Не? Нека ви помогна тогава, ако нямате нищо против...

Той протегна ръка, пренесе половината от месото в своята чиния и лакомо го захапа. Тя го наблюдаваше, като се надяваше, че погълнатата храна и виното щяха да притъпят сетивата му и той нямаше да пожелае някое по-особено продължение на вечерта.

Тя се оказа права. Когато доядоха десерта и изпиха поднесеното им кафе, генерал Уилкс бе толкова пиян, че едва се държеше на крака. Той се затрудняваше да говори и когато Мод нежно го поведе към канапето, за да го положи да легне, той веднага захърка. Тя духна свещите, остави една да свети, грабна пелерината си и излезе навън.

Там я чакаше наетата карета. Качи се в нея и нареди на кочияша, който не я очакваше толкова скоро, да я заведе до хана. Точно когато поставяше крак на стъпалото, зад гърба ѝ някой я повика по име:

— О, не мога да повярвам, но това е мадмоазел Мейкджой — каза един мазен глас с обигран френски акцент. — Каква приятна изненада!

— Мосьо дьо ла Превалоа? — извика Мод, която веднага разпозна французина. — И вие ли сте в Бристол?

Той поднесе ръката ѝ към устните си. Дългите му мустаци леко я погъделичкаха.

— Mon Dieu, та аз прекарвам половината от времето си тук! Не си ли спомняте, че се занимавам с внос на вина? А вие, мадмоазел... какво ви води в града?

Мод леко издърпа ръката си.

— „Стенбъри Плейърс“ са на турне и изнасяме представления.

— Значи трябва да посетя театъра — каза той и свали шапката си, украсена с три модни халки. — Нямах никаква представа, че...

— Ще се радвам да ви видя в залата — бързо отвърна Мод и се наметна с пелерината. — Простете — каза тя и бързо вдигна поглед към тъмния прозорец на сепарето, — но много бързам. Надявам се да се срещнем в най-скоро време.

— Да, мадмоазел — отвърна той и я подхвана за ръката, за да ѝ помогне. — Сигурен съм.

Мод се настани и показа глава през прозорчето.

— Лека нощ, мосьо.

— Лека нощ, мадмоазел.

Когато колелата на каретата затрополиха нагоре по улицата, Мод все още гледаше тъмния прозорец и не забеляза погледа на французина, който също гледаше натам и се усмихваше. Нито пък чу тихия му коментар, докато влизаше в сградата:

— О, да, мадмоазел Мейкджой. Със сигурност ще се срещнем отново.

Следващата сутрин бе толкова приятна, че Мод реши да се поразходи пеша до залата, където репетираха. Когато наближи сградата, тя видя Алън, които пресичаше улицата. Бе потънал в дълбок разговор с един непознат мъж и двамата трябваше внезапно да

отскочат встрани, за да не попаднат под колелата на тежко натоварена каруца, която изскочи иззад ъгъла. Каруцарят размаха юмрук и пусна една цветиста ругатня, но те не му обърнаха никакво внимание.

Те я забелязаха и я изчакаха да се приближи. Алън се извисяваше над другия мъж, който беше нисък и жилав, с кръгло розово лице и светлозелени очи. Дрехите му бяха изцяло черни и в първия момент Мод си помисли, че е свещеник. Думите на Алън опровергаха впечатлението ѝ.

— Това е най-новият член на трупата ни, мистър Бенет. Позволете ми да ви представя Мод Мейкджой, певица, танцьорка и невероятна актриса.

Мод протегна ръка и леко се поклони.

— Очарователната Пердита! Ваш покорен слуга, мадам — отвърна той със странен акцент и поднесе ръката ѝ към устните си. — Джошуа Бенет от Ню Йорк. Радвам се да се запозная с вас.

— Колонист? — извика учудено Мод. — За първи път се запознавам с някого от колониите.

— Ние не сме по-различни от вас. Но, Дезмънд, тя е прекрасна! Доколкото разбирам, тя е перлата на трупата?

Алън свойски прегърна Мод.

— Да, така е.

— Ще предизвика истинска сензация в Ню Йорк. Градът ще пощурее. Няма да съжаляваш, уверявам те.

— Джошуа се опитва да ме убеди да отведе трупата в колониите. По-точно, в Ню Йорк. Казах му, че и дума не може да става.

Пред очите на Мод изведнъж изникна гледката на огромния разбунен океан, които разделяше Англия от Америка.

— Слава Богу! Ню Йорк се намира твърде далеч. Но ще се радвам да чуя разказа ви за града и новите земи. Ще ми направите ли това удоволствие, мистър Бенет?

— Както пожелаете, мадам. Ще бъда в Бристол най-малко още една седмица и се надявам да променя намеренията на Алън, преди да отпътувам за вкъщи. Току виж съм успял да подобря мнението ви за Америка, докато съм тук.

Мод тайничко се усмихна. Ако той наистина мислеше, че въздействайки на нея, ще успее да въздейства и на Алън, горчиво грешеше.

— Не вярвам да успеете, но с радост ще ви предоставя възможността да опитате — отвърна тя и му се усмихна с най-чаровната си усмивка. — Ще дойдете ли на репетицията?

— Ще се появим по някое време, но сега сме тръгнали да търсим някое кафене, в което да побъбрим — изпревари Алън отговора на Бенет. — Джошуа и аз се познаваме от дълго време. Откакто започна да пътува през океана, той не престава да ме уговаря да посетя Ню Йорк.

— Винаги съм бил убеден, че „Стенбъри Плейърс“ са с едно ниво по-горе от останалите трупи, въпреки че Алън не ми вярва. В Ню Йорк имам малък театър, където винаги ще сте добре дошли.

— И вие ли пишете пиеси? — попита Мод, защото ѝ ставаше ясно, че Бенет е част от театралните среди.

— Някои дреболии, които не струват нищо в сравнение с творбите на Дезмънд. Хората зад океана предпочитат Шекспир, Поуп и Филдинг, в което ще се убедите сама, ако ни дойдете на гости. Ние ценим и красотата. Наистина се надявам, че ще се решите на това пътуване.

Алън поведе приятеля си нагоре по улицата.

— Достатъчно, Джошуа. Колкото и да се опитваш да омайваш звездата на трупата, няма да успееш. Хайде да потърсим някое кафене. Искам да ми разкажеш нещо повече за дивия живот, който водите.

— Див живот ли? Шегуваш се, Дезмънд. Но защо, Ню Йорк е един също толкова очарователен и модерен град като... като Бристол.

— Ще ти е необходимо доста време, за да ме убедиш в това. Мод, бъди добро момиче, кажи на другите, че няма да се бавя.

Тя се загледа в гърбовете им и си пожела да ги придружи. За съжаление в кафенетата рядко влизаха жени. Тя въздъхна, повдигна полите си и влезе в сградата. Въпреки че не желаше да ходи в Ню Йорк, тя искаше поне да чуе нещичко за живота там. Дано да можеше да си поговори с мистър Бенет, преди да отпътува за Америка.

Дните минаваха, без да ѝ се удаде такава възможност. По-късно, когато разбра, че той е заминал за Уелс, тя започна да мисли, че може би никога повече нямаше да го срещне. Сподели това с Алън по време на една от интимните им вечери, но той само ѝ се присмя:

— Повярвай ми, няма нужда да слушаш Джошуа. Той ще ти разкаже само за лъскавата страна. Опитва се да ти представи един

процъфтяващ колониален град, но истината е съвсем друга.

— Откъде знаеш?

— Говорил съм с много хора. Джошуа иска да харесаме града, за да се съгласим да отидем там. Всеки друг би ти казал, че това е един забутан и мръсен пристанищен градец, където властват изключително пуритански нрави. Джошуа например няма да ти каже, че театърът му често се затваря от градската управа, която се опасява от зловредното му влияние сред населението. Той се опитва да поставя само леки пиеси, но тогава пък църквата може да се намеси и да прогони артистите извън града.

— Но защо толкова настоява да отидем там?

— Защото така се надява да спечели малко повече пари и да преживява известно време.

Мод се облегна на стола.

— Не мога да повярвам.

— Но е така. Това е причината, заради която не желая да ходя там. — Той погледна златистите отблясъци в косите, красивото лице и нещо в него се пробуди. Обзет от внезапен порив, протегна ръка и я погали. — Тази вечер изглеждаш изключително. Много ми харесва тази зелена рокля. Цветът ти отива.

Мод се усмихна.

— Но това му казват морско зелено.

— О, не! И ти ли ще започнеш да ме убеждаваш?

— Не — сериозно отвърна тя. — Нямам никакво желание да напускам Англия, още повече за едно толкова далечно място. Но все пак се питам защо още се бавим в Бристол? Нали щяхме да останем само няколко дни? Те станаха доста повече.

Лицето на Алън се напрегна.

— О, просто градът ми харесва. Скоро ще тръгнем. Но междувременно мислех, че трупата се нуждае от известна почивка.

Мод се пресегна, взе гарафата с виното и напълни двете чаши. Двамата се намираха в малко сепаре в ресторанта на хана, където бяха отседнали. То не се различаваше особено от онова, в което бе вечеряла с генерал Уилкс, с изключение на това, че не беше толкова голямо и така модерно обзаведено. Но въпреки това в него бе достатъчно уютно, да не говорим за факта, че тя се намираше тук с Алън.

— Какво прави генералът? — попита Алън, сякаш надникнал в мислите ѝ. — Не те ли е поканил отново на някоя вечеря?

— Много добре знаеш, че е така. Вече се чудя какви извинения да измислям, но той не се отказва.

— Изглежда, не му се заминава чак толкова много? Явно не желае да изостави удобствата на Англия и да се сблъска с трудностите на живота в Индия. Не мога да го укорявам за това.

Мод понечи да го поправи, но после се отказа. Какво значение имаше къде отива Уилкс? По-важното бе, че щеше да се отърве от него и скоро нямаше да се чуди какви извинения да измисля.

— Предполагам, че още държиш да флиртувам с него, без да му давам излишни надежди? Това не е лека работа.

— Е, поне няма да ти навреди. Омайвай го, колкото си искаш, само не се оставяй да те вкара в леглото си. Доставя ми истинско удоволствие да го гледам как страда.

— Ти не ме оценяваш достатъчно. Понякога ми минава идеята да му се отдам само за да ти натрия носа. Повярвай ми, не е много приятно.

Алън я хвана за ръката и я придърпа към себе си. Лицето му бе толкова близо до нейното, че можеше да я целуне.

— Това би било неразумно от твоя страна. Няма да ми е приятно да си те представям в ръцете на негодник като Уилкс.

— Може вече да съм решила — ядосано отвърна тя.

Чертите му омекнаха.

— Искам те единствено в моите прегръдки — прошепна той и се наведе, за да я целуне. Устните му се заеха с чудодейното им предназначение и тя замаяно се отпусна в ръцете му, усещайки изгарящия им полъх. Тоя я пусна и тя се облегна едновременно ядосана на себе си, но неспособна да скрие любовта си. Защо всички ласки, които получаваше, идваха след заплахата да се отдаде на някой друг мъж?

Алън прокара пръст по бузата ѝ, съзнавайки напълно властта си над нея.

— Ти постигна много, Мод, момичето ми. Известността ти е много по-голяма, отколкото си мислех в началото. Сега съвсем спокойно можеш да въртиш на пръста си всички тези надути богаташи, а те да молят за още. Защо не използваш таланта си, за да ги смажеш?

Думите му я объркаха.

— За какво ми е всичко това? За да стана богата и известна. Това не ме интересува. — „Аз искам само теб“ — искаше да добави тя, но предпочете да замълчи. Той прекрасно знаеше, че не можеше да му устои. Ядосана заради собствената си слабост, тя отиде до прозореца, дръпна завесата и се загледа в притихналата улица.

— Какво ще кажеш за мосьо дьо Превалоа? Той също не крие, че ме желае в леглото си.

Алън се облегна и опъна напред дългите се крака.

— Той е французин. Мисля, че няма да сгрешиш, ако стоиш подалеч от него.

— Има и нещо друго, което ме притеснява. Не си ли забелязал как се държи напоследък Джеръми? Много се е променил.

— Да, забелязах. И аз съм притеснен. Опитах се да поговоря с него, но той отрича всичко. Никога не съм го виждал да пие толкова.

— Вчера, на репетицията, отново бе пиян. Едва се държеше на крака. Ужасих се, като го видях.

— Да, но все пак се представя добре и затова не мога да укорявам. Но подобно поведение не е типично за него. Бих искал да разбера защо е така.

Дали да му обясни, запита се тя? После се отказа, защото добре познаваше ревността му. Това можеше да издигне неприятна преграда между двамата приятели. Освен това нямаше как да разбере дали странното поведение на Джеръми бе резултат от последния им разговор в Лондон. Тогава те си размениха толкова малко думи, че те едва ли биха могли да го наранят толкова дълбоко.

Алън протегна ръце към нея.

— Стига сме говорили за обожателите ти. Ела да напълниш чашата ми, да седнеш в скута ми и да помислиш малко и за мен.

Тя се вгледа в самоувереното му усмихнато лице. Заслужаваше да излее чашата на главата му, да избяга и веднъж и тя да го остави сам! Но прекрасно знаеше, че не можеше да го направи. Мисълта да прекара нощта в прегръдките му бе прекалено изкусителна. Тя прекоси стаята, седна в скута му и го обгърна през врата. Той я притисна до себе си, Мод се наведе и праметна крака през страничната облегалка на креслото.

— Сам си напълни чашата — прошепна тя.

— Палавница! — отвърна Алън и плъзна ръка по корсажа към гърдите ѝ. После развърза връзките, повдигна едното от двете млечни полукълба и заоблизва набъбналото зърно. Мод леко простена и около главата ѝ отново се завихри добре познатото вълшебство.

Алън се пресегна и взе чашата си. На дъното ѝ имаше още няколко капчици, които той изсипа върху гърдите ѝ, наведе се и ги засмука с устни.

— О! — прошепна Мод и се предаде.

Той леко захапа твърдата плът. Плъзна свободната си ръка под полата и бавно започна да я движи, доставяйки ѝ неизмеримо удоволствие. Мод се загърчи и го помоли да спре, но той с удоволствие продължаваше да я управлява, сякаш свиреше на разкошен инструмент, търпеливо моделираше усещанията ѝ, докато най-накрая тялото ѝ се изопна като твърда струна. Той почака да чуе стоновете и молбите ѝ да я обладае и едва тогава я отнесе до канапето, където се вряза в нея и двамата заедно достигнаха до съвършения екстаз.

Алън се облегна назад, а сърцето му биеше така, сякаш щеше да излети от гръдния кош.

— Следващия път... — задъхано каза той, — когато те помоля да напълниш чашата ми, ще го направиш ли?

Мод се забави, докато на свой ред успокои дишането си:

— Както пожелаеш, любов моя — тихо каза тя и се усмихна.

Следващата седмица генерал Уилкс реши да даде прием за цялата трупа в дома на кмета на Бристол. Този път Мод нямаше как да му откаже и тъй като вечерта се очертаваше по-скоро като приятна, тя нямаше нищо против. Празненството бе великолепно. На него присъстваха повечето местни благородници, няколко капитана на кораби, богати търговци и няколко дами със съмнителна репутация. Най-префинената част от градския елит поднесе любезни откази, но това ни най-малко не притесни останалите. Мод се забавляваше чудесно по време на танците, различните игри и безбройните закачки, на които бе постоянен обект.

Ако и Алън присъстваше, удоволствието ѝ щеше да е пълно, но тя не го бе виждала от сутринта, когато той отиде да търси Джеръми. Когато наближи полунощ, тя така добре се забавляваше, че се насили

да не мисли за него, за да се отдаде изцяло на удоволствието от вечерта.

Прекара известно време на масата с играта на карти, спечели достатъчно и дори позволи на мосьо дьо ла Превалоа, който неотклонно я следеше през последните два часа, да я изведе в градината. Нощният въздух бе доста по-свеж в сравнение с душната зала и Мод не се противопостави, когато той пое ръката ѝ и бавно я поведе по алеята, която лъкатушеше покрай чемширените храсти.

— Много добре играете — похвали я Превалоа и я погледна внимателно. По издълженото му, обградено със старомодна перука лице падаха тъмни сенки. — Явно актрисата във вас си казва думата. Но нежното ви лице не издава нищо друго.

Мод се засмя и леко се дръпна встрани.

— Не ми беше необходимо много време да разбера, че едва ли бих спечелила нещо, ако бързо разкривах картите си. Много е забавно, наистина, но не ми се иска да се увличам твърде много. Чувала съм толкова много разкази за пропилені богатства по време на игра на карти.

— Много разумно от ваша страна. Колкото повече общувам с вас, мадмоазел Мейкджой, толкова по-очарован оставам. И не само от чара и красотата ви, но и от вашия здрав разум. Това е много рядко съчетание.

— Много сте мил — промърмори Мод и се почувства неудобно. — Може би е време да се върнем в къщата? Вятърът започна да се усилва.

— След малко. — Пръстите му я стиснаха малко по-силно. Когато наближиха до една ниска мраморна колона, той внезапно се обърна и я притисна към хладния камък. Мод се опита да се измъкне, но силното му тяло плътно я притискаше. Той наведе лицето си и дъхът му прогори бузата ѝ. — Знаете, че съм луд по вас. Още когато ви видях във Воксхол, разбрах, че не желая толкова силно никоя друга жена в Англия.

Мод го заблъска с ръце, но не можа да се отскубне.

— Моля ви, мосьо. Защо разваляте впечатлението от приятната ни разходка?

Той я стисна още по-здраво.

— Не мога да чакам повече. Близостта ви тук, до мен, ми действа като буйно вино. Опитах се да ви омая с ласкави слова, приложих всички останали хватки, но вече се уморих. — Влажните му устни обсипваха с трескави целувки лицето и разголената ѝ шия. — Нека да преодолеем това неудобство! Решил съм да ви притежавам на всяка цена!

Тя отчаяно въртеше глава, за да избяга от настойчивите му целувки. Изведнъж той намери устата ѝ, притисна главата ѝ към колоната и проникна в нея с нахалния си език.

Безкрайно възмутена, Мод събра всичките си сили, блъсна го и успя да се измъкне изпод тялото му. Разярена, тя обърса устата си с длан.

— Как се осмелявате, сър!

Мосьо дьо ла Превалоа се разсмя, очите му заблестяха и той отново я сграбчи за ръката.

— Обичам момичетата, които се съпротивляват. Така крайната победа е още по-сладка.

Тя не изчака отново да бъде притисната до колоната. Измъкна ръката си и с все сила го зашлеви през лицето. Той учудено направи крачка назад, но тя връхлетя отгоре му и го избута да падне в един от чемширените храсти. После се обърна и се затича към къщата. Когато от разстояние погледна назад през рамо, видя как французинът отчаяно се мъчеше да се измъкне от гъстия храст с килната перука и накърнено достойнство.

„Така му се пада“ — измърмори тя и спря на терасата, за да пооправи роклята и косите си. Надявайки се, че видът ѝ отново бе станал приличен, тя пристъпи в блесналата бална зала и си запроправя път към вратата. Не бе изминала и десет стъпки, когато пред нея изникна генерал Уилкс.

— Мод, къде се загубихте? Търсих ви навсякъде. О, скъпа — добави той и пое ръката ѝ, — но вие сте толкова бледа? Изморихте ли се вече? Елате, ще отидем вкъщи.

— Не е необходимо — каза Мод, но той я прегърна през раменете и настойчиво я поведе към вратата.

— Глупости. Този прием бе заради вас, знаете ли. Настоявам да ми позволите да ви отведа у дома. Заслужих си го. Бях толкова търпелив.

Мод осъзна, че тази вечер трябваше да призове на помощ цялата си изобретателност, ако искаше да се отърве от генерала, без да го обиди.

— Виждате ли, скъпа — тихо прошепна той в ухото ѝ. — Тази вечер научих, че флотата е готова да отплава. От министерството наредиха след един месец да бъдем в Америка. Корабите са готови и трябва да побързаме, ако искаме да спазим срока. Това ще е прощалната ни вечер, за която искам да си спомням през следващите месеци, когато ще трябва да бродя из дивата пустош на Америка.

Те излязоха във вестибюла. Уилкс целуна ръката ѝ и я помоли да изчака, докато уреди превоза. Мод бе замръзнала неподвижно, докато портиерът намяташе пелерината ѝ, и се чудеше как да излезе от това заплетено положение. Може би вече нямаше значение, че можеше да обиди генерала? Той така или иначе заминаваше, а когато това станеше, Алън нямаше повече да държи на връзката ѝ с него.

— Мод?

Гласът на Алън! Тя се огледа и го видя да се промъква покрай портиера.

— Добре, че те открих! Ела с мен! Нуждая се от помощта ти.

— Къде беше? Чаках те цяла вечер. Генерал Уилкс отиде да търси карета, за да ме отведе у дома си.

— Видях го пред къщата. Ела, ще се измъкнем през задната врата. — Той я хвана за ръката и двамата хукнаха към дъното на вестибюла, където имаше врата, водеща към спалните. Мод забърза след него.

— Но какво ще си помисли...

— Няма значение какво ще си помисли. Сега имаме по-важна работа.

Вратата се захлопна зад гърба им и пред тях се изпречиха стълби, водещи към кухнята и сервизните помещения. Алън се втурна напред.

— Какво искаш да кажеш? Каква работа?

Нахлуха в кухнята и Алън присви очи, докато не видя вратата в долния край на помещението. Той я хвана за ръката и я повлече нататък.

— Става дума за Джеръми. Изчезнал е.

ГЛАВА 13

Навярно бе забравил палтото в някоя кръчма. Тъй като вечерта бе много топла, Джеръми не усети липсата му, докато нощта не бе напреднала порядъчно, а дотогава беше пил толкова много, че вече му бе все едно. И без това в крайбрежните кръчми бе винаги твърде горещо. Те бяха задушни, изпълнени с пара и опияняващи миризми на застояла бира и ейл, кънтящи от шумното веселие на пияни гуляйджии — точно за такава атмосфера копнееше.

Беше се потопил в нея още от ранния следобед, когато бе започнал обиколката си из опушените пивници. За нещастие бе още достатъчно трезвен, за да го съзнава. Забравата още не го бе унесла, така че трябваше да продължава да се препъва по крайбрежната ивица, докато успееше да го завладее. Все още си спомняше твърде много неща. Спомняше си, че за първи път в живота си бе разкрил душата си и, че споменът бе още твърде болезнен, за да може да го понесе. Откакто порасна достатъчно, за да преценява нещата, много внимаваше да не позволява на никого да надникне под тази весела, забавна фасада. Всички, включително и Мод, го смятаха за най-добрия човек, за най-надарения фокусник. Никой досега не бе положил усилия да долови болката зад всичко това и до онзи момент на непредпазливост Джеръми не бе допускал никой да го направи.

А всичко, което бе получил, след като свали маската си, бе един поглед, пълен с такъв ужас и изумление, че нямаше да може да го забрави никога. Ако притежаваше и половината от смелостта, която му бе необходима, щеше да се хвърли в пролива и да се удави. Единствено това заслужаваше, защото бе един нещастен, противен страхливец.

Блъсна вратата и влезе в някакъв осветен коридор. Тази изглеждаше най-зле от всички посетени досега кръчми и това не бе чудно, защото се намираше в края на крайбрежната алея. Няколко жълтеникави лица се обърнаха към него, но по-голяма част от пиячите бяха твърде заети с чашите си и обзети от фалшивата си веселост, за да обърнат внимание на поредния отпуснат, полупиян новодошъл.

Олюлявайки се, Джеръми си проправи път през масите и едва не падна върху бара.

— Имаш ли бира? — измърмори той.

Пълният мъж зад бара обърна към него малките си, сурови очи.

— Имаш ли пари?

Джеръми сложи със замах няколко пенса на бара и ги плъзна към него. Парите още не бяха стигнали до края, когато изчезнаха в огромната лапа на съдържателя.

— Нека да си остане между мен, теб и чашката, но май вече порядъчно си сръбнал — отбеляза мъжът, като побутна една плоска, зелена бутилка към Джеръми, а той я сграбчи за късото гърло.

— Не съвсем, добри човече — измънка и я пхна под мишница.

Огледа се и видя, че двама ставаха от една маса в един тъмен ъгъл, далеч от полюшващите се фенери, които осветяваха предната част на помещението. Взе една чаша и забърза към масата, за да я заеме, преди да го е изпреварил някой друг. Тъкмо се бе настанил на стола, когато от съседното сепаре един мъж го хвана за ръкава.

— Ха, че това е човекът с птичките, дето игра в представлението! Онзи ден го гледах. Изпей някой птича песен.

Джеръми дръпна ръката си.

— Сбъркал си адреса — измърмори той и се наведе над бутилката.

Една жена, която седеше в сепарето, се наклони напред и опули очи срещу него.

— Познавам го. Джоуи е прав. Къде е малкото ти приятелче в клетката, дето пее и говори? С теб ли е?

— Знаех си, че е той. Хайде, бъди добро момче, изсвири ни няколко...

— Остави ме на мира! — сопна им се Джеръми. — Бъркате ме с някого!

— Добре де, добре — изсумтя презрително жената. — Мисли си, че е нещо повече от нас, обикновените хорица.

— Хайде, хайде, той е добро момче. Можем да опитаме някой и друг фокус. Да се позабавляваме...

— Остави го, Джоуи — започна да го увещава жената, когато Джеръми ги изгледа свирепо. — Искат да си пие сам, остави го. На мен не ми пука.

За негово облекчение те се върнаха към собствените си разговори и го оставиха да пие на спокойствие. Погълна първата чаша наведнъж, като се задави и задъха от огнената димя, която остана в гърлото му, след което отново напълни чашата. Не след дълго щеше да дойде забравата. В този тъмен ъгъл вероятно никой нямаше да го закача, така че можеше да легне на масата и да поспи до сутринта.

Утре. Същите спомени, същата болка и същото разрешение. После вдругиден, и в по другиден...

Пресуши и втората чаша. Трябваше да има друг начин да се справи с това, но проклет да е, ако го знаеше.

Погледът му започна да се замъглява и стаята се завъртя. Откъм предната част на помещението се разнесе оглушителен шум, но той не можеше да види ясно какво става. Стаята се изпълваше с хора, мъже с яркочервени униформи, с дълги пушки...

Бе достатъчно трезвен, за да усети студа, който обгърна цялото му тяло, когато осъзна кои са. Настана суматоха, чуха се викове, щом мъжете се втурнаха из помещението. Те сграбчваха всеки, който бе в състояние да се движи, и го запокитваха към предната част, където фенерите хвърляха зловещата си светлина в изплашеното му лице. Джеръми трескаво се огледа, за да открие друга врата, и съзря един мрачен коридор със стълбище, което водеше към приземния етаж. Бе потънало в тъмнина, но ако успееше да се добере до него, със сигурност щеше да го изведе навън.

Той се наведе и започна да се промъква покрай мрачните сепарета към стълбите, преди да го забележат.

— Я гледай какво си имаме тук!

Една ръка го сграбчи за яката, дръпна го назад, след това го вдигна във въздуха и го завъртя. Той успя да различи огромната, облечена в червено фигура, която държеше, и едно ухилено месесто лице. Джеръми размахна безпомощно ръце и се опита да удари тази омразна муцуна, но мъжът го държеше на разстояние.

Жената, което седеше в сепарето, се разпищя, когато друг войник изтръгна Джоуи от нея. На свой ред тя го хвана за свободната ръка и двамата с войника го задърпаха. Жената не преставаше да пици.

— Пусни ме! — опита се да изреве Джеръми през стиснатото си гърло.

— Я го виж какъв е дребосък! Не знам дали капитанът ще го иска — със смях се обади трети войник.

Мъжът, който държеше Джеръми, го вдигна още по-високо.

— Диша, нали? Другото не е важно. Трябва да наберем нужната бройка.

Той изведнъж го пусна долу, после го дръпна силно за ръката и го затегли към вратата. Джеръми се извъртя яростно.

— Никаква проклета тайна няма да успее да ми от...

Войникът се изсмя.

— Какво има? Не искаш да изпълниш дълга си към Бога и краля ли, а? Лошо, много лошо!

Блъсна Джеръми към стената, но той размаха ръце, нахвърли се върху него и успя да удари великана право в стомаха.

— Ах, ти, малък негоднико! — изпъшка войникът и бутна Джеръми към стената, като удари главата му в една от дъбовите греди. Краката и ръцете му отмаляха и стаята заплува пред очите му. Почувства как отново го сграбчиха и тласнаха напред. Последното нещо, което си спомняше, преди лелеяната забрава да го погълне, бе светлината, която подобно на лунни лъчи осветяваше паважа.

За изненада на Мод Алън бе приготвил кола. Не бе посмял да я докара пред вратата и я беше оставил в края на улицата. Той набута Мод вътре, извика на кочияша накъде да кара и се качи до нея.

Мод позна адреса.

— Защо отиваме към крайбрежната ивица? Там ли се е изгубил Джеръми?

— Не се е изгубил. По-лошо. Насила е бил зачислен в армията. Пиел в една от онези долнопробни кръчми, когато нахлул един отряд за насилствено вербуване на войници и подбрал всички, които можели да ходят. Ще отплават, когато настъпи отливът, и трябва да попълнят редиците си.

— В такъв случай не е убит или мъртъв. Когато ми каза, че е изчезнал, се опасявах от най-лошото.

Лицето на Алън бе сериозно.

— Още не е мъртъв, но ще бъде. Познавам добре Джеръми. Умен е, но няма нужната закваска, за да издържи едно пътуване до Индия, а

още по-малко — живота в армията. Гарантирам ти, че ще е мъртъв до един месец.

Очевидната загриженост на Алън едновременно учуди и развълнува Мод. Знаеше, че двамата мъже са приятели, но никога не бе подозирала, че Джеръми значи толкова много за Алън. Тя отвори уста да му каже, че армията не отива в Индия, но той я пресече, преди да е успяла да каже нещо.

— Сега, ето какво искам да направиш. Ще изиграеш най-голямата си роля в живота! Ще отидеш на онзи кораб и ще кажеш на армейския капитан, че си жената на Джеръми, че имате десет деца и, че те ще загинат от глад, ако не му позволят да се върне вкъщи. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Мисля, че да. Но дали ще ме изслуша? Дали в армията позволяват на някои мъже да избегнат насилственото вербуване поради семейни задължения?

— Във флота не, но в армията... Просто не знам. Но си струва да опитаме. Трябва да направим нещо. Няма да допусна това да стане! Няма! Хайде. Да се поупражняваме малко. Представи си, че аз съм офицерът, а ти опитваш да спасиш съпруга си.

Уточняваха подробностите по нейната история, докато колата се клатушкаше по тъмните улици към крайбрежието. Когато спря срещу огромния полюшкващ се върху вълните силует на закотвената шхуна, тя се бе вживяла почти до истински сълзи.

Увери се, че ще ѝ трябват, за да успее да убеди дежурния офицер със студени очи. За щастие на палубата имаше още няколко от неговите хора и тълпа моряци с плитки. Те с нетърпение очакваха отлива. Бе очевидно, че след половин час ще са вече на път.

Мод се хвърли към дежурния офицер. Като ридаеше, умоляваше, падаше на колене и после увисваше на ръката му, тя го призоваваше да остави бедния ѝ съпруг на брега. Офицерът се освободи от нея.

— Кой пусна тази жена на кораба? — извика ядосано той на помощника си.

— Тя ме избута — отвърна той. — Опитвах се да я спра.

— А ти кой си? — обърна се капитанът към Алън.

— Братът на тази нещастна женица. Трябва да ѝ повярвате, господин капитан. Това страдащо семейство има нужда от баща.

Офицерът махна с ръка и един огромен сержант пристъпи напред.

— Къде е този човек? Този... Джеръми Оукс?

Сержантът се наведе към него и отвърна тихо:

— Долу, сър. Той дойде на кораба леко... леко ранен. В главата.

Мод усети Как Алън сграбчи ръката ѝ, и зариди високо.

— Спрете тази врява! Човекът положил ли е клетва?

— О, да, капитане. Това бе първото нещо, което направи.

— Тогава нищо не мога да направя. Вашият съпруг е в армията, госпожо, и ще трябва да приемете този факт. Така нареченият ви „брат“ изглежда здрав. Нека той се грижи за бедното ви, страдащо семейство. А сега и двамата напуснете кораба. Смятаме да отплаваме.

Той им обърна гръб. Мод хвърли на Алън отчаян поглед и отново започна да хлипа, когато двама войници пристъпиха напред, за да ги избутат надолу по стълбите.

— Не можете да направите това! — извика Алън. — Индия ще убие Джеръми. Той няма да оцелее!

— В такъв случай можете да се успокоите — саркастично забеляза един войник, — защото не отиваме в Индия, а в Америка.

Стигнал вече до стълбата, Алън сграбчи перилата и спря.

— Какво казахте? Не отивате в Индия? Но аз мислех...

Мод го хвана за ръката.

— Опитах се да ти кажа. Има промяна в заповедите на генерал Уилкс. Ще се бият с французите във Филаделфия.

— Филаделфия ли? Стига си ме блъскал! — и той на свой ред тласна войника. — Почакай само минутка. Америка ли?

— Точно така. И ако не искате да отпътувате с нас, по-добре слизайте веднага от кораба.

— Само за момент. — Той се наведе, за да мине покрай войника, и се спусна към капитана. — Искате ли още един новобранец?

Капитанът го погледна изненадано, а Мод изпищя ужасено.

— Ако имаш предвид себе си, разбира се. Винаги може да ни потрябва силен, здрав мъж.

Откъсвайки се от хватката на войника, Мод изтича към Алън.

— Какво правиш? Полудял ли си?

— Отивам в армията. За мен това е единственият начин да се погрижа Джеръми да остане жив.

— Ами аз? Алън, не можеш просто така да заминеш и да ме оставиш!

Капитанът я погледна отвисоко.

— Вашата „сестра“ изглежда много привързана към вас.

— Сър, може ли за момент да си взема сбогом.

— По-добре е да побързаш. На този кораб няма място за жена.

Алън хвана Мод за лакътя и я поведе към перилата. Той се наведе съвсем близо до изплашеното ѝ лице и прошепна:

— Иди да намериш Джошуа Бенет. Кажи му, че съм променил решението си и ще приемем предложението му. Обаче искаме да отидем във Филадельфия, не в Ню Йорк.

— Но представи си...

— Няма време да обсъждаме! Доведи трупата във Филадельфия. Щом този кораб стигне там, двамата с Джеръми ще намерим начин да се измъкнем от армията, с чест или не. Ще се срещнем там.

— Алън... не знам...

Той я прегърна и я целуна. Бе дълга, силна целувка, в която нямаше обещания, а сбогуване.

— Ще се видим в Америка.

Преди тя да успее да проговори, той се обърна и изчезна през люка. Мод щеше да го последва, ако войникът не бе я издърпал надолу по стълбата. Той я блъсна на паважа и тичешком се качи обратно на кораба. Незабавно дългата, пригодена за стълба дъска се вдигна във въздуха, издърпана от войниците на палубата.

Мод наблюдаваше безпомощно как суматоката на борда се увеличаваше. Някои от моряците се покатериха по въжетата, развързаха такелаж и го хвърлиха към протегнати в очакване ръце, гредите заскърцаха и застанаха, когато платната се опънаха и заплюяха на вятъра. В ужас тя видя как големият кораб се насочи бавно и тежко към открито море.

Все още не можеше да повярва, че Алън и Джеръми бяха на този кораб, който лениво се плъзгаше към Америка, оставяйки я сама. Как щеше да се справи? Ами ако останалите от трупата не искат да отидат в Америка? Какво щеше да стане, ако мистър Бенет повече не искаше артистите от Стенбъри?

Към смущението ѝ се прибави и навременен гняв. Колко типично за Алън да се запилее на някакъв си свой кръстоносен поход и да я

остави да събира парчетата. Напълно ще си го заслужи, ако сега се върне в Лондон и си изгради там собствен живот.

И повече да не го види? Мисълта за това бе непоносима. Тя тропна гневно с крак и размаха юмрук към огромната сянка на кораба, след което отиде да търси Джошуа Бенет.

Въпреки че Алън си бе представял как стои до перилата и наблюдава бреговете на Англия, които постепенно се изгубват от погледа му, той много скоро разбра, че това няма да стане. Едва бе написал името си в свитъка хартия пред капитана, когато една месеста ръка го сграбчи за рамото и го запокити към люка. Обърна се и видя огромен мъж с лице на горилка, с тесен процеп вместо уста и малки очички, които студено се взираха в него изпод гъстите, черни вежди. Алън отблъсна ръката.

— Няма нужда да ме буташ.

— О, я виж ти какъв джентълмен! И трябва да му се говори учтиво. — Сержантът се наклони към лицето му, тънките му устни се изкривиха злобно. — А сега ще ти дам един урок. Първия. Вече не си джентълмен. Ти си редник в Кралските войски, а това е най-низшата форма на живот, наравно с хлебарката. А аз съм твой сержант, което е най-висшата форма, освен капитана, когото няма да го е грижа, ако те смачкам с ботуша си като хлебарка. А сега слизай долу при останалите твари!

Като го стисна отново за рамото, сержантът го тласна навън към стълбите. Алън залитна, но запази равновесие. Готвеше се да удари мъжа, но се овладя. Нямаше смисъл да предизвиква сцени, преди дори да е разбрал къде се намира Джеръми и дали е добре. Побойници като този само търсеха да предизвикат човек да отвърне на удара им, за да си намерят по-нататъшна причина за бой. Той оправи жилетката си и леко се усмихна на сержанта.

— Да, сър. Веднага, сър.

После изчезна надолу по стълбата, преди разочарованият мъж отново да се нахвърли върху него. Смразяващата реалност на импулсивната му постъпка бавно проникваше в съзнанието му и той започна да си припомня всички ужасни истории, които някога бе слушал за живота в армията. Докато стигна до втората палуба, където бяха настанени повечето мъже, той вече се бе съвзел. Стореното бе

вече факт и той трябваше да се примири с това. Питаше се за колко ли време щяха да стигнат Америка. За шест седмици? Каза си, че дотогава ще издържи, а веднъж това пътуване да свърши, щеше да намери начин да се измъкне.

Откри Джеръми сред малка група от хора, все още в цивилни дрехи, струпани в задната част на палубата. Бе мрачно и задушно, във въздуха се носеше противна смрад от кофите с помия, разположени на същата палуба. Хората бяха наблъскани толкова нагъсто, че Алън трябваше да ги разбута, за да стигне до приятеля си. Извади носна кърпичка и я притисна до носа си, защото към останалите зловония се бе прибавила и силната миризма на застояла бира.

Джеръми го загледа изненадано.

— Боже милостиви...

— Само това ли ще кажеш?

Джеръми се огледа.

— Какво правиш тук? Да не би и теб да са хванали насила?

— Не. Дойдох сам.

— Какво!

Алън се загледа в пребледнялото му лице.

— Били са те, а? Има ли нещо счупено?

— Не. Ако не бях толкова пиян, можех да им се изплъзна. Алкохолът забави реакциите ми.

— И сега не си съвсем трезвен, нали? — отбеляза Алън, съдейки по завалената реч на Джеръми. — Имам чувството, че до утре и двамата ще бъдем прекалено трезви.

— Защо го направи? Мислех те за по-разумен.

— Някой трябва да те наглежда. Освен това изведнъж ми се прииска да видя колонииите. Какво става тук? Така ли ще прекараме пътуването, натъпкани по този начин на пода на долната палуба?

Някакъв мъж се наклони към Джеръми, придържайки с ръка главата си.

— Един от редовните ми каза, че утре ще спим на такелажната линия. Освен това щели да ни дадат униформи. И мускети.

— Това е Джоуи — измърмори Джеръми.

— Точно така. Джоуи Стейпълтън — потвърди мъжът и кимна с глава към Алън. — Бях в същата кърчма с жена си, когато цялата тази шайка нахлу и ни отмъкна. Мръсници.

Няколко други мъже се обадиха, за да споделят при какви обстоятелства се бяха озовали в тази мрачна и задушна дупка. Алън слушаше и си мислеше, че между тези хора, които бяха обединени от насилие и обща съдба, вече се поражда другарство. Повечето скоро се смълчаха, потънали в спомени за хората, които бяха оставили на сушата. Някои изпаднаха в пиянски унес. Дори Джеръми заклюма, облегнат на дъсчената стена, унесен от приспивното люшкане на кораба.

Алън се настани до него и потъна в собствените си мисли. За разлика от повечето мъже на палубата съзнанието му бе ясно и той много добре знаеше как се бе озовал тук. И все пак всичко бе станало толкова внезапно, че все още не можеше да осъзнае напълно последствията. Не си правеше илюзии. Кратката схватка със сержанта грубиян бе достатъчна, за да разбере, че го очакват тежки дни. Можеше да понесе неудобствата и познаваше хората до степен, в която можеше да бъде сигурен, че сержантът няма да го надвие. За разлика от другите бе избрал съдбата си доброволно, никой не му я бе наложил.

Най-тежката част от пътуването, мислеше си той, щеше да бъде раздялата с Мод. Шест седмици без да я види, да я притисне до себе си! Шест седмици да се пита дали е направила това, за което я бе помолил, и дали го е последвала. Да си задава въпроса дали ще я види отново или не. Дотолкова бе привикнал да я има до себе си, когато пожелае, че сега усети раздялата като внезапна раздираща болка в гърдите.

Нищо не можеше да се направи вече. Джеръми бе оцелял след грубостите на отряда за насилствено вербуване, но предстояха тежки дни и той знаеше, че двамата ще се справят по-лесно, отколкото поотделно. Освен това веднъж Джеръми се бе намесил и бе спасил Алън, ядосан и объркан. Най-малкото, което сега можеше да стори, бе да му върне услугата.

Той се облегна на дъските и затвори очи. Лека усмивка затрептя на устните му. Наистина не му оставаше нищо друго, което да може да направи. След като бе узнал, че Уилкс отива в Америка, щеше да намери начин да го последва, все едно дали в армията или не. Нямаше да се успокои, докато не погледне тлъстия, грозен генерал в очите и не му каже защо ще го убие. Докато не му припомни за смелото и красиво

младо момче, което така безсърдечно бе унищожил, и прекрасната жена, чиято ранна смърт бе причинил. Нищо и никой нямаше да му попречат да стори това.

Все пак с цялото си сърце Алън се надяваше, че Мод дори в момента търси Джошуа Бенет и се приготвя да го последва.

След като помисли малко, Мод реши, че е най-добре да почака до сутринта и тогава да се изправи пред Джошуа Бенет. След неколкочасов неспокоен сън тя се облече грижливо, за да изглежда възможно най-добре, и се запъти към странноприемницата, където бе отседнал. Откри го в слънчевата трапезария. Закусваше.

— И дума не може да става за това — измърмори той, докато се тъпчеше с бърбек и яйца. — Моят театър е в Ню Йорк, не във Филаделфия. Въпреки че, да си призная, познавам града и наистина мога да ви уредя представление там. Но това е град, който няма славата на особено гостоприемен към пътуващите артисти. Пълен е с квакери, а те, както се знае, се противопоставят на всички развлечения. Членовете на нашето англиканско духовенство в Ню Йорк достатъчно се правят на благопристойни, но са джуджета в сравнение с певците на псалми във Филаделфия.

Въпреки че говореше убедено, Мод усети, че зад думите му е скрито колебание. Наведе се над масата и примигна няколко пъти.

— Но във Филаделфия има война, нали? А войниците се нуждаят от развлечения. Чувала съм, че много обичат пиесите и театъра.

— За Бога, жено, ние не се бием срещу французите по улиците на Филаделфия. Войната е в провинцията, в горите. Все пак в това, което казваш, има капка истина. Армията ще трябва да прекара известно време в града, докато чака да потегли към границата, а пиесите са често забавление сред бездействащите войници и техните офицери.

Мод мислено благодари за способността на Бенет да съзира две страни във всяко изказване.

— И предполагам, ще бъде нещо като „шлагер“, така ли? — попита тя и го дари с една от най-подкупващите си усмивки.

Той я погъделичка под брадичката.

— Ще бъдеш дори по-известна, отколкото си тук, в Бристол, защото няма да имаш конкуренция. Ами Дезмънд? Защо той не дойде

да уреди тези въпроси?

Мод попи влагата по брадичката с носната си кърпа.

— Той отплава — измърмори тя.

Бенет ѝ хвърли един изпитателен поглед.

— Щом е отплавал, значи е на някой от онези кораби. Не ми казвай, че се е присъединил към армията!

— Ами, да, но само временно. Виждате ли, Джеръми бе взет насила и Алън отиде да го наглежда. Щом веднъж се озоват в колониите, отново ще се присъединят към трупата.

— Значи заради това било всичко — каза Бенет и захвърли салфетката си на масата. За облекчение на Мод той тихо и гърлено се засмя. — Искат трупата му да се присъедини към него за едно американско турне. Бедният, заблуден глупчо. Ако си мисли, че може толкова лесно да се измъкне от армията, наистина е загазил.

Той се зае да изучава лицето на Мод. Горкото момиче бе така увлечено по Дезмънд, че бе готова да го последва отвъд океана в един свят, за който очевидно не знаеше нищо. И все пак бе толкова хубава и имаше такова присъствие на сцената, че той бе на мнение, че ще се справи много добре дори в обществото на тесногръдите филаделфийци. Особено ако имаше подходящ материал.

— Е, добре — въздъхна той. — Ще взема трупата ви на турне, но само ако си платите пътя. Имате ли пари?

Мод се въодушеви.

— Имам малко свои. Знам, че и трупата има някакви. Ще се оправим някак.

— Добре. Бъдете на пристанището след два дни, смятано от днес. Ще отплавате с пощенския кораб „Мария Луиза“. Не е много удобен, но не можете да искате това. Ще уредя нещата, а ти ще ми донесеш парите утре сутринта. Съгласна ли си?

— Съгласна съм.

Тя си тръгна след малко и сякаш изобщо не стъпваше по земята. Сега единственото, което трябваше да направи, бе да убеди трупата да предприеме това пътуване. Когато се изправи пред тях на подиума в залата, където изнасяха представления, се оказа, че е по-лесно, отколкото бе очаквала. И Франсис, и Кити бяха въодушевени от идеята да видят и завладеят нови светове в колониите.

Ева и съпругът ѝ изказаха известни съмнения, но не се противопоставиха.

— Щом можем да се върнем — каза Ева, скръстила ръце на пищната си гръд. — Не искаме да оставаме в такава примитивна обстановка, нали, Греъм, скъпи?

— Не, не. Никак даже. Мистър Бенет обясни ли ти как ще се върнем, Мод?

— Ще получим процент от печалбата. Трябва да имаме достатъчно пари за обратно. Така са правили и други трупи.

Коръм Дод избоботи, като заваляше думите по обичайния си начин:

— А, без мен. Пътуването с кораб ме разболява. Ще остана в добрата стара Англия, ако не възразявате.

— О, но ти трябва да дойдеш — извика Мод.

— Ще се оправим и без него — с презрение в гласа се обади Кити. — Все ще се намери някой пияница в колониите, който да го замести. Нямаме нужда от него.

Коръм ѝ хвърли свиреп поглед.

— Безценна Кити. Изкушавам се да дойда само за да видя как ще бъдеш изядена от индианците. Чувал съм, че обичат шунката.

— Със сигурност ще предпочетат теб пред мен.

— Престанете! — извика Мод. — Не е време за разправии. Ако искате да се видим с Алън във Филаделфия, трябва да действаме много бързо.

Франсис направи презрителна гримаса.

— Наистина смятам за много непочтено от негова страна да се измъкне сам, без първо да ни попита. Откъде е бил толкова сигурен, че ще го последваш? И после, да те остави да уреждаш всичко... Можеше поне да попита мен.

— Стана толкова внезапно — измърмори Мод. — Коръм, ако наистина си решил да не идваш, мисля, че можем да намерим някого, който да заеме мястото ти. А ти, Роуланд?

Роуланд Харви изправи мъртвешки слабата си фигура от един стол близо до края на сцената.

— О, винаги съм навит за приключения. Мисля, че това е страхотна идея. Познавам няколко човека, които ще се съгласят да дойдат, ако Коръм сериозно смята да остане. Да ги попитам ли?

— Да. Няма нищо лошо в това. А на кораба ще имаме достатъчно време за репетиции. Добре тогава, значи е решено.

Когато по-късно надникна в касата на трупата, тя разбра, че парите няма да им стигнат за път дори със собствените й незначителни спестявания. Мод прехвърли в ума си всички съществуващи възможности да се набавят останалите средства, но се спря само на една. Бе неприятна и не съдържаеше особени изгледи за успех. Все пак, решена да положи това усилие, тя се загърна с една пелерина, за да се предпази от появилия се източен вятър, и забърза към пристанището. За щастие флагманският кораб на генерал Уилкс още не бе отплавал, въпреки че бе готов в очакване на отлива и на попътния вятър.

Нямаше да се учуди, ако изобщо откажеше да се срещне с нея. Когато я въведоха в тясната каюта, тя остана права известно време, докато той, седнал зад едно писалище, се бе задълбочил в писане на някакви документи. Мод знаеше, че по този начин той си отмъщава, затова изчака търпеливо. Накрая генералът вдигна глава.

— Мис Мейкджой. Изненадан съм от дързостта ви да дойдете тук. Много съм ви ядосан, мадам. Изключително ядосан.

Мод сведе поглед към ръцете си, опитвайки се да изглежда разкаяна, макар че в действителност не беше така.

— Имате всички основания да бъдете разгневен, генерале — отвърна тя смирено. — Непростимо бе да избягам така. Но наистина се появи един спешен случай, който изискваше моето присъствие. Ако не бе той, никога нямаше да си тръгна.

— Така нареченият от вас „спешен случай“ включваше Алън Дезмънд, доколкото разбирам. Видях го да влиза в къщата, докато докарвах колата. След това напразно ви търсих.

— Генерале, наистина съжалявам, че съм ви оскърбила. Истината е, че всъщност мистър Джеръми Оукс бе изпаднал в беда. Отряд за набиране на войници насила го бе хванал и ние се опитвахме да го спасим. Дори нямаше време за обяснения.

— Отряд за насилствено набиране ли? Били са от флота, предполагам. Те винаги отвличат хора, за да си запълнят корабите. — Той я погледна с подозрение, но усети как познатият чар на красивото й лице унищожаваше справедливия му гняв. — И успяхте ли?

— Не. Всъщност, накрая мистър Дезмънд замина с него.

Тръпка на надежда премина през огромния гръден кош на Уилкс.

— Искате да кажете, че е отпътувал?

— Точно така, генерале. И сега нашата трупа има възможност да пътува до Филадельфия, за да изнесе представление в колониите. Това, от което се нуждаем, е част от пътната такса. Мислех, че... ами, че може да ви хареса идеята да дойда с вас до Америка, тъй като отиваме там...

Тя замлъкна, но надеждата ѝ се засили, когато видя как очите му светнаха от възбуда.

— Искате да дойдете в Америка? — повтори той, като се надигна от мястото си.

— Ако събера остатъка от таксата.

— Така, така — каза Уилкс сияещ, заобиколи писалището и взе ръцете ѝ в своите. — Мога ли да се надявам, че ако ви помогна, ще бъде възнаграден в края на пътуването? Знаете, че дълго чаках...

Мод погледна надолу към върховете на обувките си.

— Е... нищо не мога да обещаая, но...

Бе мобилизирала цялата си способност да лъже, но това, като че ли го задоволи. Той я грабна и я притегли към себе си, след което залепи една дълга и много влажна целувка на устните ѝ. Като се помъчи да не покаже отвращението си, тя успя да се откъсне от него, преди страстта му да вземе обезпокоителни размери.

— Смятам да уредя пътуването с „Мария Луиза“. Разбира се, ако намерите начин да ни заемете остатъка.

— Естествено, малка моя Мод. Познавам кораба. Сигурно ще се движи с нашия конвой за по-голяма сигурност. Така че ще пътуваме заедно, колко прекрасно! Колко ти трябва?

Тя назова цифрата и наблюдаваше как той отвори един сейф с ключ, който висеше на врата му, и отброи сумата.

— Дори можем да сметнем това като разход за армията — изсмя се той. — Забавление за военните части във Филадельфия, знаеш. Ето, скъпа, и ще чакам с нетърпение отплатата.

— Благодаря, генерал Уилкс. — Неохотно Мод го целуна лекичко по бузата и бързо се измъкна от протегнатите му ръце. — Ще говорим за това във Филадельфия.

Щом се озова навън, тя напълни гърдите си с глътка свеж въздух, прибра монетите в дамската си плетена чантичка и се загърна в наметката, за да се предпази от студения вятър. Докато бързаше да

намери Джошуа Бенет, си мислеше какви неща трябваше да понася заради Алън Дезмънд!

Сега, когато нещата изглежда се нареждаха, тя се почувства по-уверена. Предстоеше да се опакова багажът, на трупата и нейният собствен, а времето бе много малко. Въпреки това Мод не се тревожеше. По-добре да е заета с отплаването, за да няма време да мисли какво прави.

Когато влезе в странноприемницата и се отправи към стаята си, от един стол се надигна някакъв мъж и ѝ препречи пътя.

— Мадам — произнесе той с леден глас и едва-едва се поклони.

Мод отстъпи. Знаеше, че го е виждала преди, но трябваше да разрови паметта си, за да си спомни къде точно. После съзря двама войници, застанали до вратата, облечени в гвардейски униформи, които бе виждала на Лестърския площад. Усети, че пребледнява, когато погледна единия от мъжете, дошли да разговарят с Алън в лондонската им къща.

— Сър? — измърмори тя.

— Ваш покорен слуга, мадам. Джефри Евърли, секретар на министъра на флотата Вилтърс. Търся Алън Дезмънд.

— Няма го тук.

— Известно ми е. Бихте ли ми казали, моля, къде може да бъде открит?

— Ами не знам. Може да е... навсякъде.

Той бе доста висок — дори когато се наведе, се извисяваше над нея. Лицето му бе слабо, имаше малки, приближени едно до друго очи, между които стърчеше остър, дълъг нос. Гъстите му вежди се смръщиха и сякаш образуваха една права линия напъряно на челото му. Мод си пое дълбоко дъх и в отговор му отправи войнствен поглед.

— Живеете заедно тук, нали?

— Алън прекарва известно време тук. Но често излиза по свои дела и не ми казва къде отива.

— Това не ме изненадва. Това обаче е нещо много сериозно, мадам. Правите сериозна грешка, ако знаете къде е и не ми казвате.

Мод се поколеба за момент.

— Не мога да ви помогна. За какво става въпрос?

Евърли размаха пред лицето и дебел хартиен свитък с огромен пурпурен печат и панделки, които се развяваха зловещо.

— Това е заповед за неговото арестуване.

Дланите ѝ се овлажниха.

— По какво обвинение? — попита, все още вперила очи в намръщеното му лице.

— За измяна.

Мод усети, че коленете ѝ омекват.

— Измяна! За това, че се е пошегувал с краля в няколко незначителни пиески? Но ние живеем в свободно общество, нали?

— Не става въпрос за театрални герои. Сега се сдобихме с доказателство за това, което отдавна подозирахме — че Алън Дезмънд е в конспирация с предатели якобити. Тази заповед ще го отведе в Тауър, където му е мястото.

Тя се извърна за момент, за да си възвърне самообладанието, каквото и да прави, не биваше да допусне този човек да забележи колко силно я засягат обвиненията му.

— Не мога да ви помогна — повтори гневно и се опита да мине покрай него. — Ако искате да претърсите стаите ми, моля, сторете го. Няма да намерите Алън тук.

Но щяха да намерят дрехите и реквизита му, което щеше да ги убеди, че той е още в Бристол.

Кракът ѝ бе на първото стъпало, когато студеният глас на Евърли я спря.

— Може би ще разберете, мадам, че е във ваш интерес да ни помогнете. Самата вие не сте извън подозрение.

Мод се хвана за колоната и се обърна към него.

— Какво говорите? Дори не знам какво означава якобит! Как мога да бъда замесена?

— Вероятно не в тази конспирация, но има други причини за нарушаване на закона. Известно ли ви е, че някакъв адвокат от Съфолк обикалял театрите в Лондон и разпитвал за вас? Или по-скоро за Мод Мелингам? Това е истинското ви име, нали?

Коленете ѝ се разтрепериха и тя стисна по-здраво кръглата дървена подпора. Умът ѝ заработи бързо, за да намери подходящ отговор. Със сигурност ако този човек знаеше защо я търси адвокатът

Рамзи, щеше да издаде заповед за арестуване и за нея. Реши да блъфира.

— Знаете, че е то. Но какво общо има това? Много актриси приемат театрален псевдоним.

— Така е. А други го правят, за да скрият миналото си. Ако в миналото си, мадам, вие имате нещо, което искате да скриете, предполагам, че ще бъде от полза за вас да ни помогнете да намерим Алън Дезмънд.

Значи не знаеше за брошката! Тя пусна колоната и се залови да оправя ръкавите си, за да прикрие израза на облекчение, появил се върху лицето ѝ.

— Изобщо нямам какво да крия. Казах ви, че не знам къде е Алън, но можете да претърсите стаите ми, за да се уверите, че не е там. Повече нищо не мога да направя за вас.

Евърли тръгна нагоре по стълбите и направи знак на двамата войници да го последват.

— О, възнамерявам да претърся стаите ви с двойката цел да потърся Дезмънд и да намеря още доказателства за вината му. И подозирам — добави той, като спря до нея, за да ѝ отправи още един от страшните си погледи, — че както сте увлечена от този човек, дори и да знаете къде е, пак няма да ми кажете.

Мод не му възрази. Тя само се усмихна и му махна да продължи нагоре по стълбите, като наум благодари на Бога, че Алън отплава с войската. Разбира се, накрая Евърли щеше да научи истината, но поне засега Алън щеше да бъде извън обсега на дългите му ръце. Още един ден и тя самата също щеше да се измъкне от дългите ръце на адвоката Рамзи.

Благословени да са колоните!

ГЛАВА 14

Мод осъзна цялата чудовищност на това, което бе извършила, едва дванадесет часа по-късно, след като корабът бе напуснал пристанището на Бристол. „Мария Луиза“ отплава с отлива веднага щом се стъмни. Нощта бе почти безлунна. Мракът се спускаше наоколо като плътна, тежка завеса. Мод незабавно слезе в мъничката, тясна каюта, която щеше да споделя с още три жени, и остана там, като ту се опитваше да заспи на неудобната дървена койка, ту седаше до закованата за пода маса и съзерцаваше слабата, сребриста светлина на един фенер, която самотно се прокрадваше между дъските. С всяко проскърцване на кораба тя си мислеше, че нахълтва Джефри Евърли, придружен от кралските си гвардейци, за да я измъкне оттук и да я отведе в затвора. Опаковането на личните ѝ вещи и всички принадлежности на трупата и след това товаренето им в трюма бе задържало страха ѝ. После въжетата на кораба бяха окончателно прибрали и той тронаво се насочи към пролива. В този миг страхът отново я завладя. Тя бе убедена, че щом свободата е толкова близо, нещо трябва да се случи, за да провали бягството ѝ.

Но нищо не се случи и в малките часове на нощта, след като Кити, Ева и Франсис вече си бяха легнали. Накрая заспа от изтощение. Когато се събуди, зората се промъкваше през тясното прозорче и изпълваше каютата с мека, сива светлина. Тя бързо се разсъни, отметна завивките, изстена, когато усети, че цялото тяло я боли от неудобната койка, облече една рокля и се изкачи по стълбата на палубата.

Стоеше опиянена. Лекият ветрец милваше страните ѝ и лениво пърхаше в платната над главата ѝ. Корабът спокойно се издигаше и снишаваше, носен от вълните, следвайки посоката на вятъра. Мод едва не изгуби равновесие, когато тръгна към перилата, за да погледа водата. Накъдето и да погледнеше, накъдето и да се обърнеше, виждаше само вода — обаянена в розово от зората. Повърхността бе леко набръчкана на малки вълнички, които стигаха до самия хоризонт.

Завладя я усещането, че сред този безбрежен океан се намира на една малка, подскачаща дървена тресчица. Отправи взор на изток, където златни и сиви оттенъци предизвестяваха изгрева на слънцето. За първи път осъзна, че оставя всичко познато зад себе си. Англия, родният ѝ дом... се изплъзваха като зрънцата в пясъчния часовник. Когато се обърна на запад, където хоризонтът бе все още тъмен, тя разбра, че там я очакват пустота и непозната страна, и усети в очите си да напират парещите сълзи на непреодолима тъга. Това бе нов страх, различна тъга и за миг тя се поколеба. След това се овладя.

Даде си сметка, че щом може да замине надалеч, тогава значи може и да се върне някой ден! Англия щеше да си бъде все там. Бъдещето бе непознато, но поне не криеше заплахата за арестуване нито за нея, нито за Алън. Това нямаше да се случи дълго време, а най-вероятно — никога. Засега бяха свободни.

А морето беше прекрасно! Прекрасно!

— Добро утро, мис Мейкджой.

Мод се обърна и видя Джошуа Бенет, застанал близо до люка. Носеше строга черно — сивкава перука, която се спускаше под широка триъгълна шапка. Тя се усмихна, а той се облегна до нея на перилата и каза:

— Не съм ви виждал, откакто тръгнахме, и се страхувах да не сте хванали *mal de mer*. — Мод го погледна неразбиращо. — Морска болест. Често се случва, ако не сте привикнали към вълнението.

— Да. Бях малко болна — отвърна тя, тъй като предпочиташе той да си мисли това, отколкото да узнае истинската причина за оставането ѝ в каютата. — Но сега се чувствам много по-добре. — Тя погледна към потъмняващата синева на океана. — Нали е прекрасно?

Очите му не се отделяха от грейналото ѝ лице.

— Да. Това е първото ви пътуване по море, така ли?

Мод отметна един дълъг кичур коса, който вятърът бе залепил на челото ѝ.

— Да, така е. Всъщност изпитвах известна носталгия по дома, докато красотата на изгрева не засенчи всяка друга мисъл. Дава ми странното усещане, че с всяко потапяне на носа на кораба се отдалечаваме все повече от Англия.

— Сигурно много обичате Англия. Откъде сте?

— От Съфолк. Торнууд Менър, близо до Тетфорд. Всъщност родителите ми починаха преди няколко години, така че мястото не ми липсва много, нито пък хората. Но все пак то бе моят дом, докато сега всичко, което се намира пред мен, е чуждо и непознато.

Той се облегна на перилата, кръстоса ръце и се загледа в движението на вълните.

— О, колониите няма да ви се сторят толкова чужди. В края на краищата те са английски и там се срещат същите добродетели и пороци, както в родината. Разбира се, има си някои изцяло техни. Освен това там непрекъснато пристигат и заминават кораби, които ще ви отведат у дома, ако много ви домъчнее.

— Колко ще продължи пътуването?

— Около шест седмици, зависи от времето. Отивам там за четвърти път и само веднъж ни се случи да попаднем в толкова опасна буря, че вятърът ни отнесе встрани. Капитанът мисли, че това ще бъде едно доста спокойно плаване.

— Дано излезе прав. Конвойт на генерал Уилкс много далеч пред нас ли е?

— Само около един ден. Основната част на флотата остана да чака флагманския кораб до островите Сили и това я задържа. Мисълта, че са така близо до нас, е успокояваща, нали?

Мод погледна към сивия хоризонт, където, отвъд линията между океана и небето, Алън и Джеръми опитваха новия си живот на борда.

— Да, успокоява.

Въпреки че Мод не можеше да знае това, отвъд същия хоризонт Алън и Джеръми седяха заедно до перилата на кораба и наблюдаваха как първите лъчи на същата зора хвърляха златист прозрачен воал над източното море. Бяха станали преди два часа. Стейси — техният старши сержант, ги бе измъкнал от неудобните им хамаци. Главната роля на старши сержанта бе да направи от нещастните, насила вербувани войници нещо, приблизително подходящо за Осми кралски полк.

Джеръми не беше толкова наивен, за да се прехласва по розовото зарево на зората, а бързо се върна, за да почисти затвора на дългата си кремъклийка. Това бе за втори път, а знаеше, че ще има още две инспекции, преди да мине проверката на старши сержант Стейси.

Гърбът още го болеше от ударите, които придружаваха всеки неуспех, а щеше да има и доста други, преди да приемат състоянието на пушката му за задоволително. Мислеше, че вече би трябвало да е свикнал, но вероятно бе прекалено рано. Бе попаднал твърде бързо и внезапно в армията, за да може да се приспособи към живота в нея. Той с изумление видя как Алън сложи цевта на своята пушка на коленете си, а ръката на перилото.

— Къде е Стейси? — попита тихо Джеръми.

— Току-що слезе долу — отвърна Алън, загледан в сивото море.

— Ако бях на твое място, нямаше да бързам да си почивам. Напълно типично за тази гадина е да ни накара да си мислим, че е долу, а всъщност да изчаква да види дали ще напуснеш поста си.

— Да — провлече Алън. — Някой ден, когато това свърши, смятам да пречукам това копеле. Когато приключи с другата си набеязана жертва, естествено.

— За Бога, не мислиш още за това, нали? След всичко, което се случи...

— Точно заради всичко, което се случи.

— Убий ме, Алън, ако не те смятам за най-опакия, най-инатливия, най-проклетия глупак, който някога се е раждал! Виждал съм те да вършиш някои глупости преди, но да дойдеш при мен тук бе най-великата от всички! Трябваше да ме оставиш да се справям сам.

— Как щеше да излезеш на глава с грубиян като Стейси, ако не бях до теб? Нима не мрази мен повече? Нима не поемам част от ударите, които щеше да стовари на гърба ти, ако ме нямаше тук?

— Така ми се пада, щом прекалих с пиенето. Във всеки случай сега не помня какво си мислех.

— Нито пък аз. Моето беше съвсем различно. Но ние сме преживели толкова много неща заедно, че сега не мога да позволя да се случи каквото и да било с теб. Освен това, ако не бяха Стейси и няколкото негови подлизурковци, нямаше да е така непоносимо. Бях готов за някаква промяна.

Двама войници в червени униформи се изкачиха на палубата. Джеръми се увери, че никой от тях не е Стейси, и бавно продължи да лъска цевта на оръжието си.

— Не ми хвърляй прах в очите, Алън Дезмънд. Можеш да твърдиш, че си дошъл тук да ми помогнеш, но аз знам истинската

причина. Веднъж щом си си наумил, че генералът отива в колониите, нищо не е можело да те задържи в Англия. Алън му се усмихна с тънките си устни.

— Признавам, че в това има частица истина. Съвсем не горях от нетърпение да го последвам в Индия, но Америка не звучеше чак толкова лошо.

Джеръми въздъхна.

— Кога ще зарежеш тази нелепа вендета? Вече от десет години всичко е приключило.

Чертите на Алън се изопнаха на бледата светлина.

— И точно ти ме питаш за това!

Един глас прогърмя от люка и попречи на Джеръми да отговори.

— Я се размърдайте и бързо се качвайте по тая стълба, нещастни, гнусни, размирни копелета такива! Сега ще ви направя кралски войници!

На палубата, препъвайки се, се появиха група мъже. Насилствено събрани като Джеръми, повечето от тях още бяха облечени със селските си широки ризи и панталони, с които са били в кръчмите, откъдето войниците ги бяха измъкнали. Тяхната бледност бе още пожълтеникава, отколкото на Джеръми, изглеждаха по-уплашени и смутени от враждебното обкръжение, в което бяха изпаднали. И Джеръми, и Алън, като поразмислиха, прецениха, че се бяха приспособили много по-бързо и правилно. Може би затова Стейси бе далеч по-суров към тях. Не че бе много мек с другите. Все пак десетте удара с камшик, наложени на Алън по някаква прищявка на Стейси, бяха повече от това, което всички бяха понесли, включително и Джеръми.

— Някой ден този сержант ще получи апоплектичен удар — сухо заяви Алън, забелязвайки червеното лице и изпъкналите очи на Стейси.

— Не ми се вярва — измърмори Джеръми. — Прекалено много си обича работата.

Алън се извъртя на варела с катран, на който седеше, така че да бъде с гръб към сцената на палубата и с лице към изгряващото слънце.

— Питам се дали Мод е някъде назад — промълви той повече на себе си, отколкото на Джеръми.

— Какво искаш да кажеш?

— Казах й да доведе трупата във Филадельфия. Ако ме е послушала, трябва да е на път с Уилкс на два, може би три дни път след нас. Това бе тежка задача, но тя е способно момиче.

Джеръми се наведе над оръжието си.

— Да, такава е.

— Казвам ти, Джеръми, колкото повече се отдалечавам от Англия, толкова повече ме крепи мисълта, че ще я видя в Америка. Странно. Никога не съм очаквал, че ще изпитвам толкова силни чувства към някоя жена.

— Може би това е естествена последица от мъката по дома. Понякога и аз я чувствам.

— Да, вероятно е така.

— Или пък... може и да си влюбен в нея.

— О, аз наистина я обичам. Но аз обичам много жени. Знаеш го. Но никога не съм чувствал нужда специално от някоя. Трудно ми е да свикна.

— Дезмънд! — изрева Стейси. — Отпред. Ти и оня хленчещ фокусник. Дватамата. И да почистите по-добре тези пушки!

— Сякаш сме му слуги — процеди Алън през стиснатите си зъби.

Джеръми подпря приклада на пушката си на парапета и скочи на крака.

— Предвиждам поне още две почиствания.

— Не знам. Съдейки по настроението му, този ден може да ни натресе поне три или четири почиствания.

На втората сутрин Мод се оказа толкова заета, че едва ли имаше време да мисли какво има отвъд хоризонта. Тъй като Алън отсъстваше, Джошуа Бенет пое ръководството на трупата и започнаха дълги репетиции за подготовка на онези пиеси, които според него щяха да се приемат най-добре в Америка.

— Шекспир! В колониите се усеща огромна нужда от Шекспирови драми. Не знам дали е, защото напомнят на хората за Англия, или защото ги карат да се чувстват изтънчени, въпреки че живеят в полудива страна, но във всеки случай се усеща. Дори неграмотните селяни обожават Шекспир.

— Но, мистър Бенет — възрази Мод, — трупата Стенбъри не е известна със своите Шекспирови драми. Ние сме по-добри в леките комедии — Конгрийв, Стийл...

— И Дезмънд. О, знам това. Но някакви дърдорещи чужденци, които се правят на глупаци пред напудрени красавици, не са точно това, за което колонистите копнеят. Освен това в Америка съществува силна вълна пуританизъм, дори в Ню Йорк. Ако видят, че им се предлага култура, няма да бързат да затворят театъра.

— Е-е — провлече Франсис, докато оправяше един дълъг, прозрачен шал, който вятърът заплашваше да отнесе. — Мисля, че мис Мейкджой трябва да говори само от свое име. Всеки може да ви каже, че съм широко известна със своята Порция, а също и със своята Жулиета.

— Малко си старичка за Жулиета, скъпа — обади се Харви иронично.

— Да — изкикоти се Кити. — По-скоро е за лейди Макбет.

— Стига вече — сгълча ги Бенет. — Ще има достатъчно роли за всички ви. Ще започнем с „Невинният покаяник“, после ще продължим с „Недоволният съпруг“. Ще приключим списъка с „Венецианският търговец“, „Всичко за любовта“, „Небрежният съпруг“ и „Лондонският търговец“. Имаме и нови членове. Това ще означава усилен репетиции.

В действителност Мод бе благодарна, че Бенет им възлагаше толкова работа. За нея това означаваше по-малко да се пита дали постъпва правилно, като напуска Англия, или да се тревожи за Алън и Джеръми. Даже останалите членове на трупата бързо се приспособиха. Кити се залепи за един от новопостъпилите младежи, докато Франсис започна да се заглежда по хубавия първи помощник, който с жар откликна на интереса ѝ. Единствената трудност възникна някъде по средата на пътя, когато се случиха няколко бурни дни и вятърът подмяташе кораба като черупка сред разяреното море. Тогава Мод за първи път научи какво в действителност означава *mal de mer*. През цялото време тя не се надигна от неудобната си койка, не можеше да поеме и една хапка и не след дълго искаше корабът да потъне и това да сложи край на мъките ѝ.

После времето се проясни, корабът започна отново да се полюшва леко, блаженото слънце се показва и репетициите на палубата

се възобновиха.

Сега Бенет започна още повече да ги пришпорва, за да наваксат загубеното време. Едва четири дни преди да стигнат Северна Америка намалиха темпото и в продължение на един ден и една нощ се поклащаха равнодушно, докато вятърът отново ги подхвана, успокоявайки по този начин загрижения Бенет.

— Не знам — продължаваше да мърмори той. — Още не сте готови. Има още много неща за изглаждане, а ми се искаше да започнем веднага с представленията, щом наемем театрална зала.

— Повечето играем заедно от месеци — опита да го успокои Ева. — Не вярвам да сме толкова зле. Всъщност, колко враждебна може да е американската публика?

— Говори се, че замерят актьорите, ако нещо не им хареса.

— Това се случва и в Англия — обади се съпругът ѝ. — Спомням си една плевня в Шрузбърг, където човек не можеше да мине по сцената, защото земята бе зарита със зеленчуци.

— Да — добави Франсис, — а спомняте ли си какво стана в Йорк? Онзи с кожения камшик? Искаше да ни нашиба всичките, ако не остане доволен от нас.

— Той беше леко пийнал.

Споменът накара Кити да се разсмее.

— И щеше да го направи, ако Алън не го бе пипнал за яката и не го бе изхвърлил от салона.

— Как бих искала Алън да е тук — обади се тъжно Ева.

— Трябва да се присъедини към вас във Филаделфия — бързо се намеси Бенет. — Надявам се да го стори, защото присъствието му е неоценимо, както и на Джеръми Оукс. Всъщност, ако бях сигурен, че Джеръми ще е там със своята торба с вълшебства, нямаше да се безпокоя толкова.

— Но той ще бъде там — каза Франсис. — Мод, ти обеща... Мод хвърли бърз поглед към Бенет.

— Алън обеща, че ще бъде.

Тя знаеше, че Бенет почти не се надява двамата да избягат от армията, но самата Мод не искаше да повярва, че няма да успеят. Алън вярваше, че всичко ще мине благополучно, иначе нямаше да ѝ каже да го последва с трупата.

— Е, вие във всички случаи трябва да сте подготвени, а ако се появят, още по-добре. Хайде сега да изиграем още веднъж първа сцена от „Невинният покаяник“.

Мод бе така привикнала да е заобиколена с вода отвсякъде, докъдето погледът ѝ стига, че когато една сутрин забеляза земя, ѝ се стори, че самият бряг е нещо чуждо и непознато. Той бе само тъмно петно на сивия хоризонт. И все пак, когато от наблюдателницата се чу вик: „Земя!“ и тя се спусна към перилата заедно с останалите пътници, почувства как в нея се поражда и надига трепет при мисълта, че щеше да стъпи на нова земя, нова страна. Идеята, че за първи път в живота си щеше да посети земя, която не е английска, едновременно я вълнуваше и малко я плашеше.

— Това ли е Филадельфия? — попита тя Джошуа Бенет, който бе застанал до нея и се взираше в дългата тъмна ивица земя с доволна усмивка. „За него това е дом“ — помисли Мод с лека тъга, като си спомни колко далеч се намираха вече от Англия.

— О, не. Това е провинция Джърси. Още имаме доста път по вода, после ще се движим успоредно на брега известно време, докато стигнем един залив и реката, която ще ни отведе до пристана на Уотърстрийт. Ще мине още малко време, докато се приближим достатъчно, за да видим истинския бряг. Но вятърът е благоприятен. Ако се задържи, трябва да сме в пристанището утре сутринта.

Изглежда, предстоеше да се чака дълго. Тъмното петно земя я дразнеше и примамваше цели часове, преди да се приближат достатъчно, за да може да различи формите на ниските хълмове и зелените гори. Следобеда тя още стоеше до перилата и наблюдаваше как от зелените хълмове изникват пасища, различаваше белите силуети на фермите с дълги прави редици от сгради, разположени безразборно около къщите и допълнителните постройки, сякаш някой небрежно ги бе захвърлил там. Неравни бели плажни ивици, които се изкачваха към гъсти гори, чиито дървета бяха толкова огромни, че тя ги разглеждаше с благоговение. Бе очаквала да види планини, но нямаше. Само ниски, вълнообразни хълмове, по-високи от хълмистите области в Съфолк, но и по-сухи — тук нямаше и помен от многобройните канали. Гъстите гори изглеждаха така, сякаш дивите индианци щяха да изскочат всеки момент иззад дърветата с рев и бойни викове, размахвайки

томахавките си, както бе чувала, че правят. Ала никой не се появи. Брегът изглеждаше толкова мирен и спокоен, колкото всеки бряг в Англия. Ако не бяха високите дървета, гъстите гори и свежата зеленина, тя можеше да си помисли, че наблюдава как пред очите ѝ се низят областите и полята на Англия.

Едва в късния следобед, когато Мод се взираше в хоризонта известно време, изведнъж ѝ хрумна колко обширна и пуста бе страната, която сега се простираше пред нея. Тук-там някоя фермичка или струпани една до друга ниски къщи бяха като мънички оазиси в пустиня от некултивирана земя. Никъде в Англия не можеха да се видят гори, заемащи цели мили от територията. Бенет ѝ беше казал, че американската пустиня се простира далеч на запад, на стотици мили отвъд бреговата линия, но на нея ѝ се струваше, че целият континент бе една пустиня. В сравнение с Англия — може би.

По тъмно „Мария Луиза“ акостира в канала, за да изчака прилива, който щеше да ги отведе в залива Чеспийк. Мод бе твърде развълнувана, за да заспи, и стана веднага щом чу как вятърът запърха в платната, още преди да се зазори. Докато първите слънчеви лъчи обагряха в сребристо морето, тя стоеше близо до носа, вкопчена в перилата, и се взираше към брега, нетърпелива да забележи първите знаци, които да ѝ покажат, че приближават Филадельфия.

Движеха се мудро с прилива, следвайки един проток, който се превърна в река. Тук имаше много повече ферми, отколкото бе видяла предния ден. В по-голямата си част те бяха ниски, квадратни постройки, изградени от сив камък, който блестеше на утринното слънце, сякаш бе прясно варосан. Стояха в сурово непокорство срещу гъстите гори, които ги заобикаляха, по полята се чернееха дънери там, където земята е била разчиствана. Около тях в правилни квадрати се издигаха бели огради, които означаваха ливадите, допълнителните постройки или кошарите. Кафяви и бели крави пасяха трева, която бе толкова зелена, колкото в Англия, но, както даже от палубата можеше да се прецени, по-гъста и сочна.

Бе изумена от птиците. Те бяха навсякъде, един конвой, който придружаваше кораба, докато се движеше по канала, като крещяха за поздрав, гмуркаха се и се издигаха в по пътния вятър. И рибите във водата около кораба бяха тлъсти и огромни. Цели ята образуваха пяна на двадесет фута разстояние или кръжаха толкова близо до кораба, че

тя почти можеше да ги преброи от палубата, само дето бяха толкова много, че бе невъзможно да се преброят. Докато първите покриви на града се показаха, тя вече усещаше, че това е девствена земя, незасегната от цели години използване, неизхабена от употреба. В сравнение с нея Англия изглеждаше стара и уморена.

Филадельфия бе още едно откритие. Тя помириса града, преди да го види, но това важеше за всеки пристанищен град.

Това бе земна миризма, едновременно на риба, кедрови кораби от островите и всички комбинирани миризми от кея на захар, ром, подправки, катран, тютюн и кафе. Частици от тези стоки се носеха по повърхността на реката дълго преди тя да забележи неравната гора от мачти в непосредствена близост до града. По-нататък във водата бяха закотвени още кораби, които чакаха лодките да докарат стоки и пътници към и от пристана. „Мария Луиза“ акостира до тях и Мод трябваше да обуздае нетърпението си да слезе на брега, когато Бенет ѝ заръча да чака при останалите, докато той уреди къде да отседнат.

Той се завърна в ранния следобед и едва тогава тя слезе по нестабилната стълба и се настани в една лодка, която я отведе на брега по лъкатушец път между корабите. Бенет ѝ подаде ръка на излизане от лодката и докато се изкачваше по ниските стъпала до каменния пристан. Тя се огледа наоколо със светнали очи, опитвайки се да възприеме всичко наведнъж.

Пристанището представляваше дълга павирана улица, която се простираше по протежение на града. Откъм страната на водата бяха натрупани варели, щайги, кутии и бали във всякакви размери и форми. Отсреща следваха една след друга сгради, повечето дървени, но някои от яркочервени тухли, които, изглежда, бяха построени наскоро. Нито една не бе висока и нямаше онази тъмно махагонова патина, която толкова често се срещаше в родината ѝ. След като всички слязоха на брега, Бенет ги поведе с бърза крачка по улицата, а Мод се извиваше и обръщаше, гледайки с копнеж витрините на магазините и кръчмите, изпълнена с желание да надзърне вътре.

Вниманието ѝ бързо се пренесе върху тълпите, през които си пробиваха път. Хората в този град бяха също така неповторими, както и сградите. Мод без свян се взираше в негрите, в жените с ярки тюрбани и широки поли, и в мъжете с домашно тъкани ризи и кръгли плоски шапки. Бе виждала неколцина африканци в Бристол, но не

толкова много колкото във Филаделфия. Тук-там измежду тях се виждаха шкембести мъже в черни палта със строга кройка, домакини, сложили бели бонета с къдрички изпод скромни сламени шапки, изискани господа с напудрени перуки и атлазени жакети, селянки с рокли на тъмни райета и селяни с ризи от груб плат. Повечето от тях се познаваха по говора съчетание от диалекти, които никога преди не бе чувала, дори в космополитния Лондон. Напевната смесена реч на африканците с карибския ритъм. Шотландският гърлен диалект със силните немски и скандинавски акценти. Дори английският им бе различен. Докато напуснаха пристанището и свиха по една от улиците, водеща към вътрешността тя бе разпознала лондонски, източно английски, корнуолски и акцент от северен Йоркшир.

Там бяха и войниците, чиито алени, зелени и наситено сини куртки обозначаваха различните им полкове. Те бяха навред и Мод скоро разбра, че би било безполезно да търси измежду тях познатото лице на Алън. Освен това наоколо имаше твърде много други интересни неща, за да се съсредоточи само върху военните.

Когато напуснаха крайбрежната улица, въздухът се прочисти. Широките търговски улици с вдлъбнатини по средата и стълбове, поставени близо до къщите, за да предпазват пешеходците от уличното движение, бяха оградени от двете страни с дървета. Бе виждала такива улици в Лондон, но само в по-изисканите квартали. Повечето къщи тук бяха от червени тухли и камък, и всички изглеждаха еднакви. Тя се удивляваше на липсата на зелена плесен, каквато имаше навсякъде по вековните сгради в родината ѝ. Бе освежаващо да се озовеш на място, където всичко изглеждаше така младо.

Не след дълго тя разбра, че колкото и да бе нов, този град бе запазил някои от страховитите особености на родната страна. В единия край на широка и зелена общинска алея, покрай която минаха, Мод забеляза един позорен стълб, познат ѝ от малкото родно селце. Близо до него се извисяваше страшният силует на бесилката, която явно представляваше такава част от живота в колонииите, каквато и в най-малката област в Англия. Когато Джошуа Бенет посочи една огромна купчина от сив камък и уточни, че това е местният затвор за длъжници, тя започна да се пита дали не е очаквала прекалено много от тази нова страна.

Е, да, наистина, не бе рай. Бе още нова и очарователна, и тя смяташе да ѝ се наслаждава.

Стигнаха до крайната цел на пътуването си, когато свиха в една странична уличка и се озоваха пред двуетажна дървена къща с боядисани в яркочервено капаци на прозорците. Изглеждаше удобна и приканваща, и Мод се зарадва, когато Бенет им съобщи, че тук е запазил стаи за жените, а неженените мъже ще отседнат две къщи по-нататък. Една едра жена с огромно боне и престилка, широка като чаршаф, ги покани вътре и ги поведе нагоре по стълбите. Къщата бе подредена по-скоро практично, отколкото луксозно, но изглеждаше достатъчно удобна. Ева и Греъм получиха една обща стая, Кити и Франсис — друга, а Мод, за нейна радост, бе въведена в малката стаичка под стряхата, в която се побираше само едно дъсчено легло и неголям скрин. Едно тенекиено огледало над тоалетката отразяваше светлината, идваща от прозорчето на капандурата, приятно украсена с надиплена, домашно тъкана завеска. След три седмици, прекарани в тясната корабна каюта, мисълта, че разполага с тази чиста, слънчева стая, бе като небесен дар.

Бенет бързаше да настани мъжете, така че тя имаше време да го дръпне настрани само за миг, преди той да тръгне отново.

— Как да открия Алън? — попита шепнешком Мод, хванала го за ръкава.

— Навярно ще дойде в театъра, щом успея да уредя това.

— Но къде е? Представи си, че не разбере за нашето пристигане?

— Скъпа моя мис Мейкджой — отвърна Бенет, като отмахна ръката ѝ, — не се старайте да търсите Алън. Оставете той да ви намери.

Тя обмисли думите му, след като се качи в стаята си и се изпъна на леглото, което сякаш се въртеше и мятеше, въпреки че бе здраво закотвено на земята. Искаше ѝ се също да е така сигурна, че Алън ще узнае за пристигането им. Всичко бе възможно — можеше да не научи за тях или да не знае, че са пътували с „Мария Луиза“. Може дори да е тръгнал от Филаделфия за обширните непознати пространства отвъд крайбрежието. Можеше и никога да не го намери в този огромен, незаселен континент.

Ужасно безпокойство заплашваше да прогони цялата радост, която бе изпитала от откриването на Филаделфия. То изби в

притеснение, което напълно би я завладяло, ако леглото не бе толкова меко, слънцето — толкова приспивно топло, а тя толкова изтощена, че потъна в сън, преди да се замисли сериозно за това.

ГЛАВА 15

Събудиха я силни удари по вратата.

— Госпожице... госпожице! — Мод позна гласа на африканската прислужница, която ѝ бе занесла багажа горе. — Търсят ви, госпожице. — Гласът бе приглушен от дебелия врата.

Все още полусъннена, тя се дотътри до вратата и я откряна.

— Кой е?

— Не знам, госпожице. Някакъв господин. Каза чака него в приемна.

— Благодаря. Сега слизам.

Мод се погледна в малкото огледало и се ужаси от вида си. Косата ѝ бе разрошена, роклята беше измачкана. Не смееше дори да се надява, че господинът, който стои долу, е Алън. Поприглади малко роклята и бързо прокара гребена през косата си, поощипа бузите си, за да порозовеят, и си капна малко лавандулова вода. След това, като се надяваше, че ще си спомни къде е приемната, заслиза по стълбите.

На втората площадка се спря. Един мъж стоеше в сянката, вдигнал очи към нея. Бе висок, носеше перука на гренадир и аленият му мундир блестеше като рубин на слабата светлина.

Мод изпищя и се спусна по стълбите в ръцете му.

— Хей, по-полека! — извика Алън и се засмя, защото със силата, с която тя влетя в прегръдките му, едва не го прекатури. Той я вдигна и я завъртя из стаята, като спря само за миг, за да я целуне дълго и жадно по устните. Мод обви ръце около врата му, притегли лицето му към своето и отдели устни от неговите, за да може да се смее и говори едновременно.

— О, толкова съм щастлива... Надявах се да дойдеш... да чуеш, че сме пристигнали. О, Алън, така ми липсваше!

Той зарови пръсти в косата ѝ и отново с копнеж впи устни в нейните.

— Господи! И ти ми липсваше. Когато можех да се измъкна, всеки ден ходех на пристанището, за да питам дали е пристигнал

корабът от Бристол.

— Виж — възкликна тя и посегна да оправи перуката му. — Изкривих ти косата. А тя е... също така военна. Вие сте невероятно красив войник, сър.

— А ти изглеждаш достатъчно добре, за да разпалиш страстта ми.

Той покри лицето ѝ с целувки, потърка лице в ухото ѝ, след това във вдлъбнатините под скулите и шията.

— Достатъчно, сър, много ви благодаря — чуха те зад себе си яроsten глас.

Обърнаха се и видяха мисис Брейсгърдъл, хазайката на Мод, застанала на вратата с ръце на пълните си хълбоци и израз на безкрайно неодобрение на кръглото си лице.

— Искам да ви предупредя — продължи мисис Брейсгърдъл, — че това е почтен дом и аз няма да търпя неприлични задевки нито от разни актриси, нито пък от войници.

Мод отстъпи една крачка, но продължи да държи здраво ръката на Алън.

— Простете, мисис Брейсгърдъл. Това е, защото много отдавна не сме се виждали.

— Доколкото знам, не сте женени. Така че това не е събиране на разделени съпрузи.

Преди Мод да отговори, Алън дълбоко се поклони на жената.

— Извинете, госпожо. В никакъв случай няма да опозорим вашия дом. Простете несдържаността на две сърца, изпълнени с гореща любов едно към друго, които в продължение на месец са били лишени от взаимната си подкрепа.

На Мод тази украсена реч ѝ се стори така явно фалшива, че тя очакваше домакинята да се обиди. Вместо това тя само се усмихна.

— О, не знам дали ще ми повярвате, но това за взаимната утеха ме впечатли. Но няма да допусна такива неща тук пред очите на всички. Нито — прибави тя бързо — горе в стаите. Вървете да си оказвате взаимна подкрепа в „Индианската кралица“ малко по-нататък по улицата.

Алън провря ръката на Мод под своята.

— Точно това възнамерявах да направя. Къде ти е шапката, скъпа?

— Ето там, до вратата.

Но когато излязоха на улицата, Алън не се насочи към кръчмата... Вместо това той я набута в малък файтон с впрегнат едър, пъстър кон с черна грива и опашка. Качи се до нея, взе поводите и плесна с тях широкия конски гръб. Те се включиха в уличното движение — най-различни карети, волски коли и файтони, тук-там отделни ездачи.

— Къде отиваме? — попита тя, преливаща от щастие.

— Сред природата. Или поне извън града. Искам те само за себе си за малко, а по-късно може да няма време.

Тя го хвана под ръка и се притисна към него, докато той управляваше файтона по широката улица, която водеше извън града в съседните, по-рядко населени места. Понякога минаваха покрай красиви къщи, разположени сред дървета и украсени със строго симетрични градини. След това минаха покрай няколко богати ферми, добре гледани и явно преуспяващи. Мод не преставаше да им се удивлява, дори и сгушена блажено в прегръдките на Алън.

Накрая спряха на брега на някаква река. Там имаше затревено хълмче, заобиколено с гора от дървета и храсти и засенчено от надвесени над него върби. Алън постла едно одеяло, за да седне Мод, после извади бутилка мадейра и две калаени чаши.

— За успешното изпълнение на нашата мисия!

— Още не знаем дали е успешна — отвърна Мод и вдигна чашата си.

С бутилката в ръка той я прегърна през раменете.

— Част от нея. Ти си тук и аз съм тук. А и Джеръми е още цял-целеничък.

— Но и двамата сте още във войската. А мистър Бенет казва, че изобщо не е сигурно дали ще може да наеме театрален салон за нас във Филадельфия.

— О, ще наеме. Той е много способен джентълмен. — Без да сваля ръката си от рамото ѝ, той напълни отново двете чаши. — Бях забравил колко си красива — промълви той и я целуна леко. Устните му бяха меки и топли, и тя усети вкуса на сладката мадейра по тях. — Ще имаш огромен успех в колониите.

Когато повдигна косите ѝ и потърка лицето си във врата ѝ, сякаш я удари електрическа искра. Нуждата от него, радостта, че седи с него

на това хълмче, стоплиха тялото ѝ.

— Не ме интересува успехът — отвърна тя и цялото ѝ тяло се превърна в една въздишка. — Искам само да бъда с теб.

Може би бе по-добре да не му позволява да научи това, но не я бе грижа. Алън остави бутилката на земята и се обърна към нея, като нежно я положи по гръб. Плътните сенки се разстилаха около тях като фина покривка.

Навеждайки се към нея, той дръпна връзките на корсета ѝ. Мод се радваше, че бе облякла най-обикновената си рокля, защото лесно се смъкна от тялото ѝ и разкри отдолу измачкания ѝ бял комбинезон. Алън наклони глава и погали гърдите ѝ през плата, при което по тялото на Мод се разлиха сладостни тръпки. Тя знаеше, че той се сдържа, защото нуждата от нея бе като живо същество, което призовава нейния копнеж. Нарочно се бавеше, наслаждаваше се на мекотата на кожата ѝ, очертаваше малки кръгчета с език и това ѝ причиняваше неимоверно удоволствие, което стигаше до екстаз. Мод въздъхна и се обърна така, че гърдата ѝ се намери до устните му, но той не я пое. С влудяваща бавност прокара пръст по очертанията на корсета ѝ, после надолу до талията. Махна с език дрехата, като разголи гърдата ѝ. После нежно я обхвана с ръка, повдигна я, капна мъничко от кехлибареното вино върху набъбналото зърно и едва тогава го облиза с език.

Цялото ѝ тяло пламтеше. Тя започна да стене, докато той милваше гърдата ѝ, дразнеше зърното с език и устни, като леко го смучеше, и накрая ѝ се приплака от отчаяние. Протегна ръце към него и едва тогава откри, че някак бе успял да се измъкне от ограничаващите го панталони. Пръстите ѝ обхванаха втвърдения му член и тя го притегли към себе си.

Нямаше представа, че става нещо с полите ѝ, докато не усети, че се смъкват. Настоячивите му пръсти опипваха и търсеха, милваха бедрата и ханша ѝ, достигаха с ласките си до най-тайнствените ѝ дълбини, изтриваха всяка друга мисъл, освен желанието. Още миг и щеше да започне да се моли.

После, с породена от желанието внезапност, той не можеше повече да се сдържа. Обърна я към себе си и я покри с тялото си. Тя усети как проникна в нея, заживя с последвалите ритмични тласъци. Дъхът ѝ пареше врата му, а той мъркаше, допрял устни до шията ѝ. Тя

го притисна по-силно, когато тласъците прераснаха в мощна вълна, която ги отнесе в бунтовната си магия. Чу, че от устните и на двамата се откъсна вик. Алън се отпусна върху нея и Мод усети лудешкото биене на сърцето му. Пръстите ѝ потънаха в плътта му, тя се опитваше отчаяно да го задържи, да го превърне в част от себе си, телата им да останат винаги така преплетени.

Но, разбира се, това бе невъзможно. Сърцето му забави своя ритъм, дишането ѝ се успокои. Въпреки че лежаха неподвижно, слели тела, мигът на екстаза бе отминал. И Мод тъжно осъзна, че скоро той ще се отдръпне, повече нямаше да има единство, нямаше да има цялост. Колко печално, че нещо толкова хубаво като съединяването на двама души трябва винаги да е свързано с това разделяне.

Но имаше също щастие и удоволствие. Радостта от това, че е била до него, че го е държала в ръцете си, че е получила толкова много от него, щеше да я подкрепя дълго време.

Накрая Алън се претърколи настрани и я притисна в обятията си.

— Знаех, че ми липсваше, но до този момент не разбирах колко много. Чувстваме се много добре заедно, нали?

Тя го целуна по слепоочието.

— Много добре. Но няма да е лесно. Не можем винаги да си правим разходки извън града. Сигурно можем да си наемем къщичка, както правехме в Лондон.

Алън нежно отметна един дълъг кичур от лицето ѝ.

— Няма да може. Този път не. Виждаш ли, една от причините да искам така настойчиво да те откроя, е да ти кажа, че армията скоро ще замине.

Завладя я внезапен ужас и тялото ѝ бе обзето от мраз, който охлади цялата ѝ радост.

— Ще заминете? Закъде? Не обратно в Англия, нали?

— Не, не. Очаква се да ни изпатят в някакво място, наречено Форт Уилям. В една от провинциите на име Мериленд. Нямам представа къде се намира, само знам, че е на юг.

Мод се отдръпна и седна, като сграбчи корсета си.

— Но ти не можеш! Не можеш да заминеш и да ме оставиш тук сама. Не и след като ми нареди да те последвам през океана!

Алън се обърна по гръб, склучи ръце под главата си и ѝ се усмихна.

— Едва ли ще бъдеш сама, след като си с цялата трупа.

— Но ти каза... Мислех, че с Джеръми ще се присъедините отново към трупата. Разчитаме на това. Аз разчитам на това!

— Любов моя, това е идеалният вариант, но няма да е толкова лесно да се измъкнем от армията. Дезертъорите първо ги разстрелват и после им задават въпроси.

— Трябваше да помислиш за това, преди да постъпиш доброволно в армията.

— Всъщност тогава не знаех какви наказания се предвиждат. После научих. Не вземай нещата толкова навътре. Знаеш, че ще се присъединя към вас, когато мога.

Мод ядосано затегна връзките на корсета си.

— О, Алън, трябваше да се сетя, че нещо такова ще се случи. Тъкмо когато си помисля, че нещата между нас вървят добре, ти винаги успяваш да избягаш някъде и ме оставяш да се оправям сама. Надявах се този път да е по-различно.

Алън се пресегна, събори я до себе си и я притисна със силните си ръце.

— Няма да те изоставя, Мод. Ще идвам толкова често, колкото мога.

— Колко далеч е този Форт Уилям?

— Не знам. На няколко мили. — Той отмахна косата от гневното ѝ чело и я целуна леко. — Нали не смяташ, че мога да издържа далеч от теб твърде дълго? Със спомените за това, което току-що преживяхме заедно.

Мод почувства как гневът ѝ се стопява и се опита да попречи на това, като поиска да се отдръпне. Той усили прегръдката си и зарови пръсти в косите ѝ.

— А Джеръми? Той ни е нужен. Мистър Бенет очаква той да играе лорд Фопингтън.

— М-м-м... — измърмори Алън, взе лицето ѝ в ръце и отново я целуна. — Джошуа просто ще трябва да си намери друг лорд Фопингтън. Или да свали „Недоволният съпруг“ изобщо от репертоара. О, колко са мили и сладки устните ти.

Примамлива топлина се разля по тялото ѝ. Бе безпомощна в ръцете му и това едновременно ѝ харесваше и я вбесяваше. Тя наведе глава и прекара устни през бузата му и целуна ухото му. Езикът ѝ

проследи вдлъбнатините и възвишенията, съзнавайки много добре какъв възбуждащ ефект има това върху него.

— Мистър Бенет дори не е сигурен, че може да ни намери театрален салон — прошепна тя. — Твърди, че квакерите и презвитерианците ще ни попречат да изнесем представления.

Алън изпусна дълга въздишка, когато главата ѝ се пренесе към гърдите му.

— Греша. Само преди няколко години тук е играла една труппа. Самият кмет им намерил зала. О, Боже, къде си научила да правиш това?

Мод се усмихна на възклицанието му. Продължаваше да се движи надолу, достигна до онова чудесно нещо, с което неотдавна той проникна в нея и я завладя. Сега бе пресъхнало и отпуснато. Тя прокара език по цялата му дължина и усети как той потръпва. Бе малко ужасена от себе си. Не беше го правила преди, но бе чувала за това от Кити и Франсис. Със задоволство видя как членът му послушно набъбва под грижите ѝ. Пое главичката и леко я намести между устните си, засмука я, когато усети как в нея отново запулсира живот. Тя галеше и смучеше, а Алън се отдаде на пламъка, който го завладя постепенно. Мод знаеше какъв ефект оказва това върху него и увеличи усилията си, докато усети, че той е напълно в нейни ръце.

— Време е да си вървим — каза тя рязко и седна. Алън се изуми.

— Какво! Не можеш...

Тя коленичи и облече полите си.

— Ако тръгнеш сега, ще се върнеш навреме за вечеря.

За негов ужас тя се изправи, вдигна чашите и бутилката и се запъти към файтона.

— Няма!

— Защо, какво има? Винаги мога да го направя отново, следващия път, когато дойдеш да ме посетиш от Форт Уилям.

Той пропъзля след нея и я хвана за глезените.

— О, значи такава била работата! Няма да стане.

Тя се засмя и го удари на шегата, за да го отстрани.

— Май не ти харесва ти да си оставеният? Колко тъжно. — Измъквайки се от ръцете му, тя захвърли бутилката и се затича към колата. — Приятен ден, господин Сладострастник — подвикна тя, като се изсмя.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно, госпожице Игривке — отвърна той, като скочи и хукна след нея. Хвана я, преди да е стигнала до файтона, и я стисна здраво през кръста.

— Добрият актьор трябва да довърши това, което е започнал — каза той задъхано и я повали сред тревата и листата.

Смехът на Мод се смеси със стоновете му, когато той отметна полите ѝ нагоре и проникна в тръпнещото ѝ от очакване тяло. С всеки тласък пламъкът обхващаше и нея, докато тя също извика от желание. Сграбчвайки го за раменете, тя го притисна към себе си, докато заедно се извисиха на крилете на възторга към един вулканичен миг на екстаз, който ги сля в едно горящо цяло.

Алън се отпусна върху нея напълно изтощен.

— Ах, ти, хитрушо — извика той, когато отново бе в състояние да говори, — нарочно ме подведе.

Мод обви с ръце врата му и го притегли към себе си.

— О, Алън, не заминавай! Остани във Филадельфия с мен. Не искам отново да те изгубя.

— Няма да ме изгубиш.

— Но тази страна е толкова голяма! Представи си, че се разделим и никога отново не можем да се намерим?

— Това няма да се случи. Знаеш, че те обичам, Мод. Но имам и други грижи, важни грижи. Неща, които трябва да се свършат.

Беше напълно безполезно.

— О, добре тогава — каза тя, като го отблъсна и заоправя дрехите си. — Беше чудесен следобед, но трябва да се връщаме, ако не искаме да останем без вечеря. Мистър Бенет обеща довечера да намине, за да ни каже къде ще изнесем първото си представление.

Той седна до нея и я прегърна през раменете.

— Ще дойдем отново тук, преди да замина — обеща Алън и я целуна.

— Хубаво ще бъде — отвърна тя сухо.

Едва когато наближиха града Алън се осмели да попита за генерал Уилкс и го направи почти извинително.

— За последен път го видях в Бристол — осведоми го Мод. — Дължа му пари, но няма да си ги иска, преди да сме спечелили нещо от спектаклите.

— Значи си му задължена. Това е добре. В такъв случай няма да те пусне да отидеш твърде далеч.

— Да ти е хрумвало какво може да иска в замяна за услугата си? Посочи ми го доста ясно.

— Не, не му плащай с тази монета. Дай му част от припечеленото и го разигравай.

Разочарованието от това, че Алън смята да замине твърде скоро, я накара да захвърли всякаква предпазливост.

— Заявявам ти, Алън — избухна тя. — Никога не ми стана ясно защо ме накара да се забъркам с този човек. Той иска от мен само едно, а аз нямам желание да му го дам. Не е ли по-добре да стоя далеч от него?

— Не. Важно е да продължиш да го водиш за носа.

— Но защо? Какво имаш против него?

Лицето му стана сурово.

— Не мога да ти кажа сега. Имай търпение. Някой ден ще разбереш.

— Питам се дали ще стане — промърмори тя, когато пред погледа ѝ се появиха първите къщи.

Тя склони глава на рамото му. Бе толкова хубаво да е до него, да чувства тялото му. В същото време беше болезнено очевидно, че той никога няма наистина да ѝ принадлежи. Винаги щеше да си взима това, което иска от любовта ѝ, и да изчезва, докато следващият сгоден случай не ги събере отново. Само трябваше да махне с ръка и да му каже да си върви. Но знаеше, че никога няма да го стори.

Джошуа Бенет бе уредил цялата трупа да се събере за вечеря в кръчмата „Индианската кралица“, където за тях бе запазена отделна стая, за да обсъдят репертоара си. Стаята беше боядисана в наситено зелено, по стените имаше свещници, а изстърганият дъсчен под бе покрит с пясък. Храната беше обикновена, но вкусна. А случаят бе особено приятен, защото Алън остана с тях. По средата на вечерта Джеръми също пристигна.

Мод извика, когато го зърна застанал до вратата. Аленият мундир и триъгълната шапка не стояха толкова добре на дребната му фигура, колкото на мъжественото тяло на Алън, а умното му, лукаво лице изпод шапката бе напълно несъвместимо с изражението на войник. Но Мод не забеляза тези неща. Тя тичешком прекоси стаята,

хвърли се на врата му и залепи, както се надяваше, сестринска целувка на бузата му.

— Струваш ми се отслабнал — отбеляза тя и го задърпа към масата, където останалите се трупяха, за да го поздравят. Той засия от тяхната явна привързаност, дори и на Мод. Особено нейната.

— Това е, защото се отнасят много строго с мен. Нямаме представа какво е. Радвайте се на актьорския си живот, приятели, защото всичко друго е адски трудно, казвам ви.

— Знаеш ли, Джеръми — каза привлечено Кити. — С тази униформа все едно си излязъл направо от „Нравите в армията“.

Джеръми й направи недоволна гримаса.

— Самият майор Аутсайд. Имам един старши сержант, който иска да съм „вън от играта“.

— Тогава ела при нас, Джеръми — извика Греъм. — Нужен си ни. Никой не може като теб да свири като птичка, да не говорим за всички онези комични роли.

— Де да можех — отвърна Джеръми, придърпа един стол до масата и си отрязва голямо парче от пая, който бе сервиран. — Но Алън сигурно ви е обяснил как се отнасят военните към дезертъорите. Предпочитам все пак да си запазя главата.

— Но теб те взеха насила, нали? Няма право да те държат в армията.

— Намини утре да обясниш това на сержант Стейси. Между другото, ще ми налеете ли от това, което пиете?

— Черна бира. Не е много, но можеш да си вземеш каквото поискаш.

От подобрения цвят на лицето му и от цялостното му поведение Мод заключи, че той вече не пие толкова, колкото в Бристол. С облекчение забеляза, че той напълни чашата си до половината и отпи малка глътка.

— И така — продължи той, като се зае с пая си, — наехте ли вече салон?

— Да — обади се Бенет гордо. — Аз също изпитвам голямо облекчение. Изглежда, преди четири години на една пътуваща трупа позволили да използва за представления склада за стоки на кмета Плъмстед, тъй като нямало друго подходящо място във Филадельфия. Разбира се, имало голямо недоволство от страна на някои религиозно

настроени хора, които смятали, че театърът е люлка на греха, но кметът надделял. Сега той отново се съгласи да отвори склада си за цялото ни турне, колкото ѝ дълго да продължи.

— От това, което чух, май няма да е задълго — обади се Алън, облягайки се назад. — В града има и по-смели хора, които обичат развлеченията, но в крайна сметка те отстъпват пред квакерите и презвитерианците, които са способни на много яростна опозиция. Моят съвет е да съсредоточите най-големите си усилия в началото.

— Ще останем толкова, колкото можем — отвърна Бенет, — а след това ще заминем за далеч по-дружелюбния Ню Йорк. Решил съм първата ни пиеса да бъде „Невинният покаяник“ и съм написал пролог за Мод. Ти ще ни даваш тон, моето момиче.

Мод пое високата палячовска шапка, която ѝ подаде, застана до един от свещниците и прочете с най-нежния си глас:

*Признаваме си, твърде често
театърът с развратни сцени
в опасно изкуство, е играл роля
на ловък изкусител;
И все пак, ако Музата, на доверието изменила,
понякога се е отклонявала
от всичко, що е чисто и почитено,
нима тя често, със страшния
гняв на добродетелта
не е потъпквала греха и гордо
не се е изправяла на сцената?
Вярваме, че приятелите на Музата
ще възприемат идеята
и нашите старания
ще увенчаят с аплодисменти.*

— Звучи малко като оправдание, не мислите ли? — коментира сухо Алън.

— Може би — съгласи се Бенет. — Но по-добре това, отколкото да ни освиркат и да ни замерят с всевъзможни снаряди от партера.

— На мен ми харесва — заяви Мод, като сгъна листа. — И смятам да го кажа с цялата искреност, на която съм способна.

Алън все листа и го прегледа.

— Не се тревожи за искреността, скъпа. Само се докарай и им покажи един глезен. Това ще има по-добър ефект от всякакви пролози.

ГЛАВА 16

Както винаги, Алън се оказа прав. Седмица по-късно „Невинният поклонник“ бе посрещнат с шумно одобрение от по-либерално настроените граждани, които предпочитаха развлеченията пред смирението. За нещастие успехът на пиесата предизвика също още по-висок и целенасочен вой от страна на онези, които смятаха, че чрез насърчаване на театралното изкуство обществото се обрича на греховно падение. Всички, от ръководителя до актьорския състав, знаеха, че турнето във Филаделфия ще бъде кратко, и затова гледаха да вместят колкото е възможно повече трагедии и комедии в този кратък период. Скоро Мод се оказа толкова заета с репетиции и представления, че нямаше време да мисли за заминаването на Алън.

Една седмица след началото на представленията пристигна писмо. Тя с изненада научи, че Алън не бе заминал за Мериленд, а за Ню Йорк, където с останалата част от войската чакаше заповед да се придвижи към вътрешността на страната. Между другото, той пишеше, че, събрана заедно, британската армия представлява наистина внушителна сила дори за преситените му очи.

„Ще се изумиш, ако видиш това — отбелязваше в писмото си той. — Море от бели палатки, знамена, плющящи на вятъра, безкрайни редици от оръдия, великолепни коне, пехотни батальони, докъдето погледът ти стига — трудно е да си го представиш. Как могат сбирщината дрипльовци и няколкото французи да се надяват, че ще устоят на такава войска? Не мога да го проумея. Ню Йорк е интересен град. Оказва се по-космополитен от Филаделфия и тук квакерите черноризци нямат такова голямо влияние. С други думи — «по-порочен». В много отношения ми напомня за Лондон, само дето от три страни е заобиколен с вода, а от четвъртата — с гори.“

Към писмото бе добавен и втори лист, на който набързо беше надраскано следното:

„Отиваме в едно място, наречено Олбъни, което се намира на север от Ню Йорк. Сега, когато имаме заповед за придвижване, и

двамата с Джеръми очакваме с нетърпение да нападнем французите. Престоят в армията поражда войнствени настроения. Представи си как търча из гората и гоня някой червенокож дявол, който размахва томаховката си.“

Тя бе разочарована, защото никъде не пишеше, че я обича, нито дори, че тъгува за нея, и все пак това бе напълно в стила на Алън. Това, което повече я тревожеше, бе безгрижието, с което очакваше да влезе в бой. Бе типично за двамата с Джеръми да се хвърлят презглава в първата схватка.

Втората седмица от турнето бе съпроводена с още по-голямо неодобрение. След като Кити и Франсис, докато вървели веднъж по улицата, бяха замеряни с яйца, Джошуа Бенет реши, че повече няма смисъл да остават във Филадельфия. Приключиха седмицата, след което си събраха багажа и заминаха за Ню Йорк.

Пътуването продължи три дни, въпреки че пътят бе по осемнадесет часа на ден. Желанието на Мод да стигне там, преди Алън да замине, бе толкова силно, че почти не забелязваше околния пейзаж. Докато стигнаха до ферибота, който ги отведе в пристанището, тя гореше от нетърпение едновременно да прекрати пътуването и да види Алън. Този пристан бе по-голям от филаделфийския и по-претъпкан с кораби всякакъв размер и модел. Мод усети разликата в този град дори преди да е стъпила на брега. Сред дългите редици от сгради тук-там се срещаха къщи от жълти тухли и покриви, които стъпаловидно се изкачваха към корнизи в холандски стил. Камбанариите на църквите се извисяваха над огромни каменни, плоски, квадратни сгради, разположени по средата на затревени площи и шумни улици, чиято глъчка се чуваше от пристанището. Изглеждаше по-изхабен и по-гостоприемен от града, който бяха напуснали.

Едва се бе настанила в стаите си в една странноприемница, когато узна, че Алън и Джеръми са отплавали нагоре по реката към Олбъни с Осми кралски полк. Войниците от останалите полкове, които още не бяха заминали, се виждаха навсякъде по улиците на града и горчиво й напомняха, че бе изпуснала Алън само за два дни.

Нямаше какво друго да прави сега, освен да се занимава с работата си. Този път поне разполагаха с истинска театрална зала. Театърът на Насау Стрийт не бе толкова внушителен, колкото лондонския Челси, но изглеждаше по-добре от склада на Плъмстед.

Балконите и ложите около авансцената се издаваха почти до половината над задната част на партера, зад кулисите имаше огромно пространство за декорите и първобитните механизми, имаше отделни гримьорни за актьорите и дори една обща стая. Всичко бе старо и спешно се нуждаеше от ремонт, но цялата трупа отново се чувстваше в позната обстановка.

Мод положи всички усилия, за да даде най-добрите си представления, въпреки че нейде дълбоко непрестанно я глождеше мисълта за Алън — къде е и дали е в безопасност. Не бе се тревожила за него, когато обстоятелствата го принудиха да постъпи на военна служба, но когато започна да му харесва идеята да се бие, страховете ѝ силно нараснаха. Можеха да го убият и тя никога нямаше да му каже колко го обича! А можеше и да не научи за смъртта му в тази безбрежна пустош, където бе отишъл. Само ако можеше да го види още веднъж, да поговори с него, да го целуне отново.

Разбира се, можеше да го последва. Сигурно имаше начин да се стигне до този Олбъни. Щом войската бе отишла, можеше и тя. Но сама ли? Без приятели? Девствените гори на края на града се простираха в такава мрачна загадъчност, че тя се разколебаваше, макар и да я привличаха. Здравият ѝ разум ѝ казваше, че най-мъдрото нещо, което може да стори, е да остане тук до завръщането на армията от каквито и да било битки. Ако изобщо се върнеха!

След това провидението се намеси и реши проблемите ѝ.

Бе след едно представление на „Небрежният съпруг“. Към края на втората седмица от турнето Мод бе придала на лейди Бети Моудиш цялото кокетство и чар, които отличаваха най-добрите ѝ роли, и бе превърнала вечерта в невероятен успех. Бе в гримьорната и сваляше грима си, когато вратата се отвори рязко и една позната фигура се появи в стаята.

— Генерал Уилкс! — възкликна тя учудено.

— Душичката ми, сладурчето ми, ти беше великолепна — каза генералът, взе ръката ѝ и залепи по една влажна целувка на всеки неин пръст. — Никога не е имало по-възхитителна лейди Бети! Ти спечели цялото ми сърце, дори онази част, която не притежаваше.

Мод издърпа рязко ръката си и посегна към халата си.

— Моля ви, генерале, това е гримьорна. Не е много прилично да идвате тук.

Кити се изсмя и очарователно примигна срещу генерала.

— О, сигурна съм, че е виждал и други разсъблечени дами, нали, генерале?

— Много пъти — отвърна Уилкс с очи, вперени в Мод. — Не можех да чакам в общата стая с всички онези дръвници. Трябваше да те видя. Ти ме омагьоса, скъпа моя. Напълно.

— Все едно — каза Мод неубедително. — Трябва да излезете и да ни оставите да се облечем.

Той отново посегна към ръката ѝ.

— Само ако обещаеш да вечеряш с мен.

Тя го избута към вратата.

— Да. Обещавам. Само, моля ви, излезте.

— Чудесно. Ще те чакам отвън. Не се бави, сладка моя.

Мод затвори вратата и без да обръща никакво внимание на разбиращите подхилквания на останалите, бързо се облече. Не бе виждала Уилкс, откакто пристигнаха във Филадельфия, и си мислеше, че е заминал с другите военни части. За първи път, откакто го познаваше, тя наистина желаше да говори с него. Поне можеше да разсее някои от тревогите си за Алън.

Все пак, когато той пхна ръката ѝ под своята и я поведе по улицата към най-близката кръчма, тя се поколеба дали да започне открит разговор за това. Едва когато ги настаниха на маса в една стаичка, където пламъкът от огнището и светлината от свещта на масата хвърляха трептящи отблясъци по покритата с ламперия стена, тя се реши да заговори.

— Изненадана съм, че сте в Ню Йорк. Когато не дойдохте зад кулисите във Филадельфия, си помислих, че пътищата ни вече може и да не се пресекат.

— Едва бях стъпил на брега, когато ме изпратиха тук. И сега дори трябваше да плавам нагоре по реката, но когато прочетох на един афиш, че трупата ви пристига в града, нарочно успях да уредя с интенданта една работа тук, за да остана и да те видя. И си струваше. Изглеждаш пленителна, скъпа моя. Колониите положително са ти се отразили добре.

— Не много добре — засмя се Мод. — Във Филадельфия всичко, което направиха, бе да ни придружат до края на града и да ни отпратят.

— А, Ню Йорк ще се окаже по-любезен. Хората тук обичат хубавите развлечения. Наистина, скъпа моя, аз съм гледал представления на сцената на Друри Лейн в Лондон, които не могат да се мерят по качество с твоята лейди Бети тази вечер. Жалко, че трябва да те отмъкна от сцената, ти така я красиш!

Мод бързо вдигна поглед.

— Да ме отмъкнете?

Той леко се изчерви.

— Хм, не възнамерявах да споменавам за това толкова скоро, но след като вече подхванах темата, по-добре да обясня какво имам предвид. Искам да дойдеш с мен.

— Къде? — попита Мод със слаб глас.

Той хвана ръката ѝ и болезнено я стисна.

— На похода. А после, където и да ни изпратят в тази затънтена страна. Кажи, че ще дойдеш.

— Но, генерал Уилкс. Вие отивате на война, нали? Да не би да искате да кажете, че ще ме водите на бойното поле със себе си?

— Не в боя, разбира се — каза той, като сядаше обратно на стола си. — Само на похода. Ще има и други жени. Много от съпругите на войниците ги следват в армията като нещо напълно естествено. Има и поддръжници. Но, естествено, няма да позволя да общуваш с тях. Ще бъдеш при останалите хм... „дами“ на офицерите.

Мод го погледна с изненада.

— Искате да кажете, че офицерите взимат жените си със себе си на война?

— Е, не всички. Но така е, това се практикува. Казвали са ми, че Брадък взел своята любовница чак до форт Дюлейн Сигурен съм, че и този път ще има няколко.

— Генерал Уилкс... — започна тя, като гледаше навсякъде другаде, но не и към него, а умът ѝ работеше трескаво. Може би това бе отговорът на нейните молитви!

— Смутих те. Прости ми, мила моя, знам колко необичайно чувствителна си към тези неща. Но не искам да те загубя сега, след като отново те намерих. Обещай ми, че ще дойдеш. Цялото ми щастие зависи от това. — Той посегна да хване ръката ѝ. — В края на краищата сключихме сделка нали? В Бристол...

Мод стана от масата и се приближи до камината, като се престори, че се взира в огъня.

— Парите, които ми заехте, ще ви бъдат върнати утре. Колкото до това да тръгна с вас, не знам къде отиваме. Не знам нищо и за тази страна.

— И аз едва ли знам много повече. Обаче мога да ти кажа, че първо ще минем през един малък холандски град наречен Олбъни, разположен на река Хъдзън. После ще се отправим на север към Нова Франция. Целта ни е да завземем един малък преден пост — Форт Корийон, и щом направим това, вероятно ще се върнем тук, в Ню Йорк. Ще свършим за много кратко време и ще бъдем отново сред удобствата на града, преди да си се усетила. Дори ще можеш пак да се присъединиш към трупата, ако искаш.

Мод прокара пръсти по полицата над камината. Изкушаваше се да се хвърли на врата на генерала и да му каже своето възторжено „да“, но знаеше, че няма да е разумно. По-добре бе да си мисли, че се колебае. И всъщност бе точно така, щом той смяташе, че ако тръгне с него, ще му стане любовница.

— Не знам... — отвърна тя сдържано. — Там е... там е толкова опасно! Френската армия е голяма, нали? А индианците? Чувала съм страшни неща за тях.

Уилкс махна с ръка. На единия му пръст проблесна огромен рубин с наситения червен нюанс на кръвта.

— Има само една шепа французи, а офицерите им са известни некадърници. Колкото до индианците, те са тълпа ревящи диваци. Няма сила, която да устои на могъщата британска армия, събрана в Олбъни. Повярвай ми, мила, твоята безопасност ще бъде най-основната ми грижа.

— О, не ме е страх — заяви Мод и седна на мястото си срещу него. — Разбира се, ще поставя мистър Бенет в затруднено положение.

— Глупости. Може да си наеме актриса за няколко петачета. Въпреки че, трябва да призная, никоя не може да се сравни с теб. Кажи, че ще дойдеш. Заповядавам ти!

Мод примигна срамежливо.

— Добре, съгласна съм. Утре ще кажа на Джошуа.

— Великолепно! Но недей, по-добре изобщо не му казвай. Трябва да отплаваме утре вечер, така че ще те измъкна тихомълком.

Ще изпратя някого от помощниците си утре след представлението, за да те отведе без много шум на кораба ми. Не можем да се показваме открито.

Мод се улови за възможността да избегне близостта с него.

— Не, няма да тръгна при такива обстоятелства. Настоявам да ми позволите поне да си довърша седмицата. След това ще се срещнем в Олбъни.

Пълната долна устна на Уилкс се изви надолу.

— Е, добре. Ще уредя да те вземат с някой от корабите на офицерския състав, който тръгва следващата неделя. Корабът се казва „Лейди Маргарет“. Ще назнача мичман втори ранг Рендал да се грижи за теб. Но ми обещавай, че няма да се бавиш повече от следващата седмица!

Мод вдигна чашата си с кларет и отпи.

— Обещавам — отвърна тя, като го погледна над ръба на чашата.
— Сега, след като се съгласих да дойда, ставам много любопитна да видя този Олбъни.

„Любопитство не е точната дума“ — мислеше си тя, докато седмицата се изнижаваше. Всичките ѝ желания бяха насочени на север по дългата, сребриста река, където отново щеше да държи Алън в обятията си. Безличната ѝ игра направи впечатление на Бенет и той я запита дали се чувства добре. В отговор тя му разказа какво смята да прави. Очакваше гневна тирада, но Джошуа Бенет твърде дълго бе работил с актьори, за да се учудва на нещо.

— Надявам се, знаеш какво предприемаш. В тази северна част почти няма цивилизация. Единствено гори, диваци и шепа французи, които се опитват да я обявят за свое владение. Сигурна ли си, че искаш да направиш това?

— Искам да бъда с Алън. Искам да знам, че е в безопасност, че не лежи убит до някой храст със снет скалп. Би било ужасно да знам, че е убит. Но да не знам... вечно да се чудя какво става с него... не бих могла да го понеса. Моля те опитай се да ме разбереш.

Бенет я потупа по рамото.

— О, разбирам. Но дали генерал Уилкс разбира? Знае ли, че само се преструваш и не отиваш като негова любовница, а за да намериш Алън Дезмънд?

— Е, не съвсем. Още не знам как ще се справя с това, но ще намеря някакъв начин.

— Сигурен съм — засмя се Джошуа в отговор. — Само помисли за всички кокетки, които си изиграла, как са успели да се измъкнат от домогванията на стари похотливци, без да накърнят честта си. Имаш богат опит.

Повикването дойде рано сутринта в неделя, когато първите лъчи на зората обагряха паважа на Уотър Стрийт в златисто. Мод последва мичман втори ранг Рендал по улицата до кея, където чакаше лодка, за да ги отведе на кораба закотвен по средата на тъмната река, спретнат малък военен кораб за състезания, готов да полети напред. Тя се качи на борда, подпомагана от моряците, които се отнасяха към нея с повече уважение, отколкото бе очаквала, съдейки по твърде враждебната учтивост на Рендал. Той изпълняваше заповед, но ѝ даде да разбере, че няма високо мнение за нея. Отначало това малко я обезпокои, но щом вдигнаха котва, тя забрави за него.

Докато плаваха покрай последните предни постове и ферми на града, тя така се прехласна от реката, че всичко останало загуби значението си. На светлината на пропукващата се зора тя виждаше на единия бряг високи, стръмни скали, а на другия — стелещи се гори. По на север реката се разширяваше и после отново се стесняваше между ниските планини, обагрени в синьо и златисто, из които бяха разпръснати малки къщички и фермички. В по-голямата си част земята бе необработена, по огромните извисяващи се хълмове растяха гъсти непроходими гори. Красотата на реката бе пленителна. Мод, която никога не бе виждала истински планини, не можеше да ѝ се нагледа. Много често по ниските брегове, в подножието на планините и хълмовете бяха разположени малки градчета, чиято крайбрежна ивица представляваше гора от мачти и корабни греди. Самата река бе пълна с малки едномачтови бойни кораби, чиито разноцветни платна понякога наподобяваха цветя, пръснати по водата. Под синята повърхност се виждаха есетри, някои дълги по седем фута, които плуваха близо до кораба. Делфини правеха салта във въздуха и вдигаха водопади от кристални капки, а цели ята от по-дребни риби изпъстряха сребристая повърхност на реката.

Денят напредваше, един от моряците ѝ донесе стол и тя седна на палубата, смаяна от пищността и красотата на тази страна. Може и да

бе дива и необработена навътре от морския бряг, но изобилстваше от възможности. Нищо чудно, че Короната бе изпратила такава мощна армия, за да я задържи.

Стигнаха в Олбъни три дни по-късно, след като бяха изгубили няколко часа в безветрие само за една нощ. Мичман втори ранг Рендал уреди слизането на Мод на брега с целия ентузиазъм на човек, който се кани да се отърве от неприятно задължение. Ала тя бе толкова развълнувана, че е в един и същ град с Алън, че не обърна внимание на невъзпитаното му поведение.

От пръв поглед забеляза, че този малък град коренно се различава от Ню Йорк. Морето от бели палатки в покрайнините явно говореше, че армията е завладяла това място. Щом стъпи на брега, тя навсякъде виждаше червени униформи. Много често се срещаха и сини мундири — цветът на колониалните полкове. Тъкмо се канеше да се смеси с тях, когато я спря един елегантно облечен младеж с висока гренадирска шапка, който подаде на Рендал една бележка.

— Трябва да ви отведе в „Бел Соваж“ — осведоми я той, след като бегло погледна съдържанието на бележката. — Генералът ви е запазил стаи там.

— О, чудесно. Знаете ли къде се намира?

— Нямам и най-малка представа. Но това момче ще ни заведе.

Неохотата му бе очевидно.

— Чуйте, мичман Рендал — каза Мод. — Вие изпълнихте дълга си да ме доведете до Олбъни. Защо не отидете в главната квартира и не оставите този младеж да ми покаже пътя. Със сигурност не се нуждая от защитата и на двама ви с всички тези войници наоколо.

При тези думи лицето на Рендал светна.

— Сигурна ли сте? С радост ще ви изпратя до вратата, ако желаете.

— Сигурна съм.

Не прибави, че ще се радва да се отърве от неодобрителното му отношение. Той й отправи формален поклон и след като попита младия гренадир как да стигне до главната квартира, тръгна надолу по улицата. Мод се усмихна безкрайно очарователно на младия редник.

— Водете ме, сър.

Веднага разбра преимуществата на това Рендал да не е край нея. Бе трудно да види лицата на всички военни, които минаваха покрай

тях, но изпусна само няколко. Търсеше познатото слабо лице с волева брадичка и хлътнали очи, които святаха порочно изпод извитите вежди. Търсеше също кръглото, бледо лице на Джеръми и сиво-сините му очи, надявайки се, че един мимолетен поглед ще я събере отново с двамата ѝ най-мили мъже на света. Но след като последва високата кожена шапка на гренадира през няколко тесни, мръсни улички, тя започна да губи надежда, че ще ги срещне. А ако това не станеше, как щяха да разберат, че е тук, като се изключи възможността да отиде направо в лагера им? Генерал Уилкс със сигурност щеше да научи това и можеше да отмени поканата си да го придружи по време на похода.

Над главата на ординареца тя забеляза избеляла дървена табела, на която се виждаше силует на индианка. Мод въздъхна, примири се с мисълта да се прибере в стаята си и после се опита да измисли най-добрия начин да направи тайни проучвания как да открие двама войници в това море от армейци. Кръчмата бе само четири къщи по-нататък, когато хвърли поглед към отсрещната страна на улицата и очите ѝ попаднаха на смаяния взор на Алън Дезмънд.

Той се бе спрял и се бе вторачил в нея, сякаш виждаше призрак, а не жива жена.

Мод затаи дъх, закова се на място, неспособна да помръдне. Със скок той прекоси улицата, избягвайки една завиваща каруца, която за малко не го блъсна, промъкна се през стадо овце, сграбчи я и я завъртя.

— Не мога да повярвам! Бога ми, това наистина си ти! — извика той, като едновременно се смееше и я целуваше.

Мод го прегърна силно.

— Алън! О, Алън! Толкова се радвам да те видя! Така съм щастлива да те докосна... О, ако знаеш колко ми липсваше!

Когато накрая прекратиха опитите си да говорят, да се прегръщат и целуват едновременно, той отстъпи на малко назад, като все още продължаваше да я държи за раменете.

— Още не мога да повярвам, че наистина си ти! Как се озова тук? Кога пристигна? Сили небесни, ти си едно чудо?

Мод се огледа бързо.

— Ще ти разкажа всичко, но не на улицата. Виж колко хора ни зяпат.

Алън се разсмя и мушна ръката ѝ под своята.

— Просто завиждат, защото току-що целунах най-хубавото момиче в града. Хайде. Ще намерим някъде спокойна маса и ще вдигнем наздравица за това, че сме отново заедно.

След пет минути те седяха на малка дъсчена маса в една от помалките стаи в „Бел Соваж“ с плоска жълтеникава бутилка кларет и две чаши. Бяха се навели един към друг и разговаряха тихо, въпреки че стаята бе почти празна. Алън импулсивно се наклони и я целуна по устните.

— Липсваше ми, Мод. Осъзнах го едва в този момент, когато си тук, с мен.

— И ти ми липсваше — отвърна тя, като леко прокара пръсти по бузата му. — Толкова много.

— Затова ли дойде в Олбъни?

— Да... и не. Не можех да понеса мисълта, че отиваш на фронта. Можеше и никога да не науча какво става с теб. Искях да те последвам и едновременно с това не виждах как мога да тръгна из непозната страна съвсем сама. И тогава се намеси провидението.

Той потърка лице в бузата ѝ.

— В какъв смисъл?

Мод се поколеба. Все някога той щеше да узнае.

— Генерал Уилкс. Дойде зад кулисите и ми предложи да отида с него на похода. И така, ето ме тук.

Алън се облегна назад.

— Какво си направила?

— Не викай. Всички ни зяпат.

— Не ми пука кой ни зяпа. Господи, Мод, какво си направила? Наистина ли си се продала на този похотлив дърт пръч, само за да видиш дали съм още жив?

Мод огледа стаята и немощно се усмихна на тримата мъже, които седяха на масата до вратата и любопитно бяха вперили поглед в тях.

— Моля те, говори по-тихо... — промърмори тя през престорената си усмивка.

Алън сниши гласа си, но продължи все така разпалено.

— Не знаеш ли, че когато ти е предложил да тръгнеш с него, е имал предвид да му станеш любовница? Нима си толкова наивна да си мислиш, че те е взел само за да си приказвате сладко?

— Не. Знам отлично какво иска. Но това не означава, че ще му го дам.

— И как смяташ да се измъкнеш? Ти ще бъдеш под негова опека.

— Не знам. Но ще измисля нещо. В края на краищата толкова дълго успях да стоя надалеч от леглото му, нали? А това ни най-малко не е охладило страстта му. Освен това винаги мога да му кажа, че съм се заразила от шарка.

Алън поклати глава и си наля пълна чаша с кларет.

— Мод, любов моя, винаги се забърква в най-проклети ситуации. — Той вдигна чашата си. — Горя от нетърпение да видя как ще се измъкнеш от тази.

— Радваш ли се още, че съм тук — попита тя смирено. Той отпи голяма глътка, после се наведе към нея и отново я целуна по устата.

— Да, разбира се. Само те предупреждавам. Ако те заваря в полево легло на Уилкс, ще ви убия и двамата.

— Разкажи ми как живееш тук — бързо каза Мод, за да смени темата. — Как е Джеръми? Мислите ли, че можете да избягате от армията?

— Не сега. Това е най-изумителното събиране на военна мощ, което съм виждал някога. Три британски батальона, плюс две континентални военни части и, както ми казаха, контингент от приятелски настроени индианци, които всеки момент се очакват да пристигнат. Имаме пехота, гренадири, моряци, оръдия, мускети, гаубици и гранати — с две думи, това е такава сила, скъпа, която смайва и очите, и ума. Джеръми не се впечатлява колкото мен, но и той признава, че иска да види как тази огромна машина ще заработи.

— Генерал Уилкс не ми прилича на офицер, на когото ще възложат да командва такава голяма сила.

— Няма да я командва. Той е само един от главните генерали, които ще дават нареждания на батальоните. Все пак главнокомандуваният е дори по-голям негодник от Уилкс. Казва се Ейбърхромби, но е такава баба, че мъжете го наричат Набикромби зад гърба му.

— Тогава как...

— Вторият главнокомандуващ е добър офицер — генерал-майор Хау. Всъщност той ще проведе тази акция и смятам, че повечето от

войниците му ще го последват и в ада. Старият Наби е доволен да си седи спокойно и да го остави той да действа.

Мод забеляза как очите на Алън светнаха, когато заговори за службата си. Очевидно в нея бе открил нещо, което не е очаквал, нещо, което му е допаднало.

— Не разбирам — каза тя. — Как Уилкс възнамерява да ме води със себе си? В някоя от колите ли ще ме скрие? Няма ли другите генерали да протестират, ако разберат това?

Алън се засмя.

— Едва ли, след като самите те ще си водят метреси. О, вероятно не Хау, но Наби положително си е скрил някое съкровище в една от осемнадесетте коли, които карат личните му вещи.

— Осемнадесет фургона!

— Е, не можеш да очакваш един джентълмен да тръгне на война току-така. Обзалагам се, че самият Уилкс има поне десет коли. И съм сигурен, че ще те скрие в една от тях.

— О, не!

Навеждайки се напред, Алън взе ръцете ѝ в своите и приближи лице до нейното.

— Изглеждаш толкова крехка и прекрасна. Бога ми, Мод, не мога да ти кажа колко се радвам да те видя отново. Нито пък колко те желая...

Тя го погледна право в очите. В тях прочете цялата му обич и желание, и сърцето ѝ се изпълни с любов и щастие, че отново са заедно.

— О, Алън — въздъхна тя и устните им се сляха. Ръцете ѝ се плъзнаха около раменете му и го притиснаха. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ и той я привлече през масата. Целувката се задълбочи и удължи, и Мод забрави за останалите посетители. Дори и да си спомняше за тях, нямаше да я е грижа.

— Хм!

Ядното покашляне проникна бавно в съзнанието им и те се разделиха. С ъгълчето на окото си тя зърна нещо яркочервено и магията се разпръсна. Мод се обърна и срещна яростното мораво лице на Амброуз Уилкс.

ГЛАВА 17

— Явно прекъснах нещо!

Мод бързо се дръпна назад, но Алън само се усмихна на генерала.

— Всъщност... — започна той.

— Не! Няма нищо — бързо се намеси Мод. — Ние само... се поздравявахме.

— По твърде интимен начин, мисля. Прекалено интимен за една млада дама, която е доведена тук за моя сметка и под мое покровителство. Редник, стани, когато тук е твоят генерал!

Алън го погледна свирепо и с неудоволствие се изправи на крака.

— Ваш слуга, сър — каза той и подигравателно отдаде чест.

— Ах, ти, негодник такъв! Редник е най-низшата форма на съществуване. За тази наглост мога да заповядам да ти ударят хиляда камшика.

— Моля ви, недейте — горещо го замоли Мод. — Ако искате да остана, не го правете!

Погледна Алън и сърцето ѝ замря при вида на разяреното му лице. Ръцете му, отпуснати встрани, бяха със стиснати юмруци и това за нея бе сигурен признак, че той едва се сдържа да не зареже военната дисциплина. Това би било убийствено и за двамата.

— Връщай се на поста си — сопна му се Уилкс. — И не искам повече да ми се мяркаш пред очите. Ясно?

Алън изкриви устни в лека, нагла усмивка.

— Моля те, Алън — обади се Мод, умолявайки го с очи, като се надигна от масата. — Моля те, върви. — *„Не изоставяй предпазливостта — продължи тя наум. — Нека аз се справя с това. Не го прави невъзможно и за двама ни.“*

Той схвана мислите ѝ. С невероятен самоконтрол си наложи да се овладее, отдаде рязко чест и закрачи към вратата, като се обърна само за секунда, за да я погледне. След това Мод посочи неговия стол.

— Няма ли да изпием с мен чаша кларет, генерале.

Той не промени неподвижната си поза. Мод усети яростта му по зачервеното му лице, стиснатите устни, обвинението в малките му очички, скрити в месестата плът. Откакто го познаваше, той не се бе ядосвал така. Бе малко страшно, но и неизбежно.

— Мадам — строго се обади той. — Бързах да дойда, защото ми казаха, че сте пристигнали. Пренебрегнах работата си в лагера, за да дойда да ви поздравя. И ви намирам в ръцете на този... на този актьор!

— Алън Дезмънд е мой приятел.

— Това бе доста интимна сцена дори за приятели. Вие се отнесохте зле с мен, мадам. След като аз ви доведох тук. Доведох ви в колониите.

Мод пое дълбоко въздух.

— Генерале, съзнавам, че ви дължа много, но мисля, че е време да ви кажа истината. Обичам Алън силно. Обичам го отдавна. Затова никога не мога да ви отвърна с взаимност. Никога не съм се опитвала да ви насърчавам.

— Ти се съгласи да дойдеш на похода с мен!

— Да. Съжалявам. Много исках да дойда.

— Искала си да последваш онзи актьор?

Мод наведе глава.

— Да.

Уилкс яростно възкликна, заобиколи масата и застана срещу нея.

— Сега всичко ми е ясно. Ти си ме използвала.

Тя го погледна гневно.

— А вие не смятахте ли да ме използвате? Не се преструвайте, че истински ме обичате.

— Това е съвсем различно! Ето какво получавам, задето се занимавам с актьори. Много добре, мадам. Тъй като вече съм ви ангажирал стая тук, можете да прекарате нощта. След това трябва сама да си поемете пътя. Аз си измивам ръцете.

Той се запъти към вратата, но тя го извика.

— Напомням ви, че ви се издължих до последното пени. Така че сметките ни са уредени.

Уилкс се спря до вратата и й хвърли яростен поглед.

— А аз ви напомням, че уговорката ни не бе само за пари, а и за нещо повече. А това ще си взема по... има и други начини. Ще бъде наистина жалко, когато призоват редник Алън Дезмънд в първите

редици в боя. Май че старият цар Давид първи е отстранил съперник по този целесъобразен начин. Можете да сте сигурна, че ще го надмина в това отношение. Ако Алън Дезмънд не бъде убит в бой, мога дори за го застрелям лично. Приятен ден ви желая, госпожице Мейкджой.

Когато си отиде, тя седна на мястото си, наля си пълна чаша вино и я изпи на един дъх. Тримата мъже, които седяха в дъното на стаята, гледаха с увлечение, сякаш това бе спектакъл. Сега я наблюдаваха с цинична злоба и стаята, която тя трябваше да прекоси, за да излезе, заприлича на бойно поле.

Още малко вино и щеше да набере кураж, за да започне.

— Добре ли си?

Мод вдигна очи и видя Алън да се промъква на мястото си срещу нея.

— Какво правиш тук! — възкликна тя едновременно облекчена и уплашена. — Ще нареди да те набият, ако те види!

— Не ме забеляза. Видях го да си отива и изчаках, преди да се промъкна обратно. Какво ти каза?

— Беше много ядосан. Изгони ме, така че в крайна сметка няма да пътувам с една от колите му.

— Добре. Това разрешава проблема.

— Каза, че лично ще те застреля, ако не те убият в сражение.

— Не, ако аз пръв не го застрелям.

— Каза, че мога да прекарам нощта тук, а след това да търся начин да се върна сама в Ню Йорк. О, Алън така обърках всичко.

— Нищо не си объркала. Хайде. Събери си нещата. Ще те заведе при жените.

— Какви жени?

— Тези, които следват войската. Повечето са съпруги на войници. Можеш да се престориш, че си моята.

— Но... това позволено ли е?

— Разбира се. Няма да пътуваш в удобства, както щеше да бъде при генерал Уилкс, но няма и да се наложи да се преструваш на болна от шарка. И можеш да спиш при мен. Бързо, да тръгваме, преди да си е променил намерението и да се е върнал.

Той я сграбчи за ръката и я задърпа към изхода, като спря за малко на вратата, колкото да прибере багажа ѝ. Взе го под мишница,

напуснаха „Бел Соваж“ и забързаха към високия хълм край града. Покрит с море от бели палатки отдалеч той изглеждаше като пране, проснато върху терена. Но щом навлезе сред дългите прави редици, тя загуби ориентация. Всички палатки изглеждаха напълно еднакви — малки, със заострени върхове и побити знаменца отпред. Навсякъде бе пълно с войници. Както с изненада забеляза Мод, имаше и много жени и немалко деца. Войниците седяха на групи, доста от тях лъскаха мускетите, някои играеха на карти или на зарове. Други пушеха дълги глинени лули докато жените им се суетяха около ниски печки, а едно или две деца обикаляха около тях. Всичко изглеждаше толкова спокойно и идилично, че Мод трудно можеше да повярва, че тези мъже се готвеха за война.

Минаха бързо покрай няколко офицерски палатки. Те бяха по-големи и имаха по-сложна конструкция. Отпред бяха поставени маси, край които седяха офицери с бляскави еполети и преглеждаха купища документи.

— Някоя от тях принадлежи на генерал Уилкс нали? — попита тя, като се оглеждаше боязливо.

— Не. Неговият щаб е в града заедно с двамата главнокомандувачи. Оттук — прибави Алън, като я насочваше.

Сякаш извървяха още една миля, докато стигнат до покрайнините на лагера. Няколко жени седяха пред последната група палатки, шиеха и предяха. Когато Мод и Алън приближиха, една от тях се изправи.

— О, жена си ли сте довели, редник Дезмънд — каза тя весело, а лукавите пламъчета в очите ѝ показваха, че не вярва това да е съпругата на Алън.

— Така е, Моли. Надявам се, че добре ще се грижите за нея. — Той постави сандъчето на Мод в краката на жената. — Мод, това е Моли Кънингам. Тя е генерал-майор на женския корпус.

Моли имаше кръгло лице, обсипано с лунички. Бе на средна възраст и носеше косата си стегната назад и прибрана в кок на врата ѝ, което я правеше да изглежда даже по-възрастна. Бледосините ѝ очи отстрани бяха белязани с безброй бръчици от смях. Тя протегна яката си ръка и сграбчи нейната здраво.

— Мод, нали? Добре дошла, мила моя. Нямаме много личен багаж и не сме много изискани, но ако се отпуснеш, ще видиш, че ще

ти бъде приятно сред нас.

— Мод току-що пристигна в Олбъни — намеси се Алън. — Ще ни придружи по време на похода.

Моли погледна лукаво Алън.

— Е, ами ти никога не си казвал и дума за сватбата си. Нищо, няма значение. Хайде, моето момиче, сега ще ти намерим легло.

Леко и непринудено Моли вдигна сандъчето на Мод и тръгна към най-близката палатка. Мод вдигна поглед към Алън, а той помилва брадичката ѝ и я целуна леко.

— Ще дойде при теб тази вечер веднага щом мога да се освободя — прошепна ѝ той и я изпрати след жената.

„Напомня ми на Кук“ — помисли си Мод, като се запъти към вдигнатите платнища на палатката. Ако Моли се окажеше наполовина такава приятелка, каквато беше Кук, вероятно животът в армията нямаше да бъде толкова лош.

Тя едва бе посвикнала с новото си обкръжение, когато лагерът бе вдигнат и походът на север започна. Алън не можа да дойде предната вечер, но Джеръми дойде и ѝ устрои толкова топло посрещане, че тя почувства пълната липса на напрежение помежду им. Цяла вечер той оживено говореше, като ѝ разказваше всичко, което бе преживял в армията досега. Не можа да ѝ каже почти нищо за жените, но докато походът започна на следващия ден, тя научи повечето от това, което имаше да се научава, и то главно от Моли.

— Влада се от един поход на друг, откакто навърших шестнадесет години — разказваше тя, докато двете стягаха дрехите във вързопи на сутринта. — Обичам да съм близо до него, да му пера бельото, да му готвя. Ние с Бен никога не сме имали деца и това бе от полза. Иначе трябваше да си стоя вкъщи в Дорсет. Разбира се, тук има много жени с две-три или дори четири малки дечица, но винаги съм смятала, че това не е подходящ живот за едно дете.

— Чувала съм, че жените, които придружават войската са... най-различни.

— Имаш предвид префърцунените женички — засмя се Моли. — О, има доста такива. Но те много-много не се занимават с такива като нас. Нито пък ние с тях. Освен това от опит знам, че колкото повече се доближават до бойното поле толкова повече окапват по пътя.

Мод остави един огромен вързоп на пода и взе друг куп с дрехи, за да го увие в един лепен чаршаф.

— Чувала съм още, че някои офицери водят своите любовници — продължи тя, опитвайки се репликата ѝ да прозвучи небрежно.

— Това е така, но те пътуват главно в колите на своите офицери. — Тя отправи към Мод продължителен, кос поглед. — Да си кажа честно, не че ти се бъркам, но ми се струва, че редник Дезмънд е джентълмен, а ти явно си дама и просто се чудя какво правите тук, между такива като нас.

Мод се усмихна вътрешно, като си спомни своето положение в Торнууд, което никак не подходеше за дама. Запита се какво ли щеше да си помисли Моли, ако разбере, че голяма част от изисканите си маниери е научила на сцената.

Преди да е успяла да отговори на въпроса на Моли тяхната кола пристигна и умът на жената вече бе зает с друго. През целия следобед те вървяха най-отзад в дългата виеща се колона от войници в червени униформи, която напредваше от подножието на хълма на север към реката и която бе толкова дълга, че началото ѝ се губеше от погледа.

Мод бе видяла повечето от жените, които пътуваха в съседните коли. Към две от тях веднага се бе привързала — Моли и Джоу, която също бе от Съфолк, макар и не близо до Торнууд. Една ѝ допаднаше — Шарлот, много тиха млада жена от Кент. Тя имаше едно дете, което бе увиснало за полата ѝ едно пеленаче на ръце и едно друго, за което изобщо не се грижеше — Ливия, креслива сводница и развратница, която се бе метнала твърде много на съпруга ѝ — креслив сводник и развратник, редник с двадесетгодишен стаж в армията. Останалите в по-голямата си част бяха само непознати лица. Скоро Мод започна да разбира защо Алън бе толкова впечатлен от армията на Ейбърхромби. Имаше общо три хиляди редовни войници, маршируващи в прави редици, подобно на развята алена панделка по пътя. След тях вървяха кралските части, континенталните полкове със сини униформи и праметнати през рамо дълги мускети. Редиците им не бяха толкова изрядни и те не бяха така дисциплинирани като редовните войници, но, изглежда, се забавляваха повече. Имаше дълъг поток от коли, повече, отколкото бе виждала някога през живота си. Но някои бяха покрити с цветни чергила като огромни бонета върху дървените основи. Имаше моряци, теглещи дълги лодки, завързани за колите,

волове, теглещи платформи със закрепени на тях оръдия и малки групи музиканти с флейти, барабани и гайди, които съпровождаха войниците на север. На Мод ѝ се струваше, че само един поглед към тази могъща войска ще накара французите да хукнат назад и да търсят прикритие.

Седеше до Моли в клатушкащата се кола, хващаше се за страничните капаци за опора и обсъждаше малкия брой жени в сравнение с този, който бе видяла в лагера.

— Повечето останаха — обясни Моли сухо. — Генералът каза, че не иска жени и повечето се задоволиха да му се подчинят и да си гледат удобствата. Но има някои, като мен, които нямат намерение да си клатят краката, докато мъжете им се изправят лице в лице с опасността. Смятам, че и ти мислиш така.

— Правила си го и преди?

— О, много пъти. Веднъж — беше в Германия, дори грабнах един мускет и стрелях. Трябваше да го направя. В противен случай и двамата с Бен щяхме да бъдем убити. Но в повечето случаи стоя колкото мога по-близо до него, за да му помогна, ако го ранят. Освен това не мога да издържам да чакам и да се тревожа, ако остана в лагера.

— Същото е и с мен — каза Мод тихо. — Колко мислиш, че можем да се доближим?

— Още не знам. Бен ми каза, че имало някакъв лагер на края на реката — Форт Леймън. Вероятно ще трябва да чакаме там.

Върволицата бе толкова дълга, че те не успяха да изминат много през този ден. Надвечер разпънаха палатките близо до разклонението на реката. За удоволствие на Мод Алън и Джеръми дойдоха при нея и тримата си сготвиха вечеря на огъня. Денят бе горещ, но вечерта прохладна. Мод разбъркваше яденето, когато една сянка падна върху нея. Тя вдигна очи и съзря нарисуваното лице на един много едър и много свиреп индианец. Извитите червени и бели ивици бележеха лице, сякаш изсечено от камък.

Тя ахна, изпусна черпака и изтича да се скрие зад Алън.

— Само иска да види какво готвим... така смятам — каза Алън, като вдигна мускета за всеки случай.

— О! — възкликна Джеръми. — Никога не съм виждал такъв толкова отблизо. Кръвта ти да изстине, нали?

Мод надникна иззад рамото на Алън към индианеца, който стоеше и ги наблюдаваше, а лицето му не издаваше никакви мисли. „Сви́реп не е точното описание“ — помисли си тя. Бе висок и широкоплещест, имаше гъвкаво тяло. През едното си рамо бе праметнал одеяло, което не можеше да скрие рисунките и огърлиците, красящи голите му гърди, дългите му крака и окичените с мъниста мокасини. Главата му беше обръсната, с изключение на един възел на тила, от който стърчеше дълго перо в черно и бяло. В пояса му бе затъкната томаха́вка, а от кръста му висеше украсена с мъниста ножница. В едната си ръка държеше дълъг мускет, а другата бе сложил небрежно на кръста, но Мод бе сигурна, че е готов всеки момент да извади ножа или томаха́вката. Това, което ѝ се набиваше в очи, бяха широките, високи скули, суровите очи и силната неприятна миризма, която изпълваше въздуха и усилваше страха ѝ.

— Мислиш ли, че е настроен дружелюбно? — прошепна Алън на Джеръми.

— Е, още не е опитал да ни скалпира. Но не бих правил резки движения.

Докато си говореха, още няколко индианци се зададоха по пътеката между палатките, придружени от бял офицер в синя униформа с червена предница и с бяла перука на бригаден генерал. Той бърбеше с единия от индианците на някакъв неразбираем език и, изглежда, не забелязваше, че друг от групата се е отцепил, за да надзърне в гърнето на Мод.

— Мисля, че са наши съюзници — коментира Алън, след като групата се увеличи с още няколко диваци.

Този, който ги зяпаше, хвърли последен презрителен поглед към гърнето и с няколко дълги скока се присъедини към останалите, които се бяха насочили към палатката на офицерите.

— Щом тези са ни съюзници, ще ме е страх да видя враговете — отсече Джеръми, като остави оръжието си на земята.

— Каква бе тази ужасна миризма? — попита Мод и седна, за да успокои разтрепераните си крака.

— Чувал съм, че обичат да се мажат с меча лой. И да си мият косите с урина.

— О, хорските вкусове нямат граница, нали?

— Красотата е в очите на този, който гледа, любов моя — отвърна Алън, постави мускета си на земята и се излегна до него. — Миризмата не е по-лоша от тази на Флийт Стрийт в Лондон в безветрена нощ, нито пък от тази, която идва от плитчините на Темза. Всъщност има я в много неща, с които си свикнала.

— Все едно, не бих искала да се доближавам до индианци отново.

— Позна ли племето, Джеръми? Май бяха ирокези.

— Говорил си с някои от местните. Не съм срещал достатъчно от тях, за да ги различавам. Всички ми изглеждат доста страшни.

— Да, разговарял съм на няколко пъти с някои от кралските части и те ми казаха, че имали доста страховити обичаи. Някои от френските индианци ядели жертвите си. Известно е, че карали и белите си пленници да правят същото. Така поглъщали и силата на враговете си. Що се отнася до мъченията, никой не може да ги надмине по кръвожадност. При тях това е почти изкуство.

— Май е по-добре да те убият, отколкото да те заловят.

— Така е. Мод, изглеждаш ужасно бледа. — Той се пресегна и стисна ръката ѝ. — За какво мислиш?

Тя му се усмихна пресилено.

— Мисля, че вероятно щеше да е по-добре да си остана в Ню Йорк.

Въпреки че разстоянието до Форт Леймън не бе голямо, придвижването на невероятния брой войски и снаряжения отне на англичаните почти две седмици. Следваха реката на север, като се движеха главно по пътя, изсечен по протежение на брега с течение на годините. Колкото по-навътре навлизаха в тази незаселена страна, толкова повече биваха заобиколени от гори. Те бяха много гъсти и непроходими, и Мод си помисли, че сигурно така са изглеждали горите в Едем. Докато стигнаха във Форт Леймън, тя вече смяташе гората за живо същество, непостоянна и загадъчна, страшна, красива, потискаща, защото затрудняваше всяко движение, пленителна в своята девственост и вековна тайнственост. Малкото укрепление изглеждаше като късче от цивилизацията, размахало дръзко юмрук срещу настъпващата пустош.

Преди две години бил прокаран път в местността между Форт Леймън и южния край на езерото Джордж. Следващата част от похода им бе този път — ако тясната пътека с набити в земята дървени трупи можеше да се нарече път, мислеше си Мод. Въпреки че само десетина мили разделяха Форт Леймън от южния край на езерото, щеше да мине много време, преди цялата армия и снаряжението да се съберат там, и Мод и Моли, които се движеха най-отзад на колоната, знаеха, че ще мине поне една седмица, докато се придвижат. И то само ако щастието им се усмихнеше.

— Ако лорд Хау знаеше, че си тук, във Форт Леймън, без особено желание да продължиш, щеше да те изпрати обратно в Олбъни, преди да разбереш какво става — отбеляза Алън в един от редките случаи, когато имаше възможност да я посети в палатката ѝ.

— Лорд Хау! Само за него говориш напоследък. Направил ти е силно впечатление, нали?

— Той е най-добрият войник във войската, може би и в цялата британска армия. Никога не съм предполагал, че ще се възхитя от британски офицер, но започнах да ценя здравия му разум и уважението към хората му.

— Да. Той твърди, че така ще ни е по-лесно да се придвижваме в гората. А и да не даваме на индианците толкова дълги сувенири.

Мод потръпна и отново ловко задвижи ножиците в дългата до раменете коса на Алън. Той винаги я прибираше назад в опашка и я връзваше с панделка, а сега, когато бе подстригана почти до черепа, тя си помисли, че е загубил един от най-привлекателните си атрибути.

— После можеш да поорежеш и мундира ми — продължи той. — Лорд Хау иска да носим туниките си къси. Това трябвало да ни улесни в боя.

— Струва ми се, той мисли, че всички трябва да бъдете убити.

— Напротив, опитва се да ни спаси. За мен той е единственият офицер, който се е поучил от неуспеха на Брадък при Форт Дюкен през петдесет и пета. Знае, че ако искаш да се биеш в тези гори, трябва да зарежеш официалните формирования и да се криеш зад дърветата като индианците. Това и колонистите го знаят. Свел е до минимум провизиите, амуниците, униформите ни, всичко, което може да попречи на горския бой. Той е гений.

Мод повдигна последния кичур от косата му и го подкъси с шест инча.

— Но аз мислех, че генерал Ейбърхромби командва тази армия.

— Така е. Лорд Хау е бригадният му генерал. Но на стария Наби му харесва да остави Хау да ръководи нещата, а той да си седи в палатката и да се грижи за деликатния си стомах. Това положение на нещата устройва всички.

— Готово. Свърших. Изглеждаш много особено.

— Пак ще порасне — отвърна Алън, надигна се от бурето, на което седеше, и съблече аления си мундир. Прокара пръсти през късата си коса. — Чувствам се странно, но предполагам, че ще свикна.

— Сега ли искаш да преправя мундира ти.

Тя вдигна мундира, за да го огледа, но той го взе от ръцете ѝ.

— По-късно. Първо ще се позанимаваме с нещо по-приятно.

Ръцете му я обвиха, той я притегли към себе си и се наведе да я целуне по устните. Мод остави мундира да падне на мръсния под. Ръцете ѝ обхванаха стегнатото му тяло и тя се отдаде на приятния, топъл допир на устните му.

— Липсваше ми — задъхано изрече той, като прокара устни от устата към бузата ѝ. С една ръка повдигна косата ѝ и леко гризна ухото ѝ, при което по тялото ѝ премина тръпка на удоволствие.

Мод се изви и потръпна продължително.

— Загубата на косата не е променила нищо друго в теб — прошепна и се засмя тихо и гърлено.

— Това е, защото не си ми отрязала онова, което има най-голямо значение — прошепна той в отговор.

Тя се засмя и се откъсна от него, за да го подразни малко.

— Недей, Моли може да влезе всеки миг.

Алън пристъпи към нея и отново я обви с ръце.

— Няма — промърмори той, целувайки врата ѝ. — Казах и да не идва.

— Алън. Не трябваше. Сега ще си помисли...

— Е ще си помисли истината. Утре пък ние ще и дадем малко време да бъде със своя малък артилерист. Защо мислиш, че ти позволих да дойдеш чак дотук, любов моя, ако не за това?

Мод се опита да се пребори със страстните тръпки, които ръцете и устните му предизвикваха у нея.

— Не си ми позволил! Аз сама исках да дойда — задъхано каза тя, а пръстите му напипаха връхчето на гърдата ѝ и започнаха да го мачкат.

— По същата причина — промърмори той, като разкопчаваше обикновената ѝ рокля.

Мод се изви към него, когато разтвори корсета и, докосна рамото ѝ, пхна ръка по-надолу и хвана гърдата и. Тя се извърна в ръцете му и започна да разкопчава панталона му. Почувства силната му възбуда.

Тъй като имаше опасност да завали, бяха спуснали платнището на палатката и я бяха превърнали в малък, изпълнен с пара пашкул, който ги обгръщаше в своята топлина и задушевност. Застанал до леглото, Алън бавно я разсъблече, белоснежната ѝ кожа блестеше на слабата светлина. Тя свали униформата му — кожената връзка, бялата ленена риза и панталона, докато накрая той я притисна до слабото си, голо тяло. Тя обичаше неговия допир, мускулестите рамене, широките гърди с меките, тъмни косми по тях твърдите кости на хълбоците, плоския му корем, тъмното петно, след което следваше дългият, набъбващ член, който сега бе насочен към нея, готов да проникне между бедрата ѝ.

Копнежът му се усилваше и тя очакваше да я положи на леглото. Вместо това, за нейна изненада, той я придърпа към средния кол на палатката, леко я повдигна и я постави върху ниския дървен сандък. Притискайки се до нея разтвори краката ѝ и проникна в нея със сила, като я повдигна дори по-високо. Ръцете ѝ обвиха раменете му, а главата му се наклони към гърдите ѝ, докато с нарастващо желание той проникваше в нея все по-дълбоко.

Викове напиреха в гърлото на Мод, но тя ги сподави. Главата и се изви още по-назад, поднасяйки гърдите си по-близо до жадните му устни. Те търсеха гърдите, улавяйки със зъби ту едното, ту другото от набъбналите зърна, смучеха ги диво. Тялото ѝ бе огън, силна топлина, която се увеличаваше с всеки нов тласък, докато тя повече не можеше да издържа. С вик той свърши в нея, притискайки я здраво към себе си, и замря.

Гърбът му бе влажен от лепкавата жегла в палатката. Капки пот се стичаха по лицето му, тя вдигна главата му и го целуна нежно по устните.

Той е пое, леко я повдигна и я отнесе на леглото. Лежаха прегърнати, телата им почиваха. После започнаха да се докосват с известна тъга, която винаги следваше върховния екстаз.

Дълго време никой не продума. Алън помилва бузата ѝ и придърпа главата ѝ към шията си.

— Значи това бе причината да ми позволиш, както ти се изрази, да дойда с теб — полушеговито се обади Мод.

— Е... не единствената. Но трябва да признаеш, че си заслужава.

— И предполагам, по същата причина ще ми позволиш да продължа?

Изведнъж Алън се отдели от нея и седна, обвивайки коленете си с ръце.

— Всъщност не знам дали трябва. Досега бяхме в относителна безопасност, но опасностите ще се увеличават с приближаването ни до Форт Корийон. Може би е по-разумно да останеш в Леймън. Знам, че лорд Хау ще настоява за това, ако научи.

— Тогава няма да му казваш, нали?

Алън сведе поглед към нея и се засмя.

— Имам чувството, че независимо от това какво ще позволя, ти ще ме последваш до езерото Джордж.

Тя леко прокара нокти по гърба му.

— Чувството ти е правилно. Можеш да ми позволяваш или забраняваш колкото си искаш, но аз смятам да продължа.

Алън се извърна бързо, хвана ръката ѝ и я издърпа около слабото си тяло. Лицето му бе много близо до нейното, а усмивката му бе сурова и решителна.

— Вироглава жена! Майка ти не те ли е научила, че дългът на жената е да се подчинява на съпруга си безпрекословно?

Мод се засмя.

— Ти не си ми съпруг. А дори и да беше, знаеш, че нямаше да бъда мекушава женичка, която смирено приема заповеди.

Той извъртя ръката ѝ зад тялото и я принуди да се извие към него. Твърдите зърна на гърдите ѝ парнаха неговите гърди.

— Не, сигурно щеше всяка седмица да се налага човек да те понатупва, за да знаеш как да се държиш.

Мод се засмя гърлено.

— Бих искала да видя как ще го направиш.

Алън залепи устни върху нейните, силно и настойчиво. За миг тя остана със затворена уста, но когато непреодолимата магия на езика му започна да действа, устните ѝ се разтвориха, за да го приемат, и тялото ѝ омекна в ръцете му. Свободната ѝ ръка се промъкна нагоре по гърба му, тя стисна косата му и го привлече към себе си.

Той отдели устни от нейните и докосна бузата ѝ.

— Няма нужда да те бия. Мога да те покоря с любов — засмя се той.

— Вие сте мошеник, сър — отвърна Мод и леко го удари с юмрук, но мислено призна, че е прав. Това, което искаше от живота, бе да лежи в прегръдките му и да прави любов с него. Как да го накара да разбере, че именно поради тази причина не може да го остави да продължи похода сам. Как щеше да живее занапред, без да знае къде е и какво става с него. Нищо и никой, дори и лорд Хау и самият Алън не можеха да я накарат да понесе това.

Той отново я целуна, този път по-леко, и двамата се наместиха в прегръдките си. Алън отмести косата от челото ѝ и допря своето до него. Невероятната глъчка в заобикалящите ги гори бе оглушителна. Щурци и жаби, от време на време се чуваше хищник, след което следваше писъкът на плячката му. Веднъж дори някъде далеч се чу злокобният вой на вълк, в който имаше нещо първично. Всичко това бе доказателство, че около тях гъмжи от животни. Лекото дишане на Мод скоро показва на Алън, че е заспала. Той я притисна по-плътено и усети чистия мирис на косата ѝ.

Само на шега ѝ казваше, че ще я накара насила да остане във Форт Леймън. Истината бе, че искаше тя да я в безопасност, дори и той да се излагаше на риск. Можеше и да е несигурно укрепление, но предполагаше по-добра защита от един палатков лагер на брега на езерото. Ами ако французите ги атакуват в гръб, за да спрат масивното нападение над Форт Леймън? Или по-лошо, ако индианците използват отсъствието на англичаните като удобна възможност да разрушат лагера им? Бе чувал за ужасите при клането край Форт Уилям преди две години. Мисълта, че това може да се случи с Мод...

Алън потръпна и я притисна здраво. Тя доволно въздъхна, като намести глава до врата му. Лекият ѝ дъх топлеше шията му.

Боят вероятно щеше да даде най-добрата възможност да се изправи окончателно срещу генерал Уилкс. Щеше да се съсредоточи

по-лесно върху това, ако знае, че Мод е в безопасност във форта. И все пак разбираше, че нищо не може да я задържи там. Упорита жена! Трябваше отдавна да се е оженил за нея. Като неин съпруг щеше да има право да я накара да прави каквото й нареди.

Ако се бе оженил за нея...

Тази мисъл го разтърси. Той се отдръпна и се вгледа в спящата Мод, облакът коса бе като тъмно петно около лицето ѝ в мрака. Дългите ѝ мигли бяха като тъмни полумесеци, а красиво оформената ѝ уста бе леко отворена. Никога сериозно не бе обмислял да се жени за която и да било през всичките тези години, когато единствената му цел бе отмъщението. Бракът със своите задължения и грижи само щеше да попречи на задачата му. Колкото и да му бе скъпа, досега никога не бе гледал на Мод като на своя съпруга.

Как стана така, че се бе превърнала във всичко, което искаше да избегне, като се ожени? Не обичаше никоя друга, освен нея. Нейната сигурност и щастие бяха за него повече от собствения му живот. Дори трябваше да признае, че понякога през тези няколко седмици бе успявала да измести отмъщението на Уилкс и да постави на негово място радостта да бъдат заедно.

Каква нелепост! Нима щеше да допусне любовта му към Мод — а той със сигурност я обичаше — да замъгли образа на убитото му семейство! Не. Първо щеше да отмъсти за майка си и брат си и едва тогава ще мисли за женитба.

Той отново се отпусна и притегли главата ѝ върху гърдите си. Все пак предпочиташе да я остави в укреплението като своя жена. Така щеше да бъде едновременно уважавана и на сигурно място. Вероятно щеше да помисли за това по-късно.

Мина дълго време, преди да я остави в палатката все още заспала.

ГЛАВА 18

След, като остави малка част във Форт Лаймън, основната войска се отправи към развалините на Форт Уилям Хенри на брега на езерото Джордж. Движеха се бавно. Въпреки че армията бе сведена до най-същественото, все още имаше толкова много мъже, оръдия и снаряжения, че им отне няколко дни, докато се съберат. Мод бе една от последните. Пътуването бе ужасно поради неравностите по пътя, но тя забрави всичко, щом гората се разтвори и разкри едно от най-живописните езера, които бе виждала. Синята езерна вода проблясваше на следобедното слънце, сякаш по повърхността бяха разпръснати скъпоценни камъни. От всяка страна хълмове, обрасли с бор и клен, заобикаляха блещукащото езеро, притискайки го откъм северния край в тясно поточе.

Трябваше много да се свърши, преди войската да се спусне надолу по езерото на следващата сутрин, така че Мод, която внимаваше да не се показва, подозираше, че едва ли ще види Алън, преди той да замине. Той успя да се измъкне и да отиде при нея едва късно вечерта. Тези, които имаха възможност, използваха времето да си починат преди важните събития на следващия ден.

— Шшт! — прошепна той, докосвайки рамото ѝ, както тя лежеше спокойно на походното си легло. — Ела навън!

Като се движеше предпазливо, за да не събуди Моли, Мод метна един шал върху нощницата си и последва Алън навън. Той я отведе далеч от палатките към по-безлюдна част от езерото, където двамата седнаха в сенките.

— Надявах се да дойдеш — обади се тихо Мод. — Не исках утре да заминеш, без да...

— Без последно сбогом? Не се тревожи, моя любов. Не съм човек, който ще си рискува главата за едната чест и смелост. Ще се пазя. Искам само да ми обещаеш, че няма да идваш по-нататък. Просто трябва да почакаш тук, докато всичко свърши. Така или иначе ще дойда да те взема.

— Вече бях решила да остана тук. Честно казано, не виждам как мога да дойда с теб по-нататък, без да ме забележат, а от това, което ми каза за лорд Хау, предполагам, че ще ме хвърли в езерото и ще ме остави да се удавя.

Алън се усмихна.

— Може и така да стане. Знаеш ли, наистина се радвам, че имах възможността да се запозная с бригаден генерал Огюстърс Хау. Това донякъде намали омразата и презрението ми към британските офицери.

— Имаш предвид генерал Уилкс, нали? Но защо, Алън? Защо го мразиш толкова? Така и не можах да разбера това.

Внезапно Алън се изправи, отиде до брега на езерото и се загледа в осветената от луната вода, без да отговори. Мод почака известно време, след което стана и се доближи до него, обвивайки ръце около кръста му.

— Не говори за това, щом не искаш — каза тя меко. — Няма да го споменавам повече.

Той хвана ръцете ѝ.

— Не, може би вече е време да проговоря. Толкова дълго го таих в себе си. — Той я прегърна през раменете и тръгна с нея по брега. — Много отдавна, в Шотландия, семейството ми взе участие във въстанието на принц Чарлз Стюарт срещу кралската власт.

Тя го погледна с изненада.

— Ти си шотландец? Но ти не приличаш на такъв!

— Отне ми много време, докато загубя акцента си. Освен това рано научих, че ако искаш да успееш на сцената, трябва да приличаш на англичанин. — Той млъкна, вдигна едно камъче и го запрати във водата, то образува малки вълнички по повърхността. — Уилкс оглавяваше един от военните отряди, изпратени от херцог Къмбърланд да накажат шотландците след битката при Калъдон Мур. Тогава бе майор, и за един тлъст, глупав, апатичен мъж изпълняваше заповедите с поразителна жестокост. Той нахлу в дома ни, запали къщата, плевника, постройките, задигна добитъка и разпръсна обитателите.

Алън млъкна, загледан във водата. Колкото и да жадуваше да сподели това с Мод, думите излизаха по-мъчително, отколкото си бе представял. Образите, с цялата им болезнена мощ, свиваха гърлото му.

— Майка ми, брат ми Нийл и аз трябваше да наблюдаваме всичко това. Тогава бях момче, а Нийл бе с две години по-голям. Имаше костелива фигура, бе хубав, умен и смел. Възхищавах му се повече от всичко на света. Искахме да последваме баща си и да служим на принца, но баща ни не искаше и да чуе за това. Накара ни да обещаем, че ще се грижим за майка ни и за дома, както и за домовете на нашите хора. Това бе тържествено обещание и за нас то беше повече от свято. Един фермер, който бе заминал с баща ни, донесе вестта за поражението при Калъдон Мур. Каза ни, че татко е загинал. Предупреди ни, че херцогът е изпратил войници да ни накажат, като опустошават околността, и ни умоляваше да се скрием. Разбира се, Нийл не искаше да слуша. Сега той бе стопанин и възнамеряваше да се грижи за всичко така, както татко се бе грижил.

Гласът на Алън потрепери. Мод го наблюдаваше и усещаше колко му е тежко да говори за семейството и за миналото. Искаше ѝ се да го прегърне и да му каже колко е поласкана, че той споделя тази част от себе си с нея. Все пак нещо ѝ подсказваше да запази това малко разстояние помежду им.

— Дойдоха след един месец — продължи той. — Цял взвод войници, начело с един дебел, високомерен и нагъл офицер, който почти с досада гледаше как изпълняват заповедите му. Изкараха ни навън. Когато майка ми разбра, че смятат да запалят къщата, тя грабна няколко неща от гостната — една кутия с писма, сребърна купа и подобни дреболии. Един войник се опита да изтръгне тези неща от нея, но Нийл се намеси да я защити. Той събори мъжа на земята и посегна да извади камата си. Офицерът излая някаква заповед и петима сграбчиха Нийл за ръцете. Преди да разберем какво става, един от тях опря байонет в гърдите му. Войникът се поколеба за миг, погледна към офицера, който кимна в знак на разрешение, и тогава той заби ножа в сърцето на брат ми.

— О, Алън — прошепна Мод и сложи ръка върху ръката му. За първи път, откакто заговори, той погледна към нея и постави другата си ръка върху нейната, успокоен от допира ѝ.

— Нараниха ли те? — запита тя.

— Не физически. Исих да се хвърля върху тях, за да ме убият заедно с Нийл, но мама ми извика да не го правя. Заради нея се дръпнах назад, наблюдавайки гнусното самодоволство на майор Уилкс,

и се заклех, че някой ден ще го накарам да заплати за смъртта на брат ми. Така живяхме още една година в порутената къща, когато майка ми почина. Ако хората наистина умират от разбити сърца, случаят с нея бе точно такъв.

Той обви с ръка раменете на Мод и я притегли към себе си. Облегнала глава на рамото му, тя обгърна кръста му, надявайки се, че цялата любов, която преливаше от нея щеше да облекчи болката от ужасните му спомени.

— Никога не съм предполагала, че генералът е толкова жесток — каза тя тихо.

— Да, трудно е да повярваш, че нещастният глупак, какъвто е сега, е отговорен за толкова зло в миналото. Но е така и аз ще го накарам да съжалява за това. Не го изпусках от око през всичките тези години и само чаках удобния момент. Ако бе заминал за Индия, щях да го последвам и там. Колониите сякаш бяха Божи дар.

Лицето му на сребристата светлина бе сковано и сурово. Мод го прегърна по-здраво.

— Но ти винаги си можел да го убиеш в Лондон. Защо сега? След толкова години?

— Никога не съм мислил колко време ще ми отнеме. Имал съм безброй възможности. Но не искам да ме обесят за убийство, а и държа да си спомни кой съм. Едва сега усещам, че ми се предоставя такава възможност.

Тя заби пръсти в мундира му.

— Но как така никога не те е познал? Защо не е направил нищо, за да се предпази?

— Защото никога не е знаел истинското ми име. — Той сведе поглед към нея и повдигна брадичката ѝ. — Това е едната причина, поради която исках да ти го кажа. Ако ме убият утре, искам да се напише истинското ми име. Алън Рендал Дезмънд Синклер. Обещай ми да го направиш.

— Алън, не смяташ да използваш тази битка като средство да убиеш генерал Уилкс, нали? Кажи, че няма да го направиш!

Той сви рамене.

— Сигурно няма да се наложи. Всичко може да се случи в боя, дори и когато тринадесет хиляди англичани се изправят срещу три

хиляди французи. Но този не се очертава да бъде твърде суров. Обещава ли ми?

Мод се хвърли на врата му и силно го притисна.

— О, Алън, не говори, че ще те убият, или че ти ще убиваш. Само се върни при мен. Обичам те и не искам да те изгубя. Ако умреш, ще умре и част от мен.

Думите ѝ го развълнуваха както никога. Може би защото знаеше, че скоро ще се изправи лице в лице със смъртта. Отдавна бе решил, че щом веднъж си разчисти сметките с Уилкс, останалата част от живота му няма да е толкова важна.

Въпреки това сега внезапно откри, че много иска да живее. Тя стоеше в ръцете му така жива, очите ѝ бяха пълни с толкова любов и грижа за него, лицето ѝ, окъпано в лунна светлина бе така красиво; за първи път в живота си, след онзи ужасен ден преди много години, Алън осъзна колко ценен може да е живота.

Той се наведе да я целуне и двамата се вкопчиха един в друг, този път не в изблик на страст, а в отчаян опит да се притиснат здраво, преди да е станало твърде късно. Чудно облекчение го обзе. Фактът, че сподели тайната си с Мод, свали част от товара на омразата и отмъщението, които толкова отдавна изпълваха тъмните кътчета на душата му. Започна да разбира, че маската на веселие и безгрижна радост от живота, която толкова внимателно бе изграждал, е дълбоко вкоренена част от истинската му същност. Обичта му към Мод, и нейната утешителна и целебна любов към него му позволиха да се превърне в мъжа, който трябваше да бъде. Бе изпълнен с благодарност и обич към нея.

— Омъжи се за мен, Мод — прошепна той, заровил устни в косите ѝ. — Тази нощ, преди утре да замина и да те оставя.

Тя ахна и се отскубна от ръцете му.

— Да се омъжа?

— Да, мога да събудя лорд Хау. Знам, че той може да ни венчае. Обичам те, Мод. Знам, че и ти ме обичаш.

Мод се извърна от него, опитвайки се да преодолее смущението, което думите му извикаха в нея.

— Не мога да се омъжа за теб, Алън. Не тази нощ. — *Никога*, добави тя наум.

— Защо? — извика той и я последва, желаейки да я прегърне. — Не искам да те оставя тук незащитена. Искам да ти дам всичко, докато още мога.

Тя устоя на любовните му думи и на целувките по врата.

— А мислиш ли, че ще бъда по-добре защитена като твоя вдовица, отколкото като твоя опечалена любовница? Не, ти вече си ми дал всичко, което искам от живота.

Тя се извърна и положи глава на гърдите му, щастлива от допира на силното тяло. Не можеше да възплъти в думи чувствата си. Не можеше да се омъжи за него сега. Тя бе краварка, обикновена прислужница, а той — заможен шотландски аристократ. Нуждаеше се от богата и изискана съпруга, която да му помогне да възвърне своя дом, състоянието и положението в обществото. Ако се омъжи за нея, щеше да затъне.

Тя затвори очи, за да възпре парещите сълзи. Бе толкова благодарна, че той сподели миналото си с нея. Сега разбираше защо никога не е била на първо място в живота му, защо явно никога не чувстваше нужда от пари, защо я бе тласнал към Уилкс, без да иска тя да изпитва нещо към него. Сърцето ѝ копнееше да каже: „Да, с радост ще се омъжа за теб“, да го хване за ръка и да отидат при лорд Хау. Но нямаше да стори това. Нямаше да провали бъдещето му заради няколко благословени мига и един пръстен на ръката си.

Алън повдигна лицето ѝ и то отрази блясъка на луната.

— Обичам те, Мод. И искам да бъдеш моя жена.

— И аз те обичам. Но не смятам, че решения за женитба се обмислят най-добре в навечерието на битка. Обещай ми, че ще се върнеш при мен. Това е всичко, което искам и от което се нуждая.

— Добре. Сега ще се подчиня на желанието ти. Но после...

— Алън!

Потайният шепот на Джеръми долетя откъм тъмните сенки на дърветата.

— Алън, хайде, трябва да се връщаме.

— Джеръми! — извика Мод. Тя се отскубна от Алън и се спусна към Джеръми, който излизаше иззад дърветата. — О, Джеръми, толкова се радвам, че дойде — каза тя и го стисна здраво. — Толкова се радвам, че не тръгна, без да ми кажеш довиждане.

Джеръми неловко я прегърна.

— О, престани — отвърна той, опитвайки се да се засмее. — Едва ли ще бъдем в голяма опасност. Твърде много сме.

Мод сграбчи ръцете му.

— Обещай ми, че никой от вас няма да поема безумни рискове. И не позволявай на Алън да се приближава до генерал Уилкс.

Той хвърли поглед към Алън.

— Ти си й казал?

— Да, сметнах, че трябва да знае.

Алън се наведе да я целуне, после двамата с Джеръми навлязоха в сенките и се изгубиха. За миг тя остана неподвижна, загледана в тях, като се питаше как ще издържи следващите два дни, след което бавно се отправи към лагера.

Никога не е имало такава гледка при езерото Джордж. Цялата сутрин Мод прекара на брега с другите жени, наблюдавайки как флотата, с натоварената на нея войска на Ейбъркромби, бавно потегли по езерото. Тя се проточи на разстояние от цели шест мили; хиляда лодки, натоварени с хора и провизии, оръдия и амуниции, отправяйки се към стеснението покрай Форт Корийон и езерото Чамплейн.

Мод се опита да не изпуска от поглед лодката, в която седяха Джеръми и Алън, но много скоро тя бе закрыта от следващите. Войската се движеше на три дивизии, редовните бяха по средата, а континенталните части — от двата фланга. Разноцветните униформи, полковите флагове, които плющяха на слабия вятър, музиката от военните оркестри на всяка част придаваха на цялата процесия празнична атмосфера. Първата група бе на кралските войски под командването на Томас Гейдж, придружени от майор Роджърс и неговите рейнджъри. Следваха ги моряците и редовните под командването на лорд Хау, общо седем легиона, начело с четиридесет и втори шотландски полк. Вдясно и вляво от тях бяха провинциалните полкове от Масачузетс, Роуд Айлънд, Кънектикът, Ню Йорк и Ню Джърси. Накрая бяха плоскодънните артилерийски лодки, към които бяха привързани оръдия, гаубици и мортири. Най-отзад бяха гвардейците от колониите.

Четиристотин ирокези, убедени от сър Уилям Джонсън да подкрепят тази силна армия срещу вечните си противници — французите, пристигнаха твърде късно, за да влязат в лодките, и

вместо това поеха през горите, заобикалящи езерото, надявайки се да не пристигнат твърде късно, когато укреплението вече ще е паднало под властта на англичаните.

Величавата гледка никак не успокои Мод, която мислеше единствено за надвисналата опасност. Смяташе, че добре се прикрива, докато Моли не се приближи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не се коси, скъпа. Той ще се оправи. През всички тези години, докато следвах Бен във войните, не съм виждала по-мощна армия. Ами че французите — ако имат малко разум в главите си — ще се втурнат да бягат чак до Монреал, като ни видят, че идваме.

Развеселена от мисълта, въпреки че не ѝ вярваше, Мод се усмихна и изтри предателската сълза, появила се в ъгълчето на окото ѝ. Моли не изглеждаше толкова загрижена и знаеше много повече какво може да се очаква, отколкото Мод. Това бе утешителна мисъл.

Алън седна в лодката, притиснат здраво от двете страни от Джеръми и един редник от Корнуол, и се опита да насочи вниманието си към красотата на хълмовете отвъд езерото. В претъпканата лодка цареше необичайно мълчание и плясъкът на веслата в спокойната вода бе странно тих. Толкова тих, че той се стресна, когато Джеръми се наведе до ухото му и прошепна.

— Хрумвало ли ти е, че това, което се каним да направим, може да се окаже мъничко опасно?

Алън сви рамене и намести мускета, поставен между краката му.

— Каквото има да става, ще стане.

Той знаеше, че едва ли има човек в лодката, който да не очаква с известна тревога това, което щеше да се случи. Дори той, при цялото си безразличие, бе разкрил на Мод истинското си име предната нощ.

Джеръми продължи.

— Затова ли позволи на лорд Хау да те убеди да се включиш в един от разузнавателните отряди?

— Но той ме направи ефрейтор, нали? — възрази Алън, посочвайки белите пагони върху раменете си. — Освен това, ако искам да оцелея в тази битка, по-добре да стоя близо до лорд Хау.

— Не знам. Според мен на него това прекалено много му харесва. Гледай само да стреляш по французи, а не по англичани.

Алън го погледна остро.

— Полкът на Уилкс е поне две мили зад нас.

— Просто те предупреждавам. Слушай, не знаем какво ни чака, затова нека си кажем каквото имаме сега. Благодаря ти, че дойде при мен.

За първи път Джеръми показваше колко цени това, че приятелят му го бе придружил в армията, а Алън осъзна, че това го е развълнувало. Той стисна рамото на Джеръми.

— Ще се пазя. Ти прави същото.

Джеръми кимна, а Алън продължи да изучава хълмовете, които ставаха сякаш по-високи със стесняването на езерото. Тъй като бе избран в разузнавателния отряд на лорд Хау, той бе разучил местността пред тях. Оставаше да узнае още малко. Без разузнавателните действия на индианците би било невъзможно да проучат разположението на укреплението в проходите между езерата Джордж и Чамплейн. Знаеха, че там в реката има опасни водовъртежи и корабоплаването е невъзможна. Имаха усещането, че продължават право на север и после свиват на изток покрай ивицата земя, на която се намираше фортът. Някъде на източния бряг имаше дъскорезница, построена от французите, а също и път за коли. И двете се използваха усилено от френските военни части, така че лорд Хау бе решил да нападне откъм западния бряг, образувайки широк кръг, който в крайна сметка да ги доведе до самия форт.

Планът изглеждаше разумен и все пак на Алън му се искаше да бяха проучили местността по-добре. Французите бяха пет пъти по-малко от армията на Ейбъркромби, но ги командваше много способен генерал на име Монкалм, който всеки момент очакваше солидни подкрепления от Монреал. Алън погледна през рамо към огромната флотилия от лодки, покриващи почти цялата повърхност на езерото и възвърна увереността си. Вероятно когато Монкалм разбере размера на вражеската войска, щеше да се предаде без продължителна съпротива. Надяваше се това да не е само химера.

Отне им почти цял ден, докато армията се събере на западния бряг на теснината. Хвърлиха котва в мястото, наречено Сабат Дей Пойнт, двадесет и пет мили надолу по езерото, и там изчакаха провизиите, артилерията и ариергарда. Потеглиха отново по тъмно, към единадесет часа и на разсъмване навлязоха в теснините. Алън и Джеръми спаха непробудно, натъпкани с още тридесет души в

неудобна лодка. До пладне цялата армия бе слязла, но западния бряг и първата част от плана за нападение можеше да започне.

Не пристигнаха незабелязани. Монкалм бе изтеглил войската си във Форт Корийон, но бе изпратил авангард от триста и петдесет души, които наблюдаваха пристигането от една висока скала. Когато френският отряд тръгна назад, за да съобщи на генерал Монкалм, дърветата незабавно го погълнаха.

Бригадният генерал Хау набързо обясни плана за нападение. Тъй като французите държаха дъскорезницата и пътя на източния бряг на теснината, бе решено войската да се раздели на четири колони — предхождани от отделение под командването на майор Роджърс, — да заобиколи планините, обграждащи западния бряг на теснината, и да излезе пред самия форт, за да атакува по суша. Обширните открити поля пред бастيونите даваха чудесна възможност за действията на голяма, добре екипирана войска.

Роджърс потегли напред с два от колониалните полкове. Лорд Хау и майор Изи Патнъм, офицер от континенталните сили, го последваха с двеста рейнджъри. Зад тях тръгнаха още три колони от авангарда.

Алън трябваше да потегли с малка група редовни войници, придружаващи лорд Хау, и по този начин тръгна преди Джеръми. Той вдигна мускета и се усмихна за раздяла на приятеля си, след което последва колоната по тясната пътека и скоро бе погълнат от гъстите дървета. Ала те се оказаха само началото на трудностите. Когато навлязоха по-дълбоко в гората, Алън започна да се съмнява в разумността на плана на лорд Хау.

Никога не бе виждал такива гори! Толкова гъсти, че не пропускаха нито един слънчев лъч, и ставаха все по-мрачни и тайнствени с всяка измината миля. Ботушите му затъваха в едва проходима тревиста растителност или тинест килим от мокри листа. Шумът бе оглушителен: зловещи викове, грак на птици и цвъртене на насекоми, разтревожени от тропота на хора, проправящи си път през стени от лиани и храсти. Тръни деряха дрехите и лицето му. Хищните пръсти на увивните растения сграбчваха шапката и дългата цев на мускета му. Неравният скалист терен правеше маршировката невъзможна, веднъж той се подхлъзна и едва не навехна глезена си в старанието си да не изостава от другите.

За половин час напълно бе загубил ориентация и единствената му надежда бе другите да са на прав път. Тази надежда се изгуби, когато часове наред се въртяха без никаква посока, вярвайки, че се движат на изток.

Чувстваше, че следобедът преваля, без всъщност ясно да вижда светлината. Вероятно скоро лорд Хау щеше да даде заповед да спрат и да разпънат палатките, като не проумяваше. Как щеше да стане това в тези невероятни гори.

Той спря, щом чу трясък пред себе си. В тази тъма не виждаше нищо, дори собствените си офицери, но бе ясно, че нещо ставаше.

Един глас извика.

— Qui vive?

Господи! Френски патрул.

— Français!

Разпозна гласа на майор Патнъм, опитващ се да ги заблуди, че са попаднали на друг френски отряд. В един напрегнат момент на мълчание за малко да си помисли, че са се хванали.

След това изведнъж французите откриха огън.

Той започна с няколко пукота, след което незабавно последва оглушителен взрив. На мястото, където стоеше Алън, гората бе толкова гъста и мрачна, че той не виждаше нищо. Хвърли се на земята и запълзя по корем сред мокрите листа, като се питаше дали ги напада цялата армия на генерал Монкалм. Огнените струи и димът, който се стелеше като мъгла сред дърветата, създаваха впечатление на истински ад. Стигна до малка полянка, където видя група английски войници, някои проснати на земята, други притаени зад храстите, да стрелят към дърветата. Зад себе си чуваше виковете на рейнджърите, които се опитваха да успокоят изпадналите в паника редовни войници. Надигайки се, той запълзя на четири крака към хората от другата страна.

В кръга от войници лежаха няколко трупа, окървавени и неподвижни. Със свито сърце Алън позна униформата на бригадният генерал лорд Хау.

— О, не... — простена той и посегна да обърне генерала по гръб. Безжизнените очи се вираха нагоре към обвитите с дим дървета.

— Бе убит с първия откос — със свито гърло се обади един от близките войници. Лицето му бе засегнато, въпреки че продължаваше

да зарежда мускета си и да стреля. Алън се огледа. Всички бяха ранени.

В изблик на безумен гняв той се изправи и стреля по посока на дърветата, без да вижда врага, но надявайки се да е улучил някого. Един от рейнджърите на майор Роджърс го хвана за ръката и го свали на земята.

— Не стреляй — нареди му той. — Няма ги вече. Освен това бяха само патрул.

— Проклятие! Защо?

— Не трябваше да идва тук. Трябваше да остане в лагера.

Един от младите войници плачеше. Шокът от смъртта на лорд Хау още не бе отстъпил място на ужасната тъга, която Алън знаеше, че ще дойде. Той я сдържаше, като се занимаваше с друго.

— Трябва да го отнесем обратно. Хайде, помогнете да му свалим колана.

Когато стрелбата утихна и военните части зад тях се събраха, групичката около тялото на генерал Хау свали колана му и го завърза за една носилка, направена от сплетени клони. С чувство на неверие и изумление мъжете се приготвиха да прекарат нощта. На зазоряване, носейки тялото, те се отправиха по обратния път към мястото, където бяха спуснали котва, като този път пътеката бе ясно очертана и отъпкана от техните нозе.

Алън бе сигурен, че през целия си живот никога няма да забрави изражението на генерал Ейбъркромби, когато отнесоха тялото на лорд Хау в лагера. Не бе тъга, не бе и съжаление, нито пък неверие. Бе страх. Чист, неприкрит страх от огромната, нежелана отговорност, която падаше на плещите му. На всички бе известно, че той с готовност преотстъпваше командването на лорд Хау, докато самият заемаше поста на главнокомандващ генерал — пост, извоюван с многогодишна, упорита служба на Краля и отечеството. Той не искаше да поведе тази войска срещу страховития противник. Нито пък бе готов да го стори. Сега, когато насила му бе натрапено това водачество, цялата идея му се струваше ужасяваща.

Трябваше да му се признае обаче, че старецът свика офицерите и се опита да измисли най-добрия начин за действие. Тази сутрин станаха ясни няколко неща. Френската засада, на която се бяха натъкнали, бе само малък отряд от Форт Корийон, който се опитваше

да стигне до форта по същия западен маршрут, както и английската армия. Двете сили се бяха сблъскали случайно в гъстите гори и в последвалата схватка един изстрел бе попаднал в сърцето на лорд Хау и го бе убил незабавно. Чувайки изстрелите, майор Роджърс се бе върнал да помогне на генерала и бе уловил французите в капан. Те се бяха промъкнали обратно с ужасни загуби. Само петдесет бяха успели да се измъкнат. Сто петдесет и двама бяха убити в схватката или се бяха удавили, опитвайки се да прекосят водовъртежите. Сто четиридесет и осем бяха взети в плен.

Можеше да се смята за победа, ако загубата не бе толкова ценна, че никой не се радваше.

Тъй като теренът по западния бряг бе непроходим, генерал Ейбъркромби насочи вниманието си към източната страна и изпрати един отряд да завземе пътя и дъскорезницата, изоставени от французите. Бързо решиха, че Монкалм се е оттеглил във форта, след като е изгорил моста между опасните теснини.

Генералът нареди на армията да потегля и късно следобед всички, освен артилерията и тила, бяха достигнали лагера. Ейбъркромби превърна дъскорезницата в щаб, където непрестанно долитаха сведения относно броя на французите, укрепители се във форта, и начина на тяхната защита.

Алън бе включен в състава на един от патрулите, разузнаващи защитата на форта. По-късно застана до масата на генерала и докладва наблюденията си.

— Широка равнина обгражда от три страни форта, езерото е от четвъртата. Самият форт е снабден с бастиони от четирите краища и два полумесеца от север и запад.

Генералът направи гримаса и се хвана за стомаха, който сега го тормозеше повече от всякога.

— Това е обичайното разположение.

— Да, сър. Но маркизът го е направил непревземаем, като е сложил огради навсякъде откъм равнината. Сигурно са отсекли всички дървета в съседство и са ги натрупали, за да се получи стена от дънери, висока осем или девет фута. Изглежда много яка, въпреки че не вярвам да издържи продължителен обстрел с оръдия. Освен това над нея има сплетени дървета и клони, които правят достъпа още по-труден. А точно пред оградата са поставени остри колове.

— Добре се е потрудил Монкалм. — Генералът потри широката си брадичка. — Много добре, ефрейтор, благодаря ви.

През нощта пристигнаха още два отряда подкрепления за французите във форта. Така общият брой на защитниците ставаше три хиляди и шестстотин, плюс четиристотин ирокези със сър Уилям Джонсън, заели позиция на един висок връх, откъдето можеха да наблюдават битката и да се намесят, когато се наложи. Сега английската армия наброяваше петнадесет хиляди души. Нима можеха да изгубят? Това бе единствената успокоителна мисъл за Алън.

Двамата с Джеръми дълго седяха на брега на езерото, обсъждайки кой план ще избере генералът на следващата сутрин.

— Мисля, че с помощта на оръдията ще взриви стената и така цялата равнина ще се освободи.

— Не съм съгласен — каза замислено Алън. — Скъпо ще ни струват стените на този форт. Аз предлагам да се блокира пътят, по който им идват провизиите, да се поставят няколко оръдия, където трябва, и да ги уморим от глад. Те не могат да издържат дълго без храна, така че накрая ще се предадат. И така няма да изгубим един човек.

Съпругът на Моли, Бен, който мълчаливо слушаше разговора им, се наведе и хвърли една съчка в огъня.

— Мисля, че и двамата грешите. Обикновено изпращат част от полковете срещу оградата, а останалите се движат по фланга, за да завземат форта от ниското и да спипат кабарите по средата. Виждал съм го преди и бас държа, че ще го използва. Старият Наби прекалено дълго е бил в армията, за да опита нещо различно.

— Сигурно тук си прав — промърмори Алън, спомняйки си студения труп на лорд Хау, оставен на брега. — Само ако Хау беше жив!

— Трябвало е да умре — отбеляза сухо Бен. Бе видял твърде много смърт, за да се развълнува от тази.

Джеръми се облегна с лакти на влажната земя.

— Това е добър начин да се гледа на нещата. Ако знам, че ми е писано да живея или да умра, нямаше да се тревожа толкова за утрешния ден. Ако знаеш, че си отговорен за всяка своя стъпка, тогава щеше да се побъркаш от безпокойство.

Алън счупи на две една съчка и я хвърли в огъня.

— Бих искал да мисля, че всичко това има някакъв смисъл, иначе нямаше да сме тук.

— Ти си бил дълго в армията, Бен — каза Джеръми. — Какво си мислиш в нощта преди боя?

Бен се изправи, обгърна с ръце коленете си и се загледа в огъня.

— Е, старая се да не мисля много за това. Не се тревожа особено, че ще умра. Живях добре. Това, което ме безпокои, е, че смъртта ми ще донесе много скръб на моята женичка! Тя бе добър войник през всичките тези години и никак не ми се иска да я оставя сам-самичка. Но мисля, че това е риск, който тя поема заедно с мен.

Джеръми се прозя и сковано се изправи на крака.

— Вижте, ако не престанем да размишляваме и не си починем, утре няма да сме годни за стрелба. Аз отивам да спя.

— И аз — подкрепи го Бен и също стана. Алън ги погледна.

— Аз ще остана още малко. Не ми се спи още.

Той видя как тъмата отвъд огъня ги поглъща. Истината бе, че умът му бе прекалено възбуден, за да заспи. Думите на Бен за жена му извикаха живия образ на Мод пред него. Ако го убиеха в боя, нямаше да е живял достатъчно, за да постигне всичко, за което е копнял. Трябваше да й разкаже за Джоузеф Менсис, да й даде някакъв адрес. Вероятно самият той трябваше да напише писмо до Менсис, като го помоли Мод да получи достатъчно от имота, за да може да се издържа.

Нетърпелива ритна огъня. Сега не бе време да мисли за такива неща. Лагерът бе тих и повечето мъже спяха. Нарочно чакаше тази тъмна тишина и сега, когато бе настъпила, трябваше да действа, не да седи и да се притеснява. Изправяйки се, той стъпка огъня, наметна тъмна пелерина върху аления си мундир, нахлупи ниско шапката си и се изгуби в мрака.

Едва след половин час стигна палатката на генерал Уилкс. Някои от офицерите наоколо още не бяха заспали, от време на време се чуваха гласове. От звука се долавяше, че прекарват нощта преди битката в забавления и веселие явно в игри на карти. Надяваше се само Уилкс да не се е присъединил към тях.

Сънливият часовей пред палатката доказваше, че той си е вътре, а светлината, проникваща през брезента, означаваше, че е още буден. Алън застана наблизко, скрит сред дърветата, и зачака часовейт да се разсее. Случи се по-бързо отколкото очакваше. Един от дежурните

часовои пред шумната офицерска палатка го извика. Алън изчака, за да се увери, че мястото пред палатката е празно, после тихо се промъкна през отвора.

Една-единствена свещ хвърляше в малък кръг мъждива светлина. Генерал Уилкс седеше на масата и клюмаше над куп хартии. Перото бе паднало от ръката му и лежеше небрежно върху мастилница и попивателна. Алън се поколеба само колкото да се запознае с това, което още имаше в палатката, след това крадешком се запромъква покрай стените. Заставяйки бързо зад генерала, той го сграбчи с една ръка през врата в задушавача хватка, а с другата опря ножа си в незащитената му шия.

Уилкс издаде изненадан звук през свитото си гърло. Очите му се облешиха от изумление.

— Ни гък, ако не искаш да те разпоря от ухо до ухо — изсъска Алън. Изви главата му още по-назад и усети как тялото му се скова. Гласът му се бе превърнал в напрегнат шепот. Въпреки че не виждаше лицето му, той знаеше, че малките като точки очички се въртят отчаяно, и допря ножа още по-здраво. — Нямам намерение да те убивам още сега и ако седиш мирен, няма да го направя — прошепна той в ухото на генерала. — Искam само да чуеш това, което ще ти кажа.

Той усили хватката си и от гърлото на Уилкс излезе гъргорещ звук.

— Помниш ме, нали, Уилкс? Алън Дезмънд. Само че истинското ми име не е Алън Дезмънд, а Алън Синклер, от Донамур. Спомняш ли си Донамур, генерале? Би трябвало. Или си подпалил толкова домове в Шотландия и разорил толкова хора, че всичко се е смесило в паметта ти.

Сега Уилкс слушаше внимателно и Алън усети как тялото му се отпуска леко.

— Искam да си спомниш Донамур, генерале. Тогава беше само майор и искаше да си извоюваш по-висок чин, като дадеш на шотландците да разберат. Пристигна с малката си група кръвожадни мъже и унищожи моя дом.

Уилкс издаде още няколко гъргорещи звука, които Алън прекрати с по-силен натиск на ножа. Той го обърна леко, така че да одраска врата на генерала.

— Само изпълняваше заповеди, нали? Така се оправдават всички като теб. Но нямаше заповед да убиеш брат ми, този юноша, който само се опита да защити майка си и своя дом. Помниш ли, Уилкс? Ти даде заповед на войника да пониже сърцето на брат ми. Ти го уби не по друга причина, а защото така ти се прииска. Следих те от години, генерале, за да ти припомня това, което направи в Донамур. Искam справедливост, искам отмъщение и смятам да ги получа. О, не тук, в палатката, където мога лесно да ти прережа гърлото. Но утре, по време на битката с французите, внимавай за тила и фланговете си, майоре. Ще бъда там. Няма да ме видиш, но знай, че няма да те изпускам от поглед и по някое време, когато се отдаде сгоден случай, ще отмъстя за кръвта на брат си, Нийл Синклер.

Шепотът се засили, Алън се наклони още по-близо, дъхът му пареше лицето на генерала.

— Спомни си за мен утре, майор Уилкс!

С рязко движение той заби ножа в плътта на Уилкс, така че на шията остана тънка червена резка. После духна свещта, събори генерала на земята и се втурна навън. Спирайки само да се убеди, че часовоят не се е върнал, той излезе през вратата и се изгуби в тъмната гора, преди генералът да се е изправил на крака.

Изчака скрит, за да види какво ще стане. Както и очакваше, Уилкс излезе бързо след него, като отхвърли брезентовите платнища, застана на входа с кърпичка, опряна на гърлото, и заглежда околните дървета. Часовоят дотича като се извини за отсъствието и попита дали не се е случило нещо. Алън предполагаше, че ще се вдигне тревога и ще изпратят отряд да го търси, въпреки че предвид огромния брой хора и обширното пространство на лагера той не се боеше особено, че ще го открият.

Изненада се, като видя, че Уилкс стои неподвижно на входа, притискайки кърпичката към шията си, и оглежда черната пелена на дърветата. Чу как попита часовоя дали не е видял някои да притичва от палатката му към гората и го скастри, че не си стои на поста. Но не вдигна тревога и не повика отряд.

През целия обратен път Алън си питаше защо. Вероятно Уилкс разбираше колко е трудно да се намери един човек сред многохилядна армия, вероятно гордостта не му позволяваше да признае, че му е била

устроена засада в собствената палатка. А може и да срещаше трудност в отделянето на случая Донамур от останалите си злодейства.

Когато стигна своя лагер, огънят бе почти изгаснал, догаряха само няколко въглена. Той се уви в наметката и е изтегна на земята, за да почине преди разсъмване. Лека усмивка заигра по устните му, когато се запита дали генерал Уилкс изобщо ще мигне тази нощ.

ГЛАВА 19

В далечината се чуваше звук, подобен на гръмотевичен тътен, който се носеше над неподвижната огледална повърхност на езерото и сякаш предупреждаваше за приближаваща буря. Мод вдигна глава и погледна безоблачното ясно небе, синьо като крилата на сойката, която се обаждаше от клоните на един бор наблизо.

Положително не бе буря. Ужасно подозрение я накара да скочи на крака и да се затича към брега, за да погледне над сребристата вода. Идваше от посоката, в която Алън и Джеръми бяха отплавали преди два дни. Въздухът, цял ден лепкав и горещ, бе станал още по-тежък и започна да притиска дробовете ѝ. Задушаваше се, едва си поемаше дъх.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и започна да се моли.

Алън не бе сред групата от технически специалисти, които рано сутринта се бяха събрали в палатката на Ейбъркромби, за да обмислят най-добрия начин за действие. Но бе един от първите, които чуха генералското решение.

— Фронтална атака! — възкликна той, когато сержант Стейси му предаде капитанската заповед. — Е, може и да не е толкова зле, ако артилерията подготви терена.

— Няма да чака артилерията. Знае за френските подкрепления и бърза да атакува, преди да се изпречи пред по-голяма армия.

— Но пленниците ни казаха друго. Със сигурност Монкалм не разполага с повече от три или четири хиляди души, а ние сме петнадесет хиляди. Какво има да се притеснява?

Стейси сви рамене.

— Кой може да ги разбере генералите? Правим това, което ни наредят.

Вестта се разнесе сред войската — фронтална атака срещу гъста гора и барикада от трупи, без нито едно оръдие, за да подкрепи

редиците. Звучеше безумно, но можеше и да успеят. Ако французите не се биеха по-добре, бе възможно англичаните да оцелеят до вечерта.

Алън и Джеръми не бяха сред първите, които потеглиха. Те наблюдаваха как редиците се разпростряха из равнината като потоци кръв, с развети знамена и биещи барабани. Червената вълна се разля към заплетените едно в друго дървета, когато първият залп от войските зад стената изпълни въздуха с огън и дим. На просеката вълната от мъже, опитващи се да си проправят път, се пречупи.

Алън и Джеръми видяха как първите изстрели на французите разкъсаха английските редици, маршируващи по открито поле. Шумът от продължителната канонада отекваше в ушите им, докато чакаха с резервите зад дърветата. Лютивият дим ги задушаваше и оставяше горчив вкус по устните.

Първата редица спря и се олюля, в нея се образуваха дупки. Някои се просваха на земята, други се оплитаха в дърветата, а тези, които бяха успели да си проправят път, се втурваха напред. Много от тях обаче падаха покосени, преди да стигнат стената.

Алън все повече се ужасяваше, докато накрая вълна от ярост помете всички други чувства, освен желанието да се впусне и да помогне на другарите си. Когато дойде заповедта, той се втурна заедно с Джеръми към просеката. Първият ред от хора бяха пробили няколко дупки в нея и двамата се спуснаха към една от тях, без да обръщат внимание на два трупа, гротескно набучени там. Но когато минаха отсреща, бяха възпрени от пушека и пламъците, идващи от стената от трупи; половината равнина бе пред тях. Хвърлиха се на земята и запълзяха напред. Над шума от изстрели чуваха крясъците на офицерите, които издаваха команди на фона на неистовото биене на барабаните. Алън с изумление забеляза, че повечето от мъжете се опитваха да запазят положението за стрелба, на което ги бяха учили: движеха се в редица, падаха на колене като един, опираха мускетите на раменете си, стреляха, залягаха, за да може редицата след тях да се втурне напред и да стреля, придвижваха се напред през цялото време под ритмичното стакато на барабаните. Около него непрекъснато падаха хора и той бе обладан от отчаяно желание да оцелее. Пълзеше напред и се опитваше да стреля от колкото е възможно по-ниска позиция. Смътно усещаше, че навсякъде има кръв; подхлъзваше се на нея. Обезобразени тела, хора без ръце и крака, с дупки в гърдите,

невиждащи очи, вперени в него, там, където още бе останало лице — и зад всичко това монотонното биене на барабаните и непрестанните заповеди. Когато ги чу да бият отстъпление, той се обърна, без да мисли, и се спусна през разрушената просека. Спря, чувайки немощния вик за помощ на един войник. Човекът бе затиснат под тежкия труп на офицер от континенталната армия, лицето му бе обляно в кръв.

Алън хвърли мускета си на Джеръми, който бе дотичал при него, и се наведе да измъкне американеца. — Можеш ли да ходиш?

Човекът слабо поклати глава. Когато го изправи на крака, Алън видя, че единият му крак е счупен и гротескно извит. Като почти го влачеше, той стигна до просеката и пъхнали двата му крака през отвора, а от другата страна един войник му помогна да го отнесе на безопасно място сред гората. Докато стигнат до там, раненият бе припаднал. Положиха го на земята и Алън, внезапно останал без дъх, се строполи до него. Не можеше да повярва, че още е жив. Погледна тялото си, чудейки се, че е цял и невредим, след като толкова други...

Оцелелите се събраха сред дърветата, гледайки се изумено един друг.

— Защо не нареди да докарат оръдието? — промърмори един.

— Щяло да отнеме много време — отвърна Алън саркастично. — А щеше да бъде твърде разумно, като видяхме колко добре е укрепен врагът.

— Генералът със сигурност не е толкова откачен, че да пробва отново фронтална атака.

— Басирам се — отвърна Алън с горчивина в гласа. Той погледна към Джеръми, който седеше наблизко и от лицето му се спускаше струйка кръв, като боята на индианец.

— Ти си ранен — отбеляза приятелят му и пропълзя до него.

— Не е толкова лошо. Може би изглежда по-зле. Един куршум одраска главата ми през онази проклета просека.

Алън откъсна парче от ризата си и уви с него главата на Джеръми, за да спре кръвта. Незабавно се появи едно червено петно, което се уголемяваше.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Само малко съм замаян.

Един офицер, който обхождаше редиците, се спря и погледна раната на Джеръми.

— По-добре е да се върнеш в дъскорезницата, за да я види хирургът. Можеш ли да ходиш?

Той кимна и с мъка се изправи на крака. Направи две крачки, но коленете му се подгънаха и падна. Алън скочи, за да го хване.

— Помогни му — каза офицерът и се отдалечи, преди Алън да протестира.

— Хайде, стари приятелю — рече Алън, като праметна едната му ръка през рамото си, а с другата го прихвана през кръста. — Мисля, че след днешното представление си заслужихме един антракт.

Тя седя до езерото цял следобед. Първият далечен екот на оръжията сякаш нямаше край. Мод скръсти ръце и се помоли това да свърши и Алън и Джеръми да са невредими. Стана, за да се заеме отново с домакинската работа, когато екотът отново се чу, по-силно отпреди. Моли и още две жени дойдоха при нея, и всички се втренчиха отвъд неподвижната широта на езерото, сякаш, ако се взираха достатъчно, щяха да видят какво става.

След като остави Джеръми при лекаря, Алън бе изпратен в главния щаб, за да послужи като вестоносец. Там научи, че Ейбъркромби бе заповядал втора фронтална атака. През следващите няколко часа той тичаше напред-назад между предните редици, които се намираха сред дърветата срещу просеката, палатките, където бригадните офицери чакаха указания, и главния щаб на генерал Ейбъркромби близо до пътя. Там чу как главнокомандващият нарежда да се изпрати заповед до бригадата на генерал Уилкс за поредна атака.

Алън незабавно пристъпи напред и предложи да изпълни поръчката. Тогава раздразненият адютант, който почти не погледна към него, му каза къде се намира бригадата на генерал Уилкс. След половин час той предаваше заповедта лично на своя враг.

Без да погледне вестоносеца, Уилкс разкъса плика и прочете заповедта. Алън почака, забелязвайки с известно задоволство как генералът леко пребледня, когато научи какво трябва да направи.

— Боже милостиви! Още една фронтална атака! Това е самоубийство — промърмори той. Като видя, че ефрейторът още чака,

той излая. — Няма отговор. Предай на генерал Ейбъркромби, че ще изпълним заповедта му.

Едва тогава той вдигна поглед и позна Алън. Втренчен в него, той скочи на крака и зяпна.

— Много добре, сър — усмихна се Алън и се измъкна, преди другият да е извикал да го арестуват. Нямаше намерение да се връща в щаба. Вместо това грабна един мускет и се смеси с мъжете, които се строяваха за марша към полето пред форта. Редиците бяха толкова объркани, а хората толкова разтревожени от предстоящата, според тях съвсем безнадеждна и безполезна атака, че никой не му обърна внимание. Радваше се, че Джеръми е в лазарета, защото той със сигурност щеше да се опита да го разубеди, ако разбере какво смяташе да прави. Един глас в него викаше, че това не е правилният начин да отмъсти, че едно достойно предизвикателство повече ще подхожда на характера му. Но той не искаше да слуша тази част от своето съзнание. Никога нямаше да има друга подобна възможност да се разплати с Амброуз Уилкс и щеше да се възползва от нея. Искаше Уилкс да провежда тази атака, като непрестанно се оглежда за него във всички посоки. Искаше да усети страха на хванато в капан животно, което няма къде да се скрие. Надяваше се само онзи да не е такъв страхливец, че да стои далеч от боя, защото щеше да е по-трудно да представи нещата така, сякаш Уилкс е бил улучен от френски куршум. Алън сви устни решително. Ще намери начин да убие генерал Уилкс, независимо каква позиция ще заеме той по време на атаката.

Гората срещу Форт Корийон представляваше потресаваща гледка. Навсякъде по земята лежаха ранени мъже, някои викаха за помощ. Останалите живи войници от предишната атака, които още можеха да ходят, замаяни се влачеха напосоки между дърветата и се чудеха къде да отидат. Други се бяха проснали на земята, опрели гърбове на дънерите и благодаряха на Бога, че още са живи, опитвайки се да изтрият от паметта си страшната гледка, но бойната линия. Офицерите им се опитваха да ги съберат и да ги върнат в лагера, за да направят място за новите войници.

Бригадата се отправи към гората, Алън бе в първите редици. Той спря под прикритието на няколко бора и се загледа в откритото пространство пред себе си. След първата атака бе истински ужас. Сега, след четвъртата, той не можеше да повярва на очите си.

Земята бе зарината с трупове. Бе невъзможно да се прецени колко са мъртви, защото полето сякаш се движеше от опитите на ранените да се изправят. Тревата, където се виждаше, бе превърната в блато от кал и съсиреци, обагрена в яркочервено от кръвта на най-добрата армия в света. Просеката, която трябваше да се премине, за да се стигне до първото укрепление на французите, бе изпочупена и разрушена, от заплетените ѝ клони висяха трупове. Във въздуха се носеше дим от последния залп, точно над осяаното с трупове поле. Миризмата бе задушшаваща, противна смесица от селитра, сяр, кръв и смърт. И точно по тази земя трябваше сега да вървят, за да нападнат френските редици.

Алън направи усилие да се овладее. Не е тук, за да се бие с французите, каза си на ум, и се огледа, за да открие генерала. Забеляза го почти веднага. Възседнал бял кон, той се взираше в страховитата гледка, а лицето му бе дори по-бледо, отколкото когато бе прочел заповедта. Уилкс потръпна, поведе коня под едно дърво и оттам даде команда за престорояване. Войниците незабавно заеха позиция. Първата дълга редица бе последвана на интервали от още три. Алън се присъедини към третата, убеден, че докато му дойде редът, нещата ще са изцяло объркани и Уилкс, застанал в края на гората, ще бъде лесна мишена.

Всички офицери бяха заети с подреждането на войниците. Уилкс и непосредствените му помощници яздеха между редиците, доизясняваха заповедите и направляваха хората. Когато Алън видя генерала да доближава неговата редица, той нарочно се придвижи напред. Уилкс спря на не повече от десет фута от него и започна да дава нареждания на капитана, който стоеше там. Нещо в погледа на Алън прикова вниманието му, той се обърна и го погледна.

В един дълъг миг пламтящите, присмехулни очи на Алън се взираха в прямите очи на генерала, които говореха, че го е познал. Въпреки че никой не отвори уста, те се разбраха безмълвно. *„Тук съм и ще те следвам, докато те убия“* — казваше Алън. *„Знам кой си и приемам предизвикателството“* — отвърна другият.

Един офицер повика Уилкс и той се извърна. Обръщайки коня си, той хвърли още един поглед към Алън и се отправи в тръс към края на гората.

По цялата редица се разнесе звукът от барабаните. Първата още не бе помръднала, когато една частица от него трепна и му подсказа, че нещо се е случило. Бе сигурен, че дебелият фигура върху белия кон ще препусне към задната част, за да наблюдава в безопасност развоя на битката. Вместо това Уилкс се запъти към първата редица, която бавно бе започнала да се придвижва към края на гората.

Алън се втурна да бяга, пренебрегвайки разярените викове на някакъв сержант. Промъкна се край втората редица и почти бе стигнал до първата, когато видя Уилкс да препуска пред несигурните войници. Бе извадил сабята си и я размахваше над главата си, насърчавайки хората да излязат иззад прикритието на дърветата. Дори когато първият залп изригна от мускетите на французите, той все още галопираше из полето начело на войската. Дрезгав вик се разнесе от тях и те се втурнаха напред, въодушевени от примера на своя генерал.

Алън спря, когато дългата вълна от хора се пречупи. Наоколо се разнесе лютив дим, но дори през него той виждаше препускащия кон със своя ездач, чийто ален мундир се открояваше в гъстата мъгла. Видя как конят се изправи на задни крака, Уилкс изви тялото си и се стовари на земята. Животното затъпка околните войници, докато стопанинът му легеше отхвърлен няколко фута по-далеч.

За секунди Алън се озова на бойното поле. Пипнешком се отпрати през дима, като пълзеше към мястото, където бе паднал Уилкс. Когато го достигна, той се доближи и се опита да го метне на рамото си. Генералът отвори очи и погледна стреснато, неவிждащо. Тънка струйка кръв, която вече се съсирваше, се спускаше от устата до брадичката му. На гърдите му имаше дупка колкото юмрук.

Алън бе обхванат от студена ярост. Безобразие — след всички тези години му бяха измъкнали пляката. Това го изпълни с такъв бяс, че главата му запулсира. С гневен вик той сграбчи оръжието си. Без да обръща внимание на куршумите, от които въздухът наоколо жужеше, той се изправи на крака и се втурна към вражеските редици.

Стояха с часове, заслушани в звуците, които се усиливаха и отслабваха; понякога шумът едва се долавяше, понякога ехтеше на талази като далечна гръмотевица. Имаше и паузи, някои от тях толкова продължителни, че жените се споглеждаха с една и съща мисъл, която

не смееха да изрекат, — че всичко най-после е свършило. После отново започваше онзи тих, зловещ, пукотевичен грохот.

През лятото се свечеряваше късно и още бе съвсем светло, когато забелязаха лодките, гребящи към тях. Тъй като зрението на Мод бе по-остро, отколкото на останалите, тя първа ги съзря сред трептящата мараня. Когато първата лодка бе достатъчно близо, за да се различат шапките на войниците, жените вече ясно разпознаха в останалите лодки, разпръснати по езерото, ярката флотилия, отплавала само преди няколко дни.

— Защо се връщат толкова много? — каза Моли тихо, сякаш на себе си. — Искам да кажа, смятах, че ще оставят голяма част от войниците да охраняват форта — продължи тя.

— Може би водят френски пленници?

— Да, така ще да е.

Когато първата лодка приближи брега, жените разбраха, че не е пълна с френски военнопленници. Мод позна някои от мъжете, които уморено слязоха на брега. Алън и Джеръми не бяха сред тях, но прииждаха още толкова лодки, че тя не губеше надежда. После бързо се разнесе вестта, донесена от редовните войници.

— Отстъпление! Не мога да повярвам — извика Моли. — Как е възможно?

— Това научих от един от тях — отвърна Мод. — Не разбирам, но той каза, че цялата войска се е засилила насам и е по-добре да се махаме от пътя им. Да си виждала Алън?

— Не. А ти Бен?

— Не. Още не.

— Мисля, че полкът им още не се е прибрал. Отстъпление! Невъзможно, при такава чудесна армия. Какво ли се е случило?

В този момент Мод се интересува по-малко какво се е случило, отколкото от това да открие Алън и Джеръми. Тъй като здрачът преминаваше в тъмнина, тя продължаваше да тича между тълпите мъже, които се изсипваха на брега от всяка новопристигнала лодка, без да намери, когото и да било от двамата. Започваше да й прилошава от безпокойство. Взираше се по-внимателно в лодките, превозващи ранените, които след това бяха полагани на брега. Тръгна сред тях, като повдигаше някоя превръзка или обръщаше някое лице към себе си, но всеки път безуспешно. Когато стана толкова тъмно, че

вече не можеше да различава чертите им, тя се върна в палатката си в края на лагера изтощена и отчаяна.

С помощта на прахан запали единствената си свещ. Седна върху едно преобърнато буре до намасления брезент после отиде и легна на тясното легло отсреща. Не можеше да прогони непоносимата мисъл. Никой от тях не се бе върнал с полка си и утре тя трябваше да тръгне между войниците и да пита дали някой не ги бе видял да падат. Представата за разкъсаните им тела, проснати на някой планински път пред стените на Форт Керийон, я накара да зарови лице в ръцете си. По страните ѝ започнаха да се стичат сълзи и тя се опита да сподави силните, раздиращи хлипове, които напиреха в гърлото ѝ. След още един час тя духна свещта и потъна в здрав сън, без дори да свали ролята си.

— Мод!

Шепотът бе толкова тих, че по-скоро дъхът, отколкото самият звук я събуди. Отначало ѝ се стори, че чува гласа му насън. После той прозвуча отново.

— Мод. Събуди се!

Тя незабавно се разсъни. Спусна бързо нозе от леглото и се взря в тъмнината, опитвайки се да различи силуета му. Но нямаше никой.

— Мод!

Сякаш идваше от външната страна на палатката, до леглото ѝ. Тя се приближи до стената.

— Алън?

— Да. Шшт. Тихо, ела навън.

Като отхвърли назад платнището на палатката, тя изтича в мрака и я заобиколи, спъвайки се в един корен. Преди да различи тъмното му тяло, ръцете му обгърнаха и при гаснаха към него. Тя увисна на врата му, търсейки устните му, и покри лицето му с целувки.

— Алън! О, толкова се страхувах. Помислих, че са те... Той възпря думите ѝ с устни, после се наведе към ухото ѝ.

— Тихо, любов моя, не искам да привличам вниманието на околните.

— Какво се е случило? — Тя обгърна с длани лицето му, сякаш се страхуваше, че ако не го държи, той ще изчезне.

— Ще ти кажа след минутка. Още си облечена. Добре. Влез вътре, вземи си пелерината и едно одеяло, и ела с мен.

— Но...

— Побързай. Нямаме много време. — Той нежно изтри сълзите ѝ с палец и я побутна към палатката. Объркана, Мод неохотно изтича вътре, грабна дебелия си шал и одеялото от леглото си, и ги пхна под мишница. Щом излезе, Алън я сграбчи за ръка и я поведе към тъмната гора, като криволичеше, сякаш търсеше невидима за нея пътека.

— Къде отиваме? — прошепна тя.

Той продължаваше да я тегли със себе си, без да отговори. Почти час си проправяха път през гъста растителност, преди да стигнат малка полянка, заобиколена от високи скали. Луната вече бе изгряла и освети един човек, който, олюлявайки се, се изправи на крака, когато те се появиха иззад храстите.

— Джеръми! — възкликна Мод и изтича да го прегърне. Той увисна на нея както никога и едва след миг тя разбра защо. — Ти си ранен!

— Само леко. Имам ужасно главоболие, но след ден-два ще бъда свеж като кукуряк.

Мод опипа превръзката на главата му. Бе останала само тънка ивица плат, но тя блестеше на лунната светлина.

— Ужасно! Можеха да те убият. И двамата можеха да ви убият. Даже точно това си помислих, когато не можах да ви открия днес следобед. — Джеръми се облегна на един камък наблизо, а Мод се обърна към Алън. — Ама какво става тук! Изобщо нищо не разбирам.

Алън седна на земята, подпря се на една скала и извади войнишка манерка.

— Пийни малко бренди, скъпа. Ще ти даде сили за това, което предстои.

— Не, не искам алкохол. Какво имаш предвид. Какво предстои? Няма да те последвам и една крачка повече, ако не ми обясниш какво правиш.

Алън запуши манерката.

— Напускаме армията. Насила ни вкараха в нея — поне Джеръми — и сега ще се възползваме от паниката и объркването, последвали отстъплението, за да се измъкнем.

Мод остана неподвижна, докато проумее думите му. После коленичи до него.

— Но дали е разумно? Могат да ви обесят за дезертьорство!

Алън посегна към нея и я обгърна.

— Да, възможно е. Но, обзалагам се, ще си помислят, че сме два от всички онези две хиляди трупа, които лежат на бойното поле пред Форт Корийон, и ще ни обявят за мъртви. Всъщност ефрейтор Алън Дезмънд наистина е сред тези трупове. Сега Алън Синклер ще заеме мястото му.

— Трупове?

— О, да. Повече мъртви, отколкото съм виждал през целия си живот. Хиляди мъртви тела.

— Как е възможно? Такава... чудесна армия!

Джеръми се облегна назад и затвори очи.

— Не съм сигурен, че още го проумявам.

— Много просто. Лорд Хау бе убит почти веднага щом пристигнахме и цялата отговорност за битката падна върху раменете на генерал Ейбъркромби. Той позволи да го убедят, че фортът може да бъде превзет чрез фронтална атака, без помощта на оръдия. Когато първата атака завърши единствено като покри земята с трупове на англичани, неговият блестящ отговор бе да заповяда още една. После още една и така нататък.

— Общо шест — приключи Джеръми.

Алън сякаш разказваше на себе се, а не на нея.

— Шест пъти наредиха на войските да се хвърлят срещу добре укрепен противник, право в огневата му линия. Двамата с Джеръми имахме късмет. Участвахме в първата атака и успяхме да оцелеем. При шестата войниците вече вървяха напред през труповете на другарите си.

— В нея бе четиридесет и втори шотландски полк — обади се тихо Джеръми. — Покосиха ги жестоко.

— „Черният страж.“ Познах някои от тях, въпреки че не им разкрих кой съм. Оцеляха малцина.

Мод долови покрусата в гласа на Алън, макар че се опитваше думите му да прозвучат само цинично. Никога не бе го виждала дълбоко засегнат от нещо.

— А колко изгубихме ние?

— Чух един офицер да изчислява, че убитите са над хиляда и шестстотин. Французите вероятно са изгубили около четиристотин. И всичко е, защото няхахме добро командване. Представата на генерал

Ейбъркромби за водене на бой се състоеше в това да заповядва нова атака, след като чуе, че предната се е провалила. Това бе повече, отколкото можех да понеса. След като накрая ни наредиха да се оттеглим, здравият разум ми подшушна, че е най-добре да зарежа това, което ми изглежда безнадежден случай.

— А ти, Джеръми? И ти ли мислиш така, или той те е повлякъл след себе си?

— Забравяш, Мод, че първо ме взеха насила. Освен това предпочитам работата си на сцената. Реалният живот ми се струва прекалено напрегнат.

Алън въздъхна и я притисна по-плътнo.

— Това бе най-достойното, смело и абсолютно глупаво представление, което съм наблюдавал.

Мод се сгуши в него и премисли това, което току-що ѝ бе казал. Не бе изненадана, че двамата искат да напуснат армията, и като се вземе предвид суматохата, която трябва да е настъпила в лагера, и фактът, че толкова хора са загинали, може би това наистина бе най-подходящото време за бягство. Освен ако...

Внезапно тя се изправи.

— Алън, казваш истината, нали? Не искаш да се измъкнеш, защото си предизвикал генерал Уилкс?

Алън измъкна запушалката от манерката.

— Нямаше нужда. Той бе убит по време на едно от онези безполезни нападения.

— О! — Тя бързо извърна поглед, изведнъж обхваната от такива смесени чувства, че ѝ бе трудно да ги определи. Първоначалното ѝ съжаление за един изгубен живот скоро отстъпи място на голямо облекчение. На моменти Уилкс изглеждаше такъв надут и повърхностен човек, а и заплахата му в Олбъни не бе напразна. И все пак ѝ бе помогнал да отиде при Алън. Не можеше да се радва на смъртта му, но бе благодарна, че вече не може да ги последва.

До нея Алън отпи голяма глътка от манерката и избърса устни с ръкава. Още не можеше да се примири с това, което се случи. Толкова дълго бе мразил Уилкс, бе го смятал за злобен, порочен престъпник толкова години, че сега му бе трудно да съпостави този образ с храбрия мъж, повел атаката по онова страшно бойно поле. Защо го бе сторил? Само за да попречи на Алън да го издебне и да го убие?

Положително имаше други начини да се отърве от тази заплаха. А истината бе, че Уилкс не бе опитал нито един. Не бе изпратил отряд да го проследи и арестува, или екзекутира — нещо, което Алън напълно очакваше.

Бе ли възможно вината за толкова отдавнашните му действия да го е накарала да се втурне пръв към огневата линия? Дали чувстваше угризения за миналото си? Алън изтри очите си с ръка. Ако това бе истина, той никога не бе давал на Уилкс възможност да го покаже. Никога не е искал да му даде тази възможност. Искаше само хладно, безмилостно отмъщение.

Той потръпна, сякаш за да се отърси от тези безполезни мисли. Уилкс вероятно бе действал по начина, по който и всеки кралски офицер — като се хвърли в боя. Във всеки случай сега той бе мъртъв и с това дългата мисия на Алън бе приключила. Сега бе време да помисли за бъдещето. Той прегърна Мод през раменете. Това, което сега имаше повече от всичко значение, бе да я изведе от тези гори обратно в цивилизования свят.

Мод изведнъж си спомни за Моли, застанала на брега на езерото, загледана в лодките, приближаващи брега.

— А Бен? Знаете ли дали се е върнал благополучно?

— Преживя първата атака заедно с Джеръми и мен.

Последният вдигна глава.

— Казаха ми, че се е върнал с една от по-късните групи и бил убит на просеката.

— О, бедната Моли! — Мод заплака, скрила лице в рамото на Алън. Изведнъж се почувства толкова щастлива, че е тук с Алън и Джеръми, далеч от армии, битки и война; радостта от това почти я задуши. Болката, която чувстваше към Моли, само я накара да осъзнае по-ясно какво щеше да изпита самата тя, ако Алън бе убит.

Той я притисна по-здраво.

— Сега всичко свърши. Нека го оставим зад себе си. Трябва да изминем дълъг път, преди да сме сигурни, че не ни следват.

— Накъде ще се отправим? — запита тя, вдигайки поглед към него.

— Научих нещо за този район, още когато бяхме в Олбъни. Реката Мохрук се намира на запад от Хъдзън. Ако тръгнем на запад и после на юг, можем да я пресечем някъде близо до плантацията на сър

Уилям Джонсън. Оттам — след като изчакаме шумотевицата да утихне — можем да се отправим на изток към Бостън.

Планът изглеждаше разумен. Мод не се изненада, че Алън го бе обмислил толкова внимателно. Тя погледна към Джеръми, който стоеше осветен от луната, с ръце на коленете и клюмнала глава.

— Съгласен ли си, Джеръми?

Той я погледна и се опита да ѝ се усмихне по стария си жизнерадостен начин.

— О, съгласен съм с всичко, стига да ме измъкне от армията.

Алън му подаде манерката.

— Хайде, пийни. Като те гледам, ти е необходимо. Наблюдавайки приятеля си, той разбра, че неговата безопасност бе на второ място, веднага след тази на Мод. Всъщност разочарованието на Джеръми, повече от неговото собствено, правеше толкова неотложна нуждата да избягат от армията. И Джеръми, и Мод сега бяха зависими от него, и той трябваше на всяка цена да ги изведе през горите до място, където щяха да бъдат в безопасност и където можеха да се погрижат за тях.

— Ще почакаме тук до сутринта и после отново ще поемем през гората. Дватамата с Джеръми донесохме малко провизии от лагера, трябва да намерим храна и в гората. Никога не съм виждал толкова изобилие от дивеч.

Джеръми вдигна чантата със запасите.

— А аз имам малко лук и ряпа, за да направим това, което хванем, по-вкусно.

— Не можеш да носиш тази чанта. Ще те забави. Задръж каквото можеш, а останалото зарежи.

— Имам джоб под полата си, Джеръми — обади се Мод. — Мога да нося някои от по-леките неща.

— Добре, а аз мога да увия останалото в мундира си. Това наистина ще ни улесни при прехода.

— Хубаво — каза Алън и стана. — А сега, мисля, че трябва да легнем и да си починем. Ще бъде твърде опасно да запалим огън, така че ще трябва да се увием добре в одеялата. Слава Богу, че не е много студено. Смяташ ли, че ще можеш да спиш на земята? — попита той, като наведе глава и се усмихна на извърнатото ѝ нагоре лице, огряно от луната.

Тя започваше да прихваща заразното им чувство за авантюра. Обви с ръка кръста на Алън и го притисна към себе си.

— Толкова съм щастлива, че и двамата сте живи и здрави. Нищо друго няма значение.

Потеглиха на другата сутрин, веднага щом стана достатъчно светло, за да могат да виждат пътя. Дори и при това положение скоро се убедиха, че зад плътната завеса на дърветата все едно бе среднощ. Когато слънцето изгря напълно, в гората цареше здрач. А когато след едночасов преход едно ято гълъби прелетя отгоре и напълно закри лъчите, тримата трябваше да почакаят светлината да се появи отново.

Гората е злокобна, но притежава тайнствена красота, помисли си Мод. Заплетени храсти и млади дръвчета затрудняваха пътя им на всяка крачка. Дървета, които сякаш се извисяваха там от хилядолетия, увиваха своите клони над главите им и спускаха хищни пипала, които ги сграбчваха, когато преминаваха. По земята се стелеше килим от листа и сухи вейки, които пречеха на обувките им, а от време на време се образуваха блатата, в които затъваха до глезените.

Все пак в песните на волните птици, които бяха навсякъде, имаше някаква дива радост. Забелязаха една сърна с малкото си, които замръзнаха, щом пътниците минаха покрай тях. Като чуеха приближаването им, в храстите подскачаха стреснато зайци, пъстри катерици, борсуци и най-различни дребни животинки. Понякога в далечината се разнасяше жалният вой на по-едри хищници.

След час спряха да похапнат от провизиите, които Алън и Джеръми бяха донесли, като ги измиха обилно с вода от близкия поток. Край него бе така красиво, че се спряха да отдъхнат и да погледат животинките наоколо. Тъй като седяха неподвижно, можеха да наблюдават двойка бобри, които си строяха дом над потока. Наблизо скачаха и играеха видри. Рибите бяха толкова много, че можеха само да се пресегнат и да извадят някоя. Изкушаваха се да го направят, но Алън реши, че ще загубят излишно време за огън.

— Нямах представа, че гората е толкова стара и толкова богата на живот — каза Мод тихо, а Алън отново премести торбата на гърба си. — Почти е вълшебно.

— Чудна страна, нали? Недокосната от хиляди години — отбеляза Джеръми и стана.

— Богата е, наистина — съгласи се Алън. — Ако хората узнаят това, няма да остане така дълго.

Мод взе превръзката на Джеръми, която бе изпрала, и я постави да съхне.

— Не съм съгласна. Прекалено е камениста и пълна с дървета, за да се развива земеделие. Никой няма да я иска. Надявам се винаги да си остани така дива.

Тя се приближи, за да превърже главата на Джеръми, но той взе парчето плат и го прибра в торбата си.

— Повече не ми трябва. Отдавна спря да кърви.

Отново тръгнаха между дърветата с Алън начело. Теренът стана по-труден от всякога и Алън често трябваше да спира и да изважда разбития си компас, за да определи дали се движат на запад. Понякога на Мод ѝ се струваше, че влачат тежести нагоре по планина, толкова стръмен бе пътят. Слизането бе по-лесно, но отново трябваше да изкачват някакво възвишение, и скоро тя капна от умора. С облекчение забеляза полянка през рамото на Алън. Можеха да спрат да починат...

Изведнъж се чу див писък. Мод бързо обърна очи натам; от гората се показва едно лице — ужасно лице, нацапано с охра, сажди и бяла смес. Видя широка, червена уста, която ѝ крещеше, томахавка, която се размахваше над главата ѝ, и усети как някой сграбчи и изви косата ѝ зад нея. С вик на уплаха тя разпери ръце, които бяха уловени в желязна хватка и тя бе съборена на земята. Зърна как Алън първоначално се съпротивляваше, но после бе победен от изрисувани тела, които се метнаха с вой върху него.

Индианци! Небеса, Как можаха да забравят.

Главата ѝ се намери на земята, а ръцете ѝ бяха приковани зад нея.

— Мили Боже — извика тя, очаквайки всеки миг някои нож да ѝ свали скална. Гърчеше допряното си в изгнилите листа лице и с напрегнато тяло се молеше и чакаше смъртта.

ГЛАВА 20

Виковец на фигурите, които подскачаха около нея, се превърнаха в дивашки крясъци. Напрегна тяло в очакване на удара, Мод искаше да закрие очи с ръце, но някой ги държеше здраво. Изведнъж грубо я изправиха на крака, а ръцете ѝ се оказаха завързани за дълга пръчка.

Видя как пред нея влачеха Алън, с ръце, вързани по същия начин. Един висок и як индианец я сграбчи за косата и изви главата ѝ. Взря се в нея с очи, в които гореше омраза. В тях нямаше нищо от безучастното любопитство на ирокеза, който бе надникнал в гърнето ѝ във Форт Лаимън. Това лице бе изкривено от злоба и потъмняло от гняв. Кръвта и застина във вените и тя отново зачака удар.

Индианецът пусна косата ѝ и я блъсна пред себе си на поляната. Явно командваше останалите, защото, въпреки че поспориха с него на неразбираемия си език, накрая те се подчиниха на желанието му. Иначе Мод подозираше, че досега щяха да лежат мъртви сред дърветата.

Тя се запрепъва напред, още твърде изплашена, за да осъзнае колко неудобни и стегнати бяха връзките на китките ѝ. Дългата пръчка ѝ пречеше да запази равновесие, а ръцете, вързани в двата ѝ края, се закачаха в страничните хрусталаци и се раздираха от бодлите. Индианците се движеха много бързо и тя не можеше да се изравни с тях. Преди да бяха пътували и половин час, тя вече не вървеше самостоятелно, а я блъскаха и теглеха. Нито веднъж не спряха за почивка, диваците сякаш изобщо не се уморяваха. Един път Алън се обърна и се опита да ѝ каже нещо утешително, но якият индианец злобно го удари с тоягата си и той едва не падна на земята. След това никой от тях не направи опит да проговори, само гледаха в краката си, докато станаха прекалено безчувствени и изтощени, за да мислят. Мод знаеше, че Джеръми се влачи зад нея, както Алън отпред; накрая така бе обзета от грижата да стои изправена, че вече почти не ги забелязваше.

Вървяха през целия ден, според нея на запад. Цялото тяло я болеше; накрая се промъкнаха сред няколко дървета и излязоха на една поляна, покрай която течеше поток. Тя бе осеяна с ниски къщи от трупи; някои от тях бяха твърде тесни и дълги. Имаха кръгли сламени покриви, отпред с наредени пръти като платформа. Кръг от камъни заобикаляше открития огън. Погледът на Мод бе замъглен от умората и спускащия се здрач, но въпреки това тя успя да различи жени, които бързаха към тях, и тичащи наоколо деца. От огъня се издигаше пушек и сред множеството противни миризми се долавяше ароматът на нещо вкусно.

Жени, голи до кръста, ги заобиколиха и като ги мушкаха с пръсти в гърдите и лицата и виеха от радост, ги заблъскаха към една от колибите. Едрият водач на групата, която ги залови, каза няколко гневни думи и жените, продължавайки да вият, ги натикаха вътре и събориха на земята. Прътът, за който бяха завързани ръцете ѝ, ѝ пречеше да легне, така че тя седна и се подпря на един от подпорните колове. Много време мина, преди да отвори очи и да погледне изтощените мъже край себе си.

Алън тихо ругаеше.

— Как можах да помисля, че ще минем спокойно през тези гори? Трябваше да се досетя!

Той обърна очи към Мод, опитвайки се да привлече погледа ѝ, и сърцето му се сви. Изглеждаше толкова уморена и нещастна, и това бе по негова вина. Искаше да я отведе някъде в безопасност, а ги бе докарал до това ужасно положение. Най-вероятно щяха да ги убият. Той дръпна стегнатите въжета, които държаха ръцете му за пръта, но те бяха здраво вързани. Не можеше дори да я успокои, помисли си той горчиво.

Джеръми простена и се размърда.

— Това земята на племето на мохиканите ли е? Смятах, че са приятели на англичаните.

— Приятели са на сър Уилям Джонсън. Не всички ирокезки племена са съгласни със своите вождове. Много от тях се колебаят между французите и англичаните. Това може да е бунтарски настроена група. Или пък е възможно след разгрома при Форт Корийон племето на мохиканите да е преминало на страната на Нова Франция. Но очевидното е, че никак не им се нравим!

— Какво ще ни сторят? — попита тихо Мод. В действителност не държеше да знае, но все пак смяташе, че ако е подготвена, ще може по-лесно да понесе участието си.

— Не знам — отговори Алън. Той имаше много ясна представа за това, което ги очакваше, но не искаше да тревожи Мод. Когато ги завлякоха в селото, едно от първите неща, които забеляза, бяха двете кладбища на края на дългата редица от колиби. Знаеше за какво служат от разказите на войници, които бе слушал в лагера. Изгарянето на тези кладбища бе за препоръчване, отколкото да те сварят жив, или, още по-лошо, да те принудят да гледаш и после да ядеш от месото на другите. Бе чувал, че това е разпространен обичай сред диваците.

По тялото му премина болезнена тръпка. Не, никога нямаше да позволи това да се случи с Мод. Самият той щеше да я убие, преди да им позволи да я докоснат.

— Толкова съм жадна — изстена тя. Главата ѝ клюмна на гърдите и тя изгуби съзнание. Алън бе доволен. Това изглеждаше единственият начин да си почине през следващите няколко часа. Той се завлече до нея и допря крак до нейния. Никога не я бе обичал повече и не е бил по-безпомощен да ѝ да облекчи страданията ѝ. Завладя го гняв от собственото му безсилие. Тя щеше да умре само защото не бе предвидил развитието на нещата!

Гневът обаче му даде нови сили. Трябваше да има начин да я спаси. Да направи нещо, за да ги измъкне.

Обърна поглед към Джеръми и видя, че той се взира в пода напълно сломен. Когато вдигна очи и срещна погледа на Алън, Джеръми се опита да се усмихне.

— Това може да е краят на пътуването, приятелю — каза той тихо. — Съжалявам, че стана така. Особено за Мод.

— Не се предавай толкова лесно — сопна му се Алън. — Сигурно може да се направи нещо. Мисли, мисли!

Джеръми погледна към отворената врата на колибата; воят навън се бе усилил. През нея се виждаше как диваците се отправяха на тъпи към другия край на селището.

— Страхувам се, че и ножът, и хлябът са у тях.

Алън дръпна по-яростно вървите, стягащи китките му.

— Сигурно е така, но ние сме по-умни. Трябва да намерим изход.

Джеръми клюмна глава от изтощение. Дългото ходене, плюс раната на главата му бяха изцедили и последните му сили.

— Добре, мисля, че е време за *deus ex machina* — въздъхна той.

Алън се засмя с горчивина.

— Смятам, че само в пиесите Бог слиза в кошница, за да оправи нещата. Все пак много жалко, че не си истински магьосник.

— Да, точно сега можех да направя някоя магийка. — Главата му рязко се наклони и той също изпадна в безсъзнание.

Алън се облегна назад и затвори очи с желанието да го споходи благословеният сън. Но бе твърде разтревожен и ядосан на себе си, за да заспи. За първи път от много години насам той започна да се моли.

Дали се дължеше на Божията намеса, или на чист късмет, но малко след това на входа на колибата се появиха две жени. Едната преряза вървите, стягащи китките им, а другата постави на земята купа с някаква зърнена каша и кана с вода.

Алън ги наблюдаваше немощно как излязоха и седнаха пред колибата, като от време на време надничаха вътре. После разтри безчувствените си китки, промъкна се до Мод и я взе в прегръдките си.

— Мод, любима... Добре ли си? Събуди се. Ето, пийни глътка вода. — Доколкото знаеше, можеше и да е отровна, но се надяваше, че не е. Едва ли искаха да се лишат от забавлението си. Той вече чуваше как воят се усилва и барабаните заехтяват край онези ужасни стълбове. Отстрани дългите кичури от челото ѝ и намокри устните ѝ с вода. Тя се задави и се събуди, видя какво има пред нея и жадно отпи. — Така е по-добре. Само че не много наведнъж.

Мод колебливо раздвижи схванатите си ръце. С облекчение откри, че вече не е вързана за пръта, обърна се и зарови лице в гърдите на Алън. Ръцете го боляха, но той я прегърна и тя се отпусна в обятията му. Със замъгленото си съзнание помисли, че са мъртви, но биенето на барабаните в другия край на селото ѝ подсказа, че най-лошото тепърва предстои.

— Любов моя — промълви Алън, заровил устни в косата ѝ, — толкова съжалявам, че те докарах до това положение.

Тя се усмихна и обхвана с длани страните му.

— Докато съм с теб, мога да понеса всичко.

Алън целуна влажното ѝ чело.

— Донесоха храна. Можеш ли да поемеш малко?

Срещу тях Джеръми се свести и размърда.

— Храна? — промърмори той. — Наистина ли каза храна?

— Да. — Алън побутна купата към него. — Не изглежда много вкусна, но все пак вземи си. Ще те подсили.

— Но защо? — запита тихо Мод. — Защо ще ни хранят, след като ще ни убиват?

— Не знам. — „Може би искат да ни поугоят“ — каза си той. — Просто бъди доволна.

Когато отпи още малка вода, Алън забеляза, че жените ги няма пред входа. Започна да оглежда всяко кътче, но реши, че няма как да избягат, без да ги видят. От вратата започваше главната пътека, която водеше до центъра на селото, а за да избягат от другата страна, трябваше да копаят под дървените трупи. Нищо чудно, че индианците ги бяха отвързали.

Той отново се промъкна към Мод, която си бе възвърнала част от жизнеността.

— Само да не ни бяха взели връхните дрехи — каза тя повече на себе си, отколкото на останалите. — Нямаме нито запаси, нито оръжия. Няма с какво да работим.

Джеръми вдигна поглед от купата, в която гребеше с ръце.

— Чакай, Мод, ами джобът?

— Под полата ми? Да, те не знаеха, че съществува.

Тя бръкна с ръка под една лента, завързана на кръста ѝ, към която бе прикрепена голяма ленена кесия.

— В нея са нещата, които сложихме там.

В очите на Алън светна първата искрица надежда, откакто ги бяха пленили.

— Дай да видим — нетърпеливо се обади той.

Тя отвори кесията и изсипа съдържанието ѝ на пода. Алън не можа да скрие разочарованието си.

— Тук няма нищо, което да влезе в работа. Джеръми, защо, за Бога, си запазил всички тези боклуци?

Джеръми подаде купата на Мод и закуцука към тях, за да огледа малкото предмети на земята.

— По-скоро ще остана без дрехи, отколкото без инструментите на занаята си — промърмори той разсеяно.

Имаше половин глава лук, няколко износени носни кърпички, парченце черен плат, здраво увито и завързано с конец, една голяма сребърна пара и четири по-малки пиринчени монети, комплект чаши, които се вместили една в друга, три коркови топчета и кичур тънки косми. Колекцията завършваше с парче канап и дълга панделка.

Алън чу леки стъпки от мокасини навън и предупреди Джеръми, който бързо сграбчи съдържанието на кесията и го натъпка в ботушите си. Докато индианките се навеждаха, за да влязат в колибата, двамата се бяха настанили един до друг на земята и с удоволствие похапваха от кашата.

Почти усетиха враждебността на жените. Грабвайки купата и каната с вода, те забързаха навън, очевидно доволни, че ги оставят гладни. Мод бе толкова уморена, че това въобще не я интересуваше. Докато можеше да си почива в успокояващите ръце на Алън, тя можеше да понася глад и жажда. По-трудно бе със страха, но и той намаляваше, когато любимият бе наблизо.

Все едно, нощта обещавахе да бъде ужасна. С напредването ѝ шумът от барабаните ставаше по-силен, а воят на индианците по-необуздан. Всичко това се влошаваше от факта, че не можеха да видят какво става отвън. Винаги, когато се осмеляваха да се приближат до вратата, едно боядисано лице им хвърляше яростни погледи.

Цяла нощ тримата седяха близо един до друг, като се питаха какво ще им донесе следващата сутрин и защо още не ги бяха повлекли към кладата. Разговаряха тихо и спаха на пресекулки, опитвайки се да измислят начин за бягство, да си дадат кураж за сутринта, да си вземат сбогом.

— Мисля, че бих понесъл всичко, ако не смятах, че аз съм виновен за страданията и на двамата ви — повтаряше Алън непрекъснато.

— Знаеш, че не ти ни доведе тук — опитваше се да го успокои Мод. — Дойдох по своя воля, а също и Джеръми. Освен това миналото си е минало. Сега трябва да си помагаме и да се подкрепяме.

Накрая дойде утрото и донесе със себе си благословената тишина. Точно след зазоряване им бутнаха още една паница каша и след това Мод най-после заспа дълбоко. Събудиха я чифт ръце, които грубо я изправиха на крака.

Съдейки по светлината, която идваше от вратата, трябва да наближаваше пладне. Този път нямаше жени. Вместо тях в колибата нахлуха няколко млади мъже с изрисувани гърди, изправиха ги на крака и завързаха ръцете им зад гърба.

Мод хвърли уплашен поглед през рамо към Алън. Той го задържа със своя настойчив взор, опитвайки се да успокои ужаса, който се четеше в него.

— Смелост, любима — промълви той, докато го избутваха към вратата.

След това изблъскаха Мод и Джеръми навън, и те започнаха да примигат от силната светлина. Тя погледна към колибите на края, където кладите стърчаха над земята. Със свито сърце забеляза завързани снопове изкривени съчки, натрупани около тях. Вълна от страх се надигна в нея, но тя го сподави. Нямаше да достави удоволствие на тези диваци, като изпищи.

Появиха се жените. Една от тях издърпа ръцете на Мод пред нея и върза китките ѝ с ремък, като остави свободен единия край, дълъг около четири фута. Мод се взря в суровите очи на Алън.

— Обичам те — изрече тя тихо, като си мислеше, че ако това са последните ѝ думи, най-много е искала да промълви тях. Друга жена пристъпи, сграбчи края на въжето и я повлече по пустата пътека. Тя се препъна и едва след миг проумя, че я водеха не към кладата, а в противоположната посока — към гората. Тя се изви, за да погледне през рамо, и видя, че бутаха Алън и Джеръми на другата страна, към ужасните клади.

— Не! — изпищя тя. Бе готова да срещне смъртта заедно с Алън, но мисълта, че единият може да умре без другия, я хвърли в отчаяние. Тя зари пети в меката пръст и отказа да продължи, но жените дръпнаха по-силно въжето.

— Алън, искам да умра с теб! Не оставяй да ме отведат...

— Мод! — извика той, като разбра, че я отделят от него. Опита се да разхлаби въжетата, като се надяваше да прилъже индианците да се върнат. Мъжете само се спуснаха върху него и го заудряха с дълга пръчка, като праметнаха един ремък и през раменете му. Погледна през рамо и забеляза, че лицето на Джеръми е пребледняло. Писъците на Мод станаха по-силни и отчаяни. Алън напълно рухна. Тя имаше нужда от него, а той не можеше да ѝ помогне. Ето крайният резултат от

това, че нагло бе напуснал лагера и я бе взел със себе си. Него и Джеръми щеше да ги постигне ужасна смърт, а Мод — кой знае какво щеше да стане с нея. Робство, щеше да е принудена да стане наложница на някой първобитен дивак, да бъде бита и нагрубявана от другите жени... Всички истории, които бе чувал за пленени бели жени, изплуваха в съзнанието му.

Виковете ѝ пронизваха свежия утринен въздух. Сълзи бликнаха в очите му, а диваците отново го задърпаха по пътеката.

— Мод... Обичам те! Никога не го забравяй! — извика той, опитвайки се да се обърне.

Надяваше се да го чуе. Не можеше да я успокои по друг начин.

Алън вече не усещаше как го тикат към кладата, докато не се озова пред нея и завързаха ръцете му на гърба. Жените започнаха енергично да трупат още небрежно вързани снопи съчки в широк кръг около него, като внимателно оставяха тясна пътека по средата. Той трескаво се огледа за Джеръми и го видя да стои отстрани с крака, вързани с въже към едно тънко дръвче.

Ремъците от сурова кожа стягаха силно китките му и той се опита да ги разхлаби. Бяха влажни и знаеше, че щом започнат да изсъхват, ще го стегнат още повече. Не се съмняваше, че тези диваци ще се опитат да направят смъртта му колкото може по-бавна и мъчителна.

Един индианец се приближи, застана пред него със скръстени на гърдите ръце и го огледа от горе до долу. На иначе безстрастното му лице се четеше безкрайно презрение и Алън тъкмо се питаше дали да не се изпълое в него, когато гласът на Джеръми го предупреди да не върши нищо безразсъдно.

Индианецът мушна Алън в гърдите с дългия си, кафяв пръст.

— Англичанин! — каза той.

— Шотландец! — сопна се младежът.

Другият посочи с пръст собствените си нашарени гърди.

— Точна стрела.

— Вождът — поясни Джеръми със сценичен шепот, който само Алън да долови. — Дръж се по-учтиво.

Борейки се с гнева си, Алън забеляза мъжественото лице, хлътналите, враждебни очи и дългия нос. Точната стрела бездруго

вдъхваше респект. Бе висок над шест фута и прав като върлина. Изглеждаше здрав като кремък, но очите му издаваха интелигентна прозорливост.

— Има ли някаква възможност да променим намерението им да ме изгорят? — отправи той реплика настрани към Джеръми.

— Сигурно не, но си струва да опитаме.

Алън погледна дивака право в каменното лице.

— Точната стрела е велик вожд. Славата му се носи на много мили.

Замръзналите устни едва-едва се извиха в слабо подобие на усмивка. Слава Богу, че знае поне малко английски, помисли си младежът.

— Ти англичанин — отсече вождът и отново посочи с пръст към Алън. — Ти умреш.

— Не англичанин. Шотландец! Приятел на Точната стрела! — Небеса, колко глупаво звучи, каза си наум. Бе гледал доста пиеси за диваци, за да знае, че говорят по този начин, и сега с изненада откри, че това наистина бе така.

Точната стрела присви очи.

— Ти бил с англичани при Тайкондегора. Ти враг.

— Тайкондегора е индианското название на Форт Корийон — подсказа Джеръми.

— Да, но англичаните не се бият много добре. Аз напуснал.

Точната стрела сякаш обмисляше думите му.

— Сега ти биеш с Големия баща във Франция?

— За Бога, Джеръми, трябва ли да отговарям на това?

— Кажу ми „да“.

Алън кимна.

— Да, бия се за Големия баща във Франция.

Вождът продължително го изгледа. В тишината Алън започна да се надява, че вероятно щеше да има някакво временно отлагане на присъдата. Тогава изведнъж друг индианец с подскоци се приближи до вожда. Върху главата си носеше глава на мечка с широко отворена уста, разкриваща остри зъби. От тила му се показваха разперени птичи крила. Маската бе изсъхнала и съсухрена като лицето отдолу. Старият индианец размаха една дълга тояга, увита в кожа на гърмяща змия, и я навря в лицето на Алън.

— Шаманът — изкрещя Джеръми. — Няма да ти позволи да се измъкнеш така лесно.

Жрецът заподскача около кладата, като крещеше неразбираеми думи. Зад него барабаните подеха ритъма, а останалата част от племето започна да приглася в хор и да тропа с крака.

Подскачайки обратно към външния кръг, шаманът грабна един огромен кош, направен от сплетени клони, и се втурна отново към Алън, за да напъха в него лицето му.

Алън се боеше да погледне какво има вътре, но там се оказа голяма врана, чийто тъмносини пера блестяха на светлината. Когато шумът от барабаните и пригласянето се усилиха, той трескаво погледна първо към Джеръми, после към вожда, който не бе помръднал.

— С моята смърт ще разгневите боговете — извика Алън в лицето му. Индианецът размисли за момент, след това вдигна ръка. Шумът незабавно утихна. В тишината младежът бързо заговори. — Мога да чувам боговете. Убийте ме и ще заплатите скъпо за това.

Бе трудно да се долови дали мъжът изобщо го разбра. Все пак мъртвата тишина бе в полза на Алън. Само ако Джеръми можеше да се възползва!

Враната плесна с криле в коша и заприказва.

— Га... га... га... Точна стрела... Га... га... Чуй шотландеца. Голяма магия.

Индианците се раздвижиха. Шаманът надникна в коша, после се наведе и се взря по-отблизо.

— Говори, велика птицо — обади се Алън с твърд глас. — Разкажи на този велик вожд за моята сила. — И се замоли Джеръми да знае поне малко от езика на индианците!

Последният бе научил достатъчно, за да вметне няколко ключови думи, докато птицата пляскаше с криле, грачеше и приказваше на вожда. След миг това започна да дава резултат. Точната стрела погледна тревожно своя шаман и отстъпи. В далечния край на кръга останалите започнаха тихо да стенат в страхопочитание и ужас.

Шаманът остана равнодушен. Той се огледа наоколо, за да разбере откъде идва звукът, после размаха змийската си кожа към коша и произнесе няколко ядни заклинания.

„Възползвай се от недоверието на вожда — каза си Алън — и заговори направо на Точната стрела.“

— Моята магия е много велика. Аз карам тази велика птица да приказва. Аз мога също да накарам гората да приказва.

Тълпата се смълча, когато от дърветата зад Джеръми се разнесе тънък вой.

— *Ne sgat* Хауенио, великата птица приказва. Чуй шотла...

Алън никога не е бил по-благодарен за таланта на Джеръми да преправя гласа си. Злокобните звуци сякаш се носеха с вятъра откъм притъмнялата гора, като се издигаха и снишаваха по начин, който караше космите по врата му да настръхнат. Това започна да оказва въздействие дори върху Точната стрела, който се оглеждаше наоколо с все по-голямо безпокойство.

— Хауенио означава Бог — Джеръми прошепна на Алън.

— Нае, пае... — изкрещя шаманът. — Отгон... — Точната стрела премести поглед от него към Алън. — Отгон... Злия.

Жрецьт хвърли яростен поглед към Алън изпод своята маска, като разтърсваше перата си, танцувайки нагоре-надолу. Знаеше, че има някаква измама, но не можеше да разбере откъде идва, нито кой я върши. Започна да сипе заклинания към вожда, който се бе оттеглил по-далеч от кладата от външната страна на сноповете съчки. Точната стрела полагаше усилия да не се впечатлява, но не му се отдаваше.

— Сиото, шаманът мой, изрича магията на злото — възкликна той, когато онзи се укроти.

— Сиото лъже — обади се Алън, щом старецът отново заразмахва тоягата си.

— Сиото казва негова магия по-велика от магия на шотландец.

— Великите богове са ми дали голяма мъдрост. Магията на Сиото е на Отгон Злия. — Дано да съм произнесъл вярно името.

Шаманът подскачаше наоколо и с вой изразяваше протестите си, докато вождът не вдигна ръка, за да го укроти. Колкото и да бе мъдър и смел, той очевидно много внимаваше да не си играе с могъщите сили. За момент премисли въпроса, накрая взе решение и махна с ръка към жените, които изостриха още повече пискливите си викове и натрупаха допълнително съчки покрай кладата.

— Предизвикателство! — Алън извиси глас над крясъците на индианките. Вождът го чу и отново вдигна ръка.

— Отправлям предизвикателство към Сиото. Неговата магия срещу магията на шотландеца. Сега ще видим кой притежава властта на Хауенио!

Въпреки че Точната стрела се поколеба, той обичаше именно този вид игра. Щеше да е интересно развлечение и ако шотландецът изгубеше, неговите хора щяха да имат удоволствието да го набучат на кол и да го изгорят. От друга страна, старият Сиото напоследък бе станал много нагъл и заслужаваше да понесе унижение. Той хвърли гневен поглед към шамана.

— Съгласен ли си? — попита той на родния си език.

Старецът изкриви лице в усмивка.

— Ще надвия малката им сила и ще ги унищожа — отвърна той.

Точната стрела погледна Алън и кимна. Две жени се спуснаха да развържат ръцете му, но той извика на вожда да ги спре.

— Не се нуждая от своите ръце за магията си — обяви той. — Доведете при мен приятеля ми. Ще извърша своята магия чрез него.

Джеръми отвори уста да възрази, но видя, че вождът се заинтересува. Жените освободиха краката му и той бързо отиде и застана де Алън.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — промърмори гой.

— Ще изпадна в транс. Те обичат това. А ти използвай всеки възможен фокус, който знаеш.

— Не е ли по-добре да сме развързани, за да избягаме, ако ни се удаде възможност?

— Няма да успеем за нищо на света. Цялата ни надежда е в ръцете ти, приятелю.

Очите на Джеръми блеснаха от предизвикателството.

— Ще бъде истинско удоволствие да надвием онзи ужасен старик, шамана. Първо ще използваме монетите.

Алън отметна глава назад и започна да мърмори тихо, после извиси глас до рев: *Фокус-мокус препаратус, легармани, пинети сциаториум, палингенсия*. Когато изчерпи всички познати магически термини, той започна да прибавя всяка безсмислена дума, научена в театъра. Щом се загрея достатъчно, главата му се наклони на една страна, очите му се затвориха и тялото му се стегна.

— Сега — прошепна той.

Джеръми застана пред вожда и извади една монета от ухото му, после от мокасините и от носа му. Той караше сребърната пара да се появява и изчезва, докато всички погледи алчно се впиха в него. Завърши, като накара враната да изграчи още няколко изречения, после изсипа поток монети от човката ѝ. След това кротко отиде и застана до Алън, който бавно излезе от трансa.

— Как беше? — попита шепнешком.

— Много им харесах. Погледни лицето на Сиото. Сега бе ред на шамана.

Той заподскача наоколо, размахвайки друга тояга, направена от черупки на костенурка. С огромно достойнство извади една стрела, прицели се внимателно и я заби в голата гръд на младеж, който стоеше на около десет фута разстояние. Оттам, където се заби стрелата, потече червена струя и младежът я улови с ръце. Той я измъкна, засмя се и я размаха над главата си.

— Старият трик със стрелата — измърмори Джеръми. — Прибира се навътре в себе си. Не подозирах, че индианците го знаят.

— Какво следва? — попита Алън.

— Да опитаме с въжето.

Докато Сиото ликуваше и грачеше, Алън отново изпадна в транс, който този път продължи по-дълго и накара всички да се вторачат в него, а Джеръми извади дългото въже от ръкава си. Взе го в ловките си ръце, помоли вожда да го среже на две с ножа си, после изуми цялата тълпа, като го показва отново цяло. Успехът на тази номер, познат на уличните артисти още от четиринадесети век, накара стария Сиото да изпадне в пристъп на ярост. Като извика друг свой помощник, шаманът затанцува около него, хванал в ръка камък колкото юмрук. Отдалечи се на няколко крачки, засили се и запрати камъка в лицето на човека. Той падна на земята и се загърчи в агония, когато Сиото изтича при него с един леген, в който помощникът изплю четири малки камъчета.

Тълпата се разсмя и одобрително затропа с крака.

— Този стар козел може да играе в Друри Лейн — измърмори Джеръми под носа си.

Алън започна да се отчайва. Спомни си как отведоха Мод и сърцето му се преобърна. Как можеше да я спаси, когато те с Джеръми не можеха да спасят дори себе си?

— По-добър е, отколкото предполагах. А сега какво следва?

— Върни се в транс си — нареди приятелят му с предизвикателна усмивка. Алън отново забърбори, заизвива тялото си и клюмна глава. Като поотвори очи колкото да вижда, той съзря как Джеръми показва носната си кърпа, после отново я скри; извади трите чаши и ги завъртя толкова бързо, че изглеждаха петдесет; хвърли трите топчета към гората и ги извади изпод мишницата на Сиото. Когато бе зашеметил достатъчно слисаната тълпа, взе три пръчки и нареди да ги метнат в огъня, но бързо да ги изгасят. След това, с помощта на барут, вплетен в нишката на въжето, той ги подпали и започна да жонглира с хвърчащите искри в продължение на цяла минута. Дори Алън бе впечатлен.

Той излезе от транс и Джеръми застана до него.

— Това бе достойно за самия Пирети — промърмори той.

— Сиото всеки момент ще получи удар. Виж как бърбори нещо на вожда.

— Не вярвам на нито един от двамата. Още не сме се измъкнали, приятелю. Имаш ли още някакви чудеса?

Джеръми му отправи жизнерадостната си усмивка.

— Е, мистър Дезмънд, за всички тези години трябваше да ме опознаете по-добре. Какво мислиш, че правех снощи, докато ти успокояваше Мод?

Той подхвърли едно топче с чевръстите си пръсти и го скри в ръкава си.

— Ами че аз едва започвам.

Мод нямаше представа колко дълго бяха вървели. За нея времето сякаш бе спряло завинаги. Часове наред принуждаваше краката си да се движат, без да съзнава колко е уморена. Огромна болка тежеше като камък на гърдите ѝ. Опитваше се да изгони мисълта за това какво понасяха в момента Алън и Джеръми. Да не мисли за бъдещето и за пълната безнадеждност. Какви истории бе чувала за съдбата на бели пленнички сред дивите племена? Принудени да се превърнат в малко повече от робини; заставени да се омъжат или да станат любовници на диваци и дори да раждат деца; неприети от индианците и винаги сами!

И никаква надежда за спасение. Кой знаеше, че е изчезнала? Кой се интересуваше от нея? Може би генерал Уилкс би се загрижил, но

той бе мъртъв. Без Алън и Джеръми тя бе напълно загубена и изоставена.

Докато стигнаха в другото село, се стъмни. Бяха вървели цял ден с кратки почивки. На два пъти ѝ позволяваха да пие от някое изворче по време на почивката, но не ѝ дадоха храна. Бе замаяна от глад, но твърде уморена, за да я е грижа.

Селото изглеждаше същото като това, което бе напуснала сутринта — дълга редица от дървени къщи със сламени, конусовидни покриви и широко открито пространство, осеяно с огньове и ниски дървени рамки. От лютивата миризма тя заключи, че това, което висеше от рамките, бяха късове месо.

Заведоха я до най-дългата колиба и я оставиха навън, където с любопитство я оглеждаха няколко голи деца, а водачките ѝ влязоха вътре. Олюляваше се на краката си; жените излязоха, сграбчиха я за ръцете и я задърпаха през ниския вход.

Слабият огън, който гореше в средата на колибата, осветяваше малко кръгче, около което цареше непрогледен мрак. Стаята бе задушна и гореща, наситена с противните миризми на мас и човешка пот. Край огъня седяха в полукръг няколко души, лицата, на които почти не се виждаха в здрача.

Когато Мод погледна към тях, очите ѝ се замъглиха. С безразличие тя видя как една от фигурите се надигна, отдели се от кръга и тръгна към нея. Тя затаи дъх в очакване нещо да се случи.

Познат глас, нисък и мелодичен, изрече името и. Тя вдигна поглед към едно усмихнато лице.

— Добър вечер, мадмоазел Мод. Отново се срещаме. Не ви ли обещах, че ще стане така?

Мод примигва, опитвайки се да различи в сумрака познатите черти на издълженото лице пред нея. Коленете ѝ се подгънаха, очите ѝ се затвориха и тя припадна право в прегръдките на Шевалие Иполит дьо Превалоа.

ГЛАВА 21

Когато отвори очи, тя видя само французина, който я държеше в обятията си и се опитваше да допре дървена чаша до устните ѝ.

— Пийнете малко от това, мадмоазел. Изглеждате много уморена.

Мод отблъсна ръката му.

— Какво е това?

— Само малко вино. Донесох го със себе си. Дори водата не е добра за пиене в тези села на диваци.

Тя направи усилие да седне.

— Не разбирам. Защо сте тук? Как се озовахте тук? Всичко е толкова нелепо.

Превалоа се облегна назад, подпря лакти на коленете си и преплете пръсти.

— Смаяна сте, нали? Все пак това не е странно. Аз съм още учуден да ви намеря тук. Когато чух, че е пленена бяла жена със златна коса, която пътува с двама мъже, не смеех да помисля, че това сте вие. Когато чух, че двамата мъже били в армията, моите надежди малко пораснаха. Но когато вие влязохте в тази колиба, аз бях очарован.

Мод отметна дълъг кичур коси от челото си и се извърна. В главата ѝ се гонеха противоречиви мисли. Радваше се, че е заедно с човек от своята раса и далеч от лапите на индианците, и едновременно с това много добре си спомняше последния път, когато бе с него. Това не я успокои.

— Приятелите ми?

— Страхувам се, че за тях няма надежда. Вие щяхте да последвате тяхната съдба, ако не бях научил за вашето пленяване и не пожелах да ви освободя.

— Какво ще им сторят?

Превалоа потупа широкия маншет на ръкава си.

— Накрая ще ги изгорят живи. Преди това ще бъдат подложени на много голямо мъчение, но без всъщност да умрат. Така постъпват

индианците.

По лицето на Мод се застинаха сълзи.

— Толкова жестоко... — промълви тя, като с мъка се опитваше да ги сдържи.

— За нас, навярно. Не забравяйте, че индианецът вижда в понасянето на болка голяма смелост. Колкото повече болка понася някой, без да извика, за толкова по-смел го смятат. Те очакват подобни изпитания, когато станат жертва, и подлагат своите собствени жертви на същата проверка.

— Алън... — прошепна тихо тя.

— Мисля, че е по-добре да забравите за мосю Дезмънд. По-добре мислете за факта, че сте тук под моя опека. Без мен, няма съмнение, щяхте да станете робиня на някой от тези мохикански войни и мога да ви уверя, че едва ли щяхте да видите цивилизацията отново.

Гласът му бе ядосан, сякаш тя не оценяваше добрината му. Мод го погледна предпазливо.

— А с вас?

Мъжът повдигна едната си вежда. Той също си спомняше онази сцена в градината в Бристол.

— Аз не съм дивак, мадмоазел. Няма да крия, че изпитвам нежни чувства към вас. Но вие сте минали през голямо изпитание и ви е нужно време, за да се възстановите. Аз и приятелите ми ще напуснем тези гори и ще се отправим към удоволствията на Монреал. Вие ще ме придружите и... е, ще видим... А сега трябва да пийнете малко вино и да вземете малко храна за пътуването. Ще бъде леко.

Мод пое подадената ѝ чаша и я вдигна към устните си. Чувстваше как виното сякаш раздира вътрешностите ѝ, но ѝ възвръща силата. Знаеше, че щеше да ѝ е нужна тази сила, не само за да предприеме предстоящото пътешествие, но и за да си представи какво бъдеще, ако изобщо имаше такова, я очакваше в Нова Франция.

Поне нямаше да се притеснява заради Превалоа няколко дни.

През нощта я оставиха сама и тя се унесе в тежък сън, от който я събудиха призори. За нейно облекчение ѝ дадоха да язди кон редом с Превалоа и още един французин. За пръв път тя разбра, че Иполит носи униформа, както и спътникът му. Имаше още двама бели — грубовати мъже, които носеха кожени гамаши с ресни и кожени шапки, — а също и двама индианци. Научи, че траперите бяха *couriers de bois*,

горски рейнджъри от Френска Канада, а индианците отиваха до най-близкия пазар, за да купят продукти за племето.

Стигнаха пазара, преди да се стъмни и прекараха нощта там; на другия ден трябваше да се качат в канутата и да предприемат пътуване по вода до Монреал. То продължи няколко дни, като през това време спираха при различни пазарчета и фортове. Тя с облекчение забеляза, че мъжете се отнасяха към нея с уважение, дори Превалоа — като изключим жадните погледи, които ѝ хвърляше — я остави сама с мислите ѝ.

Тези мисли бяха безкрайно тъжни и злочести. Ужасното страдание, на което са били подложени Алън и Джеръми, трябваше вече да е приключило, въпреки че това не и носеше особено утешение, защото нямаше да ги види отново. Тя се опита да прогони тези мисли от съзнанието си, за да остане само нямата притъпеност, която щеше да обуздае скръбта ѝ. В голяма степен успяваше.

Не можеше да се въздържа обаче да не посочи обвинително униформата на кавалера.

— Когато бяхме в Англия, никога не сте споменавали, че служите в армията. За удобство ли забравяхте това?

— Не смятах, че информацията ще се посрещне добре.

— Имате предвид, че щеше да ви попречи да отидете между хора, които ви вярват. Каква ли чудесна информация сте измъкнали от тези, които сте измамили, генерал Уилкс например.

— Ха. Та той беше глупак. Но имаше много други, които случайно споменаваха ценни неща. Знаете ли, вие, англичаните, сте много открити хора. Лесно се мамите. Нямаше нищо трудно.

— Може би очакваме хората да показват малко повече достойнство в делата си. Вие не сте били нищо друго, освен един обикновен шпионин!

— Не се смятам за обикновен, мадмоазел. Гледах да съм колкото може по-полезен на своя крал. Когато в Англия повече не можеше да се извлече полза, отплавах за Нова Франция, за да служа по друг начин.

— Какво стана? Започнаха да усещат вашата игричка?

Той сви рамене.

— Ползата от шпионина винаги е временна. Уморих се от тази игра.

Поведението на кавалера само усили недоверието ѝ към него, въпреки че я бе спасил от мохиканите.

Когато най-после се показаха огромните плоски върхове на планината, извисяваща се над Монреал, тя изпита не точно щастие, а облекчение, че накрая напуска лодката. А вероятно, като живееше в истински град, ще ѝ бъде по-лесно да не вижда толкова често монсеньор дьо Превалоа.

За свое разочарование разбра, че няма да ѝ позволят да влезе в град Монреал. Вместо това я заведоха на един малък шлеп, закотвен в реката под бреговата ивица, и я заключиха в миниатюрна каюта. За първи път започна да се чувства пленница на французите, и поспециално на Превалоа, който не криеше, че това лошо отношение бе по негова заповед.

Тя седна на тясната дъсчица, която служеше за легло, и в главата ѝ се появи мисълта, че ако той я последва в това тясно, ограничено пространство, тя ще намери начин да убие себе си или него. Болката от смъртта на Алън бе все още толкова силна, че повече не ѝ се живееше. Тъкмо оглеждаше каютата за нещо, което би могло да ѝ послужи като оръжие, когато усети, че шлепът започва да се движи. Спусна се към илюминатора и видя как зеленият, обрасъл с дървета бряг от другата страна на града се изплъзва покрай нея. Но къде ли отиваха? Доколкото знаеше, на север нямаше нищо друго, освен пустош.

Със спускането на нощта в каютата стана тъмно като в рог, защото нямаше свещ. Мод легна на койката и накрая потъна в сън, приспана от люшкането на корабчето, скърцането на дъските и тишината в малката ѝ стая. Събуди се от слънцето, което струеше през прозореца и хвърляше светли зайчета по пода. Лекото движение на каютата ѝ подсказваше, че отново са хвърлили котва.

Мод наплиска лицето си с вода, пооправи роклята си и се опита наново да сплете дългата си коса. Когато чу вратата да се отключва, се допря до стената, като почти се боеше да види кой влиза.

Един млад моряк, още юноша, с дълга, мазна опашка на гърба пристъпи вътре и я заговори.

— Bonjour, мадамозел — каза той, сваляйки шапката си. — Да ви донеса ли закуска?

— Oui — промърмори Мод. Той си пресегна през вратата, вдигна малък поднос и го постави на масата.

— Вие яжте, след това ще изведе мадмоазел на брега.

— На брега? Къде?

— В града.

Мод се приближи до масата, взе една чаша с димящ бульон и я поднесе към устните си.

— Какъв град? Не знаех, че в Нова Франция има други градове, освен Монреал.

Момчето се засмя на невежеството й.

— Квебек, мадмоазел. Град Квебек.

Квебек. Тя смътно си спомни войниците да назовават това име по време на дългия поход към езерото Джордж. Поне го бе нарекъл град. Това бе окуражаващо. Докато морякът чакаше, тя бързо погълна храната си, после се изкачи по стълбичката на палубата, а той я последва.

Квебек се оказа огромна скала. От малкото къщи, скупчени в подножието, нагоре се издигаше висока скална стена, а на върха й имаше още покриви и остриета. По протежение на пристанищната ивица имаше ред складове, а докъдето погледът й стигаше, имаше закотвени многобройни кораби във всякакви форми и размери. Бе град, но освен това и крепост.

Изпълнена с желание, тя се спусна по въжената стълба в чакащата лодка. След няколко минути гребане достигнаха каменния кей и й помогнаха да изкачи няколкото стъпала до скелята, простираща се успоредно на пристана. Надеждите, че ще я пуснат свободно да се разхожда из града, бързо се разбиха, когато двама войници, облечени в белите униформи на френската армия, пристъпиха към нея.

— Мадмоазел Мейкджой. Последвайте ни, моля — обади се единият на съвършен английски, като я улови за лакътя.

Мод се опита да се откопчи.

— Къде ме водите? Пуснете ме!

— Кавалер дьо Превалоа ни нареди да ви придружим до безопасно място. Елате, без да правите сцени. Така ще е най-добре за всички.

Мод погледна гневно мъжа, но изход нямаше. И тъй като изобщо не познаваше този чужд град, вероятно бе по-разумно да ги последва,

докато сама не намери начин за бягство.

Очакваше да я заведат на върха на скалата, но вместо това се насочиха към лабиринта от тесни улички в подножието. Това, както разбра от водача, бе по-старата част на града. Тя бе значително по-голяма, отколкото изглеждаше от реката. Улиците, които се намираха по-близо до водата, бяха застроени с огромни складове, но когато се отдалечиха от тях, пред пътниците се изпречваха спретнати къщи, високи три или четири етажа, от чиито прозорци можеше да се зърне елегантната вътрешна подредба.

Не след дълго стигнаха едно площадче, встрани, от което се издигаше обикновена църква, чийто връх Мод бе съзряла от палубата на шлепа. Около краищата имаше няколко сергии, което показваше, че се използва като пазар. Повече биеше на очи обаче един голям позорен стълб, силно замърсен от отпадъците, хвърляни по безпомощните му жертви. За облекчение на Мод той бе празен.

На противоположния край на площада, срещу църквата, имаше каменна сграда с надпис над вратата: Pension. Мод знаеше достатъчно френски от пиесите, в които бе играла, за да се досети, че това е хотел — доста порутен, ако се съдеше по грозното и мръсно предверие, в което я въведоха.

Възрастен мъж с ленена риза и посивяла перука се спусна към тях през вратичката от другата страна на тезгяха и размени няколко изречения на френски с водача, който още стискаше лакътя и. След това ги поведе по тесни стъпала към горния етаж, минаха по тъмен коридор и стигнаха до една стая в дъното. Като извади връзка огромни ключове, той отвори вратата, а водачът отстъпи и ѝ направи знак да влезе.

Мод се отдръпна назад, обидена от идеята отново да бъде затворничка, а страхът ѝ нарастваше с всеки изминал миг.

— Мадмоазел, моля, влезте — каза войникът и я побутна за лакътя.

— Това е възмутително! Аз съм английска поданичка. Нямате право...

Вратата се затръшна зад нея. Чу злоещото стържение на желязо при превъртането на ключа. Сграбчи дръжката, заблъска я и я задърпа.

— Отворете тази врата! — изкрещя Мод. — Не можете да постъпвате така с мен. Аз съм поданичка на Британската империя...

— Кажи на своя крал Джордж — долетя приглушен глас от другата страна.

Тя чу как тропотът на ботушите им заглъхна към долния етаж, а стопанинът тихо и гърлено се изсмя. Тя лудо зарита вратата, на само успя да си нарани пръста, после се заразхожда наоколо, за да намери някакъв начин за бягство.

Стаята бе малка, но много чиста. Леглото представляваше нещо подобно на сламеник, завързан здраво с въжета за рамката, но върху него имаше покривка без нито едно петънце. На пода имаше тъкано килимче и поставка с леген и стомна до стената. Най-хубавото нещо бе прозорецът, който гледаше към площада и имаше синя ленена завеса, която можеше да се дръпне, за да не се вижда какво става вътре. Мод коленичи на широката дървена седалка под перваза и започна да проучва прозореца. Ако успее да повдигне рамката, можеше и да се промъкне, но когато започна да я тегли, разбра, че е здраво закована. Освен това бе висока и щом хвърли един поглед надолу, видя войник, който стоеше на стража пред вратата на хотела. Тя се тръшна на седалката, осъзнавайки в пълна степен колко ще бъде трудно да избяга оттук. Естествено всичко зависеше от това, колко дълго ще я държат на това място, а нямаше как да го разбере.

Часовете се точеха мудно. Мод се опитваше да сдържи страха си и донякъде се разсейваше, наблюдавайки какво става на площада. Щом наближи пладне, той се изпълни с хора, щъкащи наоколо. Имаше и интересни сцени, например, когато жонгльор застана в единия край на площада, а музикант с маймунка — в другия. Позорният стълб се зае за два часа, главно за забавление на домакините с престилки и бонета и децата, които замеряха с развалена храна нещастната жертва.

Толкова много хора се движеха по площада, че тя понякога почти забравяше за собствените си проблеми. Повечето бяха фермери със съпругите си. Все пак между тях се срещаха свещеници с дълги черни раса, монахини, развели белите си гугли, войници в униформи, трапери в кожени ризи с ресни, тук-там някой индианец със снопче пера, забучено за плитката му, и от време на време по някоя елегантна дама в атлазена рокля с кринолин и дантелен шал върху високата си перука, със суетящи се край нея пажове и слуги, и вървяща след нея целомъдрена камериерка. Към обед старецът ѝ донесе поднос с храна и през отворената врата тя видя друг войник на пост. Сигурно

френската армия нямаше много работа по време на войната, помисли си тя, за да може да задели двама войници да пазят една жена. Въпреки това бе разочарована, защото смяташе, че най-добрият начин да се измъкне е да се шмугне през вратата, когато някой я отвори, за да ѝ донесе храна.

Късно следобед чу вълнение в коридора пред стаята си. Ключът се превъртя и вътре влезе Иполит дьо Превалоа, като затвори здраво вратата след себе си. Мод се надигна от мястото си до прозореца и му хвърли свиреп поглед.

— Как смееете да ме държите затворена тук!

Устните му се извиха в изкуствена усмивка.

— Лошо ли се държаха с вас?

— Затворена в тази стая, пазена от войници! Това е безобразие! Аз съм свободна поданичка на Великобритания. Как смееете да се отнасяте така с мен!

Превалоа цъкна с език, извади една кърпичка от маншета си, разгъна я със замах и изтри острия си като нож, издаден напред нос и тънките си мустачки.

— Напомням ви, мадмоазел Мод, че сега не сте в Англия. Вие сте в Нова Франция, а нашите две страни враждуват. Това ви прави моя пленница, нали така?

— Дойдох при вас по своя воля...

— Бяхте изпратена при мен от вожда Точната стрела по моя молба и с огромна неохота от негова страна, тъй като искаше да ви даде за награда на някого от своите войни. Трябва ли отново да ви припомням, че обстоятелствата щяха да бъдат други, ако това се бе случило?

Мод извърна поглед някак засрамена, когато си спомни от каква ужасна съдба я бе отървал този човек. И все пак това не му даваше право да я държи в плен.

— Май съм сменила един тъмничар с друг — каза тя горчиво. Превалоа прекоси стаята и застана до нея. Небрежно протегна ръка и спусна завесата.

— Думата тъмничар дълбоко ме оскърбява. Най-смелите ми надежди са да станем приятели.

Мод се премести от другата страна на леглото.

— Приятелство не се взема насила. Приятелите не се заключват.

Сега в стаята цареше здрач. Французинът се обърна и небрежно я последва, като взе ръката ѝ и допря пръстите ѝ до устните си.

— Може би приятелство е твърде неясна дума. Това, което искам от теб, мила Мод, включва нещо много повече от приятелство.

Мод диво огледа стаята. Нямаше къде да отиде, да избяга. Беше хваната в капан, сама с този мъж, за когото знаеше, че е дошъл да я обладае, доброволно или насила. Тя изтръгна ръката си и се опита да се измъкне, но той я бутна до стената и я затисна със здравото си тяло. Внезапен страх се надигна в нея и я задуши.

— Казах ви, монсеньор, не искам това...

Той наведе глава и докосна врата ѝ с влажните си устни. Потрепервайки, тя се отдръпна от него и се опита да го отблъсне. Сграбчвайки едната ѝ китка, той я прикова до стената. Ръката му тръгна нагоре и напипа гърдата ѝ.

— Пуснете ме! — извика Мод, борейки се, за да се освободи.

— Не се съпротивлявай, моя малка Мод — промърмори Превалоа, заровил лице във врата ѝ. — Само се отпусни. Мога да бъда чудесен любовник, ако ми позволиш.

— Не искам любовник, особено пък теб! Обичам друг.

Той вдигна глава и за първи път студените му, сурови очи станаха ледени като камък.

— От този твой любовник не е останало нищо, освен шепа овъглени кости, които дори и лешоядите няма да помиришат. Ти се придържаш към една илюзия. Забрави Алън Дезмънд. Аз те обичам, желая, и съм тук.

— А аз съм твоя пленница! Това не е нищо друго, освен чисто изнасилване — извика тя, като се опитваше да се пребори с надигащата се в нея паника.

Превалоа се разсмя и показа тесните си, изострени зъби.

— Е, изнасилването може да се приеме между любовници. Това подклажда желанието...

Паниката я обзе напълно.

— Проклет да си! Остави ме на мира! — изкрещя тя, но нарастващият ѝ страх сякаш го възпламени още повече. Той впи устни в нейните, насилствено ги раздели с език и започна да изследва всяко кътче от устата ѝ. През роклята си тя усети как членът му се втвърдява и набъбва. Започна да се бори, извиваше тяло и напразно се опитваше

да повдигне коляно и го отблъсне. Стройното му тяло сега бе жилаво като бич. Тя знаеше, че накрая той ще се наложи, но все пак реши да го направи колкото може по-трудно и неприятно за него. Изтръгна ръката си и впи нокти в бузата му.

С вик той повдигна глава и замахна към лицето ѝ. Тя се олюля от плесницата и се удари в стената, а това бе достатъчно за него да я грабне през кръста и да я метне на леглото.

Тя успя да изпълзи напред, преди да се нахвърли върху нея, и удари главата си в стената. Като отметна полата ѝ, той се пресегна да сграбчи плътта ѝ.

— Ти си... същинска лъвица... — едва произнесе той, останал без дъх, разкъсвайки корсета ѝ и хващайки голата ѝ гръд. Главата ѝ се удряше в стената, отново и отново... туп... туп... а тялото ѝ потъна под неговото.

Не бе стената. Не бе и главата ѝ. Превалоа замръзна на място, вдигна глава и се послуша. Тогава Мод разбра, че ударите идваха от коридора. Някой блъскаше по вратата.

Отвън се чуваха силни шумове, някакъв войник протестираше, а една жена пицеше и сипеше яростни думи на френски.

Лицето на кавалера пребледня.

— Mon dieu — промърмори той, скочи и заоправя дрехите си. Докато блъскането и писъците се усиливаха, Мод се смъкна на пода от другата страна на леглото и също започна да оправя роклята си, решила, че ако той отново се нахвърли върху нея, ще се бори.

Превалоа закопча жакета си и приглади косата си, опитвайки се да си възвърне важния вид. Метна към Мод един изпълнен със злоба поглед и отиде до вратата, извади голям пиринчен ключ от джоба си и я отвори само колкото да може да се измъкне. Тя чу как вратата се затваря и ключът се обръща в ключалката, след което се облегна на стената, доволна, че я оставят на спокойствие поне за момент. Отвън бързо и гневно си разменяха думи на френски, женският глас бе тънък и развълнуван, а Превалоа отговаряше спокойно и кротко. Когато заглъхнаха надолу по стълбите, Мод се качи на леглото и затегна връзките на роклята си. Не се надяваше, че ще остане дълго сама, но огледа стаята, за да може в малкото време, което ѝ принадлежеше, да намери предмет, годен за оръжие. Бе сигурна в едно. Французинът

нямаше отново да дойде и да се опита да я изнасили, без да си плати скъпо за това.

Ала тъй като часовете се нижеха, тя започна да мисли, че той няма да се върне. Навън бе почти тъмно, когато тя чу стъпки в коридора и гласа на същия млад мичман, който я бе довел тук; сега той застана на вратата и ѝ каза да го последва. Мод пристъпи в коридора, като се питаше какво ли щеше да се случи. Когато последва войника през три тъмни стълбища и редица каменни коридори, надеждата, че Превалоа е решил да я пусне, бързо започна да се изпарява.

Дългите каменни вестибюли бяха студени и влажни. От двете страни виждаше врати, които водеха към огромни зали, потънали в мрак и зловония. По една от миризмите, които долови ясно, разбра, че там бяха струпани кожи. В другите стаи имаше подредени големи бъчви, без съмнение пълни с вино. Очевидно това бе някакъв вид склад, който започваше под хотела и продължаваше и под съседните сгради.

Когато мичманът спря пред една врата с желязна решетка, Мод веднага разбра защо я бе довел тук. Вътре имаше малка изба, тъмна и влажна, с легло до едната стека и дъсчена маса и стол в средата. Върху неравната повърхност на масата стоеше надупчен ламаринен фенер. Когато запалиха свещта в него, светлинки като мънички звезди заблещукаха по плесенясалите стени.

Сърцето на Мод замря. Това бе дори по-лошо.

— Няма да вляза тук — възпротиви се тя. — Не можете да сторите това. Настоявам да се срещна със съдия или адвокат.

Лицето на младия мичман имаше нещастно изражение, но той не смяташе да позволи чувствата да се намесват в задълженията му.

— Съжалявам, мамзел, но кавалерът нареди.

Той я улови за ръката и я дръпна в избата.

— Няма да вляза — изкреця тя, като заби пети в неравния под и впи нокти в ръкава му. Той я хвана през кръста, пренесе я през прага и я сложи на леглото. Преди да успее да се изправи на крака, той бе вече отвън и заключваше решетката.

Тя изтича до вратата, сграбчи решетката, разтърси я и закреця на войника, който тичешком се отдалечаваше по коридора. Щом разбра, че е сама, тя отиде и седна на стола, чувствайки, че ѝ се плаче от отчаяние, също както при залавянето ѝ от мохиканите.

Никога нямаше да избяга от това място. Бе твърде силно и солидно укрепено. Никой нямаше да чуе виковете ѝ в това подземие. Ще си остане забравена в този зандан и никого няма да го е грижа. Изцяло във власт на Превалоа.

Свещта бе наполовина изгоряла, когато дребният старец се появи на вратата ѝ с поднос, на който носеше вечерята ѝ. Тя не вдигна поглед, докато той го остави на масата, после се изправи и я загледа.

— Мадам — каза той на развален английски. — Аз вас донесъл т'ва.

Мод вдигна глава и видя, че той държеше малък кафяв предмет. Колебливо посегна и го пое.

Книга. При това на английски. Очите ѝ бяха като големи, разширени кълба, когато погледна обратно към него.

— Да ви забавлява — вдигна рамене старецът. — Т'ва място... дори без прозорец...

— Благодаря — промърмори Мод. Бе слабо утешение да знае, че другите се срамуват от отвратителното отношение на кавалера към нея, но предпочиташе неудобството им да се разпростре до там, че да ѝ донесат някакво оръжие.

Старецът бръкна в джоба си и извади дебела свещ, която постави на масата до лампата. Макар да не ѝ обясни, по стържещия шум Мод бе разбрала, че наоколо има плъхове, и се радваше, че ще може да поддържа светлината през идващата нощ. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, които издайнически започнаха да се стичат надолу по бузите.

Старецът се извърна и промълви на себе си няколко френски думи. Мод подозираше, че изруга господаря си, но той все пак заключи решетката, преди да се потътри по коридора към изхода. Тя издърпа тънкото одеяло от леглото, уви се в него, седна до масата и се опита да почете от книжката през замъглените си от сълзи очи. Загубила представа за времето, тя стоя до масата, докато накрая заспа от пълно изтощение. През нощта се събуди, за да издърпа леглото в средата на стаята, близо до мъждивата светлина на свещта, която още гореше на масата.

Когато по-късно отново се събуди, свещта бе догоряла и килията бе изпълнена със слаба дневна светлина. Мод седна, като стенеше от болките, причинени от спането в неудобно легло, и осъзна, че всъщност я бяха събудили стъпки в коридора. В миг тя застана нащрек.

Разбира се, сигурно бе Превалоа, дошъл да се възползва от нейната изолираност и безпомощност. А тя все още нямаше никакво оръжие.

Промъквайки се до отдалечения край на килията, тя се притисна до влажната стена и видя как мичманът отваря вратата, която остана отворена. Може би след него бе само старецът, който ѝ носеше храна...

ГЛАВА 22

Очите на Мод се разшириха, когато видя, че в стаичката се появи жена, облечена в зелена атлазена рокля с толкова широк кринолин, че трябваше да влезе на една страна. Тя се спря и загледа свирепо Мод с черните си като въглен очи, които изпъкваха на покритото с белило лице. Устните ѝ бяха ярко начервени, а веждите ѝ бяха изписани във високи дъги. Над челото ѝ се издигаше бухнала, накъдрена, бледозелена перука, а на върха бе кацнала плоска, набрана сламена шапка.

Роклята ѝ проблясваше на слабата светлина и Мод се запита дали това видение не ѝ се явява насън. Тогава жената заговори.

— Mon dieu, вие сте печална гледка!

Тя прекоси стаята и застана пред Мод, оглеждайки я от горе до долу с явно отвращение.

— Наплашена малка уличница. Убийте ме, не разбирам какво си мисли нашият Иполит!

Макар и белязан с френски акцент, английският на жената бе достатъчно ясен, за да уязви Мод с думата уличница. Преди да отвори уста, за да възрази, другата се пресегна, издърпа я от убежището ѝ до стената и я завъртя. Държеше я здраво и далеч не нежно.

— Отвратително! Мръсна, мършава, и тази коса... — заяви тя и се пресегна да хване един кичур с лакираните си нокти.

— Убийте ме, ако разбирам нещо.

— Един момент... — обади се Мод и се изтръгна. — Коя сте вие?

— Е, добре — продължи жената, пренебрегвайки Мод. — Нямаме друг избор. Трябва да работим с това, което имаме. Изведи я, Анатоле.

Войникът пристъпи и я хвана за ръката.

— Един момент... — извика Мод и се опита да се освободи. — Настоявам да ми се обясни.

И все пак, когато той я поведе към вратата, тя престана да протестира. Щом тази надменна жена смяташе да я изведе оттук, по-добро от това нямаше.

Мичманът се спря до вратата само колкото да пропусне жената пред себе си. Дървените ѝ подметки силно отекваха по коридора, докато тя продължаваше да цъка с език и да сипе порой от френска реч, явно изразяваща мнението ѝ за избите. Като я държеше здраво, войникът поведе Мод нагоре по стълбите към преддверието на хотела. Тя бе толкова щастлива от възможността да напусне това място, че охотно го последва, и когато излязоха на площада, надеждите ѝ се възвърнаха, въпреки че се предупреждаваше да не очаква много. В крайна сметка бе преживяла само разочарования от Превалоа и вероятно това бе поредната му уловка.

Пред хотела жената спря до една карета само колкото да даде куп разпореждания на войника. После се качи в нея, кочияшът, облечен в атлазена ливрея подвикна на лъскавия дорест кон и потеглиха.

Мод погледна въпросително войника, но той само стисна поздраво ръката ѝ и я поведе по улицата. Изминаха няколко тесни пътеки и стигнаха до стъпала, които водеха нагоре към високата скала. Той ѝ направи знак да върви пред него.

— Къде отиваме? — попита тя, въпреки че Анатоли не си бе дал труд да отговори на нито един от досегашните ѝ въпроси.

— У мадам Клоден — отвърна той грубо. — Радвай се, че не си вече в онова мазе.

Той леко я побутна, за да започне да се изкачва.

— Но коя е тя?

Явно бе изчерпал обясненията си. Като все още се питаше дали се е отървала, или я чака нещо по-лошо, тя се заизкачва нагоре. Често спираше да почива, защото ѝ бе трудно. На върха разбра, че са стигнали в горния град — по-нов, по-чист и по-просторен от долния. Мичманът я поведе по широките улици до една къща, която се намираше зад големи каменни порти и бе заобиколена от зеленина. Той дръпна звънеца, на който веднага се отзова един слуга, отново пременен в атлазена ливрея, и ги въведе вътре. Прекосиха малка градинка и стигнаха до стълбите. Вратата отвори една кръглолика прислужница с висока колосана шапка и тъмносиня рокля.

— Това ли е момичето? — попита тя войника и когато той кимна утвърдително, взе ръката на Мод и я въведе вътре. — Много добре. Сега аз ще я поема. Благодаря, мичман.

Мод застана във вестибюла и се заоглежда с почуда. Не бе виждала такова изящество, откакто напусна Англия. Сребърни свещници по стените, филирана хартия, облицован с плочки под, гипсови отливки по таваните... сякаш сънуваше. Ала дребната камериерка бе повече от истинска. Подобно на дамата преди нея тя зацъка с език, оглеждайки Мод с явен ужас.

— Първо трябва да се изкъпете, мадам. После може би ще преценим дали има надежда...

— Баня! Истинска баня! — Мод все още нямаше представа какво ѝ предстои, но то едва ли щеше да бъде прекалено лошо, след като ѝ позволяваха първо да се изкъпе.

А какво къпане бе само! Кожата ѝ почти се ожули от търкане и косата ѝ бе най-старателно измита. След това я разресаха, докато светна, напудриха Мод, парфюмираха я и я облякоха в обикновена, чиста рокля от муселин на цветя, дадоха ѝ пантофки от ярешка кожа и дълги чорапи с избродирани по тях червени рози. И в рая не би било по-хубаво, помисли си тя, въпреки че по това време бе започнала да се съмнява дали тази къща наистина бе по-красива от лондонската къща на Илайза Финчли.

Любопитството ѝ бе задоволено едва след пладне, когато, след лек обяд, я въведоха в една стая с копринени завеси на прозорците. Там седеше същата дама, която бе при нея сутринта: излетната в кресло, с къдрици, събрани в кок, тя лениво си взимаше плодове от една чиния.

— Е, мадмоазел — каза дамата и се изправи в креслото, когато Мод влезе. — Трябва да заявя, че изглеждате доста по-добре. Впечатлена съм. Сутринта не можех да кажа, че имате големи шансове.

Тя стана, приближи се до Мод и започна да я обикаля, оглеждайки я както в килията.

— Вижте... — възпротиви се Мод. — Аз не съм призов кон, мадам. Наистина, благодарна съм ви за банята и дрехите, но все пак искам обяснение. Защо ме доведохте тук?

— Колко сте нагла! Очаквах повече благодарност, като се има предвид в какъв вид ви заварих тази сутрин.

— Благодарна съм ви, че ме изведохте от онова ужасно място. Но искам да знам защо го направихте. И защо бяхте така мила с мен.

— Не съм била мила. Елате тук — каза дамата и посочи един позлатен стол до креслото. — Седнете до мен.

Мод седна срамежливо на края на стола, а другата жена отново се излегна назад в креслото си.

— Не ви се представих. Казвам се Клодет Клоден.

— Мод Мелингам. Сценичното ми име е Мод Мейкджой.

— Вие сте актриса?

— Да. Появявах се на сцената както в Англия, така и в колониите.

Клодет потупа с пръст облегалката на креслото си.

— Не приличате на актриса. Те са... каква дума използвате вие... prostitutee.

— Мисля, че имате предвид уличници. Някои да, но не всички. Някои са артисти.

— А вие без съмнение сте artiste. Bien, вие притежавате твърде много финес за уличница. Радвам се да видя това.

— Вижте, мадам Клоден...

— Не се вълнувайте. Не съм ви довела тук заради това, което сте, а заради някой друг. Накратко, доведох ви тук, за да ви опазя от кавалер дьо Превалоа.

— Познавате ли го?

Дамата се засмя горчиво.

— Познавам го много добре. Той е моята любов, моят живот, моята единствена причина да съществувам. И няма да допусна да попадне в лапите на една английска... actrice.

Мод рязко се наведе напред.

— Но, мадам, аз не искам кавалера. Напротив, умолявах го да ме остави на мира. Той се отнесе с мен ужасно. О, да, спаси ме от мохиканите, но оттогава ме държи като своя пленница. Опита се да ме изнасили...

— О, знам. Ако думите ви отговарят на истината, можете да ми поблагодарите, че ви спасих вчера в хотела.

— Вие ли бяхте в коридора?

— Разбира се. Смяташе, че ще остана в Монреал, но аз не можех да не го последвам, когато разбрах, че е довел хубава жена със себе си.

Чух, че я е затворил тук, и бях решена да не допусна да я притежава. Разбира се, когато ви премести в избата, почти се заблудих. Но в този град аз имам също толкова информатори, колкото и кавалерът. Открих къде сте и реших, че единственият начин да ви държа далеч от него е да ви доведе тук, под закрилата си, както казвате вие, англичаните.

— Много любезно от ваша страна — измърмори Мод.

— Не, любезността няма нищо общо. Ревността играе главна роля тук.

Мод погледна тези очи, студени като зимния лед по реката Сейнт Чарлз.

— Ако наистина искате да ме отделите от него, помогнете ми да избягам от това място.

Черните очи я пронизаха.

— Не. Ако си заминете, той веднага ще тръгне след вас. Аз имам по-добър план. Ще бъдете мое протеже. Ще ви науча на добри обноски, ще ви подкрепям в кариерата ви, дори ще ви помогна да си намерите подходящ любим. Докато сте близо до мен, ще бъдете в безопасност и той със сигурност ще бъде на разстояние от вас.

Сърцето на Мод замря, изчезнаха и последните ѝ надежди да се върне в колониите.

— Мадам, аз не съм неблагодарна, защото, както ви казах, не изпитвам никакви чувства към монсеньор дьо Превалоа. Но аз копнея да се завърна при своя народ. Колкото до любовника, уверявам ви, че това е последното нещо, което може да ме развълнува точно сега. Мъжът, когото обичах, бе убит от индианци и аз ни смятам, че някога ще преживея това ужасно събитие.

— Уф — изпуктя Клодет и махна с ръка, без да обръща внимание на сълзите, които се застинаха от очите на младата жена. — Една жена е нищо без мъж, а в Квебек има доста хубави мъже. Още щом ви представят в обществото, вие ще се увлечете по някого, гарантирам ви, и колкото по-бързо, толкова по-добре. Нищо не помага да се забрави една любов така, както новата любов.

Мод се обърна и се загледа през прозореца. Колкото и да не бе съгласна с думите на мадам Клоден, тя усещаше, че ще се почувства по-добре, ако допусне до себе си някой друг. Може би в крайна сметка бе по-приемливо да прелиташ безгрижно от един любим на друг,

отколкото да обречеш цялото си сърце на определен човек, защото когато той си отиде, отнася със себе си част от самата теб.

— А сега — продължи Клодет, като, волно или неволно, царствено пренебрегваше вълнението на Мод — аз се чувствам доста уморена. Мими ще ви покаже вашата стая — малката гостна на горния етаж — и ще ви помогне да се настаните. Довечера съм поканила няколко души за вечеря и искам да им направите добро впечатление. Ще говорим за това по-късно.

Тя разклати малкото стъкло звънче и камериерката, която я бе посрещнала, се появи в стаята. Мод я последва нагоре по стълбите до мъничка, но чиста и спретната спалня. Една рокля лежеше на леглото и златистата и материя проблясваше на меката светлина, идваща през спуснатите завеси на прозореца.

— Какво е това? — попита Мод, като прокара ръка по блестящата тъкан.

— Това е роклята, която мадам иска да облечете довечера. Ако мадмоазел благоволи да я пробва сега, ще мога да повикам шивачката да я преправи. Мадам Клоден заяви, че трябва да изглеждате съвършена.

— Мадам мисли за всичко.

Внезапно обезкуражена, Мод извърна глава и се загледа през прозореца към потъналата в зеленина градина долу. Откакто напусна Монреал, бе пленница, а и сега не бе по-различно. Наистина обстоятелствата бяха по-благоприятни, но все пак се намираше в плен. И не виждаше начин да се измъкне.

— Мадмоазел не харесва роклята? — попита Мими колебливо.

— О, напротив... прекрасна е. Изпратете да повикат шивачката. Ще я пробвам.

Липсата ѝ на ентузиазъм бе очевидна.

— Много е красива — отбеляза Мими, опитвайки се да я развесели. — А яката ще отива така добре на златистата коса на мадмоазел.

Мод с ирония си помисли, че дребната прислужница би продала душата си, за да облече такава пищна рокля. Някога сигурно и тя би го направила.

— Да, права си. Такава прекрасна рокля не съм носила досега. — Тя я вдигна пред очите си и я огледа. Роклята заблестя на светлината

като водопад от златен прах. — Отдавна ли си при мадам Клоден, Мими?

Кръглото лице на момичето се смекчи, когато се усмихна.

— О, да. Маман бе камериерка на нейно благородие във Франция. Когато мадам дойде в Нова Франция, тя взе и мен, тъй като пътуването щеше да е много трудно за маман.

— Харесва ли ти Нова Франция?

Мими започна да оправя диплите на роклята.

— *Oui*, мамзел. Щом свикнах да срещам тези страшни диваци по улиците, а също и тези груби *coueurs de bois*. Войниците обаче са нещо съвсем друго.

— Сигурно си имаш любим сред тях?

— Не, мамзел. Имаше един... Андре. Но той отиде да се сражава при Форт Корийон и там го убиха.

— О, съжалявам. Англичаните ли го убиха? — прибави тя предпазливо.

— Не, мамзел. Някой от онези диваци. Ирокез, мисля, оттогава гледам да не се влюбвам толкова прибързано.

Мод постави роклята обратно на леглото.

— Ти си умно момиче, Мими. Мисля, че с теб ще се разбираме много добре.

Докато се гиздеше за вечерното соаре, това наистина започна да доставя удоволствие на Мод. Отдавна не бе носила такива изящни дрехи, нито пък с такава загриженост се бяха суетили около нея. Когато бе напълно готова, тя се огледа във високото позлатено огледало на мадам Клоден и си каза, че в края на краищата това дълго пътешествие из горите поне не я бе загрозило.

Роклята имаше смущаващо дълбоко деколте, изящна талия горната пола бе от фина златиста материя, а долната от дискретно раиран сатен. Настоя да не пудрят косата и, но позволи на Мими да я разреши така, че къдриците на челото да бухнат, а отзад по раменете и гърба да се спускат дълги златисти лимби. Дадоха ѝ феерично ветрило от фина пилешка кожа — толкова тънка, че можеше да четеш книга през нея, и напръскано със златисти пайети, — което държеше с цялото изящество, което бе научила на сцената. Дори и най-малката прашинка пудра по лицето и, дискретната изкуствена бенка под едното

око, ружът на бузите, червилото на устните и лекото потъмняване на естествено извитите и вежди — всичко това правеше чертите ѝ да изглеждат съвършени. Мадам Клоден бе толкова доволна, че прибави дълги диамантени обици и златно колие от собственото си ковчеже за бижута.

— Убийте ме, но ще бъдете истинска сензация! — отбеляза тя и отстъпи назад, за да може да огледа по-добре Мод. — Само за тази вечер ще ме засенчите. След това, никога вече!

Все пак младата жена се усъмни в думите и, защото, когато се присъедини към нея надолу по стълбите, Клодет се бе пременила в пълен контраст със златистата елегантност на Мод — с блестяща черна рокля и обсипан с пайети прозрачен черен шал, надиплен предизвикателно върху раменете ѝ. Противоположни като деня и нощта, помисли си Мод, и еднакво забележителни. Тя знаеше, че притежава преимуществото на младостта, но мадам Клоден излъчваше изящество, опит и увереност с всяка фибра на тялото си. Ще бъде интересна вечер, каза си тя и се усмихна вътрешно.

И наистина бе така. „Малката“ компания наброяваше петдесет души, повечето офицери от френската армия, разквартирувани извън града. Имаше и жени, повечето любовници на офицерите, но никоя с толкова впечатляваща външност колкото тях двете. Бе представена съвсем накратко на жените, защото в момента, в който мъжете влязоха в стаята, те се струпаха около нея, като открито флиртуваха и се опитваха да завладеят нейното внимание.

Мод бе любопитна да се запознае с някои от мъжете, чиито имена бе чувала да се споменават по време на похода, включително и с най-известния — маркиз дьо Монкалм. Той бе дребен човек с много умни и интелигентни очи, и на нея ѝ достави удоволствие да разговаря с него, още повече, че бе известен с верността към любимата си съпруга, която бе оставил във Франция.

Най-страшният момент бе, когато Превалоа влезе в стаята и съзирайки я, замръзна на мястото си, сякаш бе видял призрак. Клоден с усмивка му представи мадам Мейкджой и го отвлече към купата с пунш, преди той да успее да отговори. Мод не пропусна да забележи яростта в очите му, насочена както към нея, така и към Клоден, но тъй като любовницата му явно не се разтревожи от това, тя реши, че няма

да позволи да тревожи и нея. За първи път наистина изпита благодарност към Клоден.

По-късно вечерта именно мадам Клоден заяви на присъстващите, че между тях има изпълнител. Щом разбраха, че е била на сцената, гостите заявиха, че Мод непременно трябва да им изрецитира нещо. Ако можеше и да им изпее нещо, още по-добре.

Тъй като не бе съвсем наясно защо Клодет иска да я представя като актриса, Мод реши да се подчини на общото желание. Тя избра един жизнерадостен епизод от пиеса на Маестрото, след който обикновено се изпълняваше песен. Фрагментите, разбира се, бяха на английски, но явно никой нямаше нищо против и щом свърши, всички я аплодираха и заявиха, че тя е най-интересното нещо, с което е възнаграден Квебек, откакто е пристигнал последният кораб от Хавър.

Събирането продължи до ранните часове на следващия ден, когато офицерите си тръгнаха, като пиански се олюляваха и припяваха откъси от нейните песни. Клоден и кавалерът отдавна бяха изчезнали някъде и Мод с благодарност се отправи нагоре към стаята си, където Мими ѝ помогна да се съблече. Тя се хвърли на леглото уморена, но — за първи път от няколко седмици — почти щастлива.

На следващата сутрин я събуди Клоден, която нахлу в стаята ѝ и кацна на ръба на леглото.

— Е, моя малка затворничке. Как понесе присъдата си?

Мод потърка очи и се опита да седне.

— Беше... много хубаво...

— Тя казва, моля ви се, много хубаво, когато пожъна такъв невероятен успех сред най-изисканите френски господа! Да ме обесят дано, какво тогава би те накарало да възкликнеш от удоволствие? Както и да е, снощи се представи много добре. В началото се страхувах, че играта няма да се получи, но ти бе чудесна. Сигурно си била много известна в Англия.

— Получавах аплодисменти.

— Какво ще кажеш за господата? Някой заинтригува ли те?

— Бяха много приятни, но вече ви казах, мадам, не си търся любовник.

— Глупости. Едва ли има някой, който с радост не би се заел да те вземе под попечителството си... е, може би има един, но маркизът е наистина специален случай. Всички останали са луди по теб.

Послушай съвета ми и незабавно си избери някого от тях. Така ще се чувстваш в по-голяма безопасност и безкрайно по-удобно.

— Това означава ли, че не мога да остана тук?

Дамата се замисли за момент.

— Не. Засега можеш да останеш. Разбира се, Иполит много ми се разгневи. Ще мине известно време, преди да обузда яростта му. Но сега, когато половината френски офицери са в краката ти, плановите му за теб са минало. А докато не станеш нечия *amie*, по-добре стой близо до мен. Обаче и за двете ни ще е по-удобно да си намериш покровител, при това бързо.

Мод се намести и се облегна на таблата на леглото, събирайки смелост.

— Аз имам друга идея. Хрумна ми снощи, когато си легнах. Защо не ми помогнете да основе тук театър, в който да играя. Офицерите обичат да има театър в гарнизонния им град. По този начин ще мога да ви се отплатя за всичко, което сторихте за мен, и ще ми помогнете да си изградя репутация на актриса, а не само на държанка.

Клодет присви тънките си устни и за момент се замисли.

— Тези хора няма да изтърпят английска драма.

— Тогава ще науча френски роли. Може бе Мими ще ми помогне. Изглежда интелигентно момиче. Ще бъде неофициален театър, дори някои от офицерите ще могат да участват. Вероятно ще им хареса.

Клодет стана и се заразхожда из стаята, обмисляйки предложението на Мод. Като стигна до вратата, тя се обърна.

— Може и да стане. Това определено ще донесе развлечения на мъжете, които често бездействат и нямат какво да правят. Нека помисля.

Мод почувства как я обзема вълнение при мисълта, че отново ще се върне към своята работа. Тя сви коленете си под чаршафа и ги обхвана с ръце.

— О, колко ще се радвам отново да изиграя някои свои роли...

— Не бих искала много да се показваш. Не вярвам на Иполит. Ако му се предостави възможност, може отново да те отвлече.

— Повярвайте ми, мадам Клоден, това е последното нещо, което желая!

— Добре тогава. Ще помисля за това и... ще видим.

Вратата се затвори след нея.

— Е — рече Мод гласно, — поне не отказа!

Накрая мадам Клоден наистина се съгласи, отчасти, за да държи Мод възможно повече в компанията на офицерите отчасти, за да ѝ намира занимание.

— Разбира се, трябва да се вземе разрешение от църквата, но това няма да е трудно. Католиците демонстрират склонност да бъдат толерантни към театъра.

За разлика от квакерите и презвитерианците, помисли си Мод като си спомни за Филадельфия.

Както можеше да се очаква, младите френски офицери с ентузиазъм приеха идеята и с тяхна помощ една малко използвана плевня бе превърната в театрална зала, с ниска сцена сандъци за декори, разположени отстрани, и две малки гримьорни отзад. Техника нямаше, но Мод не се съмняваше, че щяха да измислят нещо, когато възникне необходимост.

Скоро бе толкова заета с театъра, че забрави, че се намира в Квебек против волята си. Мадам Клоден още настояваше да живее в нейния „дворец“, както наричаха по-изисканите къщи в Квебек, и често да я придружава на обществени изяви. Въпреки това Мод се възползваше от всеки свободен миг, за да поеме по тесните улички към театъра, и там да планира, да рисува, да репетира — дейностите, които изискваше представянето на една постановка.

Когато поопозна града, тези разходки ѝ станаха много приятни. Той бе достатъчно малък, за да започне да разпознава лицата, които срещаше по пътя си — симпатични собственици на магазини, свещеници в строгите си облекла, схоласти от семинарията, монахини от манастира Урсулин и неизменно, войници. Вече различаваше белите униформи на френските редовни войници от Квебекските сили на реда и моряците от колониите. И трите подразделения не изпитваха помежду си нищо друго, освен презрение, отношение, което ѝ бе добре познато от времето, прекарано сред английски и американски войници в Олбъни. Човешката природа си оставаше същата, независимо под кое знаме се биеха.

Бе ѝ приятно, когато я разпознаваше елитът на града: губернаторът Вандрьо и кимваше с покритата си с пера шапка, щом минеше покрай нея в каретата си, с изрисуван на нея герб.

Поздравяваха я също интендантът Биго, търговският и финансовият управител на колонията. Двамата мъже бяха натрупали незаконни богатства, облагодетелствани от постовете си, бе я уведомила Клоден, но това го имаше и в Англия.

Мод скоро стана позната гледка, вървейки по тесните улици с камериерката Мими по петите си. Все повече Мими се отдаваше на задълженията си, за облекчение на двете жени. Бе станало почти случайно, когато една сутрин момичето влезе в стаята на Мод, за да ѝ донесе шоколада, като държеше главата си извърната на една страна, за да скрие дългия червен белег на бузата си. Щом Мод я запита, тя призна, че по невнимание е изпуснала сребърната лъжица на мадам Клоден на килима и мадам я е ударила. Това ѝ се стори толкова несправедливо, че на момента реши да поиска услугите на момичето. Когато Клоден се съгласи, Мод започна да води Мими в театъра, където нейната помощ бе неоценима и никой не се интересуваше дали изпуска нещо или не.

Първата пиеса, комедия от мосю Волтер, трябваше да бъде изнесена два месеца след като възникна идеята за театъра. Втората, седмица по-късно, бе написана от един офицер, също комедия, която осмиваше местните жители на Нова Франция. В нея имаше обичайните бръщолевещи глупаци, разменена самоличност, влюбени рицари, бърборковци и дръвници, които бяха неотменна част от всяка комедия. Мод работеше с Мими над френския си и само се надяваше губернаторът и другите от местен произход да не се засегнат от грубия хумор на пиесата.

Първото представление бе посрещнато с голям ентузиазъм. Два дни по-късно Клоден настоя Мод да я придружи на едно от увеселенията, уреждани от интенданта Биго в огромния му каменен замък на брега на реката Шарл, извън града. Това бяха събирания на висшето общество, но за Мод те бяха изморителни и тя предпочиташе да си остане в къщи, за да си разучава репликите от втората пиеса. Клоден обаче не искаше да чуе, затова Мод отново се премени в златистата рокля и потегли с другата жена в нейната карета към горите на Шарлбург.

Току-що бе привършила една игра на лантурлу и бе станала, за да напусне игралната зала, когато усети как някой стисна ръката ѝ. Извърна се и видя до себе си Иполит дьо Превалоа.

— Цяла вечер се опитвам да те хвана сама — промърмори той, като я буташе по посока на отворената врата на терасата. — Изчакай ме за минутка.

— Не мисля, че Клоден ще одобри това — отвърна Мод ловко и се опита да освободи ръката си.

— Но тук е топло. Виж се как си зачервила бузи. Глътка свеж въздух ще послужи като добро извинение.

Наоколо имаше твърде много хора, така че Мод реши да не прави сцена и му позволи да я заведе на терасата. Все пак бе достатъчно безопасно. Нямаше да се отдалечават от стаята, а там наистина бе топло.

Тя застана до каменния парапет, като си правеше вятър, и усещаше как очите му я изгарят. Сега, когато вече бяха отвън, нощта не ѝ се струваше така топла. Всъщност във въздуха определено се усещаше хлад, признак за смяна на сезоните.

Превалоа сякаш прочете мислите ѝ.

— От тази приятна вечер никога няма да отгатнеш колко студени са зимите тук — каза той небрежно.

— Наистина ли са студени?

Той се изсмя кратко и горчиво.

— Това се подразбира. Казвали са ми, че тук осем месеца има лед и сняг, а студовете сякаш никога не свършват. Това е най-трудното условие за живот по тези места, затова моята страна никога не е успявала да примами толкова заселници тук, колкото има в английските колонии. Е, да — продължи той иронично, — но аз не съм те довел тук, за да говорим за времето или за политика.

Тя го погледна право в очите.

— Защо ме изведе тук?

Той се облегна на парапета и скръсти ръце на гърдите си.

— Вие двете се мислите за много умни, нали? Клодет ме мотае непрекъснато. Но накрая няма да успеете.

— Не знам за какво говориш.

— О, мисля, че знаеш. Забавлявай се със своите офицерчета с блеснали очи и си играй на театър. Радвай се на обществото, докато можеш. Искам да те имам само и единствено за себе си, и ще те отведа някъде, където никой няма да ни се бърка. Не се предавам лесно, мадам. Изобщо не се предавам.

Мод се обърна към вратата.

— Ако си свършил, можем да се върнем при останалите.

Той не помръдна.

— Не забравяй какво ти казах, мис Мейкджой. Някой ден, когато мислиш, че си в пълна безопасност, когато бдителността ти е приспана, аз ще се появя и ще те отведа със себе си.

— Точно това никога няма да забравя, монсеньор кавалер — отвърна тя, като леко тръсна ветрилото си и се запъти обратно към салона. Само преди няколко минути той ѝ изглеждаше горещ, сега ѝ се струваше наистина студен. А дали това не бе отражение на мраза, който думите му бяха предизвикали в нея.

Те я преследваха през следващите дни, докато втората пиеса се подготвяше за тържествената си премиера. Авторът, млад, върлинест капитан от Прованс, бе така развълнуван и нервен, сякаш малката му пиеса щеше да се представя в *Comedie Francaise*. Той търчеше насамнатам, за да види как вървят нещата навсякъде, но единственото, което успяваше да направи, бе да се пречка на всички, докато накрая Мод усети, че се заразява от нарастващата му паника. Като се прибави и безпокойството, причинено от думите на Превалоа, това бе достатъчно, за да върне предишното ѝ отчаяние; все пак тя се пребори със собственото си униние, решена да покаже добро представление.

На премиерната вечер първите две действия минаха доста добре и ако се съдеше по жизнерадостния смях, който се носеше от партера, пиесата щеше да бъде много успешна. До третото действие, което бе най-смешното от всички, тя започна да забравя своите чувства и започна все повече да се вживява в играта. Боеше се само, че авторът, който изпълняваше ролята на бърлив, глупав *coureur de bois*, щеше да позволи на собствената му нервност да надделее над играта му. Когато той се появи на сцената в края на действието, тя малко си поотдъхна.

Докато не забеляза в интерпретацията му странни несъответствия. Между репликите тя хвърляше скрити погледи към високата, дългнеста фигура, която смотолевяше думите си на провинциален френски. Определено капитан Лорен не бе толкова висок, нито толкова широкоплещест. Нито пък гласът му имаше такъв тембър. Бе много по-дълбок, отколкото на репетициите. И фалшивата

брада не бе така дълга и сплъстена както преди. Ужасно предчувствие започна да стяга сърцето ѝ, докато се движеше по сцената.

Ролята не ѝ позволяваше да се доближи до него до края на пиесата, когато с вик припадна в ръцете му. С ловки действия тя успя да се приближи. Започна да произнася все по-колебливо репликите си, взираше се все повече, без да може да повярва на очите си, и въпреки това не можеше да излезе от ролята, за да провери дали подозренията ѝ са правилни.

— *Maurice, appel le Docteur* — каза Мод, опитвайки се с мъка да си припомни репликите, докато се взираше в чифт закачливи, блещукащи зелени очи.

Горският скитник пристъпи по-близо и се усмихна в лицето ѝ.

— *Je suis le doctor. Votre amant d'un autre temps, Jacques* — чу тя глас, който я преряза като с нож.

— Алън? — прошепна тя, опитвайки се да съзре какво се крие под гъстата коса, която закриваше половината от лицето му. — Ти ли си... възможно ли е?

— Кажи си репликата! — нареди ѝ той шепнешком.

— *Vous?* — с усилие каза тя, преди да припадне в ръцете му.

ГЛАВА 23

Постепенно Мод осъзна, че лежи на едно от леглата в гримьорната. Над нея се бе надвесил горският скитник от пиесата. Зад него тя виждаше пребледнялото лице на Мими и брадатото, загрижено лице на друг *coureur de bois*.

Очите ѝ се разшириха и тя се опита да се облегне на стената, подалеч от мъжа, вперил поглед в лицето ѝ.

— Не съм призрак — засмя се Алън. — Ето, виж — добави той, като допря двете ѝ ръце до устните си и ги целуна. — От плът и кръв съм.

Мод се бе втренчила в него и още не можеше да повярва, че това е той.

— Но... мислех си... че индианците... че си мъртъв...

— Разбира се, че така си мислила. И сигурно щяхме да сме мъртви. Но не сме. Избягахме и дойдохме тук, за да те намерим. О, мое мило момиче, не знаеш колко се радвам, че отново те виждам!

Той я прегърна и я притисна до здравото си тяло. За първи път тя усети как душата ѝ се изпълва с радост, пълната, неповторима радост, че го вижда, жив и близо до себе си. Обви с ръце врата му, сълзите ѝ рукнаха и тя заплака и се разсмя едновременно.

— Алън... о, Алън... не очаквах никога да те видя отново.

Те дълго се притискаха един в друг, докато леко покашляне им припомни, че не са сами. Мод пусна врата на Алън, за да прегърне здраво Джеръми.

— И ти, Джеръми, скъпи ми приятелю! Още не мога да повярвам, че и двамата сте тук.

— Да ти кажа честно, и аз още не мога да повярвам напълно. — Той бързо я притисна и отстъпи, а Алън се доближи и седна до нея на леглото, като хвана ръцете ѝ.

— Но как успяхте! — попита Мод, като гледаше и двамата, сякаш бяха духове, а не истински хора.

— Ще ти кажа, но първо, Джеръми, би ли отишъл да пазиш отвън? Мисля, че още не сме готови да се показваме.

— Изглеждаш точно като онези френски трапери, които идват в Квебек от горите — отбеляза Мод, като докосна брадата на Алън. — Но Шевалие дьо Превалоа е тук, спомняш ли си го? Той може да те познае.

— Знам. Затова трябва да бъдем предпазливи.

Джеръми й намигна.

— Мисля, че ще тръгвам. Алън, съветвам те да ме последваш. — Отдалечавайки се, той се блъсна в Мими, която още се взираше в тях и се опитваше да разбере какво става. — Може ли да се вярва на това момиче? — запита той Мод.

— Вижте какво, сър — във френския на Мими се долавяше възмущение, — аз не дрънкам, още повече, за да навредя на моята господарка, която е толкова добра с мен!

— Тя е добро момиче — отвърна Мод. — Това са двамата ми най-добри приятели — обясни тя на Мими. — Англичани са и никой не трябва да знае, че са тук.

Мими, която вече бе заключила, че Алън й е нещо повече от добър приятел, се усмихна.

— Тайната ви ще бъде запазена, мамзел.

Когато Джеръми се измъкна, тя сграбчи Алън и го притисна здраво, като се наслаждаваше на допира на силното му тяло, на топлите му ръце, които се плъзгаха вълнообразно по гърба й, докато устните му докосваха бузата и шията й. Сърцето й заплашваше да се пръсне от радост.

— По-добре да не се увличам прекалено с това, защото няма да мога да си отида — прошепна Алън в ухото й, докато езикът му обхождаше меките заоблени краища. — Бога ми, но толкова е приятно с теб. Имаше време, когато си мислех, че никога няма да мога да те държа така в ръцете си.

Мод се отдръпна и се загледа в обгорялото му лице.

— Бях престанала да се надявам. Сигурна бях, че си мъртъв. Как, за Бога...

Бе прекъсната от Мими, която високо прошепна:

— Някой идва, мадмоазел.

Преди да успее да довърши, на вратата бодро се почука и се чу гласът на Клодет.

— Мод, *cherie*, добре ли си? Теб най-много те засяга...

— Мими, задръж ги за малко — прошепна Мод, като забута Алън към огромния дървен шкаф, опрян до стената. Бе претъпкан с костюми, но той успя да влезе вътре и да се скрие между тях. Мод отново се промъкна до леглото, а Мими отвори вратата само колкото да може да надникне.

— Мадмоазел почива — бе единственото, което успя да каже, преди Клодет да я изблъска настрани и да влезе в стаята, следвана от Превалоа.

— Какво ти стана, момичето ми, защо припадна така на сцената? А когато не излезе повторно при аплодисментите, ужасно се разтревожихме!

— Бях... толкова нервна, не бях яла нищо цял ден и предполагам, че накрая ми се е отразило. — Тя уморено постави бялата си ръка на челото, но се изправи до седнало положение, когато видя как Превалоа смръщено и подозрително оглежда стаята. — Сега съм много по-добре, наистина — продължи тя, като спусна крака от леглото. — Хайде да тръгваме. Губернаторът уреждаше прием след представлението, нали?

Клодет се наведе и постави ръка на челото ѝ.

— Глупости. Още изглеждаш отпаднала. И не губернаторът, а граф дьо Буганвил дава приема. Ще прояви разбиране, ако малко закъснееш. Когато пристигнем, ще изпратя каретата за теб.

Мод затаи дъх, когато Превалоа отвори гардероба и му хвърли бегъл поглед. Щом отново го затвори, тя каза бодро:

— Много мило от ваша страна. Сигурна съм, че дотогава ще се оправя.

— Мими ще остане с теб — заяви Клодет, като разтвори изрисуваното си копринено ветрило.

— Аз също ще оставя двама от своите хора отвън — обади се кавалерът. — Те ще те съпровождат да приема.

— Много любезно — промърмори Мод.

Все пак изпита голямо облекчение, когато двамата излязоха.

— Ще почакам навън, мамзел — прошепна Мими и ги последва, затваряйки вратата. Мод се втурна към гардероба, за да помогне на

Алън да се освободи от различните дрехи от тюл, газ, атлаз с пайети по него, маски, перуки и други подобни аксесоари, необходими на актьорите.

— Бях забравил миризмата на театъра — отбеляза той и махна един дълъг, прозрачен шал, който се бе увил около гърдите му. — Бе на косъм. Определено не искам кавалер дьо Превалоа още да знае, че съм в Квебек. Не и докато не съм измислил как да те измъкнем от тези скали.

— О, любов моя, мислиш ли, че ще успееш? — попита тя, като го прегърна и го придърпа към себе си на леглото. — Ние сме точно в центъра на френската армия и толкова далеч от колониите!

— Ще измисля нещо. В края на краищата, стигнали сме до тук. Когато напуснахме селото на Точната стрела, мислех, че никога няма да те открием. Предполагах, че са те изпратили робиня на някой индиански вожд отвъд планината. Точната стрела ми каза къде си.

— Но защо? И как, за Бога, си се сприятелил толкова с този дивак?

Алън се засмя.

— Бе невероятно. Имахме съревнование с неговия шаман, Сиото. Разбира се, Джеръми вършеше магиите. Аз само стоях и се преструвах, че мислено му давам нареждания. Онзи дърт мошеник, Сиото, пробва всеки номер, който знаеше, но не успя да надхитри Джеръми. Когато свършиха с елементарните неща, той започна да вади най-сложните трикове от торбата си. Замери с камък един от юначагите, който очевидно му бе помощник. Онзи запищя, застана и се просна на земята, след това изплю четири по-малки камъчета. Този номер е стар като самия Метусалем. Повдигаше предмети с косъм, караше палатките да затреперват и — като блестящ финал — направи така, че да изчезне от вътрешността на една колиба. Джеръми се досети, че има подземен тунел, и просто се появи на мястото на стареца. Когато свършихме, индианците вече бяха убедени, че сме богове. Разбира се, Точната стрела не бе толкова глупав, но се зарадва да види как старият му лечител си получи възмездията, така че стана много добре. Малко по-късно тихичко ни отведе извън селото и каза на хората си, че сме се върнали при Великия дух на небето.

— И е знаел, че съм тръгнала с Превалоа?

— О, да. Изпратил те при него по молба на кавалера. На пазара научихме, че е отвел бяла жена със себе си в Нова Франция, а също и за *coureurs de bois*. Решихме, че най-добрият начин да те последваме е да се престорим, че сме от тях. Дотук нямаше засечки.

— Но къде сте отседнали? Тук няма много безопасни места.

— В една кръчма в долния град, въпреки че не можем да останем там много дълго, защото ще събудим подозрение.

— Любов моя, трудно ли ти беше? Изглеждаш уморена, изтощена...

Тя го притисна.

— Не, не. Това е шокът от внезапната среща. О, Алън, вече бях изгубила надежда, че ще си отида от Квебек. Наблюдават ме през цялото време и макар че Клодет се старае да държи Превалоа далеч от мен, той ми каза, че само изчаква сгоден случай, за да ме отвлече.

Той прокара пръсти през косата ѝ и вдъхна аромата ѝ.

— Кучият му син! Първо ще го убия.

— Не бива. Трябва да внимаваш — предупреди го Мод, обхвана с длани лицето му и го притегли към своето, за да го целуне. — Няма да мога да понеса, ако отново те изгубя!

— Няма да ме изгубиш. А сега трябва да вървя, преди да съм подложил на опасност и твоя живот.

Тя с усилие го пусна.

— Кога ще те видя отново?

— Изпрати Мими в „Златният Петел“ утре сутринта, когато отварят пазара. Дотогава ще сме измислили нещо.

— О, Алън — извика тя, когато той измъкна ръцете си от нейните. — Обичам те...

Той я целуна бързо и се измъкна, като затвори вратата след себе си. Едва тогава тя забеляза, че още бе с роклята от представлението и трябваше да се преоблече за приема. Тя скочи и задърпа дантелите.

Както се оказа, Мими два пъти ходи до улица Шамплен, докато Мод ревниво чакаше в замъка на Клодет, като много ѝ се искаше тя да е тази, която ще види Алън и Джеръми. Не бе напълно сигурна дали може да ѝ се вярва, въпреки че досега момичето бе много мило и дружелюбно. Малката францужойка се впусна презглава в тайната авантюра на тези срещи и както Мод можа да се убеди, се оказа умен

съучастник. Когато каза на господарката си, че двамата мъже ще бъдат готови да напуснат града на следващата нощ, почти съжеляваше, че малката им дръзка игра свършва.

— Джеръми казва, че ще има друго соаре, този път в двореца на Биго, близо до *Cote de la Montagne*. Той каза, че в десет часа *exactement* трябва да се престорите на болна и да вземете каретата за вкъщи. Мосю Алън ще бъде там, за да ви отвлече.

— О, Боже, този план като че ли крие всякакви възможности за провал.

— Веднъж само да излезете от двореца и ще изчезнете, надолу по Силъри Роуд. Никой няма да знае, че ви няма.

— Силъри Роуд ли? Колко далеч мисли, че ще стигнем по пътя? Дори ако успеем да се измъкнем през някоя от портите, няма да е трудно да настигнат каретата ни. Сигурна ли си, че е казал това, Мими?

— *Oui*, мадмоазел, това бяха точните му думи. — Мими разсеяно вдигна единия край на полата си и го уви около пръстите си. Сякаш не ѝ се искаше да среща погледа на Мод.

— Е, предполагам, че не ми остава нищо друго, освен да следвам нарежданията му. Знаеш ли дали някой подозира, че не са това, за което се представят?

— Не съм усетила. Не мисля, че прекарват много време в кръчмата.

— Това е умно от тяхна страна. — Мод осъзна, че чупи ръце в скута си. Щеше да е толкова благодарна, когато всичко свърши и тя отново е с Алън. Ако планът успееше. Трябваше да успее! Тя чу как Мими леко се изкашля. Вдигна очи и видя, че тя още стои и я наблюдава.

— Мамзел... — започна колебливо момичето. — Искам да ви помоля за една услуга. Искам да ви помоля да ми позволите да дойда с вас и монсеньор Алън, и монсеньор Джеръми.

Мод се изуми.

— Искаш да напуснеш Квебек? Но защо? Ти си францужойка и това е твоят дом.

— Да, но... Мамзел вижда, че не е приятно да работиш за мадам Клоден. Когато убиха моя Андре, мислех, че никога вече няма да бъда щастлива. Все пак, през тези два дни, аз се научих да чувствам. В

очакване съм. Трябва внимателно да си изпълнявам ролята, за да не се досети никой какво правя. Освен това започнах да се смея. Монсенъор Джеръми ме кара много да се смея.

Мод се усмихна иронично.

— Изглежда, през това време си се занимавала и с нещо друго, освен да слушаш нареждания.

— *Oui*. Нещо повече. Обратното бе трудно с такава приятна компания. Моля ви, мамзел Мод. Обещайте да ме вземете със себе си! Вие сте най-милият човек, когото познавам. Не се отнасяте с мен като с обикновена прислужница.

— Може би защото и аз някога бях прислужница, и знам какво е.

Очите на Мими се разшириха.

— Вие? Но вие сте такава дама!

— Научих се да бъда такава, но не съм родена дама. Всъщност бях кухненска прислужница, преди да стана камериерка. Така че, виждаш, била съм по-долу и от теб. И имах господарка, пред която мадам Клоден изглежда като Добрата фея.

Усмивка озари кръглото лице на Мими.

— Може би затова изглеждаме почти приятелки.

— Да. Приятелки. — В един миг тя изучаваше лицето на момичето, като все още се питаше дали не я примамва в някакъв капан. — Добре, Мими. Ако ще бягаме от Нова Франция, трябва да сме поумни от всякога и да се държим един за друг. Щом наистина искаш да дойдеш, не възразявам.

— О, *merci*, мадмоазел. Ще ви помагам както мога.

— Вероятно, ако ѝ кажа, че ще те взема с мен утре вечер, Клодет ще ми позволи с много по-малко подозрения.

Все пак тя реши внимателно да наблюдава малката си камериерка.

На следващата вечер Мод избра най-обикновената от всички рокли, които Клодет и бе предоставила. През деня тя подготви почвата, като на няколко пъти се оплака от главоболие.

— Можем и да не ходим на това соаре у интенданта Биго довечера — предложи Клодет, поглеждайки подозрително Мод.

— Не, няма да допусна малко главоболие да ме лиши от удоволствието ми. Нито пък вас от вашето.

Тъй като Клодет очакваше Мод да поиска да остане вкъщи, а тя да отиде сама на приема, Клодет се успокои. Вечерта поеа в карета, наречена *cleche*, всяка с придружаващата я камериерка и по-възрастната дама доволно се усмихваше, че ще може да държи Мод под око.

Градският дворец на Биго бе по-стар от замъка му в гората Сен Шарл, но бе прекрасно обзаведен с всичко, което крадените пари могат да внесат от Франция. Светлини блестяха от канделабри във всяка стая. Бе сервирана великолепна вечеря, виното се лееше щедро, а малък оркестър свиреше в една от по-големите гостни и предлагаше на желаещите да танцуват от изискан менует до провинциален рил. Мод се движеше из стаите, флиртуваше с офицерите и даваше вид, че се забавлява много добре. Само от време на време слагаше ръка на челото си, когато получаваше пристъп на болка. Когато се убеди в загрижеността на всички заобикалящи я, тя разреши пристъпите.

Щом часът наближи десет, тя сдържа нервността си и отиде да потърси Клодет, която се бе развихрила в игра на пикет. Вървеше й, защото бе заложила високи суми и в момента печелеше. Мод се зарадва на това, тъй като при тези обстоятелства тя нямаше да поиска да напусне масата.

— Страхувам се, че главоболието ми се влошава — съобщи й Мод, като я потупа по рамото. — Наистина ми се иска да си отида вкъщи и да си легна. Желаете ли да тръгваме?

Клодет едва вдигна поглед от купа монети на масата.

— Да тръгвам ли? Ха, момиче, не виждаш ли, че печеля? Няма да е честно да напусна сега.

Мод вдигна поглед и видя вперените в нея студени очи на Превалоа, застанал зад стола на дъо Буганвил.

— Действително изглеждаш малко бледа, момичето ми. За мен ще е удоволствие да те придружа до вкъщи — прибави той небрежно.

Клодет откъсна очи от картите и погледна и двамата.

— Не е необходимо, Иполит. Мими може да придружи нашата Мод. Но, всъщност, момичето ми, защо не почакаш още малко, ще се приберем заедно.

Мод се олюля на краката си и се хвана за масата, за да не падне.

— Мисля, че няма да мога. Надявам се само да не е начало на някаква болест...

— Милостиви небеса, Клодет — възкликна състрадателният домакин. — Нека бедната девойка отиде да си легне. Не можем да допуснем нашата любима певица да се разболее, нали?

Клодет постави картите си на масата.

— Може би трябва да си тръгвам...

Чу се хоров протест от страна на другите играчи, решени да си върнат това, което бяха изгубили.

— О, добре — въздъхна Клодет. — Изпрати двама от своите хора с нея, Иполит. Те могат да я придружат до вкъщи.

— Ще донеса наметката ти — произнесе французинът през стиснати зъби.

— Благодаря — каза Мод и се обърна. На изхода той обгърна раменете ѝ с топлата дреха. Веднага притича един лакей, който отвори вратата, спусна стълбичката и ѝ подаде ръка да се качи. Тя го погледна и затаи дъх, защото под бялата перука и триъгълната шапка позна кръглото лице на Джеръми. Поглеждайки бързо към капрата съзря и Алън, вперил поглед напред, загърнат в огромна наметка. Държеше небрежно поводите в обвитите си с ръкавици ръце. Тя чевръсто влезе в уютната тъмнина на каретата, а Мими седна срещу нея. Когато *cleche* потегли по паважа към ъгъла, където *Cote de la Montague* се извиваше нагоре, Мод си позволи да изпусне лека въздишка на облекчение.

Тъкмо се заизкачваха по хълма, когато се чу вик и каретата спря. Мод скочи и се залепи на прозореца, защото чу гласа на Превалоа, който освобождаваше пазачите. За неин ужас вратата се отвори рязко, той се качи и седна до нея, завит плътно в пелерината си.

— Мислех, че този момент никога няма да настъпи — каза меко той, като я прегърна и притисна до себе си. — Това бе идеалната възможност.

— Какво правиш тук? Пусни ме!

Той я освободи само колкото да се наведе през прозореца и да извика на кочияша да ги закара в цитаделата. После ръцете му отново я обгърнаха и придърпаха към него. Тя се опита да се освободи, но дланите му обхванаха шията ѝ и той повдигна брадичката ѝ. Чувстваше горещия му дъх на бузата си, очите му светеха в тъмнината.

— Казах ти, че само изчаквам удобния случай. Бе въпрос само на удобна възможност и ти ми я даде тази вечер.

— Махни се от мен! Как смееш! Мадам Клоден ще ти взе ме главата за това.

— Клоден повече няма да те види. Няма да допусна тази грешка. Този път ще те отведе там, където няма да те намери.

Мраз изпълни сърцето ѝ и се разпростря по цялото ѝ тяло.

— Това е възмутително — извика тя и отново се опита да се освободи. Той придърпа лицето ѝ и я целуна по устните. Срещу тях Мими седеше с разширени очи, после се опита да отдели ръцете му от Мод.

— Монсеньор, това не е прилично — каза тя и продължи с поток от френски ругатни. Превалоа се отърси от нея, сякаш бе досадно насекомо, и извика на кочияша да спре. После отвори вратата и изблъска Мими на улицата.

— Не можете да направите това! Мадам Клодет...

— Да те няма, момиче — сопна се Превалоа и се метна отново вътре, тъкмо навреме, за да сграбчи Мод, която се опитваше да се измъкне от другата страна. Затискайки с ръка устата ѝ, той я върна обратно на седалката, стоварил тяло върху нейното. Тя усети как каретата отново потегли, тракайки леко по паважа. Опита се пак да се бори с кавалера, когато ѝ хрумна, че е по-добре да му отвлеча вниманието, докато Алън ги закара, накъдето пожелае. С разширени от страх очи тя се облегна назад, сякаш борбата ѝ бе уморила.

— Така е по-добре — отбеляза Превалоа, целувайки шията ѝ. — Колко съм копнял за това... — измърмори той, като със свободната си ръка смъкна роклята от рамото ѝ и го зацелува, после премести устни по-надолу, към вдлъбнатината между гърдите ѝ. — През цялото време... докато беше на сцената и другите мъже те опипваха с поглед и те желаеха, знаех, че ще бъдеш моя...

Мод скръцна със зъби и слабо се опита да го отблъсне. Колата сега се движеше така, че те се люлееха на кожените седалки и на няколко пъти едва не паднаха на пода. С устни той отмести края на роклята ѝ, хвана откритото зърно на гърдата ѝ и го засмука с наслада. Тя потисна отвращението си, спомняйки си, че колкото по-дълго го отвлеча, толкова по-голяма бе възможността да се измъкнат.

Каретата ускори темпо. Мод реши да се остави в алчните му лапи, докато се отдалечат достатъчно от града. Бяха изминали само една-две мили обаче, когато каретата се удари в голям камък и двамата

се озоваха на пода. Превалоа освободи устата ѝ и вниманието му незабавно се изостри, щом разбра, че се движат по черен път, а не по павиран.

Той незабавно се озова до прозореца, свали го със замах и изкрещя на кочияша да спре. Мод скочи и отиде от другата страна, готова да слезе веднага щом колата намали скоростта. Когато тя спря, кавалерът блъсна вратата и изскочи навън, като заоглежда яростно тъмното поле, простиращо се от двете страни на пътя. Той погледна към кочияша и схватливият му ум веднага проумя факта, че нещо не бе както трябваше да бъде. Това със сигурност не бяха слугите на Клодет.

От другата страна на каретата Мод видя как Алън завърза поводите и слезе от капрата, за да се изправи лице в лице с французина.

— Виж ти — каза той, като отметна пелерината си и хвърли шапката си на седалката. — Това е риба, която не очаквах да хвана.

Мод отиде зад колата и започна да наблюдава двамата. Тогава усети ръка на рамото си, обърна се и видя Мими.

— Монсеньор Джеръми ме взе при себе си — прошепна момичето. Самият Джеръми се бе изправил до Алън, готов да се притече на помощ, ако е необходимо.

Мод за пръв път осъзна, че Алън си бе обръснал брадата. Превалоа се взря в лицето му и въздъхна.

— Дезмънд! — изсъска той. — Трябваше да се досетя.

— Същият — отвърна Алън, пристъпи към французина, замахна с юмрук и го удари в устата. Превалоа залитна назад и падна на земята, после се изправи до седнало положение и потърка брадата си.

— Това е за възмутителното ти отношение към Мод — сопна се Алън.

Превалоа леко се усмихна.

— Бой с юмруци, а? Типичното оръжие, което може да се очаква от един долен актьор!

Алън хвърли наметката си, разкривайки дълга сабя на кръста си. Като извади острието от ножницата, той каза:

— О, аз мога и да се фехтувам, монсеньор, ако държите да използваме оръжието на благородниците.

Изправяйки се на крака, Превалоа с лекота издърпа своята сабя.

— Думата благородник е крайно неподходяща в твой случай, но все пак ще ми достави огромно удоволствие да те убия. Достатъчно си се месил в живота ми.

— Намесата беше от ваша страна, монсеньор. *En garde!*

Алън нападна пръв и сабите им се кръстосаха със силен звън. Мод се сви до каретата, взирайки се в тъмнината, за да различи силуетите на двамата мъже, които се въртяха в кръг и нападаха отново и отново. След редица звънтящи атаки и парирания те се вкопчиха един в друг. Мими скри лице в рамото на Мод, а Джеръми вдигна един камък от земята и се промъкна по-близо, за да помогне по един недостоеен начин, ако види, че Алън губи.

Двамата противници ръмжаха от напрежение, докато се нахвърляха един върху друг. За голяма изненада на Превалоа силите им бяха равностойни. С няколко кръгови движения сабите се кръстосаха горе и Алън прикова французина до каретата.

— Сцената добре те е научила да се биеш — изсъска Превалоа.
— Но скоро ще разбереш, че това не е игра.

— Учих фехтовка в Кралския Единбургски колеж, монсеньор, а не в театъра. И не друг, а ти ще усетиш острието на сабята ми.

— Ха! — възкликна противникът му и го отблъсна от себе си и насочи острието си към него. Алън за момент загуби равновесие и залитна, но успя да парира светкавичния удар. След това, с редица постъпателни кръгови движения напред, той накара французина да отстъпи и го принуди да изнесе ръката, в която държеше оръжието настрана. Точно в този миг заби собствената си сабя дълбоко в незащитеното му рамо.

С рев Превалоа отстъпи назад, като отпусна сабята си и се хвана за рамото, от което незабавно потече кръв. Той коленичи на земята, а Алън, все още задъхан, тихо се приближи до Мими.

— Дай ми едната си фуста, момиче — сопна се той.

Мими разкъса дрехата, а Мод гледаше французина.

— Убит ли е? — прошепна тя.

— Не. Само ранен.

Алън отиде до мястото, където бе припаднал французинът, и започна здраво да увива раната с фустата. Кръвта шуртеше и се налагаше да направи стегната превръзка, за да я спре.

Той обърна кавалера, а Джеръми опипа пулса на гърлото му.

— Жив е — отбеляза Алън и метна пелерината на Превалоа върху него. — Щом се свести, може да отиде сам до портата Свети Луи и да получи помощ. Дотогава ще сме на половината път до Монреал.

Той бързо набути двете жени в каретата, а те с Джеръми седнаха на капрата. Мод не обръщаше внимание накъде се движат, докато не усети, че колата забавя ход. Видя, че минават през малко, потънало в мрак село. Щом го прекосиха, пое по криволичещ път, който се спускаше от голям хълм, преди да тръгнат успоредно на сребристите линии на реката. Близо до няколко струпани на едно място дървета Алън помогна на двете жени да слязат, след което потупа коня по задницата и го прати обратно към селото.

— Жителите на Силъри могат да върнат на Клодет нейната *cleche* — промърмори той и поведе двете жени към брега, където Джеръми измъквайте една малка лодка от скривалището ѝ сред съчки и сухи клони. Четиримата се качиха в нея и се отделиха от сушата.

— Хванахме точно отлива — отбеляза Алън и праметна ръка през рамото на Мод. — Ето защо планирахме всичко по време. Страхувах се неочакваното присъствие на Превалоа да не ни забави.

Гребяха почти четвърт час, преди да спрат до една рибарска баржа, закотвена в средата на реката. От палубата спуснаха въжена стълба и един младеж в рибарска риза взе ръката на Мод, за да ѝ помогне.

— Това е Пиер — представи го Джеръми, а човекът свали нахлупената си шапка и направи кратък поклон. — Той се съгласи да ни измъкне оттук.

— *Merci, Pierre* — каза Мод и подаде ръка на Пиер. Смутен, той се поклони още няколко пъти.

— *Je vous en prie, Madam.*

— Любезностите могат и да почакаят — обади се Алън, като бързешком привърза лодката. — По-добре да побързаеме, иначе няма да имаме предимството на реката, когато минаваме покрай Квебек.

— Квебек ли? Мислех, че отиваме в Монреал.

Алън и се усмихна през рамо и започна да помага на Пиер и Джеръми с фаловите.

— Това бе заради Превалоа, в случай че се е преструвал на припаднал. — Не, ако успеем да отминем благополучно френското оръдие на брега на Бюпор, ще се отправим към залива на Свети Лорен.

Платното се опъна от вятъра, Джеръми вдигна котвата и лодката спокойно заплува с отлива, като се плъзгаше по сребристата река, Алън дойде и застана до Мод, обгърна раменете ѝ с ръка и двамата се загледаха в брега, който минаваше покрай тях.

— Не можем ли да следваме реката чак до Хъдзън? — попита Мод с усмивка.

— Не, предпочитам опасностите на откритото море пред перспективата да хвърля ръкавица на французите. Освен това не държа отново да се срещам с индианци. Може следващия път да не ми провърви.

— Но колко далеч можем да стигнем в океана с такава малка гемия?

— Пиер се съгласи да ни откара до Луизбърг, където, ако имаме късмет, можем да вземем кораб до колониите. Но все пак още не сме излезли от гората. Онези оръдия могат да ни унищожат, ако Превалоа е вдигнал тревога.

Скоро на Мод ѝ стана ясно, че Пиер познава реката като дланта си. Той ловко управляваше гемията по канала, промъквайки се бавно под светлините на Квебек — които зловещо блестяха в тъмнината, — под носа на временните жилища на френските войници при скалите, плъзгайки се под мрачната сянка на остров Орлеан...

Отпусна се, когато преминаха препятствието; скоро напуснаха Квебек, с всички опасности, които той криеше.

— Хайде да слезем долу — прошепна Алън в ухото ѝ.

— Не си ли им нужен тук?

— Не. Джеръми и Пиер могат да управляват гемията. Искам да прекарам няколко мига насаме с теб.

По-нататъшни убеждения не ѝ трябваха. Алън седна на койката и я притегли към себе си. Обхвана с длани лицето ѝ и дълго и влюбено я целуна, после езиците им заизследваха взаимно формата си. Мод обгърна с ръце врата му и двамата, с преплетени тела, се излегнаха на койката. Тя прокара ръце през страните и врата му, опиянена от допира, после по гърдите и надолу към кръста му. Пръстите ѝ пробягаха по нарастващата могила по-надолу, извивката на хълбока му, мускулестото бедро и тя се наслади на познатото чувство.

По същия начин Алън усещаше меките форми на тялото ѝ и не можеше да повярва, че отново я държи в ръцете си. Потърси с ръка

глежена ѝ, после се придвижи нагоре към съблазнителните извивки на краката и още по-нагоре, за да обхване това, за което копнееше. С пръсти той проникна във влажните дълбини, галеше и дразнеше, докато цялото ѝ тяло се изпъна като струна, копнеещо за любов. Едва тогава той проникна в тялото ѝ.

После дишането ѝ се успокои, тя се притисна до него, чувствайки, че никога не е изпитвала такава свършена радост.

Алън зарови пръсти в косата ѝ и нежно целуна шията ѝ.

— Не искам никога вече да те изгубя — прошепна той. — Ще се оженим веднага щом стигнем в Луизбърг.

Тялото ѝ се напрегна, сянка помрачи щастието ѝ. Никога не можеше да се омъжи за него. Това решение, взето в нощта, в която той ѝ разказа историята си, бе валидно и сега. Той се нуждаеше от съпруга, богатата и с благороден произход като него, която бе от същата класа. Щеше само да го повлече надолу, ако се ожени за нея.

— Докато сме заедно, само това има значение — отвърна тя; не искаше разногласията да помрачат радостта им от това, че са отново заедно.

Алън заспа в ръцете ѝ. Тя го прегръщаше, милваше косата му и наблюдаваше как първите лъчи на зората проникват през процепите между дъските. Когато светлината се превърна в ясен ден, тя осъзна, че са наистина свободни.

ГЛАВА 24

Студеният вятър откъм Истривър пронизваше като с нож ефирната пелерина на Мод. Тя смъкна качулката върху лицето си, за да се предпази, и забави стъпки по разкаляния път. Това бе първата ѝ зима в колониите и тя вече знаеше, че няма да е като зимите в Англия. Свежата есен бе обагрила листата в най-различни цветове, каквито не бе виждала досега: червен, златист, зелен, цинобър. Всичко бе по-живо. Обилният сняг от началото на декември вече почти се бе стопил и бяха останали само няколко кални петна по пътеките и плетовете, но студът бе намалял. Зимата бе по-мразовита и дълга, отколкото в Англия. Понякога мислеше, че никога няма да се стопли.

Намирайки пролука в движението на каруците и файтоните, тя се втурна през Док Стрийт към отсрещната страна, където бяха складовите на книжарите Крос и Краун. Спря и се загледа във витрините, на които бяха изложени стоки, току-що докарани от Лондон.

Последният роман на Шарлот Ленъкс, подвързан с тъмnochервена кожа с позлатени краища, я привличаше като магнит. Имаше нова история на Римската империя и чудесно подбрана колекция от карти на Северна Америка. Това би било много интересно, помисли си тя, след като самата бе пропътувала големи разстояния из Нова Англия и Нова Франция.

За момент отново се пренесе в сребристото безбрежие на залива Свети Лорен и изоставения град Луизбърг. Френската крепост скоро бе паднала под атаките на англичаните и разрушените ѝ сгради и почернели останки няма свидетелстваха за жестоките бомбардировки и обсади, които бе понесла. Не съжаляваше, когато намериша толкова бързо кораб за Ню Йорк. Сега се чувстваше така, сякаш бе обходила целия свят, макар и да знаеше, че не е.

Романът я съблазняваше, но щом погледна в чантата си, реши да запази монетите, които имаше. Животът им още бе твърде неуреден, за да си позволят да харчат пари за друго, освен за най-необходимото.

Алън настояваше, че трябва да живеят скромно, докато не получи превод от агента си в Шотландия.

Стаите, които бяха наели в къщата на фрау Квадман на Мейдън Лейн, бяха удобни, но много обикновени и единствено фактът, че наскоро венчаните Джеръми и Мими живеят от другата страна на коридора, ги правеха поносими. Все пак трябваше да издържат, докато мистър Бенет организира театър, за да могат отново да си вадят хляба.

Тя се уви по-здраво в наметката и се усмихна. Какво значеха някакви лишения, щом Алън бе до нея? След като помисли, че завинаги го е изгубила, бе истинско небесно щастие да влезе в стаята и да го види, седнал на стола, как вдига поглед към нея, усмихва се и протяга ръце да я привлече на скута си. Да лежи в прегръдките му, да чувства устните му, които се плъзгат по лицето, гърдите, тялото и... какво повече можеше да желае? Може би брак, но тя все още отказваше да обмисля този въпрос. Когато Джеръми настоя двамата с Мими да бъдат венчани от капитана на кораба по пътя за Ню Йорк, Алън я помоли да направят двойна сватба. Ала тя още не можеше да се отърси от мисълта, че ако се ожени за нея, той ще се лиши от възможността да намери благородна, богата съпруга, която да му даде безгранична сигурност и шанс. Обичаше го прекалено много, за да се изпречва на пътя на неговия напредък. Дори когато той възразяваше, че аргументите ѝ са нелепи, тя държеше на своето.

Дълбокият звън от кулата на Тринити ѝ напомни, че закъснява и Алън сигурно ще се пита къде е. Тя затегна кесията си и загръщайки се по-плътно в пелерината, забърза надолу по улицата. Можеше и да беше студено, но на душата ѝ бе топло.

Навела глава срещу вятъра, тя не видя мъжа, идващ право срещу нея. Когато завиваше зад ъгъла, тя се блъсна с него и прикова тънката му, облечена в черно фигура към стената.

— О, драги господине... простете... — каза тя и посегна да му помогне да възстанови равновесието си.

— Няма нищо... всичко е наред... не се притеснявайте... — промърмори мъжът, като намести шапката си и изтупа снега от раменете си. Вдигна поглед и видя, че тя го наблюдава.

Мод ахна. Почувства как кръвта се оттегля от лицето ѝ и очите ѝ се разширяват, и тя отстъпи.

И двамата замръзнаха, приковали очи един в друг.

— Мили Боже... — измърмори мъжът.

— Не! — възкликна Мод, отстъпи още една крачка назад и залитна. — Не...

Обърна се и побягна по улицата, без да забелязва подплашените коне, които се дърпаха в поводите си, не чуваше и виковете на коларите. Тичаше слепешком, долавяйки зад гърба си виковете на мъжа; безразлично ѝ бе къде отива, искаше само да се смеси с тълпата. Продължаваше да тича, прекоси една алея, после сви по някакъв път, докато се увери, че се бе изгубила сред тълпата от коли и пешеходци. Бе забравила вятъра и студа. Сега единственото важно нещо бе да избяга.

Час по-късно тя се отправи към кръчмата „Кралският герб“, където се надяваше, че Алън още я чака. Вътре бе сумрачно, топло и задимено, носеха се силните, привлекателни миризми на ядене и пенеста бира.

С облекчение забеляза Алън, който седеше в едно сепаре, пушеше глинена лула и се бе зачел в някакъв лист на светлината на двойния свещник. Промъквайки се до него, Мод се опита да спре треперенето на тялото си, за което знаеше, че не е само от студ.

Той повдигна глава от листа и очите му загрижено се присвиха.

— Къде беше? Помислих, че нещо ти се е случило.

— Така е.

— Скъпа — каза той и улови ръцете ѝ. — Измръзнала си. И си толкова бледа, сякаш си видяла призрак.

Мод едва-едва се усмихна.

— Видях призрак. О, Алън...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той си наведе по-близо и каза ниско:

— Не Шевалие дьо Превалоа, нали?

— Не — поклати глава тя. — Не него. Нещо по-лошо. Адвоката Рамзи!

Алън се засмя с облекчение.

— Сигурно си се заблудила. Адвокатът Рамзи тук, в Ню Йорк? Невъзможно.

— Той беше. Дори ме позна. О, Алън, знам, че ме е проследил дотук, за да ме върне обратно в затвора Нюгейт. Онази ужасна брошка!

Не можах да я върна, а лейди Джулия е такъв човек, че ще иска отмъщение до края. Знам само, че тя го е изпратила след мен!

— Успокой се — каза той и вдигна ръката ѝ до устните си. — Това звучи прекалено невероятно.

— Може ли да го направи? Може ли да ме арестува за нещо, което съм направила в Англия?

Алън се намръщи.

— Е, сигурно може. Да живееш в колониите е почти същото като да живееш в Англия. Но не мога да повярвам...

— Истина е. Знам, че е истина.

— Ето — каза той и побутна чашата си с топъл сайдер към нея. — Пийни си. Ще те успокои, докато аз измисля някакъв начин да се справим с положението.

— Искам да се приберем при фрау Квадман. Единствено там се чувствам сигурна.

Той я накара да изпие няколко глътки, после се съгласи, че е най-добре да се върнат в стаите си.

Сложил успокояващо ръка на рамото ѝ, той я поведе към изхода, където, застанал зад масивен дървен тезгях, съдържателят сумираше парите от сметките. Докато Алън се разплащаше, Мод стоеше до вратата и не забеляза кога тя се отвори и вътре влязоха няколко души, като преди това изтупаха натрупания сняг по ботушите си. Тогава тя вдигна поглед и ахна.

— Какво, по... — възкликна Алън, когато тя се спусна към него и се скри като зад щит зад тялото му.

— Мод Мелингам! — извика Рамзи и се втурна към нея. — Най-последно!

— Алън... Помощ! — каза тя, скрита зад него. Той веднага проумя какво става и пристъпи напред към хилавия адвокат, препречвайки пътя му.

— Мис Мелингам не е направила нищо лошо. Нямате право да я тормозите. — Той блъсна мъжа назад. — Оставете я на мира!

— Да я тормозя ли? — попита адвокатът и се отдръпна извън обсега на дългата ръка на Алън. — Да я оставя на мира?

— Не можете да ме арестувате — извика Мод от мястото си. — Не съм вземала онази брошка. Някой я бе сложил в кесията ми и аз

трябваше да я продам, защото ми трябваха парите. Но не съм я откраднала, не можете да ме арестувате за това.

— Да ви арестувам? Защо пък трябва да го правя?

— Не съм я откраднала... — Мод отчаяно повиши глас.

— Чакай малко — намеси се Алън, като я улови за раменете. — Просто се успокой и ще изясним нещата. — Той се обърна към адвоката, който имаше комично изражение на дребното си лице. — Не сте последвали Мод в Америка, за да я задържите, така ли?

— Божичко, не. Защо ми трябва? Дойдох да ѝ донеса нещо.

Алън премести поглед от Рамзи към Мод и после обратно.

— Смятам, че е по-добре да седнем — каза накрая.

Масата до прозореца изглеждаше по-подходяща от мрачното сепаре. Светлината, процеждаща се през стъклото, бе бледозелена, като морето в ясен ден. Тя падаше върху полираната като излъскано злато повърхност на чамовата маса.

Мод седна срещу адвоката. Още не бе уверена, че няма да я арестува и да я откара в Англия като престъпница в трюма на някой кораб. Всъщност бе склонна да вярва, че невинните му уверения са клопка, за да приспи бдителността ѝ. Бе така близък с ескуайър Бексли и ужасната му съпруга, че не виждаше какво друго може да го е довело тук или накарало така упорито да я преследва.

— Така — каза Алън делово. — За какво е всичко това.

Рамзи извади снопче книжа с много нотариален вид, запечатани с огромно парче восък.

— Ваши са, мис Мелингам. Доста усилия ми костваше, докато ви ги донеса. Не бе лесно да ви открия.

Мод ги погледна, сякаш всеки момент от тях щеше да изскочи някакво чудовище.

— Не ги искам.

Алън посегна към тях, счупи печата и прегледа най-горния, после и останалите.

— Но...

— Точно така — каза адвокатът, като седна отново и подръпна краищата на вълнената си жилетка. — Лорд Бамбридж много настояваше. В последния си час той ми нареди да намеря мис Мелингам, колкото и време да ми отнеме и с цената на всякакви

средства. Виждате ли, много искаше да поправи злината, която ви е причинил.

— Лорд Бамбридж е мъртъв? — възкликна Мод, като за момент забрави за всичко. — Съжалявам — промълви тя, спомняйки си топлата му усмивка и състрадателен поглед. — Но каква неправда ми е причинил? Той винаги е бил така добър с мен!

— Мисля, че ще намериш отговора тук, любов моя — намеси се Алън със странно изражение на лицето си. — Според този документ... той е твой баща.

Тя го погледна.

— Мой баща? Но това е невъзможно!

— Ни най-малко, скъпа моя Мод — обади се Рамзи с най-приятния си адвокатски глас. — Лорд Бамбридж наистина бе твой баща. Разбира се, бе женен, когато се влюби в малката гувернантка, която жена му нае да се грижи за дъщерите и. Тя умря, когато ти се роди, и за да се предотврати вредата, която скандалът можеше да причини на болната му жена, той помоли семейство Мелингам да те отгледат. През цялото време докато ти растеше, той гледаше да се грижат добре за теб, но едва на смъртния си одър съвестта му проговори и той ме натовари със задачата да ти кажа истината.

— Мой баща... — прошепна Мод, извиквайки в съзнанието си образа на онзи набит, изпълнен с достойнство възрастен джентълмен, който винаги намираше добра дума за нея. А майка ѝ, която не познаваше, е била гувернантка, образована дама. Нищо чудно, че бе по-любезна от другите слуги.

— Това не е всичко — продължи Алън със самодоволна усмивка. — Явно съвестта на лорд Бамбридж го е задължила да ти остави наследство.

— Точно така — намеси се Рамзи, страхувайки се, че Алън ще съобщи новината преди него. — Три хиляди лири годишно. Това би трябвало да послужи като компенсация за всички щети, които може да ти е причинил.

Мод остана с отворена уста.

— Три хиляди лири! Та това е цяло състояние! Алън, ние сме богати!

Алън се засмя.

— Е, не точно богати, но заможни. Не мога да повярвам. Хванал съм богата наследница!

Рамзи се облегна и извади още един плик от джоба си.

— Нося ордера за тазгодишното плащане със себе си. Щом го предам, мога спокойно да се върна в Англия. Това препускане около света е прекалено много за човек, който е свикнал със спокойния живот и съзерцаването на природата в Съфолк.

Мод най-после възвърна способността си да говори.

— Не още. Не и преди да съм взела част от тези пари, за да купя най-хубавата брошка в Ню Йорк, която да отнесете на лейди Джулия.

— За Мод Мелингам Мейкджой, актриса, наследница и изключителна домакиня!

Алън вдигна чешете си, а Джеръми и Мими го последваха и се изправиха. Мод ги дари със сияйна усмивка. Бяха най-добрите ѝ приятели на света, а наздравецата им бе толкова искрена, че тя усети как в очите ѝ напират предателски сълзи.

— Благодаря — каза тя и преглътна. — Много ви благодаря.

— Ние трябва да ти благодарим за тази прекрасна вечеря — заяви Джеръми и отново се настани на мястото си. Бяха седнали около кръглата дъбова маса в розовата стая на „Кралския герб“, наслаждавайки се на най-великолепната вечеря, откакто бяха напуснали Англия. Мод я бе уредила по случай ненадейното си богатство и бе настояла всичко да е първокласно, от скаридите и супата от костенурки, след които следваха десет ястия, до крем карамела и сладкишите за десерт. Към вечерята бяха поднесени четири вида вина, подбрани най-грижливо и без оглед на цената. Храната и напитките бяха чудесни, но истинско удоволствие ѝ достави искрената радост, с която всички посрещнаха новината за внезапното ѝ голямо богатство. Мод произнесе мислена молитва на благодарност за това, че има такива добри приятели. Сега те бяха нейното семейство, това, което никога не бе имала.

— Разбира се — каза сухо Алън, — след тази вечеря Мод сигурно вече няма да има богатство. Вероятно струва цяло състояние.

— Няма значение — отвърна тя и небрежно махна с ръка. — Сигурно никога вече няма така да си развързва кесията, но сметнах, че днес си струва, след всичко, което преживяхме.

— Какво ще правите по-нататък, мамзел? — попита Мими. Кръглите ѝ бузки бяха порозовели от виното и през цялата вечер тя рядко пускаше ръката на съпруга си. — Ще купите къща тук, в Ню Йорк, или ще се върнете в Англия?

Мод се усмихна на Алън.

— О, мисля, че ще останем в Ню Йорк, а ти? Англия изглеждаше привлекателна до момента, в който разбрах, че лейди Джулия ми е половин сестра. Тази мисъл е ужасна за мен, но предполагам, че е още по-ужасна за нея!

Алън постави ръка на рамото ѝ и я притегли към себе си.

— Преди да помислиш да си купуваш къщи, дрехи или други такива, има нещо, което трябва да свършим на първо място. Сега, след като си богата наследница, няма повече да възразяваш да се омъжиш за мен. Искам церемонията да се състои утре сутринта.

Мод погледна в дълбоките му очи и за последен път се опита да се пребори със собствените се демони.

— Може би е време — изрече тихо. — Може би това е най-хубавият дар, който моят баща ми е оставил.

И това бе истина. Лорд Бамбридж ѝ бе дал възможност да прибави нещо повече към богатството на Алън от собствената си бедност: име, макар и незаконно, наследството на изискана фамилия и зестра. Едва ли, когато е диктувал писмото, лорд Бамбридж е предполагал какво ѝ дарява.

Алън се наведе и целуна устните ѝ, все така топли и приканващи, каквито бяха през онзи първи ден в лондонското му жилище.

— И моето тяло става твой пленник — промълви той и усети тръпката, която разтrese тялото ѝ.

Тя постави длан на бузата му.

— Това е Конгрийв — каза тя меко — „Обич за обич.“ А аз никога не получих ролята на Анжелика!

— Ще я получиш. Когато построя постоянен театър тук, в Ню Йорк, ще получиш всички големи роли.

— О, не мисля — отвърна меко тя. — Подозирам, че ще предпочета да стоя вкъщи, да забавлявам разните дъо Ланси, Клинтън и другите дами от обществото, както и да отгледам шест пълнички, хубавички и щастливи дечица.

Алън пребледня.

— Шест! Господи, жено, не си чак толкова богата!

— Богатството невинаги означава материални придобивки.

— Хм! — Джеръми дискретно се изкашля. — Хайде, Мими, моя френска гълъбице. Мисля, че е време да оставим тези двамата насаме. Освен това — прибави той, обгръщайки с ръка раменете на момичето и усмихвайки са при вида на изпълненото ѝ с обожание лице — прекалено дълго не сме се отдавали на нашите собствени удоволствия. Лека нощ, приятели, благодарим за прекрасната вечеря.

Мод и Алън едва ли забелязаха, че си тръгват. Тя се наведе към него и го целуна с цялата жар на преливащото от обич сърце. Той леко прокара пръсти по страната ѝ.

— Обичам те, Мод Мелингам Мейкджой, бъдеща Синклер.

— Само Мод Синклер — прошепна тя. — Мисля, че ще върнем Мод Мейкджой на крал Едуард, с моите сърдечни благодарности. Това не е подходящо име за една почтена омъжена дама.

Алън се усмихна, вперил поглед в блестящите ѝ очи.

— Но мисис Синклер ще си бъде за мен Мод Мейкджой в онези случаи, когато ми е необходима.

Мод приглушено се засмя и потъна в прегръдките му.

— Винаги, любов моя. Винаги!

Издание:
Ашли Сноу. Мод
ИК „Евразия“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.